

Giới thiệu Oan Gia Ngõ Hẹp

Truyện Oan gia ngõ hẹp là một truyện mới nằm trong loạt truyện giành cho các độc giả tuổi teen được giới thiệu trên trang đọc truyện online. Truyện kể về cuộc sống học đường của những cô cậu bé trong học viện Harles

Một cô bé đáng yêu, một cặp đôi hoàn hảo giữa một anh chàng lạnh lùng và một tiểu thư xinh đẹp, một nhóm hotboy nổi tiếng... nhiều chuyện bất ngờ sẽ đến với họ trong học viện. Tình bạn, tình yêu, tình cảm học trò, những thứ tình cảm này liệu có thuần khiết và tình khôi như màu áo trắng không. Cuộc sống giàu sang thì có khác gì với những cuộc sống bình thường, học viện danh tiếng ấy có gì đặc biệt hơn không?

Đón đọc truyện teen hấp dẫn này để tìm ra câu trả lời và trải nghiệm cuộc sống thú vị ở đây nhé !!!

"Tôi gặp cậu thật tình cờ và trong một hoàn cảnh không ai ngờ tới và cũng thật tình cờ cậu bước vào tìm tôi nhẹ nhàng như thế, thật buồn vì cậu đã có người yêu cậu rất nhiều . Tìm tôi dường như không còn cảm giác khi che giấu cảm xúc của mình, ngoài mặt phải vui mà trong lòng như muốn khóc, cậu biết không tên đáng ghét.... Tôi đã hi vọng rất nhiều, thất vọng hụt hẫng càng nhiều... Vì cậu tôi đã không còn là tôi, tôi con bé ngốc thay đổi quá nhiều, hận bản thân vì đã làm nhiều người phải buồn, vì người con gái cậu yêu với tôi có quá nhiều chuyện rắc rối, vì tôi và cô ấy có mà nhiều khúc mắc, đôi khi cậu vô tình làm tôi đau mà không biết, thật buồn cười định mệnh như sợi dây vô hình buộc chặt cả ba chúng ta, thật buồn, nếu có phép màu tôi sẽ cắt đứt sợi dây đáng sợ đó...."

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Kết.....!!!!!!!

Tiếng cửa bật mở...nó vội vàng chạy vào quán cà phê Sweet .

Vừa vào đến nơi, giọng nó đã lạnh lùng:

- Chào mọi người ! Xin lỗi hôm nay nhà em có việc bận nên em đi làm hơi trễ...

Anh Khang người pha chế đồ uống của quán nhìn nó mỉm cười:

- Không sao đâu, em mau vào thay đồ đi...khách đông quá mình bé An làm không xuể đâu.

Còn bà chị quản lý khó tính nhìn nó nhũn mày :

- Nhanh lên Di ơi, khách kêu kia...hôm nay em đi trễ 10 phút nên sẽ bị trừ 1/3 lương của ngày hôm nay.

Xi, đúng là bà già khó ưa, muốn có tí xú vậy mà trừ lương của người ta, ác ôn quá! Nó nhìn bà quản lý đầy khó chịu rồi vội đi thay đồng phục quán, mãi **** thăm quen cả việc chính.

5 phút sau,nó đã hòa nhập vào công việc, len lỏi khắp quán, chạy tới chạy lui, bụng bê mệt nghỉ Vừa ngồi lên ghế cầm cốc nước uống giải lao thì cánh cửa của quán lại bật mở, có khách đến.

Ở trong quầy nó bỗng nghe thấy tiếng bọn con gái hét âm trời :

“Woa..woa..đẹp trai quá!” rồi lại “Ai mà handsome thế nhì...”

Chắc là một nữ nam đến ghé thăm quán chứ gì, nó chứa ghét vì mỗi lần như thế là cái quán nhỏ bé này lại náo động, lần này chấn động lớn chứ không nhỏ đâu, bọn mê trai hét to khủng bố như thế cơ mà.

Nó chán nản bước ra thì thấy rất lạ khách hàng cả nam lẫn nữ đều đổ dồn mắt về một phía, nam mắt sáng rực còn nữ thì trong mắt chỉ tồn tại trái tim và trái tim... .

Theo ánh nhìn của mọi người nó dõi mắt xuống góc quán, nơi có chiếc bàn mây màu tím, ở đó có 1 đôi nam nữ chắc cũng trẻ tuổi nó đang ngồi. Nó tiến lại đưa cuốn menu và nói:

- Mời quý khách chọn đồ uống.

Cô gái đón lấy và mỉm cười, một nụ cười tuyệt đẹp, thánh thiện như thiên thần. Cô lật lật giờ giờ ngắm nghía một hồi...

Nhân lúc này nó mới nhìn thật rõ khuôn mặt cô, một gương mặt khả ái tuyệt mỹ với đôi mắt long lanh, làn da trắng hồng, sống mũi thanh tú cùng fòm người chuẩn và mái tóc hung đỏ xoăn lộn lại bồng bềnh lại càng làm cô thêm tỏa sáng. Cô gái ngước lên và nói :

- Cho tôi một tách hồng trà và bánh kem socola.

Rồi cô quay sang người con trai ngồi cạnh, khẽ hỏi :

- Cậu uống gì nào? Chọn nhanh lên đi, để cô ấy chờ lâu quá rồi kia!

Cậu ta nhìn cô gái rồi lật menu xem :

- Cho một tách cà phê không đường .

Giờ thì nó đã biết tiếng hét của bọn con gái vì sao lại lớn đến vậy, nguyên nhân chính là do anh chàng đi cùng cô gái thiên thần, anh ta rất rất đẹp trai với đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm mang nét lạnh lùng mà bọn con gái cho là cuốn hút còn nó thì không, sống mũi cao thẳng và rất đẹp, bờ môi làm con gái say mê đương nhiên trừ nó ra, mái tóc vàng rất hợp với khuôn mặt tôn lên làn da trắng, đáng người như siêu mẫu và chiều cao lý tưởng, theo nó đoán là trên 1m8, khuôn mặt chính là sự kết hợp tuyệt vời giữa nét đẹp lạnh lùng phương tây và phương đông.

Chả trách gì mà lũ kia lại âm ỉ như vậy, bọn họ không giống nó, nó thì không hề quan tâm đến những tên đẹp trai hay hotboy gì gì đó ngược lại thì rất ghét, bởi theo kinh nghiệm của nó những người đẹp trai thì rất chán, không đứng đắn, kiêu ngạo và xem thường con gái.

Nó lấy đồ uống rồi bước đến đưa cho cặp nam nữ nhưng thật không may, khi nó gần đến được nơi cần đến thì vấp phải viên gạch lát sàn bị trật ra thế là “ Ào.....” cả khay nước đổ hết lên người con gái xinh đẹp, cô gái tội nghiệp thảng thốt kêu lên :

- Nóng quá !

Chàng trai vội lấy khăn lau cho cô gái còn nó sau khi vồ éch thì luôn miệng xin lỗi, anh ta trừng mắt nhìn nó đầy giận dữ rồi bước đến bàn đối diện lấy luôn ly sữa nóng vừa bung ra tiến thẳng đến bên nó đổ từ trên đầu xuống. Cô gái hốt hoảng :

- Đừng Vĩ à, mình không sao cả !

Cậu ta lạnh lùng đến đáng sợ :

- Đó chính là cái giá phải trả cho việc cô ta đã làm đổ nước uống lên người cậu, cô ta có biết cậu là ai không, là phục vụ mà đi đứng như vậy thật là tệ quá !

Còn nó, đầu óc trống rỗng, nhất thời không thể nào mà lấy lại được cân bằng ngay được. Nó bất giác nhìn khắp người mình. ...eo ôi trên người nó toàn là sữa, đầu tóc quần áo được thấm bằng sữa rồi, có chỗ hơi rát vì sữa còn nóng mà, đồ quái vật mất hết tính người, ta đâu cần người cho ta tắm sữa đâu, da ta không tắm cũng đẹp rồi, huhu! Nó thề nguyện rửa hần trong đầu, vì trong chuyện này nó sai mà.

Chuyện chưa dừng lại ở đó, tên khốn kiếp đó lại gần thì thầm với chị quản lý đang ríu rít xin lỗi, trên mặt chị ta còn lại nét bàng hoàng vì chuyện vừa xảy ra với nó. Chẳng biết hần ta nói gì mà chị hai ghê gớm mọi ngày mặt mày xanh như tàu lá chuối. Nó có linh cảm chẳng lành khi chị quản lý bước đến, chị ta nói với nó :

- Di à, dù không muốn nhưng chị buộc phải cho em thôi việc ... em có biết cậu ta người mà em vừa đắc tội là ai không, đó chính là thiếu gia của tập đoàn ANK nổi tiếng đây, cậu ta nói nếu em còn được làm ở đây thì sẽ ...

Nó cắt lòi mặt lạnh tanh chả biểu lộ cảm xúc gì, nó nói :

- Chị à, em hiểu chị không cần nói nữa đâu, em sẽ nghỉ việc.

Sau khi thay bộ đồ đầy sữa ra nó đeo ba lô ra về, trước khi ra cửa nó nhìn tên chết tiệt rồi nói:

- Nên biết rằng không phải vì tôi sợ cậu mà tôi nghỉ việc đâu, ê đồ kiêu ngạo đừng tự đắc!

Nó cũng có buồn nhưng chỉ một chút thôi, buồn vì khi nó nghỉ việc không ai nói lấy một lời, dù gì thì nó cũng làm được ở đó 1 năm 4 tháng rồi mà.

Nó bước ra cửa không quên trừng mắt nhìn tên đáng ghét đó, nó thề nếu nó còn gặp lại hần lần nữa ... nó sẽ không tha ... đồ ỉ giầu mà bắt nạt chèn ép người khác... aaaa ... ta căm thù mi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đồ Đáng Ghét !

Một tháng trôi qua thật chậm... nó ở nhà chỉ học... học và học. Không đi làm nữa thật là buồn, thấy nhớ mùi cà phê thơm thơm, chị quản lý khó tính, nhớ hai người bạn cùng làm dễ thương.

Vì đâu chứ, chỉ vì tên ác ôn đó mà, nghĩ đến đây nó bực không chịu được rồi, phải chi nó khỏe cỡ “super man” thì nó đã đá bay tên đó qua Bắc Cực chơi với mấy bé gấu trắng cute... để chúng làm thịt hẳn họ nó.

Thôi không nghĩ nữa, đau đầu quá, phải giữ tinh thần chứ! Ngày mai nó sẽ vào học tại ngôi trường nổi tiếng nhất cả nước với những phương tiện dạy học rất tiện nghi.

Nghe bảo học sinh ở đây toàn là quý tộc, ngắm lại thì thấy nó chỉ là một con bé rất bình thường của một ngôi trường cấp 3 cũng bình thường không kém vậy mà lại “xui xẻo” được lựa chọn ngẫu nhiên để vào học ở đây.

7.00 a.m tại trường Harles .

Nó đang ngỡ ngàng đứng giữa sân trường, hôm nay nó bắt đầu vào học ở đây, tại ngôi trường xa lạ này. Trời đất, thật choáng trước sự tráng lệ, bề thế của ngôi trường. Ngôi trường rất rộng lớn, công trường được khám nạm đá quý, các dãy lầu sang trọng, khuôn viên trong lành, khoáng đãng, các vật trưng bày trong sân trường được bài trí công phu, tổng thể như một xã hội văn minh thu nhỏ vậy.

Nó chăm chú nhìn vào giấy báo tìm lớp của mình, đi lung tung khắp ngôi trường rồi lạc vào một khu vực có đề bảng: Khu A.

Khi nó bước vào ngay lập tức nhận được vô số những lời xì xào, bàn tán.

Nào là: “ Con bé nào đây, trông cũng xinh nhưng chắc không phải con nhà giàu rồi! ”; “Con này sao lại chui vô đây nhỉ, thật lú quá! ”; “Trông quê thật”...

Nhìn bọn học sinh là biết toàn công tử tiểu thư ăn mặc sành điệu, khoác trên người toàn hàng hiệu nhìn nó với vẻ khinh bỉ. Nó ngờ ngợ nhìn xuống tờ giấy trên tay... ặc... nhầm đường rồi, trên này ghi “ phòng 3, khu B ”.

Hèn gì nó cứ bị sấm xoi này giờ, thì ra là chạy vào khu vip, bọn học sinh đó thật là bất lịch sự, nó ra sao thì kệ nó chứ họ có quyền gì mà bình phẩm này nọ, gì mà quê mùa chứ, đồ của nó cũng đang thịnh hành hiện nay mà, trông nó rất ổn chỉ không phải là túi xách, giày dép hãng này hãng kia như họ thôi.

Phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nghĩ rồi nó vội vàng chạy tới lối vào ban này... chợt một cái vô chuối từ đâu bay ra nó không né kịp thế là đập luôn lên và... RẦM!!! Nó té bổ chững trên mặt đất, ề ầm. Ôi! cái mông tội nghiệp của tôi, đau quá! Thế còn chưa đủ, hạnh phúc làm sao một chiếc dép tuột khỏi chân nó bay vút đi... sau đó là tiếng hét :

- Cái quái gì thế này ?????

Theo sau là tràng cười khà ồ của bọn học sinh, tiếng xì xào mỗi lúc một to dần. Mặc kệ, nó lồm cồm ngồi dậy đau khổ đi tìm chiếc dép yêu dấu.

Nó lò dò đi tìm rồi vui sướng khi thấy chiếc dép đang nằm chổng chơ trên nền gạch đang định gơ tay chụp lấy thì... một cánh tay vươn đến nhặt trước rồi.

Thật là ai mà vô duyên quá vậy, để xem nào, nghĩ rồi nó ngước lên, trước mặt nó mái tóc vàng, đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng (có biết ai không?) ặc..ặc, nó há hốc mồm, đôi mắt mở to :

- Là cậu ?

- Là cô???

Hắn hơi ngạc nhiên nhưng bên ngoài thì vẫn giữ nguyên vẻ lạnh

Còn nó nhìn hắn đây khó chịu :

- Trả giày cho tôi tự nhiên lại lấy giày của người khác là sao?

Hắn vừa nói vừa gơ chiếc giày lên :

- Nó bay trúng đầu tôi đấy, đâu dễ gì mà trả cho cô được .

Ồ thì ra là vậy, ôi em dép em thật tuyệt vời giúp chị xả hận, haha, đáng đời. Nó nhìn hắn tỏ vẻ hối lỗi mà ai nhìn vô cũng biết là giả vờ :

- Thật là, nó rơi trúng đầu cậu mà tôi cứ đi tìm mãi. Xin lỗi nhé, nó hạ cánh không đúng chỗ rồi (sao nó không phi thẳng vô làm méo cái bàn mặt đáng ghét của cậu đi nhỉ?). Chắc... chắc...

Hắn tức nghẹn họng nhưng vẫn làm ra vẻ không có gì vẫn đứng ở đó, nó nói :

- Cậu, trả tôi cái giày, tôi không có thời gian đứng đây mà chơi với cậu đâu .

Hắn cười nửa miệng trông đều đã man thê mà lại làm cho bọn con gái bu quanh này giờ té xỉu hết trơn , đúng là một lũ mê trai hết nói nõi :

- Đâu dễ thế được, cô dám đụng vào tôi là cô không thể yên ổn rồi.

Nó đứng nó vênh mặt hỏi :

- Không dễ yên, thế à. Bây giờ cậu muốn gì?

Về mặt hắn giương giương tự đắc rồi hắn chỉ tay xuống đất:

- Trừ phi cô quỳ xuống xin lỗi tôi thì may ra.

Nó nghe hắn nói xong mà đơ ra ánh mắt ngờ ngàng, tên điên trốn trại này vừa nói cái gì vậy, nó không hiểu gì hết, gì mà quỳ chứ. Trong đám đông có một cô gái xinh đẹp có vẻ ăn chơi bước đến trước mặt nó cười đầy khinh bỉ nói:

- Có biết động tác chỉ tay xuống đất của anh Vĩ là ý gì không ?

Nó hỏi :

- Không biết đấy, thì sao, tôi cần biết làm gì cơ chứ.

Cô ta chắc lười rồi đưa tay lên vai nó ra vẻ thông cảm :

- Đã là học sinh trường này thì phải biết những điều tối thiểu đó, để chị nói cho mà biết nhé là anh Vĩ kêu mày quỳ xuống xin lỗi đó bé què mùa . Thật đúng là...

Rồi cô ta rút khăn tay lau lại bàn tay đó.

... Hahahaha ... tiếng bọn con gái cười ồ lên.

- Quỳ.....quỳ.....

Nó giờ hiểu rồi. Nó quay sang hát mặt với cô ta, cười đều, mắt long lanh có kiêu chế con giận bốc lên ngùn ngụt

trong người :

- Tiểu thư, nhìn cô chắc cũng là con nhà khá giả, mặt cũng đẹp nữa mà sao cách ăn nói của cô thua một đứa bé lớp một, tâm hồn cũng chẳng trong sáng gì, người như cô không có tư cách mà lên mặt khinh bỉ tôi đâu. À, quên hình như cô mắc bệnh sạch sẽ thì phải thì tôi khuyên cô nên đi đến bệnh viện nhanh đi bệnh này khó chữa lắm đó.

Cô ta tái mặt vì tức lắp bắp :

- Mày...mày dám...

Vậy là xong một người đáng ghét còn kẻ thù lớn nhất của nó nữa không thể để hắn nghĩ là mình sợ hắn được, Ân Di này là ai chứ. Nó siết chặt tay bước đến tên tởm đang trơ mặt ra nhìn :

- Tên kia có biết cậu làm tôi bức lắm không hả, lần trước cũng thế lần này cũng thế . Lần trước tôi để cậu yên còn lần này thì không dễ dàng vậy đâu.Cậu kêu ai quỳ, có biết rằng đến mẹ tôi tôi còn chưa quỳ không mà dám sỉ nhục tôi như thế. Cậu không phải tâm điểm của vũ trụ đâu nên đừng ảo tưởng rằng ai cũng phải làm theo lời cậu , quỳ ư hay đấy nhĩ thích thì cậu đi mà quỳ cái gốc cây ấy.

Bọn học sinh xung quanh há hốc mồm, lần đầu tiên ở trường có một người dám nói(phải là **** mới đúng) "Devil" Thoại Vĩ như vậy. Hãy chờ xem phản ứng của cậu ta sẽ như thế nào?

Hắn lần này tức thật rồi , lại cười đều :

- Này con vịt được thôi trả giày cho cô này...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: ân Nhân

Nói rồi...1...2...3 bằng một động tác đơn giản hắn ném bay chiếc giày của nó lên nóc tòa nhà đối diện, bọn học sinh xung quanh cười ồ lên thích thú.

Nó đứng nhìn trân trân, tức quá đi, tên này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, nói bằng lời coi bộ không thể được rồi, thế là nó bước đến đối diện hắn mỉm cười tươi tắn... sau đó không ngần ngại vác luôn cái cặp phang thẳng vào người hắn rồi nói:

- Tôi đã định cho qua nhưng cậu thật quá quắt, sức chịu đựng của tôi đến đây là hết rồi không thể nhịn được nữa. Cậu là cái thá gì mà dám quăng giày của tôi, nó với tôi còn đáng trân trọng hơn cậu đấy. Cho cậu biết hôm nay hên cho cậu là tôi không được vui nên cậu chỉ bị thể thôi đấy, phải ngày thường là cậu tiêu chắc rồi.

Nó quay mặt bước đi, được vài bước như thấy chút gì khập khiễng cúi xuống nhìn dưới chân, giờ nó mới để ý đến bộ dạng của mình trông hết sức là buồn cười.

Nhìn một con bé vai đeo balo, giày mang một chiếc lại còn mặc váy nữa chứ, rõ là kinh khủng.

Đứng khựng lại nó nhìn chăm chăm xuống chân, suy nghĩ gì đó. Nghĩ rồi nó bậm môi cúi xuống tháo luôn chiếc giày còn lại ném thẳng vào mặt Thoại Vĩ.

Hừ, bỏ thí cho người luôn đó chẳng phải người rất muốn có chiếc giày đó sao, đồ đáng ghét.

Mọi người ngơ ngàng, quả ai không xem cảnh tượng hi hữu này là rất phí, từ trước đến nay chưa có ai dám cư xử vô lễ với đại ca “Thiên Vũ Hội” cả, thấy bóng cậu là tự giác tránh đường chứ đừng nói là dám cả gan thuyết giáo, hạ nhục “devil” lạnh lùng ngay trước toàn trường.

Nó hùng hổ bước đi với đôi chân trần (lưu ý đồng phục cho nữ sinh là váy xếp li ngắn đó nha) bỏ mặc những ánh mắt soi mói sau lưng với khuôn mặt hăm hăm tỏa đầy sát khí. Trong khi đó Thiếu Bảo bạn thân của Thoại Vĩ nhà ta thì nhìn theo nó khẽ cười: "Cá tính thật đấy!"

Thoại Vĩ tội nghiệp sau một chuỗi các sự việc vừa rồi lúc này mới bùng tỉnh, cậu sau một hồi ngơ ngàng đã nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có, phong thái điềm tĩnh dứt hai tay vào túi quần thư thái bước đi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhìn bên ngoài ra như vậy nhưng có ai biết bên trong cậu đang rất tức giận, đường đường là nhân vật tâm cỡ của học viện thế mà lại bị một con nhóc lóc chóc như nó làm cho bẽ mặt, bằng chứng cho sự tức giận đó là đôi mắt đen u ám thường ngày đã chuyển sang màu hổ phách huy hoàng. Cậu nói thầm:

- Cô được lắm, đồ con vịt cứ chờ xem tôi sẽ không để cô được yên ổn đâu. Cùng đi song song với cậu là ba thằng bạn thân đang ôm bụng cười. Phong nói:

- Haha, thằng Vĩ lần này gặp phải đối thủ đáng gờm rồi! Đặng Hưng Hưởng ứng:

- Sắp có phim hay để xem, chúng ta nhất định đừng bỏ lỡ...

Vĩ tức tối:

- Mấy thằng kia im hết coi, có một chuyện còn con mà cứ nói hoài.

Phong và Hưng đồng thanh nhái lại:

- Còn... con mà nói hoài!!!!!!

Rồi cả hai cùng cười sặc sụa. Vĩ ngán ngẩm, nhăn mặt:

- Hai thằng điên lên con không có thuốc uống, haizzz, tội nghiệp!

Trở về với nó, vì tức quá mà cầm đầu đi một mạch trong vô thức rồi lạc vào một khu vực vắng vẻ lúc nào không hay, lúc phát hiện ra thì đã muộn. Nó vội vàng lục tìm trong cặp cái bản đồ trường xem thật kĩ là mình bị lạc ở khu vực nào nhưng vô ích, khu nó đứng bây giờ không có để biển chỉ dẫn gì hết, có bản đồ cũng đành bó tay. Ôi, cái mê cung Harles này sao mà khó ra thế, chỗ nó lạc vào lại vắng vẻ không có ai. Nó tự cốc đầu mình:

- Đồ ngốc, giận qua mất khôn nên giờ lạc trong cái trường này rồi. Mà trường học xây to thế này thì quả thực rất bất tiện và vô cùng lãng phí, chỉ là nơi để học thôi mà xây to như vậy, rõ khủng! Hix, có ai không. Làm ơn cứu vớt sinh linh bé nhỏ tội nghiệp này.

Đây là đầu ta, không để biển thì gà mờ như nó làm sao biết được chứ, trường điểm mà thế à...thật không đáng. Nó nhìn quanh một lượt sau đó tuyệt vọng xem đồng hồ, ôi sắp vô lớp rồi mà còn chưa tìm được lối ra, kiểu này ngày đầu tiên vào lớp mới lại đi học trễ nữa rồi, nản quá đi mất!

Ấy, hình như mình vừa nhìn thấy gì đó thì phải, nhìn một lần nữa xem nào, chỗ bụi cây có một bóng áo trắng đang lật giờ mấy bụi cây như tìm kiếm gì đó, nếu mất nó không bị làm sao thì đó chính là người (hỏi lạ, không là người thì là ma chắc).

Ôi, ông trời còn thương con thì phải, chớp thời cơ nó vội vàng lao thẳng tới chỗ bóng áo trắng, gọi to :

- Này bạn gì ơi, cho mình hỏi ?

Somi trắng quay lại, ngạc nhiên nhìn nó hỏi :

- Bạn gọi tôi ?

Anh bạn này đẹp trai quá, công nhận số mình hên thật toàn gặp nữ nam không hà. Hà , mình vừa có cái ý nghĩ gì ấy nhỉ, đây đâu phải lúc mừng rỡ chứ, sao lại biến thái như vậy, Ân Di mày điên thật rồi! Nó nói :

- Uhm. Đúng là mình gọi bạn đó. Bạn có thể làm cho mình biết ở đây là ở đâu được không ? Chàng trai nhún mày :

- Đây là vườn sau trường Harles, mình thấy bạn mặc đồng phục trường này thế mà lại không biết ở đây là ở đâu sao ?

- Ờ thì...tại đây là ngày đầu tiên mình vào học ở đây, do góc nghề nên đi lộn đường, vì thế không tìm được lối ra.

- À, ra vậy. Bạn học lớp nào thế ?

- 11a2 . Mình tìm mãi từ sáng đến giờ mà vẫn chưa thấy đâu .

- Vậy à, lớp của bạn ở khu B cách chỗ này không xa nhưng lối đi rắc rối lắm để mình đưa bạn đi vậy . Nó cười ngượng :

- Cảm ơn bạn, may mà gặp bạn không thì mình cũng không biết phải làm sao. Anh bạn không nói gì chỉ khẽ cười :

- Bạn đi theo mình.

Cậu ta nghiêng người rồi lách vào một lối đi nhỏ nằm khuất sau những bụi cây rậm rạp, khi đó chiếc khuyên tai nhỏ đeo một bên tai của cậu lóe sáng trông rất đẹp ,khuôn mặt hoàn mỹ như bừng sáng làm nó thoáng giật mình bởi vẻ đẹp đó.

Cậu ta dường như rất thân thuộc khu vực này, đường đi lòng vòng như ma trận vậy mà cậu bước đi rất thoải mái như đã từng đi nhiều lần rồi .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lớp Học Mới

Lát sau bọn nó dừng trước một tòa nhà có vẻ tồi tàn hơn dãy nhà sáng nay nó thấy. Cậu bạn chỉ cho nó phòng học nằm tít trên lầu 3, nó nhìn theo mà ngán ngẩm,lại leo lầu rồi, haizzzzzz! Nó cảm ơn cậu ta rồi quay lưng bước đi luống cuống kiểu nào chia khóa xe nó bỏ trong túi lại rơi xuống đất, nó vội cúi xuống nhặt nhưng cậu bạn tốt bụng đã với tay nhặt hộ rồi .

Cậu nhìn xuống và thấy đôi chân trần tội nghiệp của nó, càng thấy lạ và thắc mắc tại sao nó lại không mang giày, dường như rất muốn hỏi nhưng lại im lặng, nó nhìn nét mặt cậu là đủ đoán biết được vấn đề. Đưa tay vò vò mái tóc nâu của mình nó cười ngượng :

- Tại sáng nay mình không may bị té nên văng mất giày, chắc nhìn rất buồn cười phải không vì thế nên bạn mới nhìn mình như thế.

- À, không mình không hề có ý đó .

- Chắc là nhìn mình rất kì cục...mà thôi mặc kệ . Vô học rồi đấy, bạn về lớp đi.

Cậu ta nghĩ ngợi gì đó rồi chạy vụt đi, trước khi đi còn nói vọng lại :

- Bạn chờ mình một lát, mình sẽ quay lại ngay .

Nó nhìn theo mà chẳng hiểu gì, lát sau cậu bạn quay lại với một đôi giày thể thao trên tay, cậu đưa cho nó rồi nói :

- Bạn mang giày vào đi, đi chân đất sẽ đau lắm đấy .

Nó bối rối nhận đôi giày từ tay cậu ngượng nghịu nói :

- Cảm ơn bạn mình sẽ giữ gìn nó cẩn thận .

Cậu ta lại cười, một nụ cười tỏa nắng rồi cậu dứt hai tay vào túi quần bước đi. Nó nhìn đôi giày thể thao màu trắng trên tay, trông rất đẹp chắc là đồ đắt

tiền, kệ dù sao giờ mình cũng không có giày mang người ta đã có ý tốt mà, nghĩ rồi nó cúi xuống xỏ giày vào chân, đôi giày khá hợp với nó, nhìn rất cá tính.

Nó chạy bình bình trên cầu thang, leo ba tầng lầu mới đến được phòng học, đến rồi thì lại chần chừ mãi không vào, biết nói sao khi vào lớp nhỉ, khó quá ! Hít một hơi thật sâu lấy tinh thần nào... nó đẩy cửa bước vào, mọi người trong lớp nhìn nó như sinh vật ngoài hành tinh. Cô giáo đeo kính nhìn nó. Người này nó đã gặp lúc nhận giấy báo trúng tuyển rồi. Cô nhìn nó mỉm cười :

- Chào em. Em đến hơi trễ đấy.

Nó ngượng ngùng đáp lại :

- Chào cô .

Cô nói to :

- Này các em. Hôm nay chúng ta may mắn được chào đón một bạn học sinh mới, bạn Ân Di. Cả lớp cho một tràng pháo tay chào đón bạn nào .

Giờ mới để ý, mấy bạn nữ trong lớp không hiểu sao cứ nhìn nó trừng trừng, thật đáng sợ. Cô nói như thế mà cả lớp im phăng phắc, coi như không có sự có mặt của nó, họ chỉ lo làm việc riêng của mình. Cô lắc đầu rồi nói với nó:

- Di này, em xuống ngồi với bạn Lan nhé .

Nhìn theo hướng cô chỉ thì chỗ ngồi của nó nằm bên cạnh cửa sổ, có một cô bạn đang nhìn nó mỉm cười trông khá là xinh. Nó nói :

- Vâng ạ.

Rồi cúi mặt nhẹ nhàng bước về chỗ ngồi. Đặt nhẹ cặp vào học bàn, nó thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng vô lớp đúng giờ, phù. Mặc dù đây là lần đầu gặp mặt nhưng cái lớp này tỏ ra không mấy thân thiện với nó, cứ tưởng rằng trường chuẩn thì học sinh cũng chuẩn luôn chứ, ai dè chẳng ra gì. Cũng hơi buồn nhưng không sao cả, nó cũng không mấy để tâm đến chuyện này, điều duy nhất nó biết bây giờ là học, phải học thật tốt.

Lật cuốn sách toán nó nhận được một mẫu giấy từ cô bạn bên cạnh, mẫu giấy viết :

- Chào bạn, mình là Cát Hạ Lan rất vui được làm quen với bạn .

Nó mỉm cười, viết lại :

- Mình là Hà Ngọc Ân Di, mới vào lớp mong bạn giúp đỡ thêm.

-Uk. Chúng ta làm bạn nhé.

- Hi, Di rất vui vì có thêm một người bạn mới.

Cô bạn này khá là dễ thương, thế là nó đã có thêm một người bạn mới rồi, tình hình hiện nay đã có tiến triển tốt đẹp .

Kết thúc buổi học đầu tiên nó nhanh chóng về nhà, phải nói cho mẹ nghe buổi học đầu tiên kinh khủng như thế nào mới được. Thường ngày thì giờ này mẹ đang ở trong bếp nhưng sao hôm nay không thấy đâu nhỉ? Nó lên phòng cất cặp rồi chạy ngay sang phòng mẹ, mẹ đang ở trong phòng và đang xếp đồ đạc vào valy, đi đâu thế nhỉ ? Nó chưa kịp thắc mắc thì mẹ nó đã nói trước :

- Di này, ngày mai mẹ phải sang Pháp công tác trong 2 năm, có quyết định này lâu rồi nhưng bây giờ mẹ mới nói với con. Vì việc học của con vừa ổn định ở đây nên con sẽ ở lại đây, ngày mai con sẽ đến nhà một người bạn của mẹ sống .

Chuyện gì thế này, đừng một cái mẹ nói đi công tác thì làm sao mà tin được, dù biết mẹ là con người của công việc nhưng cũng không thể bỏ mặc nó như vậy. Nó giãy nảy :

- Mẹ à, mẹ đừng đùa như thế chứ?

Mẹ nó đáp lại :

- Mẹ không đùa, chuyện quan trọng đùa cợt gì ở đây?

- Nếu vậy thì mẹ phải cho con đi với hoặc không thì mẹ để con sống tại đây cũng được, sao phải đến nhà bạn mẹ làm gì?

- Mẹ không yên tâm về con, để con ở nhà con gái một mình rất nguy hiểm, đến nhà bạn của mẹ thì mẹ thấy yên tâm hơn, chưa hết cô ấy sẽ giúp mẹ quản lý việc học của con, nếp sinh hoạt và việc ăn uống của con, con đâu có biết nấu món gì đâu đúng không?

- Thôi mà mẹ, cho con ở đây đi con gái mẹ như bà chằn thế này ai dám bắt nạt chứ?

- Mẹ đã quyết rồi cầm kì kèo, ăn cơm đi rồi còn học bài .

- Hix hix mẹ à, tội nghiệp con ...

Nó với khuôn mặt thâm hại không thảng nổi bà mẹ khó tính với khuôn mặt lạnh băng. Nó thất thểu lê bước về phòng, ngày mai mẹ đi, 2 năm cơ đấy, sắp thành kẻ đi ở nhờ rồi, ôi sao số tôi xui cứ nối tiếp xui thế này....

Ngày hôm sau khi nó đi học thì mẹ đã không còn ở nhà, chắc mẹ đi lo công việc rồi, mẹ còn chu đáo giúp nó thu xếp hành lý nữa. Thật đúng là... Vào lớp, chẳng hiểu sao mấy đứa con gái trong lớp nét mặt căm tức cứ nhìn nó với ánh mắt không mấy thiện cảm, đã thế lại còn xì xầm bàn tán gì đó về nó. Nó hỏi Hạ Lan :

- Mấy đứa con gái trong lớp mình bị làm sao thế nhỉ ? Cứ sấm soi tứ hoài à .

Lan nháu mày ra về hiểu biết, phán một câu :

- Trông thái độ như vậy thì chắc là cậu đã làm gì đụng đến người trong mộng của bọn họ rồi...

- Tớ á? Tớ làm gì ? Mới vô học ở trường này được hai ngày mà có biết ai là ai đâu ?

- Tớ cũng thấy thế nhưng lại không hiểu sao họ lại như vậy.

- Haizzzzz, xui quá .

Nó buồn bã thở dài thườn thượt cho cái số con mợc của mình. Đột nhiên Lan vỗ vai nó, kéo nó dậy rồi nói :

- Đừng ngồi đây mà than thở nữa, chúng ta cùng đi xả stress thôi .

Nó bị con nhóc lôi đi xềnh xệch, đầu tiên là đi dạo quanh trường , nó nghe con nhỏ nói về các khu chức năng của trường mà đầu cứ ong ong, lẫn lộn . Cái trường bề thế rộng lớn khủng khiếp, có đầy đủ sân vận động, bể bơi, phòng chức năng phục vụ các bộ môn. Đang nghĩ ngợi lung tung thì chợt Lan nói với nó :

- Đến nơi rồi, đây là nơi mình thường đến để xả stress .

Nó ngạc nhiên :

- Ở đây là căn tin mà ?

- Đúng rồi, cậu cứ ăn thật no là sẽ hết buồn à.

Nó trở mắt, đi ăn mà lại hết buồn à, lạ nhỉ ?

Đây là cách xả stress độc đáo nhất mà nó được biết . Vậy cứ xả stress kiểu này chắc nó thành con heo béo mập.

Ngó qua căn tin là một tòa nhà ba tầng rộng lớn, theo như Hạ Lan nói thì học sinh khu A ở lầu 1, khu B ở lầu 2, lầu 3 dành cho các thầy cô. Nó và Hạ Lan gọi vài món ăn nhẹ rồi chọn một góc ở lầu 2 ngồi đánh chén, đang ăn thì nó hỏi :

- Lan này tại sao trong trường lại phân chia khu vực A, B ngay cả ở căn tin cũng vậy?

- Tại vì học sinh khu A toàn là con của những người có gia thế, địa vị, máu mủ nhất cái nước Việt Nam này nên được xây riêng một khu tiện nghi để học tập, họ không muốn ngồi học cùng khu B quê mùa chúng ta, ngay cả căn tin cũng vậy .

- Khu B thì làm sao? Tớ thấy rất tốt mà .

- Hi trông thì thế thôi nhưng so với những gì học sinh khu A được hưởng thì một góc chúng ta cũng không bằng đâu ,khu A rất coi thường chúng ta nên thường lôi học sinh khu B ra làm trò đùa, dù bị học sinh khu A áp bức thì khu B chúng ta vẫn phải cắn răng chịu đựng thôi.

- Hèn chi, hôm qua tớ chạy nhầm vào khu A kết quả là bị bọn học sinh ở đó chế nhạo, sỉ nhục mà không hiểu tại sao, bây giờ thì hiểu rồi .

- Vậy ra cô gái tóc nâu chạy vào khu A hôm qua là cậu đó hả ?

- Sao cậu biết ?

- Cả cái trường này ai mà không biết, tin tức về cậu được đăng trên bảng thông tin điện tử của trường mà .

Nó nghe xong mà như sét đánh bên tai, mới vào học được 2 ngày mà nó đã trở thành nhân vật “hot” của trường, cả cái trường này ai cũng biết về nó, ôi cái cuộc đời ...

Nó giục :

- Thôi, ăn nhanh lên còn về lớp, tớ bắt đầu có linh cảm chẳng lành rồi .

Tiếng gót giày nện xuống đất bịch bịch, tiếng bọn con gái hét vang cả căn tin, xôn xao trên lầu 2 và lầu 1 cũng không ngoại lệ .

Mấy “chị” điệu dáng lấy gương ra chỉnh lại tóc tai gương mặt, trang phục, bàn tán loạn cả lên .Già mà Thiên Vũ, Thiên long nó nghe mà không hiểu gì hết cứ như người ngoài hành tinh bay xuống trái đất vậy .

Nó kéo tay Hạ Lan về lớp, tránh xa những chỗ ồn ào là tốt nhất. Chỗ cầu thang học sinh nữ đứng chen chúc chật cứng , chen lấn xô đẩy mãi nó mới đến được lối đi với bộ dạng khá xộc xệch, vuốt ngực thở phào nó quay lại nhìn bức tường người sau lưng mà thầm khâm phục sức chịu đựng của bản thân .

Nó lẩm bẩm :“ Đi ăn mà khổ thế này thì thà chết đói còn hơn là chết bẹp, haizz “, quay đầu lại đang định bước tiếp thì nó nhận ra trên cầu thang lúc này không chỉ có mình nó và cô bạn Lan.

Trước mặt nó xuất hiện 5 con người, 4 nam và 1 nữ, đám nữ sinh phía sau hét ầm lên : “ AAAA!” “Anh Vĩ”, “Anh Bảo “, “ Anh Phong “, “Anh Hưng” . Nó choáng váng, biết là 5 người trước mặt nó đẹp rồi nhưng có cần phải la như cháy nhà thế không, thật dễ sợ . Mà sao cái người đang cầm tay cô gái này quen thế nhỉ, lục tìm trong cái trí nhớ siêu tẹt của mình nó ngó người ... ô đây không phải chính là kẻ thù truyền kiếp, đệ tử của thần xui đó sao, chính là cái bản mặt đáng ghét này rồi . Lan run run kéo tay nó thì thào :

- Chết rồi Di ơi đụng độ start của Harles rồi .

Nó quắc mắt nhìn thẳng vào Thoại Vĩ ở trước mặt, nó như đang định giết người bằng ánh mắt, Vĩ nhìn nó chằm chằm, nó rửa thầm trong bụng “hừ, ta ghét mi sao không biến đi cho khuất mắt? “.

Nó kéo Hạ Lan tái xanh bên cạnh hiện ngang đi vượt qua mặt Thoại Vĩ như anh chị bề trên, không quên lườm cậu rồi bỏ đi .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chia Tay Mama

Vĩ lại một lần nữa sock tập 2 với những gì mà Ân Di đã làm. Một con bé tầm thường mà dám cư xử với cậu như thể hình như không biết sợ là gì , rồi có ngày cô ta sẽ phải hối hận ...

5 con người nhìn nhau, nó đúng là một cô gái gan dạ, dám chọc giận “ tên điên “ nhất trường .

... Ở phòng học lớp 11a2 ...

- Hà ??? Không đùa chứ ???

Nó hét lên , miệng mở to, há hốc mồm .

- Mình nói thật 5 người cậu vừa gặp ở cầu thang là những “start “ hot nhất của trường đấy . Lúc này mình nhắc mà cậu không nghe giờ mang họa vào thân rồi . Người cậu lên mặt khi này là La Thoại Vĩ, người nắm tay cô gái đấy, cậu ta là người thừa kế của tập đoàn địa ốc lớn nhất nước ta, thần tượng của hầu hết girl trường mình . Người con gái lúc này là Vương Khả Kì, con gái cưng nhà Vương Thị, gia tộc lớn nhất ở đây, cô ấy được mệnh danh là Tiểu Princess khối 11.Ngoài ra còn có Dương Thiệu Bảo,An Hựu Phong và Nguyễn Đăng Hưng ba công tử của ba tập đoàn lớn, đều là hotboy Harles, niềm ao ước của những tâm hồn mơ mộng . Đây, đó là sơ qua về các nhân vật hot của học viện mà cậu cần biết đó .

- Cái gì mà người trong mộng, có mà mộng du thì có. Ba cái hot vớ vẩn .

Nó lè lười ra vẻ xem thường .

- Cậu đừng xem thường Vĩ là anh cả của Thiên Vũ hội, bang hội lớn lắm đấy, toàn đứng trên dân anh chị thôi. Khả Kì còn là em gái của đại ca Bạch Ưng hội, hội đối địch với Thiên Vũ hội, điều lạ là Vĩ và Kì quan hệ rất tốt đẹp, khá thân với nhau . Ai mà đắc tội với cậu Vĩ thì thề thâm lắm, chính mắt tớ chứng kiến mấy vụ rồi đấy.

Nó đang bàng quang nghe chuyện thì bỗng giật mình ngấm lại, nó đã làm hấn tức tím mặt, xấu hổ giữa sân trường rồi hôm nay lại còn thế nữa . Toi rồi, nhất định hấn sẽ không tha cho nó đâu . Mặt nó từ hồng hào chuyển sang tím rồi trắng bệch , miệng không ngừng lẩm nhảm :

- Kiểu này ... kiểu này Di chết thật rồi, gây sự với đại ca băng đảng rồi . Đòi mình coi như xong chuyện sang trang mới nghiệt ngã rồi .

Linh lo lắng :

- Sao thế ? Lo gì, cậu mới lên mặt chút thôi mà, chắc cậu ta không nhỏ mọn tính toán vậy đâu . Chuyện này có nghe qua rồi có gì to tát lắm đâu .

- Không chỉ thế đâu, sự việc còn dài lắm . Mình biết nói sao đây .

- Là sao? Kể mình nghe coi.

Nó buồn rầu kể lại đầu đuôi sự việc :

- Đầu tiên rồi thế này ... thế này ...

Nghe xong, Lan vỗ vai nó nói :

- Bạn thân mến cậu thăm rồi, cậu đối với hân như vậy thì toi rồi, cậu to gan chọc giận con cộp hung dữ đó thì, yên tâm tớ sẽ là người đầu tiên đưa tiền cậu và là người đầu tiên báo tin dữ cho mẹ cậu .

Nó tím cổ con bạn trước khi ai đó định vọt đi, hai đứa nó nhìn nhau cười, cổ gạt mọi lo lắng . Cái giọng điệu hài hài muốn làm nó tức điên cho quên vụ này đây mà đúng là nhóc này muốn làm nó cười, đùa hơi quá đáng quá .

- Này, đừng buồn nữa, dù sao chuyện gì đến sẽ đến có tránh cũng không được, lần này tớ nói thật nếu đứa nào dám làm cậu tổn thương thì tớ là người đầu tiên cho hân một trận nhớ đời . Vui lên đi, buồn mà chỉ cho thêm sầu, vui ngày nào hay ngày đó .

Ô, thế là nó bị dính vào dân anh chị trong trường rồi, rõ là cái số đen như mực, làm gì cũng không suôn sẻ cả . Chán nản mở cặp thì nó thấy một tờ giấy rơi ra :

“Hôm nay 12h trưa mẹ bay rồi, ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, lo học rồi qua bên này với mẹ, không phá phách như ở nhà đâu đấy. Đừng ra tiễn mẹ, đừng lo cho mẹ .”

Mẹ

Tại sao mẹ lại không cho con đi cùng, cũng không nói rõ khi nào đi lúc ở nhà với con. Nếu con không thấy mảnh giấy thì sẽ không được tiễn mẹ đi rồi . 1 tiếng rưỡi nữa là mẹ bay, tan học nếu chạy nhanh có thể đưa quà của mình cho mẹ không nhỉ ?

Reng! Chuông báo tan học, nó xách cặp chạy như bay ra cửa hàng gần đó, phải mua quà tiễn mẹ mới được . Sau một lúc cân nhắc nó lấy trên giá một cái khăn quàng cổ rất đẹp, mềm bằng len màu nâu và hai cuốn sổ ghi chép to tướng. Mẹ nó tài giỏi, xinh đẹp, mạnh mẽ nhưng hay quên thế nên một cuốn sổ là khá cần thiết . Đẩy cửa lao ra ngoài đúng lúc một người bước vào, thế rồi chuyện gì đến cũng đến ...bộp ... nó va vào người nó ngã lăn ra, hộp quà trên tay rơi xuống lán lổn lốc. Nó vội vàng nhặt hộp quà, đứng dậy rồi cúi đầu nói :

- Thật xin lỗi, tôi có việc gấp nên vô ý va vào .

Sau đó không nhìn “bị hại “ lấy một cái nó lại vội vàng vàng leo lên taxi đến sân bay . Vì cái tính ẩu, vội vàng mất bình tĩnh mà không biết đã bao nhiêu lần nó đụng phải người khác trên đường .

... Tại sân bay ...

- Mẹ !!!

Nó gọi to khi thấy mẹ ở chỗ soát vé, bà quay lại nhìn nó, nó chạy tới nhanh tay đưa cho mẹ hộp quà, thờ hồn hèn nói với bà :

- Quà quàcủa ...con tặng...tặng mẹ, không ...không đất đầu nên mẹ đừng ... đừng la con.

Còn nhớ mỗi lần nó tặng hoa hoặc quà cho mẹ vào dịp đặc biệt là mẹ lại mắng nó xa xỉ, mua quà làm gì cho phí, mua hoa rồi cũng héo thôi. Mặc dù thế nhưng nó biết có ai đó rất vui khi nhận được những món quà của nó . Nó nhìn mẹ mỉm cười. Mẹ vuốt má nó rồi từ từ quay lưng đi vào khu vực cách ly, cổ đi thật nhanh và đẩy gọng kính che giấu những giọt nước mắt hiếm hoi trên gương mặt nghiêm nghị xinh đẹp . Bất chợt nó hét lên, thật to để mẹ nghe thấy :

- Mẹ nhớ phải khỏe đấy nhá, con ...con ... yêu mẹ !

Bóng dáng mẹ cứ khuất dần cũng là lúc trên gương mặt nó nhòe nước, nó vốn dĩ đã không có bố bây giờ người thân duy nhất là mẹ cũng đi xa, một cảm giác bơ vơ khó tả ngập tràn trong nó .

Nó bình tĩnh lấy tinh thần trở về căn nhà trống trải thì thấy một chiếc ô tô đen đậu trước cửa nhà, thật là, ai mà vô duyên đậu xe trước cửa nhà người khác vậy nhỉ ? Mặc kệ, tâm trí đâu nữa mà quan tâm .

Con bé ngốc là nó cũng không buồn để ý khi cửa nhà khi không mở toang hoác, mà ngơ ngác bước thẳng lên phòng bỏ qua tiếng tivi đang mở và một con người đang tựa lưng vào sofa lả lùng nhìn nó . Nó lên phòng nằm bò ra giường lười biếng ngủ thiếp đi . Khi kim đồng hồ điểm 16h cũng là lúc nó thức dậy, hoàn toàn tỉnh táo, thay đồ rồi mở tủ thu dọn hành lý chuyển nhà .

Lạ thay, đồ đạc của nó đâu hết trơn chỉ còn lại cái tủ trống không và bộ quần áo trong nhà tắm, phải rồi, mày điên rồi Ân Di lúc này tại sao nhà mày mở sẵn cửa mà mày không nhận ra, còn có tiếng tivi dưới lầu nữa . Phải chăng nhà nó có trộm, đúng rồi đồ đạc của nó mất hết rồi, bị trộm thật rồi. Tên trộm

to gan, biến thái trộm gì không trộm lại trộm quần áo của bốn tiểu thư, trộm xong không đi còn mở tivi xem nữa nữa chứ, đợi chị đây xuống cho mi một trận à ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gặp Lại Người Quen

Hừ, đi ăn trộm mà đi ô tô, sang xóm, tính khoe của à, nhất định là tên biến thái rồi. Tivi, máy tính không trộm lại đi trộm quần áo, rõ điên. Nghĩ rồi nó vớ cây vợt đánh golf của mẹ rón rén xuống lầu, chị đây sẽ cho em một bài học .

Trên ghế sofa có một tên áo caro, quần jean sành điệu đang ngồi vắt vẻo, là tên trộm rồi. Nó rón rén từ từ tiến lại sau ghế, giờ cây gậy quất mạnh đồng thời hét lên:

- Tên kia, mi là ai? Sao to gan dám trộm quần áo của bốn cô nương hả ?

Tên trộm thân thủ phi phàm, bị quất một gậy chỉ khẽ rên một tiếng rồi bật dậy né sang một bên :

- Ái da, cái gì thế ???

Khi nhận ra bị đánh hấn quay lại lạnh lùng nhìn thẳng vào nó khó chịu :

- Nói lại xem nào, cô nói ai trộm mấy bộ quần áo rách của cô hả ? Cô à, tôi là người đến đón cô, nhất định cô hiểu lầm gì rồi .

Đúng lúc đó mắt nó mở tròn xoe, hấn, La Thoại Vĩ, đang ở nhà nó . Tại sao hấn lại ở đây, không lẽ tên biến thái trộm đồ là hấn(do quá bất ngờ nó đã không thèm nghe mấy lời sau cùng mẩu chốt của Vĩ), tính trả thù nên đi trộm đồ à ?Hấn nhận ra nó, cũng khá ngạc nhiên:

- Cô làm gì ở đây ?

Nó liếc hấn :

- Hỏi lạ, nhà tôi tôi ở . À, đúng rồi đồ biến thái quần áo tôi đâu ?

- Nay, ai là đồ biến thái, cô ấy tự nhiên giờ gây đánh người, quần áo của cô ở đâu thì tôi không biết. Mà quần áo của cô thì cô phải hỏi bản thân cô chứ sao lại hỏi tôi ! Ngốc thật !

- Tôi không thấy quần áo của tôi đâu cả, tự nhiên cậu lại xuất hiện ở nhà tôi cậu không lấy thì ai lấy ?

Hấn à lên một tiếng rồi cười phá lên. Còn nó không hiểu gì hết nhìn hấn không

chớp. Hấn nói :

- Nhảm rồi, người mang quần áo của cô đi là ông Vương quản gia, ông ta chuyển hành lý của cô về nhà tôi rồi. Công nhận trí tưởng tượng của cô phong phú thật .

Nó cố gắng xâu chuỗi sự việc và vắt óc suy nghĩ thì đã hiểu ra phần nào... không mà là hiểu hết rồi chứ .

Người đến đón nó mà mẹ nói chính là hấn vậy mà nó cứ không tìm hiểu sự việc nói linh tinh cả . Ân Di ơi là Ân Di, mày què hết chỗ nói rồi . Bây giờ nhìn cái mặt nghênh nghênh của hấn nó chỉ muốn mặt đất nứt ra và nó chịu tọt xuống cái kẽ nứt đó.

Nó đứng im bất động khá lâu, trong tình thế này thì im lặng vàng, càng nói thì nó càng thêm xấu hổ thôi. Hấn nhìn mặt nó rồi hắng giọng :

- Thôi cô chuẩn bị nhanh lên, mẹ tôi chờ lâu lắm rồi đấy . Người gì mà lè mề quá.

Trời, nghe cái giọng mà muốn đánh người quá. Nó bặm môi vào trong lấy cặp rồi khó chịu đi ra :

- Đi thôi, nhìn cái gì .À, mà này sao cậu lại vào được nhà tôi ?

- Là mẹ cô đưa chìa khóa cho tôi, có gì không ?

Mẹ là mẹ hại con, ai bảo mẹ đưa chìa khóa nhà cho hấn làm gì hại con mất mặt quá, mẹ thật quá đáng, huhu .

Chiếc ô tô màu đen lẩn bánh đưa nó đến địa ngục là nhà của hấn . Chiếc xe dừng trước một căn biệt thự rộng lớn màu xám trắng rất đẹp, xung quanh

biệt thự được trang trí rất công phu, sân vườn rộng rãi, giữa sân có một cái đài phun nước nhiều tầng bằng đá cẩm thạch cũng rất đẹp .

Cây cỏ trong vườn được cắt xén công phu với nhiều hình dáng lạ mắt và độc đáo, biệt thự được trang trí chi ly và cầu kì từng chi tiết . Nó thật thật choáng váng, eo, nhà to như vậy chắc là đắt lắm, bao giờ mình mới đủ tiền mà mua được một căn hộ như vậy nhỉ?

Khi nó và hân bước vô nhà thì một đám người từ trong nhà cung kính cúi chào :

- Cậu chủ đã về ạ, phu nhân đang đợi ở trong .

- Chào tiểu thư .

Chà, cần gì lễ phép thế không biết, nó tròn mắt nhìn còn hân không thèm để ý bước thẳng vô trong nó vội vàng “ lon ton” bước nhanh theo hân vào phòng bếp . Trên một cái bàn lớn bày đầy món ăn, có một người phụ nữ sang trọng, nét mặt hiền hậu đang ngồi . Hân nói:

- Mẹ, con hộ tổng cô ta về nhà đúng ý mẹ rồi đây .

À, thì ra đây là mẹ của hân, có nghĩa là đây là bạn thân của mẹ . Nó nghĩ rồi vội cúi đầu chào:

- Cháu chào cô!

- Chào cháu, cháu là con của Thảo phải không ?

- Dạ phải .

- Ừ, phải rồi, nhìn con giống mẹ quá chừng . Dễ thương thật, con tên gì?

- Dạ, Hà Ngọc Ân Di .

- Di này, chắc cháu cũng nghe mẹ nói, từ bây giờ cháu sẽ ở đây, cứ thoải mái như ở nhà nhé.

- Vâng, cháu cảm ơn cô . À, cô tên gì ạ ?

- À, cô tên Hoa, còn thằng kia là Vĩ con trai cô . Phải rồi, hai đứa làm quen nhau đi .

Cô Hoa vừa nói vừa chỉ vào hân, xời, bác khôi giới thiệu con cũng biết, hân với con ân oán sâu nặng quá mà . Tên đáng ghét đi thẳng lên lầu :

- Con lên phòng tắm đã . Mẹ và cô ta cứ nói chuyện đi .

- Thôi con đưa Di lên phòng hộ mẹ luôn thể .

Hân nhăn mặt, khó chịu :

- Con á, mẹ kêu A Linh ấy sao lại kêu con ?

Cô Hoa lườm hân rồi quay sang nó vui vẻ :

- Di, Vĩ sẽ dẫn cháu đến phòng mới , cháu tắm rồi xuống ăn cơm nhé, đồ đạc của

Cháu cô đã cho người chuyển lên phòng rồi . Có gì không vừa ý cháu cứ nói .

Nó ngượng ngùng :

- Vâng ạ !

Hân đưa nó lên lầu, phòng nó ở tầng 4, chỉ vô một căn phòng đánh số 16 rồi nói :

- Đây là phòng của cô .

Rồi đi vào căn phòng đối diện phòng nó kéo sầm cửa lại . Cái tên điên, lạnh lùng, khó chịu là phong cách của hân à ? Nó lẻ lười rồi mở cửa căn phòng bước vào, choáng lần hai . Woa! Bên trong căn phòng trang trí tinh tế, đẹp mắt, các đồ nội thất, rèm cửa, vật dụng đều rất đẹp . Còn có rất nhiều gấu bông, tuyệt quá !

Sau đó nó đã có một bữa trưa khá ngon miệng, cũng bớt buồn và nhanh chóng làm quen với một chị người làm tên là A Linh khá xinh và vui tính . Rồi một buổi tối nhẹ nhàng ở nhà hân cũng trôi qua nó thấy rất thoải mái trừ những lúc không may phải nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của hân .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chuỗi Xui Xẻo 1

Sáng hôm sau, buổi sáng đầu tiên ở nhà hấn, nó thức dậy trong căn phòng ngập tràn nắng, hít một hơi thật sâu, nó vào nhà vệ sinh thì có tiếng gọi : “ Tiểu thư, mời tiểu thư xuống dùng bữa sáng”. Nó vội đáp : “ Tôi xuống ngay” rồi nhanh chân đi làm vệ sinh cá nhân .

Vài phút sau nó mở cửa phòng, vừa xoay người lại đóng cửa thì nó bất ngờ đụng mặt 4 tên con trai “ hotboy” ở trường, bọn hấn bước ra từ 4 căn phòng kế bên phòng nó, đồng loạt làm nó giật mình đánh rơi cả cái cặp trong tay, bản mặt thì hết sức buồn cười chỉ vì mới sáng sớm đã gặp ma.

Cả 4 khuôn mặt ngạc nhiên nhìn nó rồi cười, nụ cười làm bọn con gái ở trường chết ngất còn nó thì chỉ muốn rút dép phi vào mặt .

Mới sáng sớm mà cười tươi như đười ươi xổng chuông, nó nhăn nhó:

- Cười cái gì mà cười bộ lạ lắm à, mới thấy lần đầu chắc ? Các người là ma hay sao mà đi đâu cũng ám tôi thế hả?

Vĩ cười khẩy :

- Cô đừng tưởng bở, bọn họ đã sống ở nhà tôi từ lâu lắm rồi trước cô rất nhiều năm đấy . Người gì mà kì lạ...

Nó lườm lườm nhìn hấn rồi chẳng nói năng gì đi thẳng xuống lầu, cô Hoa nhìn thấy nó thì cười :

- Chào Di, tối qua ngủ có ngon không ?

- Rất ngon thưa cô .

- Thế thì tốt, hợp ý cháu là tốt rồi !

Đang sau nó vang lên tiếng nói, 4 tên kia đã xuống lầu rồi . Cô Hoa nói với nó :

- Đây là Hưng, Bảo, Phong bạn từ nhỏ của Vĩ, cũng ở đây từ nhỏ rồi . Máy đứa làm quen với nhau đi .

- Dạ, lúc này Vĩ có nói với con rồi ạ .

- Thế à, đã làm quen nhau chưa ?

Nó nhìn 4 tên với ánh mắt lườm lườm trả lời :

- Dạ, rồi ạ !

Quen gì với 4 cái đồ đáng ghét đó chứ, cô ơi ...Sau bữa ăn theo mệnh lệnh của cô Hoa nó rất vinh dự... à không rất tội nghiệp phải đi học cùng xe với 4 thằng cha hotboy, rất đau đớn là nó phải gắn liền số phận với những tên này cho đến khi nó về .

Có thể là mấy đứa con gái khác thì sẽ nhảy cẫng lên sung sướng còn nó nghe xong khóc cũng không nổi chỉ biết gục đầu xuống bàn mà than thầm trong lòng, trông cái mặt rất thảm hại .

Cô Hoa thật chẳng biết gì cả, cô nói nó đi chung xe cùng những tên đó là để an toàn, là để bảo vệ nó thế nhưng cô không biết rằng như thế nó còn có nguy cơ bị ăn hiếp cao hơn nữa.

Dùng mọi biện pháp năn nỉ nhưng không được nó đành lão đảo chào cô Hoa rồi xách cặp bước ra xe, chán nản mở cửa bước vào xe nhìn 4 cái bản mặt ngồi thù lù bên trong là chỉ muốn chạy cho xa . Xe từ từ lăn bánh đưa nó đến trường, nó nói :

- Tí nữa cho tôi xuống gần trường để tôi tự đi bộ vào .

Bảo hoi :

- Sao vậy Di ?

- Mấy người là “hotdog”... à quên í lộn “hotboy” trong học viện, hạng như tôi đâu dám lại

gần, ở cùng mấy cậu có ngày tôi bị fan của mấy cậu lôi ra xử hội đồng luôn, nếu mà đi

chung xe chắc tôi bị đem bỏ vô nôi hấp chín lúc nào cũng không biết ấy chứ.

Vĩ mỉa mai :

- Người khác có muốn ngồi với chúng tôi cũng không được đâu, nhìn xem cô thế này là phúc lắm rồi đấy .

- Oẹ, trời đất, ai bảo thế, phúc đâu sao tôi không thấy chỉ thấy họa đầy đầu thôi à . Với lại yên tâm tôi không thèm ngồi chung xe với mấy cậu đâu, bắt đắc dĩ thôi, nhá !!!!!

Cùng lúc đó một chiếc xe ô tô màu đen từ hẻm đi ra chạy song song với xe của chúng nó.

Hưng nhìn sang chiếc ô tô bóng lộn rồi quay sang Vĩ :

- Chà, Thiên Kì đến rồi kia, hình như đi cũng già Hạo Quân thì phải .

Mặt tên đáng ghét có vẻ vui vui, hần im lặng chẳng trả lời .

Phong bổ sung :

- Là như thế này, đại tiểu thư nhà họ Vương chính xác là bạn gái thẳng Vĩ đã nói từ bây giờ ngày nào cũng đi học cũng với chúng ta, thế nên anh em nhà họ mới xuất hiện ở đây .

Vừa nói cậu vừa ra vẻ triết lý, hiểu biết làm mọi người bật cười, không khí trong xe vui vẻ hẳn lên .

Đến gần trường, không hiểu sao cái ô tô quái quỷ không chịu dừng mà cứ thế tiến thẳng vào sân trường dưới ánh mắt ngạc nhiên của toàn thể học sinh, khuôn mặt tối sầm của nó và cái nhếch mép đều ối là đều của Vĩ .

Nó than thở:

- Bác ối là bác sao bác không dừng xe cho con, kì này con tiêu chắc rồi.....

Bác lái xe ngây thơ :

- Là cậu Vĩ kêu tôi chạy thẳng vào luôn, xin lỗi tiểu thư

Nó oán hận quay sang trợn mắt nhìn Vĩ :

- Này tên kia, tính hại chết tôi à !!! Tại sao tôi nói như vậy rồi mà cậu còn chạy thẳng vô đây hả, hả ??????

Đáp lại khuôn mặt “ nộ khí xung thiên” hùng hổ của nó là :

- Tôi ... thích thế đây !

- Tên ... tên này

Nó tức muốn chết, đẩy cửa xe đi ra cùng lúc đó nó cũng ưu ái nhận được vô vàn ánh mắt “ triu mến” như muốn giết người của hầu hết nữ sinh trong trường . Họ sầm soi nó, xì xào, bàn tán :

- Con nhỏ nào thế ? Không biết xấu hổ ...

- Ai biết ? Chắc oshin mới tuyển dụng của mí anh ấy.

- Chắc thế. Nhìn xem hạng như nó có xách dép mấy anh ấy cũng không cho đâu !

- Ủ, xấu thế mà .

Và vvvv... vvvv, vô vàn lời mĩa mai, cạnh khóe nữa .

Nó tức run người, khuôn mặt từ hồng hào chuyển sang màu tím lịm, tức quá đi mất ...

Nó quay người cổ bước thật nhanh, đi mà như chạy, ở đây mà nghe nữa chắc nó nổi khùng mất, cái tên khốn đó, coi chừng đấy!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chuối Xui Xẻo 2

Vào đến lớp, lại gặp phải vô vàn mũi tên sắc nhọn từ các đại ti cùng lớp, ôi cái số con mực của tôi, thật khó khăn. Hạ Lan nhìn nó đầy lo lắng và cảm thông, một thanh kẹo sugus chuyển sang tay nó, nó đón lấy và khẽ mỉm cười. Ra chơi, nó mở tủ cá nhân, trên đó xuất hiện bao nhiêu là thư rác, nó không muốn đọc một tay cho vào thùng rác. Bên trong một cây kẹo mút nằm ngay ngắn, một mảnh giấy có ghi dòng chữ: “Cố lên Di, sẽ vượt qua được mà” cùng một ngôi sao pha lê nho nhỏ lấp lánh. Ánh mắt nó lấp lánh niềm vui, sự khó chịu vơi dần, những thứ này của ai nhỉ, ở đây nó đâu có quen ai ngoài Hạ Lan?

Hạ Lan bắt chợt xuất hiện, vui vẻ hỏi nó:

- Woa, ngôi sao đẹp quá, ai tặng Di vậy?

Không phải Lan vậy là ai?

- Của ai Di cũng không biết.

- Sao kì vậy?

- Di mở tủ ra thì đã thấy nó ở đây rồi.

- Là ư? Mà thôi quan tâm làm gì, để sau đi, chúng ta kiếm cái gì ngon ngon ăn đi, Lan đói quá à.

Nó gật đầu và kéo Hạ Lan xuống căn tin. Sau đó nó đã xử lý hết một đồng thức ăn khổng lồ cùng Hạ Lan, bác bán hàng nhìn chúng nó như quái vật thời đại, hai con bé mảnh mai, gầy gầy mà ăn cứ như su mê.

Không hiểu sao hôm nay nó lại ăn nhiều đến thế, Lan thì vốn dĩ đã thích ăn vặt rồi còn nó từ ngày chơi với Di cũng lấy cái bệnh “ăn vặt” luôn. Ăn xong nó mở cặp rút bóp trả tiền nhưng chừng hững vì không thấy cái ví yêu quý đâu, không phải chứ, tìm mãi không thấy nó nhăn nhó quay sang thì cô bạn Hạ Lan đã vui vẻ trả tiền và kéo nó về lớp. Bỗng thấy cái mặt héo queo như tàu lá của nó, Lan quay sang:

- Lại có chuyện gì thế cô nương?

- Ví... của tớ đâu mất rồi.

- Tìm kĩ chưa, sao lại mất được?

- Di không biết, ôi cái chứng minh thư của tôi, mấy cái thẻ ngân hàng của mẹ rồi mấy cái giấy tờ nữa, đi đâu mất rồi... đâu rồi!

Nó vừa bới tung cái cặp vừa hoảng hốt nói với Lan. Cái thói hậu đậu mãi không bỏ được, làm sao đây....

Nó cứ lục tung cái cặp tội nghiệp ra tìm kiếm để rồi thất vọng tràn trề, không thấy, nó vẫn không thấy... cái ví đâu cả. Dem bộ mặt thảm hại lên xe về nhà, mấy tên hotboy nhìn nó thắc mắc, không ai đụng vào nó lúc này. Nó không nhận ra rằng trong xe còn có một cô gái rất xinh đẹp, không ai khác chính là Thiên Kì, hồi sáng cô ấy có nói là sẽ đi cùng xe với Vĩ khi ra về. Một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Chào bạn! Làm quen nha, mình là Thiên Kì!

Nó giật mình ngẩng lên:

- À... ờ chào bạn, mình là Ân Di!

Bảo giới thiệu:

- Di này, đây là bạn gái của Vĩ đấy.

- À, ra thế! (Tội nghiệp, mình thương thay cho bạn chắc bị thằng cha xấu xa kia che mắt bởi vẻ ngoài đẹp trai rồi, yêu nhầm người, tội quá!)

Trên đường về cặp đôi duy nhất trong xe trò chuyện vui vẻ, Bảo lấy một cuốn sách có tên là “Bí quyết của thành công” ra đọc, hai người còn lại lôi laptop ra chơi game còn nó tiếp tục chìm vào suy nghĩ rằng cái ví ở đâu?

Sau bữa ăn tối, nó đi thẳng lên phòng đóng cửa suy nghĩ, nó đã lục tung cái phòng lên mà vẫn không thấy vậy cứ đợi thời gian trôi qua đi, một tuần mà không thấy thì nó sẽ nói với mẹ, dù có bị la cũng được, trong nó vẫn có hi vọng mong manh là sẽ có người nhặt được ví và đem đến trả lại cho nó!

Thế rồi... 1 ngày... 2 ngày... 3 ngày... 4 ngày vẫn không thấy ai đem đến trả ví cho nó. Buổi tối sau khi chuẩn bị sách vở sẵn cho ngày mai nó tranh thủ lên mạng xem tiểu thuyết xả stress hiện tại nó đang chăm chú thêm đôi bộ “Sam Sam đến đây ăn nè” của Cố Mạn, ít ra nó còn giúp nó vui lên một chút.

Mãi đọc truyện say sưa cười rung cả ghế, đến tận 3h sáng nó mới đi ngủ trong tâm trạng vui vẻ thoải mái.

... Sáng hôm sau ...

Nó hốt hải từ trên lầu chạy xuống, la lên:

- Chờ đã ... chờ đã còn tôi nữa mà

Tiếng ô tô càng lúc càng xa dần, nó trong bộ dạng xộc xệch, vội vàng xen lẫn tiếc

nuối, giờ làm sao đây sắp vào lớp rồi bây giờ nó mà chạy bộ đến trường thì muộn mất . Nó cứ ngồi như thế cho đến khi cô Hoa từ phòng ăn đi ra, ngạc nhiên :

- Ô, Di cô nghe thằng Vĩ nói hôm nay cháu được nghỉ học nên không kêu A Linh gọi cháu dậy, để cháu ngủ tiếp . Cái thằng ... thật là ... chắc nó nghe ai nói linh tính rồi .

Nó mặt mếu máo nhìn đồng hồ, đồng hồ trong nhà chỉ 7h20, chỉ còn 10 phút nữa là vào lớp, có đi tên lửa cũng không kịp đến trường nữa rồi, nhà tên này cách xa trường thế mà .

La Thoại Vĩ, tên này, nó còn chưa tính sổ chuyện hôm trước vậy mà hôm nay hấn ta dám chơi xỏ nó thêm lần nữa, nó thề thù này không trả nó không mang tên là Hà Ngọc Ân Di . Được lắm đồ đáng ghét Thoại Vĩ, nợ cũ nợ mới ta sẽ tìm cách trả đủ cho mi, chờ đấy .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chuỗi Xui Xẻo 3 – Lại Gặp Người Quen !

Lát sau

Bịch ... bịch ...

Nó chạy từ xe ô tô xuống, hốt hoảng trông thấy bác bảo vệ cùng hai ông thầy giám thị vui vẻ xách cái thước bự chẳng chào đón những học sinh “ưu tú” đi muộn như nó.

Cổng trường đóng im ỉm số học sinh xếp hàng cúi mặt trước cổng trường khá nhiều, nó theo đà chạy không kịp thắng thế là bị ông thầy Kiên mặt sắt hung thần tóm gọn, xui thật là xui . Chúng nó nguyên một đám bị ông thầy giám thị ca cho một bài cái lương bất tận rồi bắt nhảy cóc 5 vòng quanh sân .

Cái sân to lớn nhìn nó như trâu ngơ, chưa hết sau tiết 4 nó cùng những đồng chí xấu số còn phải vác chổi đi vệ sinh sân vận động của trường .

Nó nhảy cóc cực khổ rất mệt, còn bị những ánh nhìn hả hê trâu ngơ của bọn học sinh khu A . Bất công thật, học sinh khu B đi muộn bị phạt thảm thương còn khu A đi muộn thì đằng hoàng vô trường, trống vào lớp đã điểm mà còn thông thả dạo bước, mấy ông thầy này ... thật quá đáng ... không công bằng gì cả ... AAAAAAA

Ông trời ơi, nhìn con này, một con người tội nghiệp như con sao ông không quan tâm mà ông toàn phái thần xui chăm sóc con là sao, con không cầu may mắn chỉ cần ông đối xử bình đẳng không phân biệt chủng tộc là được rồi .

Tại sao tên xấu xa như hấn toàn gặp may mắn còn một con người lương thiện như con xui xẻo đầy đầu, trời phạt ơi ngó xuống nhìn con này.....

Khi lưng áo đầm mồ hôi, chân tay mỏi rã rời nó mới được thả về lớp. Sau 2 tiết nghỉ ngơi dưỡng sức trong lớp nó lại quay lại sân vận động thực thi nhiệm vụ cao cả với dụng cụ là xô và chổi . Nó vừa oằn mình kì cọ cái sân vừa lầm bầm “ Cái trường chết tiệt, thầy cô học sinh chết tiệt xây lên cái sân chết tiệt chỉ giới làm khổ người khác.” rồi lại “ Tại sao mày không bé đi một chút hả cái sân kia, như thế chẳng phải tao sẽ đỡ khổ hơn sao, xây to như thế để làm gì vừa tốn đất lại tốn tiền” “Ân Di, số mày thật là khổ” hơn khi trông thấy cái bản mặt đần.

Lại chúi chúi lau lau một mình, những người khác dường như cũng tách biệt xa lánh nó, họ làm ở một mảnh sân khác cách xa nó rất nhiều .

Bức bách, khó chịu dồn cả lên đầu nó bức bối hết thật to, cũng may ở đây xây tường cách âm nó có hét to bao nhiêu cũng không ai nghe: “ AAAAAAAAAA ! Mệt quá đi mất Mệt ơi là mệt”

Rồi bất giác ngồi thụp xuống, ôm đầu than thở .

Tiếng bước chân bỗng từ đâu vọng lại, tiếng xả nước, tiếng kì cọ lau chùi cứ lần lượt vọng vào tai nó . Nó thắc mắc quay đầu lại, 1 chàng trai cao lớn, nó chỉ nhìn thấy bờ vai rộng của người đó lặng lẽ giúp nó lau chùi, lấp lánh một bên tai có đeo chiếc khuyên nhỏ. A, là “Giày thể thao” ... chính xác rồi. Sao lại giúp nó nhỉ?

Nó khẽ hỏi :

- Tại sao bạn lại giúp tôi ? Bạn là ai thế?

Cậu ta ngoảnh lại nhìn nó và cười:

- Chúng ta đã từng gặp nhau, không nhớ sao ?
- Cậu là cậu ... cậu bạn hôm đó .
- Cũng may là cậu còn nhớ .

Rồi cả hai im lặng tiếp tục làm nốt phần việc của nó, khi đã hoàn thành tương đối là sạch sẽ nó nhìn một vòng đầy tự hào và phát hiện cậu bạn bí ẩn “Giày thể thao” đã biến mất . Bất chợt nó thấy lạnh lạnh bên má rồi thấy khuôn mặt tươi cười của cậu ta, giật mình thật . Nó ngáp ngừng :

- Cảm ơn cậu ...

Cậu ta bật lon Pepsi đưa lên miệng uống rồi trả lời :

- Chỉ là thấy bạn làm một mình tự dưng muốn giúp thôi. Kể ra chúng ta cũng có duyên thật.
- Ngại ghê, để bạn giúp nhiều quá. Mà tên bạn là gì nhỉ ?
- Dương Hạo Vũ là tên mình . Còn bạn là Hà Ngọc Ân Di đúng không ?
- Sao bạn biết tên mình vậy ? À,phải rồi còn đôi giày bừa sau mình sẽ đem trả cho bạn .
- Không sao, dù sao mình cũng chưa cần đến nó.

Rồi cậu ta đứng dậy kéo con bé đang thần thờ vì một môi là nó lên, mỉm cười :

- Đi thôi, cậu không vào lớp à ?

Nó ngơ ngác một lúc rồi :

- Mình à có chứ .

Bóng áo trắng, tầm vai rộng dường như có cảm giác an toàn che chở cho nó, cậu ta mỉm cười thật tươi, thật đẹp, có cảm giác giữa nó và cậu ta sẽ có một mối quan hệ rắc rối ... trong lòng nó có cảm giác như vậy... rất lạ mà không hiểu tại sao .

Bây giờ trong đầu nó đang nghĩ cách để trả đũa, hấn chơi nó một vỏ đầu như thế, thật không thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trả Đũa

.... Buổi chiều hôm đó

Tại một căn biệt thự rộng lớn ven ngoại ô ...

Có một cô gái xinh đẹp ăn mặc sành điệu cầm cái Iphone gọi cho ai đó, vừa thấy đầu dây bên kia bắt máy, cô ta đổi giọng những nhẽo :

- Chị Gia Hân, em nhớ chị quá ...

Bên kia một giọng nói hòa nhã, có phần ngạc nhiên của một cô gái trả lời :

- Sao vậy Tiểu Trúc , bây giờ mới nhớ đến chị à?
- Hix, không phải chị à Chị khi nào chị về Việt Nam?
- À, chắc 1, 2 ngày nữa chị về đây tại sắp đến sinh nhật anh Hạo Quân với lại mừng thọ bà chị mà
- Hay quá ... Hix, chị ơi em chán quá ...Buồn quá ...
- Em sao vậy có ai bắt nạt em à ?

- Không ... không phải ... không có gì đâu chị

- Đừng giấu chị có gì cứ nói với chị, chị cũng sắp về rồi chị sẽ giúp em

Bên đầu dây vang lên giọng nói âm ức :

- Hix hix chị à ... có con bé kia cứ đi theo làm phiền anh Vĩ, em khó chịu quá nên đến đây bảo nó thế rồi nó còn làm em mất mặt trước bao nhiêu người... ức lắm chị ạ ...

- Con bé đó là ai mà láo vậy ... đợi chị về rồi tính ... chị mới đi có 1 năm mà mọi chuyện trong cái học viện Harles đã rồi tính như vậy rồi ... Thôi chị mệt quá đi ngủ đây... Có gì bữa sau chị về nói chuyện tiếp ... Bye em ...

- Em chào chị ...

Cô ta kết thúc cuộc gọi, mỉm cười gian xảo rồi nghĩ ngợi gì đó rồi bắt giấc cười khẩy ...

Điều cười mà nó thề rằng gian xảo, ghê gớm nhất, một nụ cười luôn thường trực trên môi của một vai nữ phản diện. Đợi đấy con bé kia, chị Gia Hân sẽ cho mày một bài học ..

Nó im lặng không nói năng gì với Thoại Vĩ mấy ngày sau đó, quyết tâm thực hiện kế sách “im im mà hiểm” của mình vạch ra, cố lên, Ân Di mày phải cho tên khinh người đó một bài học ...

Những ngày sau đó có một điều rất lạ là bọn con gái hành chọi mọi ngày dường như đều ra đường uống nhầm thuốc, mọi ngày thì bối mớ tìm kiếm khuyết điểm trên người nó còn mấy hôm nay chẳng làm gì ngoài nhìn nó bằng ánh mắt hả hê, vui sướng và có chút gì thương hại. Chẳng chuyện gì đang xảy ra, thôi không quan tâm làm gì cho mệt ...

Buổi tối, sau giờ ăn cơm nó ngồi chờ người trên sofa còn 5 tên kia thì đang chăm chú theo dõi bộ phim kiếm hiệp Trung Quốc .

Chán quá nó lúi thủ xuống bếp chơi với A Linh thì thấy cô nàng đang loay hoay với mấy cốc nước cam chắc là để mấy tên kia uống đây mà, nó nhìn chăm chăm vào cái khay nước cam đó rồi bất chợt một ý tưởng độc đáo lóe sáng trong đầu nó .Chỉ sợ bóng đèn vụt tắt nó vội thực thi ngay, nó nhờ A Linh đi lấy mấy quả táo ép để ép nước còn mình thì nhanh tay giấu mất một cốc .

A Linh đi vào định bưng mấy cốc nước lên nhà trên thì nó đã nhanh nhẩu :

- Ấy ấy A Linh chị vất vả nhiều rồi để em giúp chị , chị đưa khay nước đây em đem lên cho 5 tên kia cho.

- Được không đây ... Thôi phiền em vậy.

Cô nàng ngáp ngừng một lát rồi vui vẻ chạy xuống hầm rượu dọn dẹp . Còn nó với cốc nước dẫu sẵn, nó nhìn một lượt trong bếp rồi mỉm cười gian xảo ...

Lát sau nó khệ nệ bưng khay nước ra đưa cho từng tên một đến chỗ tên Vĩ nó vẫn không biểu lộ thái độ gì, cố gắng kiềm chế lắm mới giữ vững được thái độ đó . Oái ăm thay Bảo, Hưng, Phong thì cầm cốc nước lên uống ngon lành còn tên Vĩ đáng ghét kia mãi miết phim ảnh không màng đến gì hết ...

Rồi cậu ta cũng cầm cốc nước đặc biệt của mình lên cùng lúc đó khuôn mặt nó chuẩn bị nở nụ cười tươi tỉnh thì cánh tay giơ lên đến miệng chuẩn bị uống của hắn bỗng dừng lại rồi đặt cốc nước xuống hằm hằm ...

Mặt nó sắp cười thì chuyển thành méo xệch, u ám ... ôi trời thì ra là lúc này đúng đoạn đánh nhau gay cấn nên hắn bỏ cốc nước thân yêu của nó xuống chú tâm thưởng thức phim ảnh ...

Tức quá ... phải tìm sự trợ giúp thôi ...

Nghĩ rồi nó chạy xuống hầm rượu mách lẻo A Linh, hi hi chỉ có cô nàng khó tính này mới giúp được nó thôi ...

Sau cố gắng không mệt mỏi của nó í lộn phải nói là những lời than vãn vàng ngọc của đại sư tỷ A Linh thì thằng cha chết tiệt đó mới bực bội cầm cốc nước cam uống một ngụm thật to, nước cam trôi vào trong cổ họng được một nửa một nửa lại muốn tẩu tán ra ngoài , khuôn mặt biến sắc ghệt mình của tên đó làm nó rất hả hê ...

Mặt cậu ta ửng đỏ như bánh đa nhúng nước, ánh lên nỗi kinh hoàng ...

- Cái thứ kinh khủng gì thế này ,A Linh cô cho tôi uống cái gì đó ? Kinh quá ...

Thế rồi cậu ta cũng cố gắng nuốt hết thứ nước cam đó, nó vui như mở cờ trong bụng, vui quá ...

Cả 4 tên còn lại và A Linh ngạc nhiên đồng thanh:

- Nước cam vẫn như mọi ngày mà có gì khác đâu .

Hắn cứ khẳng khẳng rằng không phải rồi phi thẳng vào phòng vệ sinh súc miệng . Haha, thiệt là đáng đời .

Lát sau có 1 con người hằm hằm đi ra, trừng mắt nhìn A Linh :

- Tôi đã nói là không phải, nước cam kiểu gì mà chua như bỏ giấm còn mặn chát, lợ lợ, thật là ghê quá .Cô cho cái quái gì vào thế ?

Nó từ trong góc đi ra, cười thật là tươi :

- Tèn tèn tèn tèn ... Hi , nói cho cậu biết chuyện này không liên quan đến A Linh, tiện thể giới thiệu luôn đây chính là nước cam thương hiệu Ân Di , nó gồm nước cam, dầu, vài thìa muối với bột ngọt . Thế nào, ngon không ? Cậu vinh dự là người đầu tiên được thưởng thức nó đấy .Hi hi. May cho cậu là tôi còn định cho thêm nước mắm vào mà chưa cho đấy ...

Nhìn cái mặt hí hửng của nó trái ngược hẳn với cái đầu bốc khói của Vĩ, mọi người hết à rồi ồ khi hiểu được vấn đề, Hưng ôm bụng cười sặc sụa :

- Vĩ à, mày ... hihi... vinh dự thật đấy ...

Bảo giờ ngón tay cái lên cười với nó, chưa bao giờ cậu thấy nó vui vẻ như thế này, cậu cũng rất vui dường như vui lây cùng niềm vui kì lạ của nó ...cảm giác này, hình như cậu .. đã thích nó thật rồi ...

Vĩ nghiêng răng :

- Cô được lắm ...Hà Ngọc Ân Di ..

Nó mỉm cười chấp tay như trong phim chương :

-Ái dza ... đa tạ đại hiệp đã quá khen à. Với cái hạng tiểu nhân như đại hiệp, tại hạ cũng phải sáng tạo ra tuyệt chiêu mới thôi à ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vô Tâm

Sáng hôm sau, khi mọi người đang ăn sáng điện thoại của Phong reo lên, cậu cầm máy lên nghe:

- A lô, có chuyện gì không?

Bên đầu dây có giọng nói lo lắng sốt sắng của ai đó, Phong nghe điện thoại mà mặt mũi cứ tối dần rồi cậu đập bàn gằn giọng :

- Quá lắm rồi... Cậu cứ đợi ở đó mấy anh tới ngay ... yên tâm ...

Bảo lo lắng :

- Có chuyện gì thế, Phong ?

- Tiểu Khang, lúc nãy nó gọi nói bên khu Đại Nguyên có chuyện rồi, mấy thằng nhóc hiền hiền trong hội mình bị mấy tên bên Bạch Ưng hội đánh cho nhập viện rồi ... nghe nói chúng ăn gian kéo đồng lắm ...

Vĩ mặt lạnh băng, trong đáy mắt có tia nhìn đáng sợ .Bảo nhìn sang Phong và Hưng gật đầu .

- Vĩ, để tao với 2 thằng này đi giải quyết mày đưa Ân Di đi học rồi vô trường nói ông nội hộ tao ...

Hắn lạnh lùng :

- Không ...

Bảo như bỏ qua lời của Vĩ đứng dậy cùng Phong và Hưng đi ra ngoài . Hắn lạnh lùng nhìn nó ngồi suy nghĩ gì đó . Nó lay cậu rồi xách cặp ra ngoài :

- Cậu không muốn đi cùng tôi thì cũng không cần tỏ ra như vậy đâu,tôi sẽ đi với chú Hoàng .

Hắn nhìn nó, không phải cậu không muốn đi cùng nó cậu chỉ đang bức mình vì đàn em của mình bị ăn hiếp mà cậu chỉ ngồi đây đứng nhìn, nó xem ra hiểu lầm cậu rồi . Cậu vội bước nhanh theo nó,giật lấy cái cặp trong tay nó rồi chỉ vào cái xe ô tô bóng loáng trước mặt :

- Lên xe .

Nó chếp miệng khó hiểu rồi lặng lẽ ngồi vào trong .

Lên trường, lòng nó bỗng dấy lên cảm giác bất an, cứ như ai đó đang theo dõi từng cử chỉ của nó ... Nó vội bước xa khỏi cậu, về lớp .

Giờ ra chơi, điện thoại của Vĩ vang lên tiếng tin nhắn, là của Thiên Kì :

“Vĩ à, ra về đi cùng mình đến chỗ này có được không?”

Cậu nghĩ ngợi rồi nhắn tin trả lời:

“Ừk”

Lại có tin nhắn :

“Ra về gặp nhau ở trước cổng trường nha, pp Vĩ”

Ra về, nó đứng trước cổng trường, nó chạy ra rất sớm và thấy cậu ta cũng bạn gái lên ô tô và đi mất, cậu ta không đón nó, bỏ mặc nó vậy sao ... Cảm giác buồn và khó chịu xâm chiếm nó định đi bộ về nhà thì ...bộp, một đám con gái đi đến túm tóc và lôi nó đi ... Nó hét lên thật to, dấy dựa :

- Đây, các người làm trò gì thế hả thả tôi ra ... các người ... thả ...

Bộp và nó ngã đi . Một đám con gái kéo nó ra khu nhà kho sau trường, vắng vẻ, um tùm mà nó không hề hay biết bởi nó còn đang mê man ...

Tiếp sau nó nghe có tiếng nói lờ mờ bên tai, muốn ngồi dậy nhưng không thể, mệt mỏi nhắm mắt ..

- Chị à, là con nhỏ này đây ...

- Được rồi, để yên chị giải quyết...

- Tụi mày đem nước lại đây ...

Để làm gì ... nó chỉ kịp nghĩ vậy rồi... Ào, một xô nước dội thẳng vào mặt nó, xối ướt cả đầu tóc quần áo . Lạnh toát

Một người có khuôn mặt khả ái, ánh mắt lạnh băng đến gần nó nâng cằm nó lên:

- Mày là con bé láo toét chuyên bám theo người đẹp trai đây hả ...

- Các người ... các người là ai? Tôi có thù oán gì với chị đâu tại sao lại đưa tôi đến đây ... đây là đâu?

- Mày có thù oán với tao đây ...

Từ trong đám đông một cô gái có khuôn mặt rất quen, lục tìm trí nhớ nó nhận ra đây chính là cô gái đã si nhục nó ngày đầu tiên đến Harles, nhất định chuyện này đều từ cô ta mà ra cả ...

- Chị Hân à, chính nó đã làm em mất mặt lại còn dám đánh anh Vĩ nữa ...

Nghe cái giọng nịnh nọt ngọt xớt này mà nó nổi hết cả da gà da vịt, một con người đánh đá như cô ta nói dối không chớp mắt .Nó biết hôm nay nó sẽ gặp chuyện chẳng lành rồi .

Nó nhìn cô ta chăm chăm :

- Cô ... sao cô có thể nói dối trắng trợn như vậy chứ?

Chưa hết mấy đứa con gái ganh ghét nó cũng hòa vào :

- Phải đấy chị Hân , Tiểu Trúc không nói dối đâu, con nhỏ này mới vào Harles được mấy tuần mà láo lăm, nó suốt ngày bám theo làm phiền mấy anh trong nhóm “Devil”, không coi ai ra gì cả chị à...

Dường như người con gái xinh đẹp này sắp ra phán quyết cho nó, cô ta nhìn nó bằng ánh mắt khinh thường :

- Được rồi, chị mới đi có 1 năm mà cái học viện này đã lộn xộn như thế, thật không ngờ ... Còn con bé này chị giao cho em xử lý đấy, có gì cứ việc nhờ giúp đỡ của mấy đứa bạn chị, bọn nó sẽ sẵn sàng giúp em ...

Người con gái lạnh lùng quay gót bỏ lại nó với một đám “hồ ly” đáng sợ, nụ cười vui vẻ của cô nàng Tiểu Trúc gì gì đó dành cho nó thật ghê rợn ..

- Món nợ này hôm nay mày phải trả đủ cho tao, con nhà quê trơ trên ..

Từ này phải dùng cho cô mới đúng .Nó trầm nghĩ.

- Bọn cậu còn chờ gì nữa... lên xử nó đi ...

Cả đám đồng thanh :

- Ok .

Đúng như nó đoán bọn con gái xông vào đánh nó tã to, không có cái gì mà bọn chúng không làm, nó bị bọn chúng hành hạ thể thống, bị ăn tát, đấm đá không biết bao nhiêu cái, chúng trói nó vào cột gỗ trong nhà kho ,túm tóc nó rất mạnh , nó rất rất đau, toàn thân dường như không còn cảm giác nữa rồi... Thật ra nó đã làm gì sai, đã làm gì chứ ...

Dù rất đau nhưng nó vẫn không khóc, quyết không chảy một giọt nước mắt nào trước bọn người dã man này, roi nước mắt trước chúng chẳng khác nào một sự tự sỉ nhục bản thân cả , chịu đựng nó sẽ can đảm chịu đựng ..

Trong lúc đau đớn nhất hình ảnh một con người xuất hiện trong đầu nó tên đó lúc ra về đã bỏ rơi nó ... Nó bị thế này là tại hấn, tại hấn không đưa nó về, bỏ rơi nó nên nó mới như thế này nhưng nó không hề trách hấn mà trong lòng lại có hi vọng mong manh rằng hấn sẽ nhớ ra và đến cứu nó,lúc này nó đau quá, đau chết đi được ...

Lúc này 3 chàng trai đang đi đến địa bàn của mình đang bị Bạch Ưng hội lần chiếm, Bảo không thể ngờ rằng Ân Di xảy ra chuyện, trong lòng cậu xuất hiện cảm giác bất an .

Còn Vĩ thì đang cùng Thiên Kì đi đến một căn biệt thự cách xa chỗ nó bị nhốt, Thiên Kì nhờ Thoại Vĩ cùng đến một buổi party với mình và cậu đã đồng ý. Cậu quên mất rằng nó vẫn còn ở trên trường, không nhớ ra phải đón nó . Bất chợt lòng cậu như có lửa đốt, lo lắng mà chính cậu cũng không hiểu tại sao .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sợ

Sau khi đánh nó xong bọn con gái đáng sợ bỏ mặc nó trong nhà kho tối tăm ẩm mốc, một mình nó trong nhà kho sau trường, những tia nắng hiem hoi lọt qua khung cửa sổ rọi vào mặt nó. Bên ngoài trời từ buổi trưa chuyển dần sang tối, tiếng dế kêu rả rích gió rung cây xào xạc, nó cố hét lên thật to kêu cứu nhưng vô ích chẳng ai nghe thấy ..

Nó bị nhốt ở đây đã mấy tiếng rồi,vừa đói vừa đau. Một màu đen bao trùm lấy xung quanh, tiếng dế kêu rả rích, gió xào xạc thật đáng sợ, bóng tối phủ lên nó, gió lạnh ứa vào .Nó sợ bóng tối, sợ lắm, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi ướt đầm khuôn mặt, nó cố hít thở sâu lấy tinh thần. Bây giờ nó rất sợ, nếu không có ai phát hiện ra nó thì nó phải làm sao, suy nghĩ rồi rạc đứt đoạn, nó dần là đi vì quá đau và sợ ...

9h45 tối ... tại một quán bar ...

- Anh Hai, em có chuyện cần nói ...

Hạo Vũ gạt cô gái bên cạnh ra hỏi:

- Anh, người mà anh kêu em theo dõi mấy hôm nay bị chị Cà lòi đi rồi .

Cậu cảm thấy trong lòng có cảm giác nghi hoặc lo lắng, khó chịu thật, trước giờ cậu chỉ xem bọn con gái như cỏ rác, giống như bà mẹ đáng ghét bỏ mặc chồng con của cậu ... Cậu thô bạo đẩy cô gái cứ bám riết lấy mình lạnh lùng hỏi :

- Sao bây giờ mới nói ...Cô ấy ..

Nguy rồi hình như cô gái gốc ấy gặp chuyện rồi, chị Gia Hân là người có tính cách kì lạ không biết đã làm gì cô ấy chưa ...

- Ở đâu ?

Cậu hỏi tên đàn em thân cận.

- Ai ạ ?

- Cô gái ấy hiện giờ đang ở đâu ?

- Em cũng không rõ, nghe mấy thằng nhóc trên trường nói là có cô gái nào giống cô ấy bị một đám con gái lôi ra sau trường ...

Cậu vội đứng dậy, sốt sắng rời khỏi bar, lên xe ô tô phóng vèo đi, bất an không biết cô gái đó có làm sao không nữa ... Cũng tại thằng nhóc Leo báo cho cậu chậm quá, hi vọng nó không làm sao ...

10h tối tại biệt thự nhà Thoại Vĩ:

- Chào cậu chủ mới về .

Đám người làm cúi rạp đầu chào . Vĩ bước vào nhà, có tiếng xe mô tô là Bảo, Phong và Hưng . Cả bốn người đi thẳng lên lầu thay quần áo rồi ngồi vào bàn ăn. Bảo thắc mắc :

- Di đâu nhi ?

Lúc này Vĩ mới nhớ ra rằng hôm nay cậu đã quên đưa nó về . Cảm giác lo sợ cứ ngập tràn trong cậu, hi vọng là nó cũng đã đi taxi về rồi và đang ở trên phòng .

A Linh từ trong bếp đi ra ngạc nhiên :

- Ân Di chưa về sao? Cả ngày hôm nay không thấy con bé đâu cả

Cả đám nhìn nhau lo lắng :

- Cả ngày hôm nay cô ấy không về sao?

- Thì tôi cứ nghĩ con bé đi cùng các cậu, chết giờ này chưa về hay là đã xảy ra chuyện với Di rồi .

Mọi người nhìn sang Vĩ . Khuôn mặt lạnh lùng của cậu vẫn như vậy chỉ có bên trong là đang lo lắng, thể hiện qua ánh mắt .

- Hôm nay tôi có việc bận phải đi với Thiên Kì nên quên đưa cô ấy về, tôi cứ nghĩ là cô ta đã đi taxi về rồi, chẳng lẽ giờ này mà còn ở trên trường sao?

- Hay là cô ấy gặp chuyện rồi ?

Bảo sợ lo lắng tức giận thể hiện rõ trên mặt Bảo, cậu chụp lấy mũ bảo hiểm và chạy vội ra khỏi nhà. 3 người con trai theo sau, Hưng liên tục gọi cho nó nhưng nó không thể bắt máy vì bị trời rất chặt và ngắt đi mất rồi...

Nó bây giờ đã ngắt đi không còn biết gì nữa, thân mình bị cột chặt trên cột mất hết cảm giác .

Hạo Vũ treo tường vào trường chạy hần ra sau, phía sau trường rộng lớn hiện giờ nó đang ở đâu trong khu vực tối tăm này ...

Ánh trăng rọi xuống mặt đất dưới nền đất có vết kéo lê cậu có linh cảm nên đi theo dấu vết đó, vết kéo dẫn đến cái nhà kho cũ kĩ được khóa chặt, không lẽ cô gái ấy ở trong này ...

Cửa khóa rồi, cậu dùng hết sức đá bay cái cửa gỗ cũ kĩ chạy vào, đập vào mắt là cô gái kì lạ đó bị trời chặt trên cột nhà mê man ... Xót xa, cảm giác này là sao? Cậu lo lắng vội chạy lại tháo dây trời cho nó, nó lơ mơ nhìn thấy mọi thứ xung quanh nhưng không tài nào mở mắt ra nổi, nó ngã khụy vào lòng Hạo Vũ, có cảm giác an toàn, vui quá có người đến cứu nó rồi.

Nó vịn tay vào áo cậu thều thào :

- May quá, có người... đến cứu tôi ...rồi !

Thế rồi cảm giác đau ê ẩm lại quay lại, cậu bế nó trên tay , cơ thể nhỏ bé khẽ run lên cậu cởi áo khoác nhẹ nhàng khoác cho nó, dịu dàng ...

Vũ đưa nó ra khỏi căn phòng ẩm mốc, hận kẻ nào đã làm nó đau ... rồi cậu gặp đám người của Thiên Vũ hội, Bảo vội chạy lại chỗ nó, cậu khó chịu khi thấy nó được hân bế trên tay nhưng không quan trọng nữa quan trọng là bây giờ nó đang bị thương, phải đưa nó về nhà trước ...

- Đưa cô ấy cho tôi ...

- Tại sao phải đưa ?

- Cô ấy ở nhà chúng tôi, để tôi đưa cô ấy về

Rồi Bảo đón lấy Ân Di trên tay Hạo Vũ, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát .

Đằng sau cậu Thoại Vĩ nhìn thấy tất cả, cậu vẫn giữ vẻ lạnh lùng hiện hữu trên mặt nhưng trong đáy mắt lại tràn ngập nỗi xót xa khi thấy nó xây xát khắp người ... không tránh khỏi cảm giác rất khó chịu khi thấy hai người con trai bế nó trên tay, rất nhanh lý trí đã đè nén cảm xúc lạ lùng đó của cậu, bạn gái cậu là Vương Thiên Kì, không thể nghĩ lung tung được .

Nó được bốn chàng trai đưa về nhà, xuống xe ô tô nó gượng dậy bước vào nhưng được vài bước thì đã chịu không nổi và ngã xiêu ngay cổng biệt thự.

Còn Hạo Vũ lúc Bảo cướp lấy người con gái ấy trên tay cậu, cảm giác hụt hẫng khó chịu vẫn còn mãi, lúc chiếc xe đưa Ân Di về cậu đã có một suy nghĩ kiên định rằng “sẽ không bao giờ để ai cướp mất nó trên tay cậu như thế nữa”, giờ nhớ lại cái cảm giác ngày hôm qua khó chịu vẫn còn đến tận bây giờ.

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy thân mình ê ẩm nhắc không nổi và bên cạnh là một con người đang ngủ gục, không ai khác chính là Bảo, khuôn mặt điển trai của cậu lúc ngủ rất giống một thiên sứ.

Những người còn lại đã đi học còn mình Bảo ở lại trông chừng nó, cậu không yên tâm để nó một mình dành cho nó sự quan tâm đặc biệt dịu dàng ấm áp, nó nhìn cậu rất lâu, nó thầm cảm ơn cậu vì đã lo lắng rất nhiều cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đi Chơi 1

Dù bị như vậy nhưng nó nhất quyết vẫn không nói cho cô Hoa biết lý do tại sao nó lại bị như vậy nhưng cô Hoa là người rất sắc sảo, cô nhìn những vết thương trên người nó và lôi 4 tên nhóc trên nhà xuống tra hỏi, kết quả bốn tên hotboy Harles bị một người phụ nữ la cho lên bờ xuống ruộng và cô ra chỉ thị:

“Từ nay về sau đi đâu Di cũng phải đi với một trong bốn thằng nhóc này, các con phải đợi con bé vào lớp rồi mới về lớp của mình, ra về phải đi đón nó, nghe rõ chưa? Nếu chuyện như thế này còn xảy ra một lần nữa, mẹ sẽ không để yên cho mấy đứa đâu, chỉ có một cô gái mà không bảo vệ được .. Con trai thật là ..”

Nó nghỉ học ở nhà, cả ngày chỉ nhắn tin với Hạ Lan. Một hôm có người gửi đến nhà Vĩ cái ví yêu dấu của nó, nó dụi dụi mắt mấy lần như không tin vào mắt mình, hạnh phúc quá, giấy tờ còn nguyên không hư hỏng suy suyền gì cả ...

Cả 1 tuần ở nhà tịnh dưỡng, cuối cùng nó cũng khỏe lại được đi học nhưng không may mắn là chịu sự bảo hộ của bốn tên hotboy hắc ám. Giờ ăn tại căn tin Bảo tuyên bố với toàn trường sẽ không để yên cho ai đụng đến đó, cái cảm giác ngượng ngùng nhưng an toàn làm nó yên tâm hơn hẳn. Đẳng xa ở một cái bàn khác có một chàng trai nhìn nó chăm chú, cậu mỉm cười: “Thật may vì cô gái ngốc đã khỏe lại rồi, không biết đã nhận được cái ví đánh rơi chưa?”.

Công nhận từ sau khi bị đánh số nó thiệt là may, làm việc gì cũng suôn sẻ cả, ngay cả chuyện học cũng thế, nó mới nghỉ học vì bị thương giờ lại được nghỉ vì kì nghỉ lễ đã đến, zui không tả nổi. Còn phần Vĩ nó không hề nói chuyện với cậu kể từ khi xảy ra chuyện đó, nó cũng quên dần cảm giác đáng sợ hôm đó nhưng không thể nào mở miệng bắt chuyện với Vĩ, chúng nó ở cùng một nhà nhưng trừ khi ăn cơm hay việc gì chung thì nó thường tránh mặt Vĩ làm cậu thấy không vui chút nào nhưng không hề để lộ cái không vui đó ra bên ngoài.

Cô Hoa nhận thấy được điều đó và nhân dịp kì nghỉ cô Hoa nói nó đi cùng Vĩ về thăm bà nội của hần. Tiện thể cho nó thăm nông trại của bà luôn. Nó muốn rủ Bảo và mọi người cùng đi nhưng Bảo và Hưng, Phong đều cùng bố mẹ ra nước ngoài. Người phụ nữ thông minh này muốn làm cho quan hệ giữa Vĩ và Di tốt hơn, nghĩa là cô có ý gắn ghép hai người nhưng Ân Di ngờ nghệch không hề biết điều đó, cô rất không thích đi với Vĩ nhưng nghe lời quảng cáo của A Linh về phong cảnh ở nông trại dành miễn cưỡng lên ô tô về nông trại của bà Vĩ.

Vĩ lái ô tô đưa nó đi về nông trại, dọc đường cả hai không nói với nhau câu nào, chuyến đi kéo dài xuyên qua quãng đường tràn ngập cây xanh, không khí trong lành làm tâm trạng nó rất thoải mái. Chỉ có điều... bây giờ nó đói quá, sáng nó ăn khá ít nên lúc này dạ dày đang biểu tình âm thầm trong bụng. Chợt Vĩ quay sang nhìn nó hỏi:

- Này cô đói à?

Nó lẩm bẩm:

- Tôi không đói!

Thực ra là đói muốn chết đi được nhưng nó không muốn Vĩ biết điều đó, nó sợ cậu sẽ trêu chọc nó ... Bụng mỗi lúc một đau thì cái dạ dày bỗng biểu tình rất rõ ràng, nó cắn môi nguyên rứa bản thân mà không biết con người lạnh lùng ấy khẽ bật cười.

Một hộp sushi từ trên đưa xuống cho nó, là hần đưa cho nó, mặc dù rất muốn ăn nhưng nó vẫn cứng đầu:

- Làm gì thế .. tôi không ...

Lời nói bị cắt ngang bởi giọng nói trầm trầm của Vĩ:

- Ăn đi .

Do dự một lát nhưng nghĩ cho kĩ thấy sức khỏe của bản thân vẫn là quan trọng nhất nên nó đã chén hộp sushi một cách ngon lành .

Nguyên nhân có hộp sushi này là lúc sáng Vĩ thấy Di ăn rất ít nên đã cẩn thận nói A Linh chuẩn bị 2 hộp sushi mang theo .

Nó ăn rất ngon rồi theo đà thoải mái ngủ thiếp đi, đúng là ăn no rồi ngủ sao mà giống con heo thế không biết.

Chiếc xe cứ chạy êm êm trên đường rồi đến chiều thì dừng trước một nông trại lớn, bên ngoài là hàng rào bằng những thanh gỗ màu trắng trông rất dễ thương, có một cái cổng lớn . Vì dừng xe trước cổng rồi quay xuống cốc đầu đánh thức con bé ngủ say như chết là nó .

- Cốc !

Một cái cốc không hề nhẹ ư á ị giáng xuống đầu nó, nó giật mình tỉnh giấc đưa tay dụi mắt, quên luôn cả khoảng cách khi ở nhà :

- Cái gì thế ? ... Chuyện gì xảy ra vậy

À, sao cậu lại cốc đầu tôi hả, tên kia ?

- Dậy đi, đến rồi còn ngủ nữa à ?

- Hà ? Đến rồi à?

Rồi nó và hấn bước vào bên trong bên trong có một căn nhà nhỏ với những loại cây ăn quả sai đầy trái, có bãi cỏ xanh rộng và những khóm hoa đáng yêu được vun xới kĩ càng . Căn nhà gỗ giản dị với những vật dụng được xếp đặt gọn gàng ngăn nắp, trong bếp có mùi bánh nướng thơm lừng và một con người có khuôn mặt hao hao giống cô Hoa và Thoại Vĩ, đây phải chăng là bà của hấn ...

Hấn vui vẻ lễ phép :

- Bà ơi, cháu về rồi đây .

- Vĩ à, đúng rồi đúng là thằng nhóc ngố Thoại Vĩ của ta rồi . Cô bé nào đây hả nhóc ?

- Là Ân Di, con của một người bạn rất thân của mẹ cháu .

Nó vội cúi đầu chào :

- Chào bà, cháu là Ân Di .

- Ô, có phải cháu là con gái của Thảo không?

- Vâng, đúng rồi ạ, nhưng sao bà lại biết mẹ cháu ạ ?

- Không có gì, ai chứ mẹ của cháu ta là người rõ hơn ai cả . Hai đứa đi đường chắc mệt rồi, có khát nước không ta lấy nước cho nhé ?

- Dạ thôi bà ạ, để cháu tự lấy cũng được ạ ..

Nó lễ phép rồi đi xuống bếp . Mở tủ lạnh nó lấy chai nước hoa quả rót ra 3 cái ly rồi quay lưng định bung ra ngoài nhưng nó nhìn thấy đằng xa có gốc cây cổ thụ khá là to, nhìn ra ngoài là phong cảnh mờ mờ không rõ lắm, tò mò quá ...

Sau đó bà nói hấn dẫn nó đi xem phong cảnh nông trại, hấn vẫn thế, không biểu lộ thái độ gì, lạnh lùng giới thiệu cho nó đâu là nơi trồng rau, đâu là nơi đặt chuồng gà, đâu là nơi nuôi bò sữa, cuối cùng nó cũng được hấn dẫn đến chỗ có cái cây cổ thụ đó, nó nhìn ra xa một phong cảnh thật đẹp, quả là rất đẹp nó vô tư thoải mái nhìn phong cảnh phía trước, nơi có cái cây đó là một ngọn đồi cỏ dẫn ra một tầm mắt thoáng đãng, nhiều cây hoa, phía dưới là con sông trải dài nước rất trong có những con người đang làm việc ở đó ...

Nó muốn lại gần hơn để ngắm con sông đó, thế là rất vô tư kéo luôn tay Thoại Vĩ chạy dài xuống ngọn đồi nơi có thể thấy rõ nhất dòng sông ấy . Cánh tay nhỏ nắm nhẹ bàn tay hấn mà không để ý làm Vĩ khá giật mình đến lúc dừng lại, chỉ thấy nó tươi cười tỏa sáng kêu rất to trầm trồ :

“ WAO ! TUYỆT THẬT ” rồi nó nhìn sang cậu cười rất tươi nụ cười ngập tràn niềm vui, vô tư khiến cậu thoáng ngỡ ngàng .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đi Chơi 2

Nó cũng phần nào nhận ra cái sự hổ của mình, lập tức bỏ tay hẳn ra, giả lơ như không có chuyện gì xảy ra, cứ gọi là “vui quá hóa rồi” rồi !

Về tới nhà, cả hai đứa “nhóc” 17 tuổi theo lệnh của sư nương bà bà cấp rỏ rá ra đồng hái rau cho bữa tối . Nó luống ca luống cuống tại vì chưa bao giờ làm việc nữ công gia chánh bếp núc bếp nôi bao giờ, đến là tội nghiệp.

Hai cô cậu vô tư diện cả quần jean bay thẳng xuống ruộng rau, trên mảnh đất nhỏ bà trồng bao nhiêu là cây, xà lách, cà chua, rau ngò, cải bắp ... vvv . Nó thích thú nhìn ruộng rau xanh mơn mơn lủi hủi giúp bà hái rau, hái chậm chạp tí mĩ từng lá một còn tên Vĩ y chang nông dân miệt vườn chính hiệu, thành thực đến động tác hái rau cũng hết sức là đẹp mắt, nhanh nhẹn. Nguyên nhân của tài lẻ “hái rau” của Thoại Vĩ xuất phát từ thói quen rủ rê lôi kéo đệ tử hái rau của bà, từ bé hẳn đã giúp bà làm vườn nên ba cái chuyện lật vật này chẳng là gì cả, thật đáng khâm phục .

Nó tiếp tục mắt tròn mắt dẹt khi thấy “ác ma” Harles mặc tạp dề vào bếp, hẳn ta nhanh thoăn thoắt thái cà chua, xà lách, thịt heo xông khói cùng nhiều thứ khác trộn lại thành món salad đẹp mắt chưa hết còn chiên cá, xào rau rất ư là điệu nghệ .

Đáng xấu hổ thay cả buổi tối nó không biết làm gì khi hẳn đưa cà rốt cho nó thái con bé hậu đậu như nó không cẩn thận lơ đễnh thái vào tay, đau rất, hẳn lắc đầu ngán ngẩm nhìn nó rồi nhanh chóng chạy lại tủ thuốc cá nhân nhẹ nhàng băng tay lại cho nó, cậu ta bỗng rất dịu dàng trong tim có chút gì đó thay đổi thành kiến về tên “ác ma” hôm nào cũng giảm đi phần nào .

Sau bữa tối nó tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi xem tivi cùng hẳn và lão bà bà, được một lát nó lại cảm thấy buồn ngủ, hẳn ta chuyển ánh mắt nhìn nó, thấy nó mà như là thấy heo, con gái con lười gì mà ngủ suốt ngày . Nhìn nó như thế bà bà vui về :

- Vĩ Vĩ à, ta cũng buồn ngủ rồi con và cháu dâu cũng nghỉ sớm đi nhé !

Hắc, cái gì nó có nghe nhầm không “cháu dâu” nó á? Không thể chấp nhận được, nó giãy nảy :

- Bà ơi cháu và cháu trai yêu quý, ấy lộn yêu quý của bà không có gì cả đâu ... Chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường thôi ...

Vĩ hưởng ứng :

- Bà ơi, sao bà có thể coi thường con mắt của cháu bà như thế, cháu không thích bà cô hậu đậu này đâu .

Bà bà nhìn chúng nó cười nham hiểm rồi gật đầu :

- Được rồi không phải thì không phải, làm gì phải kẻ tung người hứng sôi nổi thế cơ chứ. Thôi ta đi ngủ đây . Các con ngủ ngon nhé . Lưu ý nhà này có mình ta ở, trên gác duy chỉ có một phòng chia sao thì chia nhá .

Hắc, chỉ có một phòng vậy ra nó sẽ ... ngủ cùng hẳn trong một căn phòng sao, ác mộng ác mộng thiệt rồi, mau mau tỉnh dậy. Thế nhưng dù nó có tự nhéo mình đau điếng thì sự thật vẫn là sự thật nó sẽ ngủ cùng hẳn trong căn phòng nhỏ trên gác ... ôi cái cuộc đời !

Nó vẫn lễ phép chào hỏi :

- Bà ngủ ngon ạ ,

Bà lão vui về :

- Ủ, ta cũng chúc “cháu dâu” ngủ ngon ...

Sax, ôi!

Nó lặng lẽ lên phòng, buồn ngủ dúi cả mắt rồi . Nó vừa lên thì hẳn thấy thế cũng tắt tivi lên phòng luôn .

Nó lên đó, thấy hẳn liền phân chia chủ quyền lãnh thổ trước :

- Ở đây, duy nhất chỉ có một chiếc giường và một cái ghế sôpha, tôi và cậu buộc phải lựa chọn một trong hai .

Hắn nghĩ ngợi một hồi rồi tiếp lời:

- Thế này nhé, ưu tiên cô con gái cô ... ngủ ở ghế sôpha còn tôi chịu thiệt ngủ trên giường vậy .

Nó lừ mắt, vậy mà chịu thiệt cái nỗi gì . Nó chẳng nói chẳng rằng một mạch phi thẳng lên giường nằm xuống đắp chăn thoải mái cảm thán một câu :

- Thiệt là thoải mái quá đi !

Quả nhiên hẳn không phục, bước tới giành giật cái giường êm ái với nó. Chúng nó cãi nhau chí cha chí chóe, hết cậu sôpha tôi giường rồi tôi giường cô

sôpha, tranh cãi quyết liệt không ai chịu ai, kẻ tám lạng người nửa cân .

Cuối cùng hẳn đều giả giờ trò gian xảo, lột ga trải giường tiện tay hất nó bay thẳng từ trên trường xuống mặt đất, đập đất không an toàn, “bàn tọa” tề đĩnh đau đớn .

Chọc giận nó rồi cuối cùng nó vẫn không chịu thua quả quyết bật dậy cầm gối ném tới tấp về phía Thoại Vĩ, hết ném rồi đánh làm cho lông vũ nhét trong ruột gối rớt ra, rơi đầy phòng .Hắn cuối cùng cùng giường cờ trắng xin hàng, không tình nguyện ngủ ghế sôpha . Còn nó hạnh phúc, hoan hỉ nằm thư thái trên chiếc giường mềm mại, hẳn bực bội nằm trên ghế .

Nhà bà bà ở vùng ngoại ô nên cũng gọi là nông thôn, muỗi khá là nhiều tên “ác ma” cứ đập rồi gãi rồi đập rồi gãi, thật sự thảm thương, nhắm mắt chấp nhận nhưng ghế quá cứng ngủ không nổi, công từ tập đoàn nên toàn được sống sung sướng chưa bao giờ bị muỗi đốt thảm thê như vậy cả .

Nó nằm trên giường thật là muốn bật cười thật to cho hả lòng hả dạ, mối thù bấy lâu ta đã trả gần hết, ôi hạnh phúc . Cuối cùng ông thần may mắn đã tìm thấy thần dân tội nghiệp này rồi, vui quá !

Hắn ... cuối cùng vẫn chịu đựng không nổi bãi công leo lên giường giựt bay cái chăn có con kén cuộn tròn là nó cuộn lấy.

Nó bực bội :

- Cậu có bước ra sôpha không thì bảo ...

- Không, tôi không đi đâu hết có đi thì cô đi ấy .

Hắn nhìn nó cương quyết và cái chăn lưu luyến quyết không rời .

Nó tìm mọi biện pháp trả hắn về sôpha nhưng vô ích, hết đánh rồi la rồi hét cũng không xi nhê gì kết quả hắn vẫn nhon nhon còn nó mệt bỏ hơi tai.

Đành chịu vậy, thế là nó nảy ra một ý tưởng, nó mở tủ lấy gối trong tủ kì công xếp kim tự tháp ai cập làm vách ngăn chia đôi cái giường rộng và làm bức tường giữa nó và hắn, có thể yên tâm ngủ được rồi .

Nó yên tâm thoải mái nhảy lên giường vừa đặt lưng 5 phút là ngủ ngay không biết trời trăng mây gió gì nữa ...

Không biết buổi tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà nguyên trạng buổi sáng thành thế này :

“Kim tự tháp Ai Cập bị phá hủy, Vĩ buổi sáng tỉnh dậy cảm thấy có một cái gì đó nặng nề đè ạch lên cổ, khó thở cậu mở mắt xem ra chuyện gì thù ngờ ngàng cái chân của nó hi hữu nằm ở vị trí quan trọng ngay trên cổ của cậu còn nó ở buổi tối ở vị trí ngang bằng cậu chỉ khác là có cái vách ngăn còn bây giờ người lộn ngược, bị cái chân kinh dị của “ác ma” đè lên người, có thể phần nào hình dung ra như thế”

Chuyện này nó hoàn toàn không hề hay biết vì hắn hôm nay dậy sớm, đã tẩu tán trước rồi .

Nhìn dáng vẻ lúc ngủ của nó thật sự khá là dễ thương, bờ mi dài khép hờ đôi môi hồng , nó ngủ say sưa chẳng biết gì, chỉ có một người nhìn nó khá là lâu rồi bước xuống giường nhìn bộ dạng này cậu thấy rất lạ, nó có vẻ hiền và không ngây ngô đánh đá như thường ngày, chợt thấy đau ở cổ cậu mới thấy cái chân quá tạ đè nặng cổ cậu đáng sợ biết nhường nào, hix hix .

Còn nó lúc thức dậy rất ngạc nhiên vì lúc tối mình ngủ đầu giường lúc sáng ra lại thấy mình ở cuối giường với tư thế ngược lại hết sức kì quái Tại sao nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đi Chơi 3

Buổi sáng trong lúc ăn sáng hẳn toàn đưa tay lên xoa xoa cái cổ của mình rồi lắc qua lắc lại như khởi động như sắp tập thể dục và tiện thể buông một câu cảm thán : “Ui da! Cái cổ tui ...”

Bà bà đáng kính thấy cháu zai yêu quý có chuyện liên quan tâm hỏi :

- Này nhóc, con làm sao thế hả ?

Hắn vừa nói vừa liếc liếc nó :

- Dạ nguyên nhân là thế này đây, cháu của bà bị một cái chân quá tạ của ai đó đè lên cổ bây giờ cổ cháu không khỏi đau nhức, quá tạ này quả là không hề nhẹ.

Bà bà nghe xong hiểu ý liền trêu chọc nó :

- Chà, ai mà lại có cái chân quả tạ vĩ đại ấy cháu trai nhi ? Con có thể nói cho bà biết không ?

Bà bà và cháu trai kết hợp ăn ý làm nó đang giả lơ uống soup bất giác bị đùa cho sặc, ôm cổ ho sặc sụa thiệt là thảm thê .Nó ném cho hấn ánh mắt “Ta muốn giết chết mi ngay bây giờ” .

Nhưng chuyển đi ngay sau đó nó không thể nào quên vì một anh chàng hotboy của Harlessor ý bị nó đẩy cho rớt xuống sông, cũng may sông cạn nên hấn bơi vào được .

Chuyện là thế này, lão bà bà ra chi thị bắt nó cũng Thoại Vĩ xách cần câu cá ra bờ sông dưới gốc cây kiếm thực phẩm về làm bữa tối . Một cao một thấp ị ạch xách cần câu lặc lè đi xuống đồi, hấn cao 1m85 còn nó vình dự cao 1m65, chênh nhau rõ rệt chẵn 20 cm, trông cứ gọi là ôm bụng cười .

Thật tui hổ, chiều cao của nó cũng không phải gọi là nắm lùn nhưng khi đứng với hấn cứ thấy một trời một vực,muốn hét vào mặt hấn cũng dù ngần cổ nhón chân thật cao cũng không thể thực hiện được .

Đến nơi nó cũng ngồi xuống vác cần câu giống như mọi người nhưng được một lúc lại mỏi tay chịu không nổi, quay sang thấy hấn ung dung thư thái đi câu cá còn mang ipod theo nghe nhạc, nhắm mắt lẳng từ phiêu hồn .

Nó đặt cần câu xuống đi loanh quanh kiếm một khúc cây gác cần câu thay cho nó rồi tung tăng đi dạo quanh hồ .Nó xuống phía chân đồi, kiếm vị trí thuận lợi ngồi xuống thò chân xuống nước đá nước, cảm nhận được sự mát lạnh của nước sông trong veo liền nhắm mắt ngân nga hát khe khẽ trông rất nghệ sĩ .

Hấn thấy nó thả hồn như vậy cũng không hiểu tại sao thả cần câu lại gần chọc ghẹo cho vui, mọi ngày thì cậu không bao giờ chọc ghẹo con gái nhưng hôm nay lại khác đang định lại gần hù nó thì nó đã phát hiện ra cậu ở sau lưng liền né sang một bên, đòi thoát thể là theo con dốc :

“Vèo.....Tùm! Oái !”

Một tiếng động to lớn gây ra do va chạm với mặt nước, vật đó không ai khác chính là Thoại Vĩ gian ác nhà ta, đây gọi là “gậy ông đập lưng ông” đấy .

Nó mỉm cười khoái chí nhìn hấn rồi xuống giúp vịn tay đưa hấn lên bờ, hình ảnh một chàng trai ngơ ngẩn rớt xuống sông làm mọi người chú ý, mà chàng trai này lại là một anh chàng hết sức đẹp trai tuấn tú nha .

Hấn về nhà thay đồ rồi lại quay lại tiếp tục câu cá . Nó đang ngồi gật gù chuẩn bị ngủ thì thấy tay có gì đó giật giật tay, nó theo đà kéo cần câu lên và thấy một chú cá khá to, không biết là cá gì mắc vào cần câu. Nó hét toáng lên như một đứa trẻ con,nụ cười ngồi sáng hạnh phúc thường trực trên môi :

“AAAA, Vĩ oi có cá kia, to quá kia ...”

Rồi chạy sang vui vẻ lay lay tay Vĩ nhờ tháo dùm con cá ra khỏi cần câu, nhìn nét mặt vui vẻ đó cũng khiến cậu phần nào vui vẻ lây .

Ngày mai chúng nó lên xe về thành phố, gọi là kì nghỉ nhưng chỉ được nghỉ có 3 ngày,buổi chiều nó cùng hấn theo bà tiếp tục ra vườn lần cuối cùng .

Để khỏi hư hại áo quần bà vô tư vui vẻ đưa cho chúng nó 2 bộ quần áo, nó cũng vui vẻ đón lấy và ái ngại nhìn chằm chằm vào bộ quần áo đặc biệt dành cho mình.

Đây chẳng phải là cái quần hoa hoa màu đỏ mà bà yêu quý cất giấu rất kĩ sao, còn nữa cả cái áo cũng đồng bộ nốt. Thêm một cái mũ sùm sụp đồng màu nữa, haha ai mà mặc vào sẽ thành con tắc kè bông màu đỏ sao, bỏ sót mà thấy chắc sẽ kiếm mà húc cho bay lên trời gặp Thiên Lôi mất , zui quá là zui .

Thật là mắc cười, ê ... ê ...mà khoan cười vội đã con tắc kè bông ấy chẳng phải là nó sao, hức hức, bây giờ khóc không ra nước mắt nữa rồi .

Nhìn khuôn mặt mong chờ của bà bà nó không đành lòng bèn đau khổ mặc bộ quần áo “ mốt mới của mùa thu đông ”, thế là tèn.. tèn.. tèn.. một cô nàng tắc kè bông ra đời .

Nàng tắc kè bông vội tròn tròn mắt khi thấy một bà thím hoa xanh bước từ trong nhà bước ra, lạ nhỉ ở đây ngoài nó, bà bà và Thoại Vĩ thì đâu còn ai khác đâu nhỉ?

Bà cô hoa xanh này ở đâu chui ra ?

Đang thắc mắc thì nó nhìn kĩ bà thím này, cái dáng quen quen, ô té ra đây là “ác ma” hotboy Thoại Vĩ trường Harles vậy mà nó còn tưởng bà nào ...

Nhìn hấn bộ mặt còn hơn là đưa đám, nó không nén nổi bèn cúi chào rất ư là cung kính :

- Con chào thím, xin hỏi thím ở phương xa nào mới tới ạ ?

Hấn gặng dữ :

- BÀ THÍM CÁI ĐẦU CÔ !!!!!

Rồi quay sang bà lắc đầu như đập tai :

-Bà ơi, cho cháu mặc đồ khác đi, mặc bộ đồ này thật là lố bịch hết sức ...

Bà bà mỉm cười vui vẻ :

- Không được, lố bịch gì mà lố bịch ta lại thấy cháu mặc bộ quần áo này trông rất là xinh trai, rất có phong cách vừa thoải mái lại rộng rãi, dễ vận động .
Nề tình bà già này cháu trai à cháu mặc vào cho ta vui đi .

Rất có phong cách, phải đúng là rất có phong cách ...

Hắn đành miễn cưỡng với một bộ mặt không can tâm tình nguyện chút nào xách 2 cái xềng xuống ruộng đào khoai.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cảm Giác Lạ

Nó cũng xách 2 cái xô, mặt cười hớn hở vui vẻ xuống ruộng. Nó mặc bộ đồ này trông còn đẹp hơn hẳn gấp mấy lần, nhìn bộ dạng hẳn như vậy nó bỗng nảy ra ý đồ tình quái giờ điện thoại chụp lên hình ảnh “xinh xắn” này của hắn, giữ lại sau này chắc chắn sẽ có ích . Tưởng tượng đến việc các fangirl của hắn mà thấy bộ dạng này không khóc thét vì sụp đổ hình tượng “ devil đẹp trai, lạnh lùng, có phần tàn bạo” mới là lại đó, nghĩ đến đó thôi mà nó đã thấy rất ư là vui sướng rồi .

Về đây có được huấn luyện một khóa cơ bản 2 ngày về cách thu hoạch rau củ, hôm nay là đào khoai, gì chứ nói đến khoai lang là nó thích nhất .

Nó và hắn lẫn lộn bới bới đào đào, mặt đất xôm xốp hơi ẩm vạch những đám lá khoai lộ ra những củ khoai to mập mạp, nhìn đã cả mắt. Nó vui vẻ đỉnh reo lên khoe thành tích với hắn thì thấy hắn đang cặm cuì đào, rất tỉ mỉ, khuôn mặt dù mặc bộ đồ hết sức buồn cười nhưng vẫn có vẻ anh tuấn, điển trai, một ánh nắng buổi chiều hiếm hoi chiếu rọi lên mặt hắn tạo nên một vầng hào quang trên khuôn mặt khiến nó cũng thoáng sửng sò, trông hắn thật sự rất hiền rất đơn giản thân thuộc .

Buổi tối cuối cùng ở nông trại của lão bà bà, nó cũng bà đi lấy trứng gà, vắt sữa bò còn Vĩ đi nhóm lửa bên ngoài .

Bà bà có tay nghề nấu ăn cực đỉnh, con cá tội nghiệp buổi sáng nay vô nòi đã trở thành món cá chiên xù hấp dẫn thơm nức .

Sau bữa ăn nó và hắn ra bên ngoài đồng lửa sưởi ấm và tiện thể nướng khoai . Cho củ khoai to nhất vào đồng lửa đang cháy nấp nó háo hức nhìn vào bên trong chờ khoai chín, hồn nhiên như một đứa trẻ con . Lúc củ khoai đã có mùi thơm hấp dẫn vị giác nó không cẩn thận không chú ý lấy que củi gạt củ khoai ra rồi lại ... dùng tay không cầm củ khoai đang còn nóng hổi lên và bị bỏng nhẹ ở đầu ngón tay .

- Ui da, nóng quá !

Rồi nó đưa hai tay lên tai, xuyt xoa .

Hắn nhăn nhó :

- Đồ ngốc, cô không biết củ khoai còn nóng lắm à ? Có làm sao không ?

Sao nó lại cảm thấy như hắn đang lo lắng cho nó nhỉ, chắc nó bị ảo giác rồi . Kì thực hắn vẫn lạnh lùng chỉ có điều đã quan tâm cho nó hơn, điều này chính hắn cũng không biết .

Nhìn bộ dạng hắn vừa thôi thôi tay nó vừa nhăn nhó nó cảm thấy rất là vui, thật là chính nó cũng tự hỏi bản thân là tại sao lại vui như thế nữa .

Lúc ăn khoai nó tham ăn làm nhọ nôi dính vào mặt hắn thấy thế liền để im không nói gì tiện thể giả vờ nói: “Mặt cô có vết gì kia ?” rồi tiện tay phết hèm vào phết đen lên mặt nó .

Nó nổi giận dùng dùng rượt hắn chạy trên ngon đồi có gốc cây cỏ thụ ấy, lúc đó thật sự thật là rất vui .Bà bà nhìn thấy nở nụ cười vui vẻ :

“Bọn trẻ này thật là hợp nhau!”

Thế rồi cũng đến lúc phải về nhà, ngày mai là bọn nó phải đi học lại rồi, nó ôm bà bà vui tính thật chặt rồi lên xe .Lên xe về nhà chiến lượj phẩm là rất

nhiều khoai và sủi bò, rau củ chất đầy trong cốc, kì thực chúng nó cũng không định cầm của bà bà nhưng bà bà đã dúi vào tay của tui nó và bảo : “ Rau bà trồng là hàng Việt Nam chất lượng cao đấy, yên tâm không có sâu đâu!”

Trước khi lên xe nó cẩn thận nhắc nhở :

- Này tên kia đi đứng cho đàng hoàng, tôi mà làm sao cậu quyết không được yên ổn đâu .

Hắn lạnh lùng như mọi ngày :

- Cô muốn không tôi với cô vô găm xe tải ngồi nhà, biết điều thì im lặng cho tôi nhờ !

Sáng hôm sau nó gặp Hạ Lan ở trên trường, bắt đắ dĩ lại chịu sự giám sát của mấy tên hotboy, thật là mất tự do mà . Trong trường bỗng kháo nhau về lễ hội mùa xuân sẽ tổ chức năm sau ở khách sạn Z, khách sạn xa hoa bậc nhất của thành phố hoa lệ nhất cả nước này . Nó nghe nói loáng thoáng mà chẳng hiểu gì hết, quay sang Hạ Lan mờ tịt :

- Lan này, lễ hội mùa xuân gì đó là cái gì vậy ?

Nghe đến chuyện này cô nàng mắt sáng như sao, vội quay sang giảng giải cặn kẽ từng chút một về lễ hội được tổ chức đều đặn hàng năm của trường được tổ chức vào tháng 1 .Bây giờ là tháng 11, chỉ còn 2 tháng nữa thôi . Ở lễ hội đó, mọi người sẽ mặc quần áo thật đẹp, lựa chọn Thiên Vương và Nữ Hoàng của học viện năm nay. Nói cho cậu biết nha, năm ngoái Thiên Vương là Thoại Vĩ và Hạo Vũ đó, còn Nữ Hoàng chỉ có một thôi, mỹ nhân khối 11 Thiên Kì tiểu thư khuê các đấy .

- Ô, xem ra rất hay ho ấy nhỉ ?

Hạ Lan thờ dài mơ mộng :

- Còn chưa hết, trong bữa tiệc đó mọi người đeo mặt nạ lông vũ, vô tình chọn bạn nhảy cho mình đấy, rất nhiều nữ sinh đã tìm được một nửa cần tìm của mình vào ngày hội hôm ấy đấy .

Nàng nói xong mắt mơ màng tưởng tượng làm nó thiếu chút nữa là cười bò ngay trong lúc thầy đang giảng bài, nén lắm mới nhịn được .

- Còn chưa hết nha, tổ chức ở nhà hàng 5 sao món ăn rất là ngon, đẹp mắt ở đó chơi đến tận 1 giờ sáng mới tan tiệc đấy, thật sự là vô cùng náo nhiệt à nha .

Nghe đến món ăn ngon, nó vốn dĩ không định tham gia liền hào hứng :

- Có món gì mấy món, chắc là ngon lắm nhỉ ?

Lan nhìn nó mà lắc đầu ngán ngẩm :

- Lễ nào cậu không muốn tìm cho bản thân một anh chàng nào đó sao ?

- Con trai cái gì cơ, tớ không thèm ... không thèm ...

Ê, mà Hạo Vũ là ai mà tên nghe quen quen nhỉ ,cái trí nhớ của nó thuộc hạng tệ nhất của những người có trí nhớ tệ nên nhất thời không thể nhớ ra được .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh Chàng “Giày Thể Thao” _ Phụ Đạo 1

Nó rất có ấn tượng với cái tên này, lúc này lại nghe cô bạn am hiểu tường tận về hotboy kể nên có chút tò mò, quay sang hỏi :

- Ê, mà này Hạo Vũ là ai vậy ?

- Trời, hotboy lớn vậy mà cũng không biết sao, hình như tui nhớ là tui đã phổ cập giáo dục xóa mù chữ cho cậu rồi mà, cậu lại quên rồi à ?

Nó ngây ngô:

- Lúc nào nhỉ ?

- Hạo Vũ là một người rất anh tuấn đẹp trai, giống y chang diễn viên Hàn Quốc vậy. Hội đủ cả ba tiêu chí, học giỏi nè, đẹp trai nè, nhà lại giàu có nữa đây. Quên nữa lúc anh ý đánh nhau cứ gọi là hết sẩy nè, đẹp mê ly luôn á. Nhà cửa gia thế rất vĩ đại bố anh ý là Bộ trưởng Bộ ngoại giao, mẹ là chủ tịch tập đoàn Dương Thị đây. Anh ấy có mối hiềm khích với Thoại Vĩ rất sâu đậm đó, bất cứ lúc nào anh ý là người gọi là hơi đào hoa một tí, có rất nhiều người được anh ấy yêu nhưng chỉ không kéo dài quá một tháng đâu.

- Trời, vậy mà đào hoa một tí à ? Nói thế mà nghe được, thôi những gã như thế này tớ tuyệt đối không muốn nghe nữa.

Nó giận dữ.

- Là cậu hỏi tớ trước mà.

Hạ Lan âm ức nói.

Chuông tan học, bên ngoài cửa lớp đã có người gọi nó rất nhẹ nhàng, là Bảo đấy.

Hạ Lan nhìn nó với ánh mắt ghen tị, có vẻ đùa đùa, chọc nó:

- Thích nè, có người đến đón cậu kìa.

Nó mỉm cười vẫy tay chào.

Đi trên hành lang linh tính mách bảo nó rẽ vào xem tủ đồ cá nhân, bên trong đó rất kì diệu là ... cái ví của nó cùng một mảnh giấy: “Trả lại chủ nhân của nó, hi vọng đừng làm mất nữa. Kí tên: N”

Nó thiếu điều nhảy cẫng lên ôm cổ Bảo, ánh mắt lấp lánh cười mãi không thôi, gò má ửng hồng khá là dễ thương.

Nó cười rạng rỡ nhìn Bảo:

- Tìm thấy rồi ... tìm thấy rồi ... Thấy cái ví đánh rơi của Di rồi. May quá ...

Dù không hiểu là cô nàng đang nói gì nhưng Bảo vẫn cười với cô nàng, nhìn khuôn mặt này thật là đáng yêu nha. Cậu rõ ràng đang bị khuôn mặt này thu hút rồi.

Thời gian trôi qua, thế rồi kì thi học kì tự nhiên cũng theo thời gian mà tới như thường lệ. Bài vở khá là nặng nề, đến cả nhóm hotboy suốt ngày đi đi về về mờ ám kia cũng chú tâm học hành, nghe cô Hoa nói từ bé cả bốn tên này đều rất thông minh và không kém phần quậy phá, bọn hần có chỉ số IQ rất cao. Các kì thi luôn đứng đầu toàn khối dù có vẻ quậy quậy như thế.

Nó cũng học rất là giỏi nhưng lại cực yếu về môn Hóa, môn này nó học hành lẹt đẹt, chưa bao giờ có con 8 trở lên trong năm học này cả, thật đáng ghét mà.

Điểm các môn khác của nó thì rất cao, môn nào nó cũng thích nhưng riêng môn này nó không tài nào yêu mến nổi.

Suốt ngày cầm sách học công thức hóa học, nó rất tiếc là học cỡ nào cũng không vào, ngồi vò đầu bứt tóc nhìn cuốn sách hóa chăm chăm như muốn nhai gọn nó.

Thiệt là hận cái kẻ nào đã bỏ sung môn Hóa này vào chương trình học tập của học sinh cả thế giới, hận lắm.

Cô Hoa thấy nó khổ sở học hành quên ăn quên ngủ liền nhờ Vĩ mỗi buổi tối sang phòng nó phụ đạo môn Hóa cho nó, cũng tốt thôi nhưng mà nó lại lo sợ hần sẽ trêu cho cái sự ngu Hóa của nó, nghĩ lắm à nha.

Trở trêu làm sao mà hần lại học giỏi môn Hóa, còn đạt giải Nhất môn Hóa kì thi học sinh giỏi toàn thành phố 2 năm liền, tại sao chứ, tại sao cái môn nó yếu nhất lại là môn hần giỏi nhất, quá là bất công đi.

...Buổi tối đầu tiên...

Cốc ! Cốc ! Cốc ! Bên ngoài phòng nó có tiếng gõ cửa.

Nó đang ngồi ôm sách Hóa ngoái đầu ra hỏi:

- Cho hỏi ai vậy ?

- Là tôi.

Giọng nói lạnh lùng vang lên, là hần, phải rồi hôm nay hần đến kèm mình học Hóa, suýt thì quên mất nha.

Nó mở cửa cho hần vào rồi đóng cửa lại.

- Đem sách vở môn Hóa của cô lại đây. Tôi chỉ cho.

Ôi trời, nghe cái giọng hách dịch của hấn kia, chỉ muốn rút đôi dép dưới chân mà phi cho méo cái mặt xấu trai kia đi, mà không phi làm gì bản dép nó mất, không đáng. Nó ôm mấy cuốn vở tài liệu môn Hóa đưa cho hấn rồi kéo ghế ngồi cạnh chờ chỉ giáo.

Hấn lấy một dạng bài tính toán của Hóa rồi đưa cho nó làm. Nó nhìn cái đề, bặm môi bặm má cầm cúi làm rồi đưa hấn mặt đầy lo lắng.

Hấn cầm bài của nó mặt hết co lại rồi giãn ra, rồi lại cau lại trông rất khó coi.

- Bài dễ thế này mà cô cũng làm sai, sai hết phân nửa rồi.

- Cậu nói hay quá, tôi đã làm hết sức mình rồi.

Hấn “Hừ” một tiếng rồi ra lệnh:

- Đem giấy bút lại đây, tôi giảng cho cô bài này.

Nó nói làm bầm **** hấn trong miệng rồi làm y lời hấn. Hấn giảng rất hay, rất cặn kẽ và dễ hiểu chỉ có điều cái giọng hách dịch vẫn không đổi nên nó sau một hồi ngồi chăm chú nghe giảng vẫn ... không thấm vào não được mấy chữ.

Hấn hỏi:

- Hiểu không?

Nó lắc đầu chán chường:

- Hiểu có xiu à.

- Trời đất à, tôi giảng thế mà cô không hiểu, bà cô của tôi à cô rớt cục mấy tháng nay học môn Hóa kiểu nào vậy?

Nó nghe cái giọng đó im lặng nén giận. Hấn vẫn là nói chưa đã:

- Tôi đã giảng như thế mà cô vẫn không hiểu vậy học sinh giỏi cái gì? Đầu óc cô....

Nó hét lên đủ rồi, cái tên lạnh lùng thường ngày sao mà hôm nay nói lảm thế không biết, nó bị hấn nói tức không nhịn nổi mất rồi.

Nó vứt cuốn vở xuống bàn, cất lời lạnh lùng có phần giận dữ sắp bùng nổ:

- Đủ rồi !!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phụ Đạo 2

Rồi nó bực tức bỏ ra ngoài ban công, mặt như sắp khóc đến nơi, nó có muốn thế đâu cơ chứ tại sao hấn không hiểu, cái tên máu lạnh Bực quá, dù đã biết trước là hấn sẽ làm nó bực tức nhưng không ngờ lại đến mức này... Nó lê dép rất mạnh, đẩy cửa bước thẳng lên ban công lầu 5 hóng gió bỏ lại Vĩ nhìn theo vẫn lạnh lùng nhưng đáy mắt có gì đó là lạ, cậu rút cục là không cố ý chê bai nó mà, nó giận làm cậu cũng thấy rất khó chịu.

...Ngày hôm sau

Hấn cũng vẫn gõ cửa vào phòng nó trong khi nó vẫn còn rất giận hấn, nó lạnh lùng:

- Tôi không

Thì bị hấn cắt ngang:

- Lấy sách vở môn Hóa ra, tôi giảng cho.

Thế là những lời còn lại muốn nói lại trôi tuột xuống cổ họng, lật đật lấy sách vở lại cho hấn chỉ, tuyệt nhiên cả buổi học hấn chỉ giảng bài cho nó rất từ tốn nhẹ nhàng không mở miệng một câu chỉ chiết làm quyết tâm không thêm học của nó vừa được nhen nhóm đã bị dập tắt không thương tiếc.

Vì có ý nghĩ, phải páo thù, phải páo thù hấn nên nó cố gắng căng tai lên nghe giảng, quả là rất hiệu quả nha, nghe đến đâu hiểu ngay đến đó.

Cho đến ngày sát khi thi, nó cố gắng dùng mài kinh sử quyết tâm dùng điểm số để páo thù, học Hóa cũng không đến nỗi hung thần như nó tưởng, lúc tự làm bài tập cũng không còn cần bút như lúc trước, thật là zui zẻ, có điều thái độ của nó với hán còn lạnh hơn băng tảng nữa .

....Ngày cuối cùng phụ đạo môn Hóa

Hán ném cho nó tờ đề thi học kì năm ngoái rồi kêu làm thử, thật là lo quá, nó bặm môi ngồi làm bài trông rất là buồn cười, hán nhìn mà thấy khá là dễ thương nhưng ý nghĩ đó vẫn ẩn dấu sau trong đáy mắt lạnh lẽo kia .

Hán y chang giám thị còn nó sao mà giống học sinh thế không biết, thời gian làm bài trong 1 tiếng đồng hồ .

Nó cầm bài làm của mình kiểm tra một lượt rồi đưa hán, hán cầm cây bút chấm chấm gạch gạch một hồi, lúc đầu thì bình thường rồi sau đó dần dần cau lại, lông mày nhíu lại . Lạ thật, mình làm cũng được mà, sao nhìn mặt hán y chang con khi ăn ớt vậy nhỉ ?

Hán gõ gõ cây thước kẻ của nó xuống bàn, lạnh giọng :

- Lại mà xem này, chỗ này cô làm sai rồi, chấm toàn bộ chỉ được có 8 điểm .Thấp quá

8 điểm mà còn thấp sao, tên này với một đũa ngu Hóa như nó như vậy đã là kì tích rồi à . Nó lườm hán rồi cầm lấy bài thi của mình, trong lòng hết sức vui vẻ,thể này cũng đã ok lắm rồi .

Hán nhìn nó một lát rồi quay lưng về phòng, dặn dò:

- Mai cô ráng làm cho tốt không bao công sức dạy heo của tôi lại đổ xuống sông xuống biển hết mất, nhớ làm lại bài hồi này làm sai đó . Tôi về phòng đây .

Cái gì? Dạy heo? Ý hán nó là heo à, cái tên ba trợn này . Nó chưa kịp mở miệng ***** thì đã thấy một quả cam màu cam bay tới, liền giơ tay chụp, sững sờ ngạc nhiên.

Tên này bộ hôm nay ăn nhầm bã chuột của A Linh hay sao mà lại đưa nó quả cam này nhỉ ? Mà sao có chỗ kì kì, nhìn kĩ trên vỏ có khắc một dòng chữ đó là : “Sorry”, hán muốn xin lỗi nó nên đưa nó quả cam này thì phải

Nó nhìn theo cái dáng cao cao khuất dần sau cửa mà mỉm cười, rõ ràng một phần to lớn trong lòng nó đã không còn ghét hán nữa rồi, sau cái việc này và chuyện về nhà bà bà lần đó, một Thoại Vĩ khác hán thường ngày mà nó biết, rút cuộc câu là như thế nào, tên lập dị?

Mấy hôm sau trong không khí hồi hộp lo lắng của kì thi, nó làm bài thi môn Hóa bước ra khỏi phòng thi tránh khỏi muốn cười to thoải mái như nhỏ điên nhưng may là kìm chế lại được. Ôi, trời hôm nay sao mà đẹp lạ lùng, nó làm bài phẩm phẩm như đánh trận vô cùng thoải mái, những bài hán giảng cho nó đều có hết trong đề thi, đây gọi là trùng tử nhé, cũng may không bị tù đề nha .

Sáng khoải đi tìm Hạ Lan thì thấy một bộ mặt rất không “Hạ Lan”, cô nàng cách đó mấy phòng làm bài xong ngửa mặt kêu trời rõ to, cô nàng rõ ràng làm bài không được lắm vì vậy không đại gì mà chọc vô ổ kiến lửa làm gì, cứ im lặng nghe theo thì hơn .

Vẫn theo cách cũ, Lan kéo nó xuống bà bán căng tin quen thuộc của trường, nó thì xuống là để ăn mừng còn cô nàng bên cạnh là ăn để rửa hận . Vẫn hình tượng “thực nữ”, hai nàng xử lý nhanh gọn nhẹ đồng thức ăn, lúc này vẫn là câu “Nam thực như hổ nữ thực như miêu” rõ là không đúng phải là “Nam thực như hổ nữ thực như nam” mới chính xác với hai đại cô nương này .

Bà bán hàng cổ công mời mọc kết quả thu lợi không ít.

Những ngày sau nó vẫn đắm chìm trong sự nghiệp thi cử, Bảo luôn xuất hiện với một hộp sữa trong tay dành cho nó, một cái gì đó nó dành cho cậu không như với những người con gái bình thường, dĩ nhiên nó không biết điều đó bởi nó vốn là một cô nàng vô tư vô số tội .

Kết thúc kì thi học kì cam go, nó được nghỉ ngơi xả hơi chờ kết quả . Cuộc sống ở biệt thự nhà họ La vẫn khá là yên ổn và có phần quen thuộc với nó rồi, trời cũng đã chuyển sang tiết se se lạnh vốn có của mùa đông, ngoài trời lất phất những hạt mưa phùn , nghĩ lại thấy thời gian trôi qua nhanh thật , mới đó đã gần đến giáng sinh rồi .

Con bé ngốc là nó đã từng ước mơ sẽ được chạy trong tuyết trắng vào đêm giáng sinh cùng người mình yêu nhưng tiếc là ước mơ viễn vông đó khó mà thực hiện được bởi vì ở Việt Nam chỉ có Sa Pa mới có tuyết trôi thôi còn ở thành phố náo nhiệt này thì không có và nó cũng chưa tìm được ai thực sự làm nó rung động cả . Có lẽ là sai rồi suy nghĩ ấy vừa xuất hiện thì trong lòng đã có giọng nói xuất phát từ sâu thẳm tâm hồn khác phản bác lại rồi, chẳng lẽ nó đã thích ai đó rồi sao ?

Thôi không nghĩ nhảm nữa, điện thoại nó rung rung trong túi áo bông ấm áp, mở ra xem thì ra là có tin nhắn, một số máy lạ: “Chiều thứ sáu trước cây thông Noel ở trung tâm thành phố, không gặp không về .N”

À,lần này trí nhớ siêu dở cũng có bước đột phá rồi, N là người tốt bụng tìm ví cho nó, kiểu gì cũng phải đến xem mặt mũi ân nhân ra sao mới được .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người Quen – Bí Mật Giấu Kín 1

Một ngày trong kì nghỉ đông ở nhà sau khi thi, bất chợt Bảo gõ cửa phòng nó trên tay là một hộp quà xinh xinh màu hồng rất bắt mắt . Bảo nhìn nó dịu dàng rồi nói:

- Quà giáng sinh Bảo tặng Di. Giáng sinh vui vẻ, đến lúc đó Bảo phải sang Thụy Sĩ đón giáng sinh với cả nhà rồi không ở đây đón giáng sinh với Di được, buồn quá. Quà sớm cho Di đây .

Trong ánh mắt có gì muốn thổ lộ mà sao khó nói ra, cứ lấp lửng ở cổ không tài nào thốt ra ra được, cậu muốn nói cho nó biết mà sao khó đến thế đành dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó triu mến . Nhìn nó ngạc nhiên mắt mở to, gò má ửng hồng nhìn cậu thật sự trái tim không hề rung lên vài nhịp, rất muốn nắm lấy bàn tay nhỏ đó mà nói ra .

- Cảm ơn cậu nhiều nha .

Nụ cười trên gương mặt không quá nổi bật nhưng đáng yêu, và có cảm giác rất muốn bảo vệ, thu hút người khác đó làm cái vẻ không quan tâm đến con gái dường như phá kén mà vỡ ra .

Cậu cầm lấy hộp quà và nói :

- Để mình cho Di xem .

Cậu mở hộp quà bên trong có một cái khăn choàng cổ bằng lông nhừ hiệu khá nổi tiếng, rất mềm, màu trắng tinh khiết hợp với nó, Cậu không kiềm chế được đưa tay lên quàng lên cổ nó, tinh khiết nét đẹp cùng với gương mặt không mang sầu lo quả thật khiến cậu thoải mái trong lòng .

Nó thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không mấy để ý lắm, cảm giác rất vui, đây là giáng sinh đầu tiên có người tặng quà cho nó, không vui sao được .

.... Chiều thứ sáu

Nó y hệt ra cây thông noel to nhất ở quảng trường thành phố chờ, ở đó có một dáng người rất cao, nó chỉ thấy cái lưng và phía sau của cậu, cậu mặc áo phông quần jean khá đơn giản nhưng nhìn qua là biết đồ hiệu đắt tiền rồi, bên ngoài cậu khoác áo khoác da màu đen khá phong cách, lấp lánh trên tai có một cái khuyên nhỏ .

Trên người toát ra một phong thái khác thường, cậu lặng lẽ đứng đó tựa người vào xe ô tô, các cô gái đi qua không khỏi ngoái đầu nhìn lại với ánh mắt nói thể nào nhĩ, gọi là bị cuốn hút chăng?

Nó nhìn mình bản thân mình, nó ăn mặc rất ư là bình thường đứng gần tên này ắt hẳn sẽ bị so sánh cho xem, thiệt là khổ ...

Nó hít thật sâu rồi rụt rè tiến lại chạm nhẹ vào lưng cậu hỏi:

- Cậu là ... ?

Người con trai đó quay lại khuôn mặt này chính là cậu “giày thể thao”, thật là cậu ta có tên có tuổi nhưng nó lại không thể nào nhớ tên cậu được.

Nó thoáng giật mình xen lẫn ngạc nhiên :

- Ô, hóa ra cậu lại là ân nhân của tớ à? Lần trước trong nhà kho cảm ơn cậu rất nhiều, hôm ấy tớ rất sợ may mà cậu đến cứu tớ, cảm ơn nha .

Nó nói với giọng điệu tự nhiên, chân thật có chút gì đó ngộ nghĩnh, khuôn mặt bầu bầu mỉm cười rất tươi .

Cậu ta nói:

- Không có gì . Thôi chúng ta đi chơi đi .

Nó hỏi :

- Giáng sinh cậu muốn quà gì ?

- Không cần đâu .

Nó gật phăng :

- Coi như đó là món quà cảm ơn của tớ cho cậu đi .

Cậu ta nghĩ ngợi một hồi rồi nhìn nó mỉm cười :

- Dành cho tớ ngày hôm nay được không, đi chơi với tớ .

Nó còn chưa kịp phản ứng thì có cậu ta đã kéo tay nó đẩy lên xe ô tô . Cậu đưa nó đến một cánh đồng cỏ lau trong một ngày đông giá rét, nó thấy từng cây cỏ lau vàng vàng hơi úa nhưng vẫn giữ được nét đẹp bình dị vốn có của nó .

Cậu trầm mặc nhìn cánh đồng rất lâu như có tâm sự gì giấu kín, nó im lặng nhìn cậu, khuôn mặt điển trai phảng phất một nỗi buồn xa xăm .

Rồi cậu đã đưa nó đi nhiều nơi, một nhà hàng nổi tiếng với các món ăn Trung Hoa rất ngon, cậu không nói gì chỉ lặng yên nhìn nó ăn . Nó nhìn cậu và nhoẻn miệng cười, dường như cái thành kiến về con gái của cậu đã dần được xua tan bởi một người con gái dễ thương, ngây ngô ngồi bên cạnh cậu lúc này .

Rồi nó và cậu cùng đến một nơi rất yên tĩnh trầm mặc trong thành phố mà nó chưa từng đến bao giờ nơi đó có một cái hồ và nhìn ra xa là quang cảnh một khu rừng mùa đông tuyệt đẹp.

Nó hết “ a” rồi lại “ô” trước những gì mình thấy ở đây, trong lòng tràn ngập một niềm mong ước được dạo chơi trong khu rừng phía xa đó . Rồi lại trầm trồ thích thú khi thấy căn nhà nhỏ xinh xinh trên một gốc cây cổ thụ, vui vẻ khi chơi các trò chơi nơi công viên giải trí .

Kết thúc một ngày vui vẻ, cậu đưa nó bước xuống, vẫy tay chào cậu :

- Chào cậu, hẹn gặp lại . Mà tớ thấy hình như cậu dành cho tớ một món quà chứ không phải là tớ dành cho cậu một món quà đâu .

Cậu dùng ánh mắt dịu dàng trầm ấm chưa từng có nhìn nó :

- Dù là ai tặng quà cho ai thì chúng ta cũng đã rất vui, như thế với tớ là đủ rồi . Cậu mau vào nhà đi, trời lạnh lắm .

Đáp lại cậu vẫn là nụ cười ngây ngô của nó, hình ảnh nó bước vào nhà cậu lặng lẽ nhìn theo như một bức tranh mùa đông thật đẹp, trước một cái cây già rũ bóng và khung cảnh như tranh vẽ .

Tất cả Vĩ đều nhìn thấy, cậu dõi mắt vào nụ cười của nó, nụ cười đó sao làm trái tim cậu xao động đến thế, nhưng cái nỗi khó chịu xuất hiện trong đầu cậu lúc này là tại sao nó lại cười với thằng cha Hạo Vũ của Thiên Long Hội, cái hội thù địch với Thiên Vũ Hội của cậu .

Cảm giác khó chịu cứ lớn dần lên trong lòng chỉ muốn chạy xuống hỏi cho rõ ràng với nó nhưng nghĩ kĩ lại nó và cậu có là gì đâu, hơn nữa nó còn căm ghét cậu biết bao nhiêu ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bí Mật Giấu Kín 2

Noel đến thật bất ngờ, ngày hôm đó cô Hoa lại trong nghề nghiệp “ông tơ bà nguyệt” xe duyên cho con trai của mình và nó . Cô ra lệnh cho nó và hấn đi chơi không được về nhà trước 10 giờ tối, đây phải gọi là bà mẹ kì lạ nhất mà nó được biết nha .

Nó mặc một cái váy không quá ngắn màu hồng đi một đôi giày búp bê màu hồng trắng và áo khoác ngoài ngắn màu trắng, không hề trang điểm nhưng vẫn thấy được nét đẹp thuần khiết của nó thể hiện qua nụ cười tươi trên môi .

Hấn lo lắng nhìn vào điện thoại, Thiên Kì gửi tin nhắn rủ cậu đi khu trung tâm chơi . Cậu do dự rồi nhắn lại : “Minh bạn, hôm nay không thể đi cùng cậu được! Xin lỗi cậu”

Bên kia, có một cô gái vẻ đẹp yêu kiều đọc tin nhắn mà không khỏi chút hụt hẫng, cô muốn đi chơi với cậu trong cái ngày lễ này vậy mà cậu lại bận, buồn quá .

Lương Minh, bạn Thiên Kì kéo cô ra khỏi cái ghế xoay trong phòng lười đi khu vui chơi và nói :

- Hừ, cái tên bắt lương đó không đi với cậu thì Minh Minh này đi với cậu , không việc gì phải ừ dột như thế, nhanh nhanh ngồi dậy đi cùng tớ .

- Rồi, rồi đi tớ đi với cậu .

Trên đường đến công viên vui chơi của thành phố, nó cùng hấn im lặng trên xe không nói gì, tại vì hấn cứ ngồi nhìn điện thoại nét mặt lạnh tanh không nói gì .

Vào công viên nó và hấn chơi trò chơi, nó đề nghị :

- Đây cậu chọn trò chơi đi .

Mắt hắn chợt sáng lên rồi nhìn nó với ánh mắt gian xảo khó tả :

- Đó là cô nói đấy nhé, tôi chọn .

Đang khó chịu được rồi chơi tàu siêu tốc . Nó hối hận không kịp nữa rồi, nhìn khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm của hắn nó muốn đòi không khí nên mới ngu dại giao trứng cho ác như vậy, hic nó muốn đánh vào mặt mình quá .

Bên ngoài khu chơi trò siêu tốc hắn cứ kéo nó vào còn nó sống chết nhất mực không vào :

- Tôi ... không chơi , có chết cũng không chơi đâu .

Hắn bằng mọi biện pháp đã lôi được nó vào bên trong, ngồi vào chỗ ngồi thắt dây an toàn nhưng nó vẫn không ngừng lo sợ, bởi vì nó đặc biệt sợ độ cao .

Không làm gì được nó chỉ biết dùng ánh mắt "sát thủ" nhìn chằm chằm vào Thoại Vĩ, cái nó nhận được chỉ là cái điệu cười khẩy siêu vô duyên của hắn, thiệt là tức chết mà .

Cài dây an toàn rồi mà tim nó vẫn nhảy tanggo trong lồng ngực, sợ toát cả mồ hôi rồi .

Thế rồi “ VÈO ” cái xe siêu tốc chết tiệt đưa nó lên cao rồi lại thả cái phịch xuống thấp rất đột ngột, mặt nó đầu tiên là đỏ sau đó là xanh, mặt xanh rồi thành màu tím cuối cùng là trắng bệch vì sợ hãi .

Người nó cứ lúc lên lúc xuống rất khó chịu, sợ quá đi mất, nó theo bản năng đến khu vực quanh co phía trước vội chụp lấy tay hắn nắm rất chặt .

Trên chuyến xe những người nhát gan như nó cũng không phải là ít, tiếng hét rồi la rồi gào to vang dội, bên trong một không khí kì quái .

Vụt, chuyến xe siêu tốc kinh dị đột ngột xuống thấp nó không do dự kéo tay hắn và sợ quá mà.... cần ... một phát thật mạnh vào tay hắn .

Hắn rất đau, giật mình nhìn nó bằng đôi mắt trừng trừng nhưng nó nào có nhìn thấy vì sợ quá nó đã nhắm tịt mắt lại rồi. Hắn đau lắm nhưng không thể gào lên được đau đớn kiềm chế dồn nén đành ứ lại ở trong miệng, rất khó khăn!

Ra khỏi con tàu siêu tốc có thể thấy 1 nam 1 nữ lão đạo bước ra ngoài . Nam khuôn mặt khó có thể miêu tả, không khỏi xoa xoa cánh tay có vết rằn in đậm đầy đau đớn .

Nữ khuôn mặt trắng bệch không khỏi oán giận nhìn chàng trai bên cạnh với ánh mắt căm thù cực độ . Nó quyết lôi cậu vào khu có chú hải cẩu dễ thương mặc cho ai kia lạnh lùng khó chịu nhìn nó đầy coi thường .

Nó tròn mắt giận dữ :

- Ánh mắt cậu là ý gì hả ?

Nó hôm nay to gan hỏi vặn lại hắn nữa cơ chứ .

Rồi bên trong đông nghịt người chăm chú xem màn trình diễn của chú hải cẩu đứng giữa, nó và hắn nhờ tài bon chen của nó mà kiếm được một vị trí khá đẹp trên khán đài .

Đang yên đang lành bỗng nhiên người dẫn chương trình hỏi:

- Có vị khán giả nào muốn xuống cho chú hải cẩu dễ thương này ăn không ?

Nhiều cánh tay giơ lên còn nó do dự nhìn xung quanh lưỡng lự nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đã có tiếng nói :

- Mời cặp đôi ngồi hàng ghế đầu tiên lên đây vui cùng chú hải cẩu này nào .

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào cặp đôi hàng đầu mà vị dẫn chương trình nói, ai mà may mắn vậy nhỉ nó nhìn khắp nơi rút cục lại ngạc nhiên khi để ý thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm .

Ồ, hóa ra... đang vỡ lẽ thì hắn nói :

- Đây bà cô gốc xuống chơi với hải cẩu kia .

Nó không phục vặn lại :

- Đây thím hoa xanh xuống chơi với hải cẩu kia .

Hắn tròn mắt nhìn nó :

- Cô dám ...

Nó nhìn cậu do dự rồi bỗng nhiên hấn kéo tay nó đi xuống chỗ con hải cẩu làm trái tim khó bảo của nó đập loạn lên vài nhịp .

Nó nhìn chú hải cẩu dễ thương rồi nhìn sang hấn lại vô thức mà cười rất tươi . Nó vừa cho chú hải cẩu ăn và lấy quả bóng ném cho chú để chú nhóc quay tròn, chú liếm liếm tay nó làm nó rất buồn cười lại quay sang cậu mỉm cười tự nhiên, trong sáng .

Nụ cười đó như sũa tan mây mù băng giá trong trái tim sắt đá vốn chỉ dành cho một người con gái duy nhất là Khả Kì, rốt cục là cậu làm sao thế này ?

Trên khán đài lúc đó cũng có một người con gái quay bước chán nản đi về, không đi chơi cùng người mình thích cô thấy không có gì thú vị hết .

Lương Minh bỗng kéo tay cô và chỉ vào hai con người đứng trên sân khấu :

- Đây Thiên Kì, cậu cũng thấy phải không ?

- Ừ

- Đó chẳng phải là Thoại Vĩ của cậu sao? Con bé đi bên cạnh hấn ta là ai vậy ?

- Tôi không biết

- Bạn ... bạn của hấn đây hả ? Cái tên khôn này...

Cô bạn tức giận bóp chặt tay, nhìn cô như tra hỏi còn cô không tin vào mắt mình, có trong mơ cô cũng không ngờ lại có ngày hôm nay, không ngờ người con trai cô luôn yêu thương và hết lòng tin tưởng lại bỏ mặc lừa dối cô đau đớn thế này ...

Cô muốn ngồi lại xem để rồi thấy cô cậu sẽ phản ứng ra sao, cô muốn làm rõ mọi chuyện ...

Nó và cậu vui vẻ rời khỏi khu vực thú chuẩn bị đi chơi tiếp chỗ khác thì bất gặp một khuôn mặt quen thuộc của một người con gái yêu kiều đứng sau lưng Vĩ nhìn cậu rất lâu, chăm chú thất vọng, cô nhìn cậu rồi bất giác quay lưng bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bí Mật Giấu Kín 3

Lúc này đây, cô chẳng biết nói gì ngoài rời khỏi nơi này đúng lúc đó Vĩ quay lại cậu nhìn thấy Thiên Kì đang quay lưng bỏ chạy rất vội vã, nhất định là có gì đó hiểu lầm ở đây rồi .

Vĩ vội vàng bỏ nó ở đó bằng mọi giá cậu phải đuổi theo Thiên Kì, cậu vút cốc côca đang cầm trên tay chạy rất nhanh, nó thấy vậy liền hiểu ra mọi chuyện định chạy theo để giải thích nhưng nhận được một câu nói vô tình lạnh lùng từ cậu :

- Cô đừng theo

- Cô chạy theo chỉ khiến cô ấy thêm hiểu lầm mà thôi, đứng ở đó chờ tôi .

Tại sao có thể lạnh lùng mà nói với nó như thế, nó đứng sững lại nhìn theo bóng dáng phía trước . Cậu nhanh chóng kéo được tay cô gái đứng lại và nhẹ nhàng kéo cô gái vào lòng, động tác nhẹ nhàng cái ôm thật nhẹ mà sao như siết vào lòng nó, nó lại thấy có chút ghen tị và nhiều hơn hấn là cảm giác buồn, hụt hẫng tràn ngập trong lòng bây giờ đây .

Nụ cười của nó không còn niềm vui mà chỉ thấy sự chua chát, đau đớn lúc này .

Khóe mắt nó đã đỏ hoe nhưng nó cố kìm nén để bản thân không yếu mềm mà lại chảy nước mắt, chết tiệt , ôi, nó ghét nước mắt của chính mình ...

Nó quay mặt đi cắn môi lặng lẽ rời khỏi khu vui chơi rảo bước từ từ trên con đường mòn xa lạ mà giờ đây bỗng trở nên quen thuộc, con đường về nhà hấn ...

Điện thoại reo, là Hạ Lan, có chuyện gì nhỉ, nó nhấn phím bắt đầu cuộc gọi rồi hắng giọng không cho Lan Lan biết là nó khóc rồi đưa lên tai nghe :

- A lô, có chuyện gì thế ?

- Đây rảnh không xuống nhà tớ chơi đi, buồn quá, ba mẹ tớ đi du lịch hết rồi .

Dù sao bây giờ về nhà nó cũng không biết làm gì hay là đi chơi vậy .

- Ok, nhưng mà tớ không biết nhà cậu ở đâu ?

Hạ Lan nhẹ giọng :

- Chuyện nhỏ, cậu đang ở đâu tớ nói tài xế riêng của tớ đến đón cậu .

- Tớ ... à... ờ ..

Rồi nhìn quanh quất ... đây là đâu nhỉ ?

- À, số 45 đường XY

- Đứng yên đó có người đến đón cậu ngay đây .

- Ukk

.... Lát sau

Một cái ô tô bóng lộn đỗ xích trước mặt nó, bên trong là Hạ Lan, chả không ngờ con nhóc này nhà lại khá giả như thế , từ trước đến giờ nó cứ tưởng cô bạn chỉ là một người bình thường như nó ai dè cũng thuộc một tầng lớp khác ...

- Làm gì đứng ngây ra đó thế, lên xe nhanh trời lạnh thế mà

- Ukk

Nó leo lên xe xoa xoa hai bàn tay đã tê cứng vì lạnh .

- Chúng ta đi mua sắm và dạo phố đi, lâu lâu mới có dịp!

Nó nhìn vẻ háo hức của cô bạn lặng lẽ gật đầu .

Nó không mấy quan tâm tới chuyện đó việc nó đang nghĩ bây giờ là cảm giác hụt hẫng vẫn ngưng đọng ở trong lòng từ nãy đến giờ rút cục vì sao lại có

Nó nhin không được bèn quay sang hỏi “ cao thủ tình trường “ ngay bên cạnh :

- Này tớ kể cậu nghe một chuyện này nhé, có muốn nghe không ?

- Ukk, kể đi

- Có một câu chuyện thế này, chuyện kể về một cô gái gốc tình cờ gặp một chàng trai lạnh lùng vào một hoàn cảnh rất khó nói, cô gái ấy rất căm ghét chàng trai ấy và chàng trai ấy cũng vậy. Tình cờ số phận trớ trêu cô lại đến nhà chàng trai đó ở mới zui chứ.

Rồi giữa cô và chàng trai ấy xảy ra rất nhiều chuyện, cô gái không còn thấy ghét chàng trai đó nữa, ngược lại còn cảm thấy chàng trai xấu xa ấy có rất nhiều điểm tốt . Cậu nói xem cô gái này có được bình thường không ?

- Bình thường, cô ấy hoàn toàn bình thường mà . Rồi còn nữa không kể tiếp đi ...

- Còn nữa , chàng trai ấy đã có bạn gái. Cô gái ấy một ngày bỗng thấy chàng trai cười làm tim cô gái ấy đập loạn lên vài nhịp mà không biết tại sao . Một ngày kia cô gái cùng chàng trai đi chơi theo lời dặn dò của mẹ chàng trai, họ đã đi chơi rất vui vẻ và tình cờ bắt gặp bạn gái của chàng trai đó cũng đến nơi mà họ đến . Cô bạn gái cậu ấy rất đẹp, cô nhìn hai người và bỏ chạy chàng trai thấy thế vội vàng đuổi theo là điều dĩ nhiên phải không ... chỉ còn cô gái ấy nhìn thấy hình ảnh chàng trai đuổi kịp và kéo cô bạn gái vào lòng thì thấy rất hụt hẫng, đau lòng, cô cảm thấy buồn bực mà không hiểu tại sao ...

Cậu nói xem tại sao cô gái ấy lại như thế ?

- Đơn giản lắm là vì cô gái gốc đó đã thích chàng trai lạnh lùng kia rồi , chắc chắn là thế đấy .

Lan Lan nghĩ ngợi một chút rồi búng tay cái tách chắc chắn .

Cô gái đó ... Thích ... Thích.... ThíchChàng trai đó sao ?Không thể nào nó không thể nào thích hẳn được, không thể được.... sao có thể như thế chứ ?

Nó sững người sau khi nghe xong câu trả lời của Lan Lan, trong lòng suy nghĩ rất hỗn loạn mặt ngơ ngẩn thất thần suy nghĩ linh tinh lang tang ...

Lan Lan vẫy vẫy tay trước mặt nó mà nó không hề để ý, cứ ngơ ngẩn ngẩn, cô bạn véo má nó rồi trêu :

- Này, thả hồn theo anh nào rồi, lên được mấy tầng mây rồi? Có gặp thiên thần trên đó không ?

Nó giật mình quay phắt lại trợn mắt nhìn con bạn lâu lành rồi cười trừ :

- Không có gì đâu, cậu thật là ...

Lan Lan nhìn thấy tất cả những bất ổn xảy ra trên khuôn mặt nó, hôm nay chắc chắn nó có tâm sự nhưng Lan Lan không tiện hỏi, đến khi cần thiết tự nó sẽ nói với cô thôi, chờ đợi và dõi theo nó vậy ...

Cả ngày trời đi dạo phố mua sắm cùng Tiểu Lan nó cứ suy nghĩ vẩn vơ về câu nói ấy, nó thích. ... hần rồi sao?

Cứ coi như là ảo giác đi, nó chưa nghe thấy gì cả, phải rồi chỉ là ảo giác mà thôi . Cứ xem như nó không nghe thấy gì hết, nó không biết gì hết có lẽ như thế là tốt hơn .

Hôm đó mãi đến tối muộn nó mới về nhà và nó gặp hần cũng đang về nhà luôn, nó im lặng đẩy cổng bước vào không nhìn hần lấy nửa cái . Hần nhìn khuôn mặt lạnh tanh vô cảm của nó mà không khỏi có chút gì đó khó chịu, hần lại quên mất rằng ở công viên hần đã vô tình làm nó tổn thương mà không biết .

Nó lặng lẽ lên phòng lặng lẽ ngồi chờ người suy nghĩ rất lâu, bí mật này phải chôn chặt trong lòng không thể để ai biết được .

Đây là lần đầu tiên nó thích một người con trai nhưng người con trai đó đã sớm có người hần yêu và người con gái đó lại không phải là nó ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Thay Đổi 1

Hết kì nghỉ đông chúng nó lại bắt tay vào học kì mới với sức ép sách vở nặng nề hơn kì trước nhiều thế nhưng các bạn nữ vẫn rất sôi nổi với các kế hoạch vui chơi sắp tới, điển hình là lễ hội mùa xuân sẽ diễn ra hơn 2 tuần nữa .

Các cô nàng bàn tán xôn xao sẽ mặc gì, trang điểm làm tóc như thế nào vào ngày hôm ấy, hôm đó bề ngoài với họ ngày đó ắt hẳn rất quan trọng .

Ngay cả Lan Lan cũng háo hức chuẩn bị, cô nàng quyết tâm cải thiện tình trạng độc thân của mình bằng một kế hoạch tỉ mỉ chu đáo hết sức công phu nha . Cô nàng quay sang hỏi nó :

- Vài hôm nữa cậu đi mua sắm cùng tớ nhé ..

Sau đó cô bạn nhìn nó bằng ánh mắt “thân thiện” như muốn nói : “Cậu dám từ chối, tôi sẽ cho cậu biết tay ...!”

Nó nhìn ánh mắt đó mà lời từ chối thốt không nên lời :

- Tớ

Những từ còn lại “ ... không đi” vừa định thốt ra trong cổ họng khi nhìn thấy ánh mắt “hiếm có khó tìm” đó thì đành ngậm ngùi chui lại vào trong nó nói không nên lời .

Cô bạn ánh mắt lóe lên :

- Cậu làm sao ?

Cái giọng nói đe dọa khiếp quá . Nó bất đắc dĩ lừa dối bản thân :

- Nhất định sẽ đi cùng cậu

Giờ ăn trưa nó đang cặm cụi xử lý khẩu phần ăn của mình thì :” Cộp !”.

Ai đó đặt khay thức ăn xuống cái bàn quen thuộc của nó, nó phớt lờ người đó lại tiếp tục ăn tiếp .

Đến khi một cốc nước hoa quả được đẩy sang bên chỗ nó thì nó mới ngẩng đầu lên, nhìn kĩ rồi ngạc nhiên tí nữa thì sặc cả cơm :

- Là ... khụ... khụ... cậu ?

Bất chấp ánh mắt mở to vì kinh ngạc của nó, cậu ta tự nhiên lại mỉm cười cầm tay nó đặt ly nước vào trong đũa dùng làm các cô nàng xung quanh nhìn nó chăm chăm tóc lửa:

- Nước kìa, uống đi, ăn từ từ thôi .

Mặt nó bây giờ sao giống quả cà chua, vì hành động không biết vô tình hay cố ý của “Giày thể thao” mà làm con bé vô tư thường ngày lại trở nên lúng ta lúng túng .

Nó tròn mắt nhìn cậu :

- Cậu ... làm gì thế ?

- Đi, ăn xong rồi tôi và cậu cùng về lớp .

Bọn con gái nhìn nó với ánh mắt ghen tị nhưng bất lực chẳng thể làm gì nó chỉ có một cô bé mặt như búp bê, mắt to, da trắng má hồng, dáng cao như người mẫu, khuôn mặt thanh tú bực bội hất đồ tung tóc khay đồ ăn trên bàn xuống đất hậm hực :

- Anh Vũ, hóa ra anh từ chối em là vì con nhỏ quê mùa đó ...

Rồi rất lâu sau cô ta cắn môi không cam lòng :

- Nhưng anh yên tâm, em không dễ dàng để con bé đó được yên đâu, không bao giờ ... Thực ra em và nó, nó có gì là hơn em chứ Tại sao anh không chịu nhìn em lấy một cái ?

Đôi mắt long lanh đầy uất hận nhìn theo bóng dáng chàng trai phía trước, cô từ khi còn nhỏ đã được chơi cùng anh, được cả đại gia đình gán ghép với anh, cô luôn tìm cách thân thiện, thu hẹp khoảng cách với anh .

Nhưng từ khi đó, lúc anh 5 tuổi chỉ là một cậu bé con đã tỏ ra xa lánh, lạnh lùng khi cô lại gần :

- Đi ra chỗ khác đi, tôi muốn ở một mình ...

Hoặc là :

- Biến ngay !

Lúc đó cái vẻ kiêu ngạo đó, ánh mắt đen sâu thăm nhìn vô định về phía trước như cuốn hút tất cả mọi thứ khuôn mặt đẹp như thiên thần với sự lạnh lùng toát ra, dáng người cao ngạo ương bướng , hình ảnh đó khắc sâu trong lòng cô đến tận bây giờ không dễ dàng phai mờ được .

Bây giờ vẫn vậy anh với cô vẫn lạnh lùng vô cảm như thế cho đến hôm nay nhìn thấy hình ảnh ân cần của anh với cô gái đó cô thiếu điều là dụi đỏ mắt không tin đó là sự thật, hình ảnh hiếm hoi đã xảy ra với anh hai kiều ngạo của Thiên Long hội . Anh từ trước đến nay đều coi khinh con gái mà, vì thế cô đến bây giờ vẫn còn nuôi hi vọng thế nhưng ... thấy anh thay đổi như thế vì một cô gái tầm thường

Cô không cam tâm, thực lòng không cam tâm ...

Trên cầu thang vắng vẻ, nó một mình đi lấy bộ dụng cụ thực hành hóa học cho lớp, nghĩ lại chuyện sáng nay ở căng tin “Giày thể thao” làm sao thế không biết, khiến nó bối rối trước biết bao nhiêu người ...

Chắc ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thay Đổi 2

Đằng sau thấp thoáng một bóng người nhưng nó lại không biết, thế rồi nó cảm thấy bản thân mất thăng bằng cố gắng lắm mới xoay người vịn tay vào tường để đứng vững nhưng: “Crac!”

Chân nó phát ra tiếng kêu khô khốc, nó kêu lên đau đớn :

- Á.....

Chân nó rút cục là bị làm sao mà đau thế này, cổ chân sưng to đau buốt nó ngồi phịch xuống đau đớn chảy nước mắt ngồi lặng lẽ chờ người đến cứu .

Rút cục, lâu thật lâu nơi cầu thang vắng vẻ vẫn không có ai, kết quả nó lại mệt mỏi bất chước heo và ngủ thiếp đi .

Cả thân hình bé nhỏ được nhấc bổng lên,tất nhiên nó say ngủ mà không biết . Trong xe ô tô có tiếng người nói chuyện với nhau :

- Con nhỏ này kiếp trước không phải heo rừng thì là heo nhà, không phải heo nhà chắc chắn là heo cảnh rồi . Kiểu gì cô ta cũng có liên quan đến loài heo, ngủ suốt ngày, ngủ mê đến nỗi ngủ quên ở chỗ cầu thang luôn .

Vì mở miệng ca thán .

Ui dà, đang ngủ mà nó cũng thấy ngứa tai nữa, kẻ nào to gan dám nói xấu bốn cô nương hả, có tin chị đây véo mi xưng mặt không ?

- Cũng may có bác lao công phát hiện ra không thì chắc Di ngủ luôn trên Harles mất, thế cũng may .

Đây là giọng của Bảo .

Còn lại Hưng và Phong nhìn nó lắc đầu ngán ngẫm . Trên xe còn có Thiên Kỳ đang nhìn nó chăm chăm, từ khi nào Vì lại nói nhiều như thế, với cô cậu rất ít nói, còn khi này cô nghe cậu nói luyên thuyên tất cả chỉ xoay quanh Ân Di, Thiên Kỳ không vui chút nào nhìn Vì với ánh mắt dò xét .

Đến biệt thự, Bảo không do dự công nó lên phòng Vì chau mày nhìn theo đầy khó chịu, cậu không thích Bảo thân thiết với nó như vậy .

Bữa tối nó thức dậy sau một giấc ngủ khá dài, đầu óc còn ong ong chân hơi tê tê . Bước dậy theo bản năng nó ngã lăn ra giường, nhớ rồi cái chân què của nó , khổ thân ...

Nó vơ cái điện thoại trên bàn rồi gửi tin nhắn cho A Linh : “Chị ơi cứu em với, em bị đau chân không xuống giường được, giúp em với !!!”

Bịch ... bịch... Bảo chạy vội lên cầu thang thì nhìn thấy Di ngồi sòng soài trên đất ôm chân đau đớn .

Cậu lo lắng :

- Di làm sao thế ?

- Chân Di không đi được .

Vì ở phòng đối diện chạy sang khi nghe tiếng hét chói tai của nó : “ á ... đau.. không cho Bảo đụng vào chân Di nữa...”

Cậu chạy sang thì thấy Bảo đang xem xét cái chân của nó còn nó đầy đầy Bảo khó chịu nhăn nhó trên sàn :

- Không được đụng vào ... đau chết đi được...

Vì rút điện thoại gọi cho bác sĩ riêng của gia đình .

Rất nhanh và chuyên nghiệp ông ta đến khám cho nó và bắt đầu tiến hành nắn lại cái chân bị trật khớp cho nó ...

Nó lo sợ mặt tái mét nhìn bác sĩ lấp bắp hỏi đi hỏi lại :

- Sẽ không ... không đau chứ bác sĩ ,sẽ không đau chứ

- Sẽ đau một chút ...

Nó nhắm chặt mắt im lặng chịu đựng. Một cánh tay vững chãi đưa ra trước mặt nó :

- Nếu đau quá Di hãy cắn vào tay Bảo cho bớt đau nhé ...

Ông bác sĩ mà nó cho là ác nhon từ từ nắm lấy cổ chân trái đau nhức của nó rất “nhẹ nhàng” bẻ cái rắc một cái, nó không kiềm chế được mà hét lên vang cả tòa nhà :

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ĐAU CHẾT MẮT

Nhìn kĩ lại thì nó đang nắm tay Bảo rất chặt, Vì nhìn chăm chăm hai cánh tay nắm lại với nhau khó chịu đi ra ngoài, cái cảm giác kì quái biến thái gì đây ?

Sau khi cắn răng chịu đau đớn nó cũng đã thấy thoải mái, đỡ đau hơn nhiều, nhìn cái chân nó bó lại trắng xóa mà xót xa cho phận mình nó ngồi trên giường khê thờ dài .

Ngày diễn ra lễ hội mùa xuân sắp đến gần, nó đi học lê cái chân cà nhắc đến trường dưới sự giúp đỡ của Bảo .

Không biết vì sao nó lại hay nhìn Vì, chỉ nhìn ở sau lưng nhưng cũng thấy rất là vui, dường như là một thói quen xấu khó bỏ .

Những khi đi học về, Khả Kì đi cùng xe của bọn nó nó lại nhìn khuôn mặt bình thản lạnh lùng của Vĩ khi cậu đang nói chuyện với Khả Kì .

Bất giác cô bạn ngừng lên bắt gặp ánh mắt trong veo của nó nhìn Vĩ lặng lẽ chất chứa bên trong cái gì đó xót xa, trầm mặc .

Nếu như Khả Kì đoán không nhầm thì Ân Di đã thích Thoại Vĩ của cô mất rồi, ánh mắt cô gái đó nhìn Vĩ giống như ánh mắt cô dành cho Vĩ, còn có phần tình lạng hơn .

Nhưng bằng mọi giá cô sẽ không để cho Thoại Vĩ tuột mất khỏi tay cô đâu, Thoại Vĩ trước giờ chỉ quan tâm và chỉ biết đến một mình Khả Kì cô mà thôi , cô sẽ không để sự quan tâm ấy dành cho ai khác, chắc chắn là thế!

"Không bao giờ ... Ân Di cô sẽ không thể tồn tại trong trái tim của người con trai ấy của tôi ..."

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Sự Thật

Mấy ngày gần đây nó có một thói quen là ... hay lên nhìn Thoại Vĩ mới kì chứ, không biết vì sao lại thích nhìn hán đến thế, đọc tiểu thuyết nhiều bị biến thái luôn rồi chẳng

Còn lại Thoại Vĩ có chuyện khó nghĩ, đau đầu, còn 5 ngày nữa là đến sinh nhật cô gái ấy, người con gái mà cậu yêu ... Khả Kì . Không biết nên tặng quà gì cho cô ấy đây, khó nghĩ quá ! Hay là hỏi con nhỏ lóc chóc trên lầu nhĩ, mà thôi hỏi cô ta thì không hay ...

Nhắc đến nó cậu lại nhớ ra rằng những ngày này ngày nào cái tên Hạo Vũ khó ưa kia cũng luôn đi cùng với nó, suốt ngày cứ đi cùng nhau, cảm giác bức bối không sao loại bỏ được, hề nhìn thấy thằng cha đó đi cùng con bé lóc chóc đó là cậu lại khó chịu nhưng không thể hiện ra mặt ... Cái con nhỏ đó thì suốt ngày cười tươi tít cả mắt với cái tên đáng ghét kia

.... Ở bar Night ...

Có ai đó ngồi nhấp rượu, trong đầu suy nghĩ không thôi về một chuyện, xung quanh cậu các cô gái xinh đẹp sành điệu đứng cạnh lo lắng chăm sóc, là ai thì mọi người cũng biết rồi ... đấy chính là Hạo Vũ.

Cậu gần giọng khó chịu với cô gái có khuôn mặt búp bê luôn lẻo đẻo sau cậu từ hồi nhỏ, cô ta rất dễ thương nhưng tiếc là cậu không tài nào ngó nổi cô gái nhảm chán ấy một chút, càng xua đuổi cô gái này càng kỳ lạ, vẫn là mẫu con gái mà Vũ đây ghét nhất, lằng nhằng ...

Điều khiến cậu khổ tâm là mấy hôm trước ... lúc vô tình đứng ở cầu thang tầng 2 cậu nhìn thấy nó ở dưới sân trường, cậu rất vui nhưng nhìn ánh mắt chăm chú của nó dõi theo một bóng hình ai đó.

Ánh mắt lạ lùng này thì cậu biết rất rõ, bởi cậu cũng nhìn nó bằng một ánh mắt như thế, đầy sự quan tâm . Lo lắng hướng theo ánh mắt này cậu rất bất ngờ bởi nó luôn nhìn về một hướng nơi đó luôn có sự xuất hiện của La Thoại Vĩ, khác tính của cậu .

Chán chường, đau đớn cậu lo sợ rằng người nó thích là tên Vĩ, vậy là cậu sẽ không có cơ hội nữa ... Nó là người con gái đầu tiên làm cậu bận tâm, làm cậu muốn theo đuổi , trước giờ toàn cậu làm khổ con gái chứ chưa ai, chưa cô gái nào khiến cậu buồn như lúc này ... vậy là cậu cứ uống rượu cho đến khi say mềm trong cánh tay một cô gái :

- Anh làm sao vậy, đây có còn là anh nữa không ? Sao anh lại uống rượu say khướt còn làm nhảm tên ai đó nữa, anh có biết làm vậy khiến em đau lắm không?

Rượu mạnh khiến cậu mất tỉnh táo nhìn cô gái đáng yêu trước mặt bàng ánh mắt ngạc nhiên thốt lên ba chữ xé nát con tim cô gái ấy :

- Cô là ai ?

Đến cái tên của em anh còn không biết mặc dù em đã sống cùng anh mười mấy năm trời, tàn nhẫn quá anh ác quá ...

Cuối cùng giọng nói đau đớn lại vang vọng dịu dàng gọi tên một người, chỉ là gọi tên mà sao vô vọng đến thế ?

- ... Hạo Vũ à

.... 16/ 1

....Tại công viên gần nhà Thiên Kì ...

Ở nơi đó có một chàng trai tuấn tú đẹp trai tí mỉ thấp từng cây nến, những cây nến xếp thành số 17 rất đẹp cũng khá nhiều hoa hồng .

Xong xuôi cậu ngồi lặng yên và nhìn đồng hồ ... vài phút sau một người con gái đẹp thướt tha trong bộ váy tím nhạt dài đến đầu gối xuất hiện, chàng trai mỉm cười từ sau bụi cây từ từ tiến lại bịt mắt cô gái dẫn cô đến nơi có số 17 đặc biệt từ nền và hoa hồng ấy và cậu đưa cho cô xem món quà sinh nhật của mình, hai cái cốc có hình hai chú thỏ trắng xinh xinh.

Cô gái hạnh phúc nở nụ cười hình bán nguyệt tươi như hoa nhìn con số 17 lung linh trước mặt và hai cái cốc sứ trong tay, ngại ngần hỏi:

- Đây là ...

- Hai cái cốc này do chính tay Vĩ nhào bột nặn ra, tự tay Vĩ vẽ hình con thỏ và tự Vĩ nung ...

Tự tay cậu ấy làm, ánh mắt Thiên Kì lấp lánh niềm vui khẽ cười :

- Cốc đôi à ?

- Ủ, Kì một cái và Vĩ ...

Chưa nói hết cậu cậu đã đông cứng cả người, cô gái ấy vòng tay ôm cậu từ phía sau, lần đầu tiên hai người thân thiết như vậy, cô gái ấy gục đầu vào vai cậu vững tin. Cậu cũng vòng tay nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé và “ác ma” lại khẽ mỉm cười .

Khung cảnh ấy sao mà nao động lòng người, ai cũng thấy rằng họ là một cặp tiên đồng ngọc nữ, hình ảnh đẹp mắt bây giờ cứ như là bức tranh tuyệt mỹ với hai nhân vật có vẻ đẹp trời sinh hiếm có ... chàng trai có gương mặt tuấn tú như chỗ dựa vững chãi cho cô gái thiên thần tựa đầu vào, rất đẹp tả vảy tím nhạt của cô gái bay bay theo gió, khung cảnh lung linh có những ngọn nến càng thêm tô đậm khung cảnh ấy ...

Đằng xa hai con người cũng nhìn thấy bức tranh đó, cô gái có mái tóc nâu nhìn như bất động hai con người phía trước, bây giờ con tim nó đang rất đau, quên tất để ngăn những dòng nước mắt đáng ghét nó từ từ nhắm mắt lại tĩnh tâm rồi ngược nhìn lên bầu trời, khỏe mắt như ẩn như hiện những giọt nước lấp lánh, trong veo

Nó ghen tị biết bao, hai người bọn họ rất đẹp đôi, bức tranh đẹp như vậy ai nỡ lòng nào phá vỡ chứ, bước chân về phía trước đột của nó ngọt tiến theo chiều ngược lại, nó hạ giọng trầm trầm có chút buồn buồn :

- Chúng ta về thôi, không nên vô duyên mà đứng ở đây nữa, có đúng không ?

Hạo Vũ nhìn nét mặt xa xăm của Ân Di lập tức kéo tay người con gái nắm thật chặt đi khỏi rồi cậu đỡ tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng :

- Nào để tớ đỡ cậu, chúng ta cùng rời khỏi chỗ này ...

Vốn định cùng cô ấy đi dạo quanh ai ngờ lại ... cũng không sao, việc này càng khẳng định rằng giả thiết mà cậu nghĩ hoàn toàn chính xác, sao nhìn nó buồn mà lòng cậu cũng trùng xuống theo ... bước chân loạng choạng sau lần gặp nạn ấy của nó giờ đã có người dìu nó đi, giúp nó ước vọng trên con đường sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quyết Định Phải Từ Bỏ 1

Thế rồi cái ngày mà tất cả nữ sinh trong học viện Harles mong chờ cũng đến .

Ngày hôm đó cái chân tội nghiệp của nó cũng vừa được bác sĩ tháo bột, còn hơi nhức nhưng như thế là ổn lắm rồi, nó định ngồi ở nhà không đi đến khách sạn Z dự tiệc.

Nó nói 4 chàng trai đi trước rồi mình thì cũng sẽ ra khỏi nhà nhưng đến một quán cà phê ngồi đọc sách .

Kế hoạch đổ vỡ, khi nó vừa xỏ đôi giày búp bê vào và vừa ra khỏi cổng thì Lan Lan từ đâu ôm một đồng hồ trên tay chạy thẳng vào nhà .

Cô bạn gấp gấp :

- Nhanh lên, không còn thời gian nữa đâu, mau lại đây bỏ tiểu thư đây sẽ trang điểm cho mi .Mi tu phước ba đời mới được chị đây make up cho nhà ... hưởng thụ đi em ...

Nó lắc đầu quầy quậy, xua xua tay :

- Ta không cần ... không cần

Rồi nó bám chặt vào thành giường nhất quyết không buông tay:

- Ta không ... không có quần áo với lại cũng không thích trang điểm đến đó cũng không mang lợi ích gì nên ta sẽ không đến đó đâu .

Vừa lúc đó A Linh lật đật chạy lên lầu:

- Di à, Bảo vừa gọi điện thoại kêu chị chuẩn bị cho em đấy. Nhanh lên!

Hạ Lan mắt sáng như sao chụp lấy A Linh tìm đồng minh :

- Chị, giúp em tân trang con vịt bầu này ... nó không chịu thay quần áo ...

A Linh nháy mắt :

- Ok !

Nó hoảng hốt đứng bật dậy phòng thủ :

- TA

Lan Lan vỗ vai nó an ủi, cười gian :

- Yên tâm, đại ti Lan Lan đây đã chuẩn bị sẵn cả rồi mi cứ ngồi yên một chỗ như ma nơ canh là được ... Ngồi yên!

Thế là nó bị túm lấy xoay qua xoay lại như chong chóng, hết làm tóc rồi đánh phấn rồi trang điểm rồi lựa giày dép, quần áo, mặt nạ vòng cổ phụ kiện đi kèm đến chóng cả mặt .

Nó không hề biết rằng A Linh và Lan Lan là hai đại cao thủ chuyên gia trang điểm này nọ, họ nhìn nó chằm chằm rồi bàn tán về nó làm nó ngượng đỏ cả mặt .

Nửa tiếng trôi qua nặng nề, cuối cùng nó cũng được giải thoát khỏi đồng phần son, quần áo nằm la liệt trên giường, giờ đây nó không tưởng tượng được rằng mình sẽ thế nào sau khi bị hai ma nữ hành hạ này giờ .

Đây nó lại gần cái gương Lan Lan xoa cằm mãn nguyện :

- Nhìn đi, có thể chứ ... không bỏ công sức ta và chị này tân trang nhan sắc cho mi ... Nhìn đi tuyệt không ?

Nó hé mắt nhìn vào gương, ô ... ai ở trong gương chứ không phải nó đâu. Bởi vì cô gái này rất đẹp, không phải con bé ngây ngô là nó đâu . Trong gương lúc này là một nó chưa từng có, đẹp mảnh mai thuần khiết ..

Nó mặc một bộ váy dạ hội màu xanh da trời có nơ ở một bên vai, một bên để lộ bờ vai trần thanh mảnh , trắng trẻo, chất liệu ren mỏng tinh tế, không quá mỏng manh mà nhìn lại rất tinh khôi, yêu kiều .

Mái tóc nâu mềm thường ngày được nó buộc lên hôm nay uốn xoắn thành từng lọn tự nhiên thả rủ xuống bờ vai . Trang điểm nhẹ nhàng có chút phấn hồng ở má, đôi mắt to tròn cùng hàng mi cong dài bây giờ mới lộ ra . Đôi môi hồng phớt trông mỏng manh như cánh hoa hồng dịu dàng diễm lệ.

Lan Lan nhìn nó phấn khích :

- Nhìn xem, nhìn xem, bây giờ Lan đại sư ti nhà ta mới giật mình nhận ra ... haha .. hóa ra ... mi cũng là một mỹ nhân. Ôi ... mỹ nhân a... tin chưa ?

A Linh gật gù:

- Từ vịt bầu trở thành phượng hoàng quả là siêu phẩm thoát tục nha .

Gì mà đến nỗi vịt bầu chớ ... Nó thờ dài ngắn ngắn, mặc như vậy có chút không quen nha ...

Dường như nhìn nó kĩ càng, Lan Lan gãi đầu :

- Hình như còn thiếu thiếu cái gì đó ...

Nhìn nó từ đầu đến chân, con bạn nhìn như thiếu đốt xuống chân nó, búng tay cái tách ... :

- Phải rồi

Ném cho nó đôi giày cao gót màu xanh đính đá cao 7 phân tinh tế Hạ Lan ra lệnh :

- Mang giày vào .

Thôi xong đập mặt rồi, nó cười ảo não rồi xỏ đôi giày vào chân .

Lan Lan "ra lệnh" :

- Đi vài vòng cho tớ xem .

Nó mặt cười như mếu, miễn cưỡng ráng giữ thăng bằng trên đôi giày 7 phân, bước đi chập choạng như sắp ngã đến nơi, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đứng loạng choạng như em bé tập đi.

Kết quả quay lại nhìn bất gặp ánh mắt chán nản + kinh hãi của Hạ Lan, cô nàng hét âm lên :

- Này con nhỏ kia ta kêu mi đi đứng bình thường thôi mà sao mi lại diễn xiếc thú miễn phí cho ta xem thế hả?

Nó cười khỏ :

- Ta ... không có mà !

Thế rồi khóa học đi đứng bắt đầu .

Nó cầm vài cuốn sách bỏ trên đầu đi lên đi xuống cả mấy chục vòng theo chỉ thị của hai đại sư tí đáng mến, khổ nổi đi vài bước thì hoặc là té hoặc sách rớt xuống đất, mất thời gian tập luyện cực khổ, đi đứng ... hix chẳng biết được cái gì chỉ thấy bây giờ nó ... mệt lử cả người .

Cuối cùng nó cũng khỏ khỏ sở sở cùng Hạ Lan đến khách sạn Z trong bộ dạng của một mỹ nữ đi đứng cũng có thể gọi là chín chu có chút loạng choạng nhưng không đáng kể, bộ dáng xinh đẹp ấy khiến ai cũng phải ngoái nhìn .

Bước vào sảnh đường khách sạn, dáng vẻ yêu kiều thanh thoát xinh đẹp của nó lập tức thu được sự chú ý đáng ngờ .

Bất kể nam hay nữ ai cũng quay lại nhìn làm nó ngượng chín cả mặt, chỉ muốn nhanh chóng “ 36 kế chạy là thượng sách ”, bay thẳng về nhà ngồi chơi linh tinh cho khỏe .

Thế rồi Hạ Lan lại ca thán :

- Khó trách khó trách đi cùng người mà ta thấy mình lu mờ quá, nói thật đến ta là con gái nhìn mi còn phải rung động nữa mà ...

Nó nghe cái giọng của Lan Lan mà nổi hết cả da gà :

- Mi ... làm ơn stop cái mồm của mi lại . Ta nổi hết cả da gà da vịt lên rồi đây này.

Nó nhìn quanh quất một vòng, toàn nam thanh nữ tú ăn mặc hết sức đẹp dễ sang trọng, đứng trong đại sảnh nói cười vui vẻ . Khung cảnh rất khó tả, rất lung linh nha .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quyết Định Phải Từ Bỏ 2

Bỗng phía trước lại rộ lên, Khả Kì cùng Thoại Vĩ khoác tay nhau đi vào, nhìn thấy họ nó như thấy cả vầng hào quang phát sáng chói mắt, rất đẹp đôi .

Hắn hôm nay ăn mặc rất đẹp trong một bộ vest cắt may công phu được gửi từ Anh về, vốn dĩ vì dáng hắn vốn đã rất chuẩn rồi nên hắn mặc gì cũng thu hút mọi ánh nhìn của người khác.

Còn bên cạnh hắn Khả Kì thì đẹp rạng ngời, sang trọng mà kiều sa, tính tề trong bộ váy màu hồng phấn cầu kì đáng yêu, mái tóc mềm tách thành hai lọn nhỏ để rủ xuống tự nhiên ở trước ngực .

Từng đường nét trên khuôn mặt họ đều là những tuyệt tác của thượng đế rất đáng ngưỡng mộ.

Nó lặng lẽ quan sát hai con người đó và thầm cười khỏ một mình .

Từ xa Thoại Vĩ đã nhìn thấy cô gái lóc chóc đó, phải nói là nó rất rất đẹp nét đẹp thuần khiết cậu chưa bao giờ được thấy , đây không còn là con nhỏ dữ dằn ngày nào hung hăng **** bới cậu nữa mà bây giờ là một vẻ đẹp thanh thoát làm trái tim của cậu không nghe theo mình nữa .

Nó cố kìm chế nỗi buồn ngày một lớn dần trong lòng và đi cùng Hạ Lan dạo chơi khắp nơi.

Mỗi cô gái có một bông hoa cài áo có đánh số để các nam sinh trong trường bình chọn.

Các cô gái khác đi xung quanh chào hỏi mọi người để lấy số phiếu bình chọn cao để được trở thành Nữ hoàng của Harles năm nay .

Thiên Vương cách bình chọn cũng giống như Nữ hoàng, ai ai cũng phải bỏ phiếu bình chọn.

Nó không đi đứng loanh quanh như mấy cô gái chăm chút sắc đẹp khác mà chỉ ngồi một chỗ tập trung vào mấy món ăn .

Nó không thích trang điểm cũng vì một lý do, nếu trang điểm thì sẽ ăn uống không được thoải mái thật bất tiện, vừa rất mất vệ sinh, hix thức ăn nhìn hấp dẫn thế này mà không thể đánh chén thoải mái, hức hức sẽ rất đau lòng .

Cuối giờ sau khi nó và cô bạn đã đánh chén no nê thì mới lười biếng hướng mắt lên sân khấu rục rờ ngày hôm nay để xem kết quả bầu chọn của năm nay .

Một bà cô trang điểm cầu kì, cất giọng thông báo kết quả cuộc bầu chọn dưới ánh mắt háo hức toàn thể học sinh Harles, đương nhiên trừ nó ra:

- E hèm, cô xin thông báo kết quả bình chọn năm nay là ... danh hiệu Thiên Vương thuộc về ...

Bên dưới hai bên đối địch quân số ngang bằng nhau, những fan hâm mộ của hai hotboy nổi tiếng toàn trường hò hét ầm ĩ.

Một bên hét lớn “ Chắc chắn danh hiệu Thiên Vương sẽ thuộc về anh Thoại Vĩ ...” lại có tiếng phản bác hùng hổ “ ...Còn khuya nhá, thuộc về anh Hạo Vũ của bọn này chứ ...”

Bà cô nhìn quang cảnh giao tranh hỗn độn bên dưới thì sững sờ mất mấy giây rồi lại tiếp tục :

-... Thuộc về La Thoại Vĩ của lớp 11a1 và Dương Hạo Vũ của lớp 11a6 ...

Tiếng bên dưới vỡ òa, vui sướng cực độ.

Sau đó lại công bố danh hiệu Nữ Hoàng một lần nữa lại thuộc về Tiểu Princess khối 11 Vương Khả Kỳ lớp 11a6 và một cái tên rất mới đó là Hà Ngọc Ân Di của lớp 11a2 .

Bên dưới xôn xao bỗng chốc rồi mọi người đổ xô ánh mắt về phía nó nhìn chăm chăm rồi sau đó lại chép miệng :

- Đẹp quá hèn gì được danh hiệu đó là đúng rồi .

- Nhìn ra không là con bé ấy đấy, đẹp thật .

Nó mắt chữ A mồm chữ O lấy tay nheo nheo má mình như kiểm chứng, điên thật rồi, cái trường này điên thật rồi, có trong mơ nó cũng không ngờ là có ngày nó lại được ban tặng danh hiệu quái quỷ này ...

Hix nghe đầu tí nữa Nữ Hoàng còn phải khiêu vũ với Thiên Vương nữa .

Nó tí nữa thì khóc không ra nước mắt, từ nhỏ đến giờ nó có biết khiêu vũ là cái khi gì đâu, làm sao đây?

Nó đi giày cao gót còn không vững giờ mà còn tiến xa nhảy cóc vượt bậc đi khiêu vũ ờ mà té lăn quay ra thì chỉ có nước đào cái lỗ trên sân khấu rồi chui xuống nấp thôi .

Sau đó nó lên sân khấu dưới ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn nam, nhìn thật đáng sợ, như thế này thà nó xấu như ma còn hay hơn .

Đúng như nó dự đoán khi bản nhạc du dương vừa nổi lên mọi người liền hòa nhập vào điệu nhảy ai ai cũng tìm cho mình được một bạn nhảy ưng ý còn nó lóng ngóng đứng trên sân khấu lúng túng nhìn mọi người nhảy mà không khỏi lo lắng trong lòng .

Nó niệm thần chú : “ Đừng có mời tôi nhảy, đừng có mời tôi nhảy, để tôi yên, để tôi yên”.

Đang ngồi lăm rằm khấn vái thì một giọng nói trầm trầm vang lên bên tai :

“ Có thể nhảy với tôi một điệu được không?”

Là ai? Ai đang định hại nó đi vào chỗ chết thế, nó không cần nhảy mà thật sự không cần .

Để xem nào cái kẻ đáng ghét ấy là ai... chính là “giày thể thao” .

Trước mặt nó cậu bạn đẹp trai phong độ nhìn nó, giơ tay mời nhảy, nó cần mời nhìn cái vẻ mặt chân thành của cậu ấy nếu nó mà từ chối e rằng không ổn, nó ấp úng thành thật thú nhận :

- Mình ... mình ... không ... không biết nhảy!

Không như dự đoán đáp lại là vẻ mặt ngời sáng của cậu ấy :

- Không sao cứ nhảy với mình là được .Mình sẽ chỉ cho ...

Nó mở to mắt nhìn cậu hồi lâu rồi từ từ đưa tay nắm lấy bàn tay cương nghị ấm áp của ai kia đứng dậy .

Nó nhảy theo bước chân của cậu cố gắng cẩn thận hết sức không đập vào chân cậu, loạng choạng nhưng yếu ớt khiến cho ai đó bên cạnh trong lòng bỗng dâng lên cảm giác muốn bảo vệ .

Một cô nàng kiều vũ bên cạnh không biết vô tình hay cố ý hất mạnh chân va vào người nó làm nó mất thăng bằng nhưng vẫn nhanh trí kịp thời thả tay Hạo Vũ ra chịu trận một mình.

Kết quả là nó té lăn ra văng giày ra khỏi chân, thật mất mặt, cứ như thế nó sững người ngồi bệt xuống sàn bất động .

Một ánh mắt hả hê của Khả Kì, một ánh mắt đều giả của cô nàng búp bê va phải nó, ba ánh mắt quan tâm lo lắng của Bảo, Vĩ và Vũ cũng vô số ánh mắt sầm xoi dè bĩu của mọi người xoáy vào nó, bây giờ nó phải làm gì ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Quyết Định Phải Từ Bỏ 3

Mặc cho mọi người nhìn chăm chăm, nó vẫn sững sờ ngồi im trên sàn mắt mờ to tròn ngây ngẩn, một ánh mắt đặc ý của Minh Minh, người bạn thanh mai từ nhỏ của Vũ... thế rồi ánh mắt của cô gái ấy lại sững sờ giống nó , nó giật mình thấy anh chàng anh tuấn trước mặt quỵ xuống nhặt chiếc giày rơi trên sàn nhẹ nhàng đeo vào cho nó và ân cần đỡ nó đứng lên ,cậu còn cúi xuống chỉnh lại cái kẹp tóc bị lệch của nó rồi nở nụ cười dịu dàng nhìn nó như làn nước trong veo yên bình .

Hình ảnh hy hữu hiếm có của “Tuyệt thế đào hoa” Hạo Vũ nhanh chóng lọt vào mắt của “ác ma” lập tức trong lòng hắn cái cảm giác bức bối bùng lên mạnh mẽ áp đảo tất cả nhưng nhờ có cô gái bên cạnh mà cậu không chạy lại đánh lấy nó trong vòng tay của tên kia rồi

Khó chịu, ngứa mắt quá !

Nó và cậu ấy lại tiếp tục điệu nhảy của mình, có chút ngập ngừng nhưng không hề ngại ngần như lúc nãy, khi vô tình lướt qua Vĩ ánh mắt nó dừng lại ở cậu ấy và Khả Kì, hai con người từ tốn chậm rãi di chuyển linh hoạt điệu nghệ trên sân khấu trông rất đẹp mắt .

Trong mắt họ dường như chỉ có mỗi hai người họ là tồn tại mà thôi, nhìn cánh tay của Thoại Vĩ để trên eo Khả Kì thân mật mà nó rất buồn, tại sao Khả Kì cứ dùng ánh mắt thách thức nhìn nó như vậy chứ ?

Khả Kì có vẻ như muốn nói cho nó biết rằng Vĩ chỉ yêu một mình cô mà thôi, nó chưa thấy ánh mắt nào thâm sâu nham hiểm như thế? Nhìn hình ảnh hai con người hoàn mỹ trên sân khấu cái cảm giác đau đớn cứ lại len lỏi trong lòng, Hạo Vũ nhìn thấy hết tâm trạng của nó cậu nhẹ nhàng xoa đầu nó rồi nhanh chóng kết thúc điệu nhảy vì tâm trạng của nó không hề tốt lúc này .

Rồi sau khi kiều vũ như vô tình như cố ý Khả Kì uống rượu say, đi đứng có phần loạng choạng đến bên ngà đầu lên vai Thoại Vĩ khá thân mật, ánh mắt xinh đẹp luôn dõi về phía nó thách thức .

Rồi như cố ý cô gái ấy bắt ngờ kiễng chân lên hôn nhẹ lên môi Thoại Vĩ rất tình cảm . Vĩ từng người đây là lần đầu tiên Khả Kì bạo dạn như vậy, cậu đỡ lấy cô gái đang dần gục lên người mình nhẹ nhàng ân cần dìu cô nàng ra ghế nghỉ. Tất cả diễn ra rõ ràng trước mắt nó, nó tròn mắt nhìn chăm chăm như hóa đá hai con người trước mặt, một cảm giác chua xót đau đớn nhói lên ở trong tim, tê buốt

Nó như người mất hồn lê chân ngồi gần đài nước, từng giọt từng giọt nước mắt không kim chế được mà rơi mỗi lúc một nhiều trên mặt, trong suốt như pha lê ...

Rất đau đớn, rất ghen tị và có phần chua xót

Cứ như thế nó ngồi ngây ngốc để mặc cho nước mắt rơi mà cứ ngồi trên bề nước của khách sạn mặc cho hơi lạnh xộc thẳng vào người, cứ để như vậy đi biết đâu nước lạnh lại làm cho nó tỉnh táo ra ... rồi lại một bàn tay ấm kéo nó vào, nó ngược đời mắt tròn nhìn con người đó, ở bên cậu cho nó cảm giác an toàn bao bọc thật dễ chịu.

Chỉ hôm nay thôi, để nó khóc vì hắn, sau buổi tối hôm nay nó sẽ từ bỏ hắn tuyệt đối không để ý đến hắn nữa, bởi vì ...bởi vì hắn vốn dĩ không bao giờ có thể thích nó được, vì thế cái tình cảm đơn phương này nên từ bỏ thì hơn ...

Xin ông trời chỉ hôm nay thôi để con được khóc thật thoải mái, sẽ học cách từ bỏ một người, con người đầu tiên khiến con bé ngây ngô biết thế nào là

thích một người

Tình yêu đầu của nó Nước mắt của nó cứ chảy dài trên bờ vai của Hạo Vũ, những giọt nước mắt trong suốt thấm ướt áo cậu ...

"Chỉ hôm nay thôi cậu không được buồn vì tên đó nữa nhé, tôi sẽ cố mang đến hạnh phúc cho cậu, những giọt nước mắt này sẽ không rơi trên mặt cậu nữa bởi vì đã có tôi, có tôi ở bên lau nước mắt cho cậu mà Cô ngốc nghếch ...!"

Từ hôm ấy nó đã thực hiện quyết tâm xóa mọi cảm giác, hình ảnh của hấn cứ lớn vồn trong đầu nó .

Hấn đã có người hấn yêu, người đó lại không phải là nó thì việc gì nó phải ôm cái giấc mộng đơn phương hạo huyền ấy mà nghĩ về hấn mãi, làm thế vừa tốt cho hấn vừa tốt cho nó.

Hấn hoàn toàn không hề thích nó, nghĩ đến đây trái tim nhỏ bé trong lồng ngực lại khẽ nhói lên, đau buốt .

Đối với hấn nó rất bình thường không nhìn hấn, không quan tâm mỗi khi hấn đi cùng Khả Kỳ, không còn chăm chú để ý mọi hành động của hấn như trước kia, tất cả những gì liên quan đến hấn nó đều bàng quang, không hề liếc hấn lấy một cái, mọi việc của hấn đều trở nên vô cảm .

Mọi thứ với nó đều đã trở lại như trước đây, trừ trái tim buồn bình không chịu nghe lời chỉ luôn nghĩ về hấn sau mỗi buổi tối ngồi một mình lặng lẽ cô độc trong căn phòng nhỏ .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Kí Ức Ùa Về

Một đêm mưa, nửa đêm trên chiếc giường ấm áp màu hồng nó đang chìm trong giấc ngủ, lông mày khẽ nhíu lại, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, những giọt nước mắt lăn nhẹ trên mí ướt gối

Nó ... đang gặp ác mộng con ác mộng ngày đó, một mảng kí ức tăm tối mà nó chỉ muốn quên đi bây giờ lại ùa về dữ dội làm đau đớn trái tim nhỏ bé ...

Trong con ác mộng đó là kí ức đáng sợ của tuổi thơ, một tuổi thơ đau khổ chứ không suôn sẻ bình yên như bao đứa trẻ khác ...

.... Một chiếc ô tô nằm trong nước biển, bao trùm nó là một màn đêm tối tăm ...

Một cô bé con với khuôn mặt trắng bệch như sáp, vương trên gương mặt đáng yêu như thiên thần là những vết máu đỏ tươi nó cố gắng đẩy cửa chui ra khỏi chiếc xe đáng sợ, bàn tay nhỏ bé ngâm dưới làn nước lạnh tê cóng mặc cho cơ thể lạnh buốt ngâm trong nước bằng mọi giá cô bé con 4 tuổi muốn thoát ra ngoài .

Bàn tay xinh xắn nín ra sức đẩy cửa ô tô, cô bé cứ đẩy đẩy cho đến khi mỏi rã rời không còn sức lực tẩy đổ trầy xước ... Bất giác cô bé nhìn sang người phụ nữ mê man trên tay lái, lay yếu ớt vừa lay vừa bắt lực cất tiếng nói yếu ớt mong manh : “.... Mẹ ... cứu con với ... Mẹ ... mẹ dậy đi Mẹ ... mẹ ... lạnh quá Con .. lạnh ... lạnhquá”

Người phụ nữ nhũn nhũn từ từ mở mắt, máu từ vết thương trên người hòa cùng nước biển biến màu nước nơi đó thành màu đỏ, vết thương vẫn rỉ máu .

Cô khó khăn mở mắt xoay người mắc kẹt trong chiếc xe chìm trong nước xoa đầu cô bé con đau đớn mỉm cười bất lực : “ Mẹ ... phải làm sao đây ?”

Người phụ nữ xinh đẹp đã cạn kiệt sức lực, máu chảy càng lúc càng nhiều hơn như vắt kiệt chút sức lực còn lại trong cô, cô đau đớn nhìn con gái nhỏ của mình .

Chẳng lẽ ...chẳng lẽ cuộc sống tràn ngập hi vọng của con bé lại kết thúc khi con bé mới bốn tuổi , nếu có thể cô cầu xin ông trời hãy cứu lấy nó cho nó được sống để gặp lại những người thân yêu của mình

Cô làm mẹ mà không bảo vệ được con bé, cô đã quá yêu đuối nhu nhược đến nỗi làm anh em con bé chia cắt, hạnh phúc gia đình tan vỡ chỉ vì một người đàn bà khác, cô không nên cam chịu hiền lành như thế

Cô có chết đi cũng đáng thôi, nhận thức hiện nay cũng không rõ ràng chỉ thấy bàn tay run run của bé con hoảng sợ níu chặt lấy mẹ : “ Mẹ ... máu... máu ở đâu Nhiều lắm”

Con bé không biết đó là máu của mẹ nó, người mẹ đã dẫn là đi vì những vết thương do tai nạn xe hơi gây nên ...

Rồi bằng nhận thức non kém của cô bé 4 tuổi con bé cũng nhận ra mẹ nó đang chịu đựng đau đớn, người mẹ yêu dấu đang dần là đi, nó nhận ra sắc mặt cô đang dần trắng bệch, hơi thở đứt quãng yếu ớt ...

Nó hoảng hốt, nước mắt chảy dài ra sức lay người phụ nữ dần bất tỉnh bên cạnh hét lên : “Mẹ ... nhìn con này ... Mẹ đừng ngủ ... ở đây tối ... lạnh con sợ lắm ...”

Chiếc ô tô màu trắng dần dần từng chút một chìm dần trong nước, nước biển mặn chát vương mùi máu tanh ngập dần khóa lấp lên hai con người mắc kẹt trong xe, con bé dần cảm thấy ngộp thở, nước biển đáng sợ cứ ôm lấy nó nhấn chìm nó xuống

Cái vị mặn chát tràn đầy trong khoang miệng, xộc lên mũi nó quấy tay đập chân muốn thoát khỏi cái bể nước đáng sợ đó nhưng càng cố gắng thì lại càng chìm sâu.

Quanh nó một màn đêm đen kịt bỗng lóe rạng chớp sáng, trên mặt nước ánh nắng le lói bình minh chiếu rọi xuống con bé càng chìm sâu xa rồi ánh nắng hồng đẹp đẽ, càng vươn tay với lấy lại càng thấy xa, ánh nắng bình minh đẹp rạng ngời mà chưa bao giờ con bé được nhìn thấy. Lúc này đây hô hấp của con bé khó khăn nó muốn níu lấy sự sống muốn nhìn thêm cái tia nắng đẹp đẽ đó thêm nhiều lần nữa, tiếng kêu nhỏ bé yếu dần yếu dần

Rất lâu sau cô bé con mới tỉnh dậy bây giờ bao trùm nó không còn một màu đen ghê rợn nữa, là một màu trắng ... một màu trắng ... có mùi gì khó hắc hắc ... con bé không biết đó là côn sát trùng con bé ... đang nằm trong bệnh viện ,tay cầm dây truyền nước, đôi môi hồng khô rất.

Nó muốn chạy ngay đi tìm mẹ nhưng nó không thể nhúc nhích được nó không còn chút sức lực nào ...

Trong đầu con bé dần có một khoảng trắng, nó đã không nhớ mình có một gia đình chỉ nhớ đến mẹ ... người mẹ yêu quý của nó Nó muốn gặp mẹ ... Mẹ đâu rồi

Nó lăn qua lăn lại trên giường trán đầm mồ hôi, nước mắt bất giác chảy dài, lông mày nhíu lại đau đớn ngộp thở ... lại cảm giác đó ... đáng sợ quá !

Nó thiếu chút nữa thì hét lên vì hoảng sợ, khuôn mặt ướt đầm nước mắt thờ phào nhẹ nhõm khi nó nhận ra đó chỉ là mơ. Trước mặt là ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào chói mắt, bên ngoài nó nhìn thấy mấy cây hoa loa kèn màu cam đang khoe sắc cùng những bụi hoa hồng đỏ rực ...

Đó là quang cảnh ngoài vườn có thể thấy được qua cửa sổ, nó thở hắt ra khó nhọc, những gì vừa trải qua trong giấc mơ khiến nó không khỏi rung mình ...

Thế là con ác mộng mười năm qua ám ảnh nó mỗi đêm đã trở lại, nhắc lại mảng kí ức kinh hoàng của cô bé Ân Di 4 tuổi ngày nào ...

Phải cố quên đi, nó vịn vào ngăn bàn không muốn đối đầu với quá khứ .

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo và lấy lại tinh thần cho gương mặt mệt mỏi của mình, nó thay đồng phục rồi bước xuống, lại một ngày nữa nó đi học cùng những hotboy và lại tiếp tục phốt lò mọt thư liên quan đến hân La Thoại Vi !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hồi Ức

Hôm nay lại đi cùng xe, nó lại ngồi đối diện với hân trong cái xe limo đen quen thuộc thường ngày, lại nhìn ra bên ngoài cửa xe thật chăm chú ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường và cố gắng không liếc nhìn hân lấy một lần . Tuy vậy nó cũng không có đầu óc đâu mà nhìn ngắm cảnh vật, cứ né tránh xa lánh hân như vậy nó cũng nghĩ đó không phải là cách giải quyết tốt nhất nhưng hiện giờ thì đành phải như vậy thôi .

Lần này nó và hân hoán đổi vị trí cho nhau, bây giờ nó nhìn ra ngoài cửa sổ còn hân dùng ánh mắt sắc sảo nhìn xoáy vào nó chăm chăm khó hiểu .

.... Lớp 11 a2

Giờ Lý của ông thầy “la sát”, nó đang cặm cụi giải bài tập thì bỗng nhiên cảm thấy xây sấm mặt mày nhưng cũng chỉ cho đó là chuyện bình thường không quan tâm .

Bỗng nó cảm thấy ươn ướt trên mũi, rồi một chấm đỏ trên cuốn bài tập của nó , á một giọt máu đỏ tươi chảy xuống ... bây giờ nó nhận ra ... mình đang chảy máu mũi .

Lan Lan la àm lên vội lôi nó xuống phòng y tế , nó vừa đi vừa lấy tay bịt mũi, ghét thật tự nhiên lại chảy máu cam. Nó ngồi đó đợi cho máu hết chảy rồi uống mấy viên vitamin C mà cô ở phòng y tế đưa rồi lao đảo về lớp .

Dọc đường về lớp nó nhìn thấy cô nàng búp bê “án tượng” hất chân nó trong bữa tiệc hôm đó, cô gái đứng trên lầu nhìn xuống dưới chăm chú không chớp mắt.

Cô ta nhìn cái gì mà chăm chú vậy nhỉ ?

Nó đang tò mò nghĩ ngợi thì Lan Lan mắt sáng như sao reo lên :

- Kia ... kia chẳng phải là “Tuyệt thế đào hoa” sao ? Anh ý thật là So beautiful!

À? “Giày thể thao á?” Để coi ! Đúng rồi là cậu ấy .

Dưới kia là sân bóng rổ của trường, nó nhanh mắt nhìn xuống liền thấy Vũ chơi bóng, à chính xác cậu ta đang dẫn bóng đến rổ, linh hoạt vượt qua các rào cản rồi nhanh chóng nhảy lên xoay người ném bóng vào rổ ghi điểm một cách đẹp mắt .

Cậu ta mặc một bộ quần áo thể thao màu đen viền trắng, vóc người hiếm có thân hình cân đối , bờ vai rộng càng thấy rõ qua bộ quần áo đơn giản khiến người khác không thể rời mắt .

Làn da trắng sáng khỏe mặt , nụ cười tỏa nắng với đồng đội, khi chơi bóng cũng với cái khuyen tai lại lấp lánh .

Nó nhìn sang cô gái kia, vẫn say mê nhìn xuống dưới chăm chú .

A, thì ra là nhìn “giày thể thao à?”

Nó mỉm cười như hiểu ra điều gì rồi khoác vai kéo Hạ Lan về lớp :

- Đi thôi !

Vừa quay người thì cô gái kia cũng cùng lúc quay lại cô ta nhìn thấy nó lập tức đổi ánh mắt khinh bỉ quét lên người nó, kiểu như muốn nói : “Đồ mê trai “ rồi xoay người hất tóc kiêu căng rồi bước .

Nó nhìn cô nàng bằng ánh mắt khó hiểu, ánh mắt đó cô ta dùng cho chính bản thân mình mới phải .

Bên cạnh Hạ Lan như phát hỏa, nếu không có nó can ngăn thì thiếu chút nữa đã bay vào cho cô nàng kia một trận rồi. Lan Lan hậm hực :

- Cậu ngăn cái gì ? Con nhỏ lão toét đó thể hiện cái thái độ gì với bọn mình vậy ?

Nó cười cầu hòa xoa dịu :

- Chắc hồi sáng ra đường cô ta quên uống thuốc, kệ đi chấp gì loại người ấy.

“Tôi ghét cô, cô đã cướp anh Vũ khỏi tay tôi, cứ đợi đấy tôi quyết không để cô được yên ổn, tôi sẽ làm cô tự động đầu hàng rút lui khỏi anh ấy ...”

Phía sau cô gái đó dùng ánh mắt sát thủ nhìn theo nó khá lâu mà nó không hề biết, ánh mắt mang đầy nỗi ghen tị xen lẫn chua xót cùng cực .

Hôm nay nó lại bị một giấc mơ ngọt ngào hạnh phúc ám ảnh, day dứt từng giấc ngủ, giấc mơ mà nó chỉ muốn mình hóa thành một nhân vật trong đó mãi mãi, giấc mơ đẹp như tranh mang lại cho nó cảm giác ấm áp, sưởi ấm cả trái tim run rẩy giá lạnh thiếu vắng tình thương của người cha và cảnh gia đình đầy đủ mười mấy năm qua .

..... Giấc mơ ngọt ngào của nó

Một khung cảnh tuyệt đẹp, căn biệt thự màu xanh sẫm nhạt màu nằm trên đồi cỏ xanh mơn mơn, xung quanh được một người phụ nữ xinh đẹp trồng rất nhiều hoa, ngày ngày cùng hai đứa con đáng yêu vun xới chăm sóc .

Người mẹ tưới cây, cậu bé 8 tuổi khệ nệ xách thùng nước lại cho mẹ, gương mặt thiên thần xinh đẹp với làn da trắng lấm tấm chấy nhòe hôi kiên trì nhoeén cười đưa cho mẹ .

Cậu nhìn cô em gái đang nghịch ngợm đào xới mấy luống hoa của mẹ, đất dính vào bàn tay nhỏ bé xinh xắn của em. Cô bé con với mái tóc nâu thẳng tét thành hai bím tóc xinh xinh đang đưa vát vào, đôi môi luôn mỉm cười, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu với hai gò má ửng hồng.

Cô bé nghịch ngợm quệt vài vệt đất lên mặt lấm lem lấm lem mặt quí sau đó quay lưng lại hù anh trai rồi nhanh tay quệt vài mặt cậu bé đang phì cười vài vệt rồi lanh lẹ chạy biến .

Cậu nhóc tức giận đuổi theo :

- Con nhóc này, đứng lại cho anh.

Cô nhóc quay lại le lưỡi :

- Xi đứng lại để anh tét vào mông em à, đừng có mơ

Thế rồi hai đứa bé chạy đuổi nhau trên đồi cỏ, tiếng cười vang lên làm sáng cả góc trời, tiếng cười của hai đứa bé trong trẻo ngây thơ vang vọng.

Ánh nắng buổi chiều không chói mắt ảm áp rọi vào hai khuôn mặt xinh xắn, rọi cả lên người mẹ đang nở nụ cười hiền hậu xinh đẹp đang nhìn hai đứa bé tràn đầy tình yêu thương.

Phía trước cái cổng sắt có hai cây hoa giấy leo người bố đi làm về, cô bé vội vàng chạy lại mở cổng reo lên :

- A, bố về ...

Người bố giờ rộng vòng tay mỉm cười :

- Nhóc, lại đây nào bố đã về rồi !

Người đàn ông đạo mạo với khuôn mặt điển trai dịu dàng đón lấy cô bé mặt mũi lấm lem đang chạy ào tới, không chút ngần ngại ôm cô bé vào lòng rồi xoay người để cô bé leo lên lưng, đưa tay xoa đầu cậu con trai nhỏ phía dưới rồi tiến vào nhà cùng người mẹ chuẩn bị bữa tối trong tiếng nói cười không ngớt của hai đứa trẻ .

Bức tranh buổi chiều với khung cảnh rất đẹp, một gia đình hạnh phúc với bố mẹ và hai đứa trẻ thiên thần có chút gì đó rất rất thân quen, cảm giác như nó đã nhìn thấy ở đâu rồi thế nhưng nó không tài nào nhớ ra được, trong đầu vẫn xuất hiện một mảng kí ức trắng xóa .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cảm Xúc Thật Của Tôi 1

Mấy ngày nay Thoại Vĩ thấy hụt hẫng, bứt rứt khi thấy những biểu hiện khác lạ của nó lúc ngồi ăn cũng cùng bàn, lúc ở chung một phòng khách cũng như đi cùng xe hân cũng không còn nhìn thấy ánh mắt của nó dõi theo chăm chú như mọi khi .

Nó coi như không hề có sự tồn tại của hân, cái cảm giác hụt hẫng cứ lớn dần lên trong lòng khiến hân không thể chịu đựng thêm được nữa .

Ngày hôm đó chỉ có nó và hân ngồi trên sofa lớn ở phòng khách, nó nhanh chóng xử lý đĩa hoa quả trên tay rồi vội vàng chạy lên phòng, nó có cảm giác bất an, nó sợ mình sẽ không kiềm được mà nhìn hân mất . Luống cuống bước lên cầu thang nó bất chợt đứng khựng lại, một lực siết mạnh ở cánh tay níu nó lại ... là ... là hân kéo tay nó không buông, bàn tay cương nghị của hân ngăn cản bước chân tiếp theo của nó .

Hân trầm khàn cất tiếng, thái độ lạnh lùng của nó đối với hân khác hẳn những người kia làm Vĩ nhin không nổi phải hỏi nó thật rõ ràng:

- Ngồi xuống đã . Tôi có chuyện muốn hỏi .

Nó ngồi xuống né tránh ánh mắt lạnh băng như xoáy vào nó của hân :

- Có chuyện gì, nói nhanh đi tôi còn phải làm bài tập .

- Tại sao cả tuần nay thái độ của cô với tôi lạ vậy ? Không hề giống trước kia .

Nó cắn môi suy nghĩ, hân sao lại để ý thái độ của nó làm gì nhỉ ?

- Chẳng sao cả ... vì tôi thích thế .

Nói rồi nó đứng dậy nhanh chóng bước lên phòng, hân thực sự không thích thú gì câu trả lời của nó, ánh mắt tràn ngập sự mất kiên nhẫn bước nhanh lại xoay người nó lại .

Dùng đôi bàn tay của mình cậu nhẹ nắm lấy xoay cầm nó giữ chặt ép nó phải nhìn thẳng cậu, ánh mắt chạm ánh mắt nó không thể trốn tránh, cậu chậm rãi lên tiếng :

- Tại sao không thêm nhìn tôi ?

Tại sao ư? Tại sao cậu lại hỏi nó kì cục vậy chứ?

Nó mấy ngày qua không dám nhìn thẳng vào ánh mắt màu hổ phách sâu thẳm thẳm như nước hồ mùa thu của cậu, quả thực đôi mắt ấy rất đẹp làm nó bị cuốn hút cứ nhìn mãi không thôi .

Nó không nhìn đôi mắt ấy bởi vì ... bởi vì cứ những lúc như thế trái tim lại rối loạn đập nhanh hơn mấy nhịp, cậu không nên ép nó như thế này, không nên mà.

Nó hoảng sợ vì lời nói lạnh băng của cậu :

Cậu cảm thấy chuyện này có gì đó mờ ám không ổn, hai cái thằng kia giận quá mắt khôn tự đi về chỗ tử rồi, bọn hèn hạ dùng chiêu khích tướng, hai tên ngốc ki giận quá mắt khôn sẽ vội đến đó chắc chắn ở đó bọn nó sẽ sắp xếp rất nhiều tay chân rồi...

Cậu nói gì đó với Phong rồi thay một bộ đồ đen từ trên xuống dưới rồi cả hai vội xuống nhà. Nó thấy rất không khí có chút gì đó lạnh lạnh sống lưng, cảm giác bất an cứ vây chặt lấy nó.

- Đi đâu thế ?

Bàn tay nhỏ bé của nó run run nắm vạt áo cậu, môi mím chặt ngưng ngừng.

Ánh mắt trong veo dịu dàng như nước của nó nhìn thẳng vào mắt cậu quan tâm làm cậu cảm thấy ấm áp.

Rồi cậu đã làm một hành động mà nó không thể ngờ được ... dịu dàng ôn nhu xoa đầu nó rồi trầm ấm :

- Sẽ về sớm thôi đừng lo, ăn cơm trước đi.

Bỏ mặc nó ngây ngốc nhìn theo cậu bước vội vào gara lấy cái moto màu đen quen thuộc của mình phóng vù đi mất dạng.

..... Tại bãi đất hoang đường E

Kết !

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đất tạo nên tiếng động khô khốc nghe rộn người, bãi đất hoang vắng về âm u, tiếng gió rít bên tai lạo xạo khiến cho con người yếu tim chắc hẳn sẽ lăn ra ngất xỉu.

Vì bước vào bên trong bãi đất trống cậu thấy Bảo và Hưng đang đứng đó chờ cậu.

- Đến rồi à ?

Bảo hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31: Cảm Xúc Thật Của Tôi 2

Phong nhìn Bảo mà lửa giận bốc phừng phừng trong giọng nói :

- Bọn nó đâu ? Chúng ta đến rồi mà mấy con rùa rụt cổ đó chưa xuất hiện sao ?

“HAHAHAHAHAHAHA !!!!!!!!!!!”

Tiếng cười man rợ mang hàm chứa đầy sự đêu giả cất lên đằng sau lưng cậu, tiếng cười nghe thật quen.

Đằng sau là một đám người mang hàng nóng (vũ khí) đầy người đứng đầu là một thằng tóc vàng lờm chờm gian ác :

- Chào các chiến hữu, đến rồi à ?

Hắn cất cái giọng nghe mà sồn gai ốc giả ý thân mật giả tạo.

Vì neho mắt quan sát trong bóng tối, tưởng ai hóa ra lại là thằng Zin thằng đàn em gian ác của Thiên Vũ Hội bị ở trong nhà đá vì tội buôn bán trái phép mà tụy 4 năm về trước đã xuất hiện.

Không biết bằng cách nào nó đã ra tù, chắc là nó muốn trả thù ngày ấy cậu đã không nhân nhượng mà gọi cảnh sát đến bắt nó khi thấy nó tiếp tục giao dịch mua bán cái thứ bột trắng chết người đó tại ngay quán bar của cậu sau lần cảnh cáo đầu tiên.

Cậu lạnh giọng :

- Muốn gì ?

Hắn cười lạnh :

- Trả thù !

Rồi nó hét lên, cái giọng khàn đặc nghe đáng kinh gớm gừ :

- Còn đợi gì nữa mà không cho bọn nó một trận, hả ???????

Hắn quay lại gần giọng với đàn em rồi một đám người hùng hổ tiến đến 4 chàng trai tuấn tú oai nghiêm đứng lờ lờ trước gió trông không có gì là nao núng, sợ hãi .

Hung cười vui vẻ :

- Các anh em gần cốt lâu ngày không vận động giờ được rèn luyện rồi . Lên nào, let go !

Bốn chàng trai nhanh nhẹn xử lý từng tên một, đánh đấm với một phong thái bình thản lạ lùng, lên gối xuống trở rất ư là điệu nghệ .

Các chàng trai này đều được một sư phụ uyên thâm trên núi huấn luyện võ thuật từ khi còn rất nhỏ nên xử lý mấy tên này dường như không khó mấy .

Nhưng hết đám đầu tiên thì lại có đám thứ hai, mọi người dù rất dẻo dai cũng đã thấm mệt .

Phong bực bội :

- Khốn thật, cái lũ lâu la ở đâu mà đông thế ? Cứ thế này e rằng chúng ta trụ không nổi mất .

Nguy hiểm hơn những tên này mang theo dao, cùn, kiếm rất nhiều .

Chỉ có 4 chàng trai tay không mà phải đối phó hơn cả trăm tên mang theo vũ khí cuối cùng tất cả đều thấm mệt, áo khoác ngoài cũng bị dao kiếm sượt qua rách tả tơi . Đồng thời bên kia cũng chỉ còn lại mười mấy tên to khỏe còn lại tất cả bọn ruồi muỗi đều nằm rạp dưới đất đau đớn không kể xiết, rên la ầm ĩ .

Cả bốn tiếp tục lao vào đánh đấm điên cuồng né tránh hung khí kinh dị của bên kia, thấy Hưng lo là cảnh giác một tên còn lại chạy đến vụt cây côn vào cậu nhưng may là Vì cảnh giác đã cho hắn một phát rất mạnh từ phía sau . Không may thằng cha đánh lên bị cây côn ngu ngốc của chính mình rớt trúng đầu lập tức bất tỉnh nhân sự .

Nhân lúc Vì quan tâm hỏi Hưng thì cái tên tóc vàng lồm chồm xông đến rút cây dao găm nhỏ sáng loáng đâm thẳng vào vai cậu .

Hai nhát vào bả vai ...

Đau nhói tận tim gan, máu bắt đầu chảy mỗi lúc một nhiều hơn ...

Cậu nhú đôi lông mày đau đớn :

- Thằng khốn đánh lên .

Máu chảy ngày càng nhiều, từng giọt từng giọt thấm ướt áo cậu vẫn cố gắng hạ gục một tên và xách cây côn xử lý tên Zin lì lợm, hắn tránh né rất nhanh làm Vì đang mất nhiều máu hoa mắt, cậu không nhìn rõ mọi thứ bây giờ rồi vô định quật thẳng vào phía trước .

- AAAAAAAAAA

Tên Zin ôm đầu đau đớn rồi nằm lăn ra bất tỉnh sau khi bị Phong và Hưng bồi thêm mười mấy phát nữa .

Cả bốn chàng trai đều bị thương không hề nhẹ nhất là Vì sau khi xử lý hết nhưng tên còn lại . Mọi thứ trước mắt cứ tối sầm lại đen thui rồi cậu lăn ra đất không biết gì nữa, cả ba chàng trai còn lại cũng vì quá đau và mệt nên cũng nhanh chóng ngất xỉu, bên cạnh la liệt những con người đau đớn nằm đó không thể cử động.

... Lát sau ...

Một chàng trai tuấn tú xuất hiện, chép miệng :

- Lần này mắc lừa thằng Zin lợi dụng chúng ta trả thù hèn hạ Thiên Vũ Hội, đưa anh em về đi và thu dọn sạch sẽ mấy thằng nhãi nhép này .

Giọng nói trầm khàn mang hàn khí lạnh người, cậu chậm rãi ra lệnh cho bọn đàn em .

... Lát sau

- Anh cả

Tiếng nói lạnh lùng phát ra dò hỏi :

- Có chuyện gì ?

- Còn mấy người này thì làm sao ?

Nói rồi hắn chỉ vào bốn thằng nhóc nằm mê man trên mặt đất, chỉ có bốn tên mà đối phó với một đám du côn bốc đồng quả thật không tệ, còn có cả thằng nhóc đáng ghét Thoại Vĩ mà Khả Kì đưa em gái thứ hai của cậu thích .

Được rồi ! Nể tình con bé ngốc, cho bọn này đường sống vậy...

Cậu từ từ lại gần thằng nhóc lâu cá nằm bẹp dưới đất đó, lấy chiếc điện thoại trong túi áo nó bấm vào “danh bạ” rồi vào nhật kí . Thấy số gọi đến gần đây nhất là “ Home “ liền đưa tay chạm nhẹ vào màn hình rồi đưa lên tai nghe .

Rất nhanh bên đầu dây vang lên giọng nói, là giọng nói trong veo của một cô gái, giọng nói ẩn chứa sự lo lắng vội hỏi lại cậu :

- Alo ! Vĩ à, cậu đang ở đâu vậy ?

Sao lại là giọng con gái, ai vậy ? Cô gái này là thế nào với thằng nhỏ này?

Còn con bé Khả Kì thì sao ? Cậu nói nhanh như gió, giọng lạnh băng không chút cảm xúc .

- Nó đang ở bãi đất hoang đường E, số 23, hiện tại không được tốt cho lắm.

Không phải Vĩ, nó ngập ngừng lo lắng hỏi :

- Cho hỏi ai đầu dây ?

Tút Tút

Ồ ... Tắt điện thoại rồi .

Sao lại nói là không được tốt, trái tim nó không nhin được tràn ngập sự lo lắng .

Nó vội vàng mặc áo khoác bắt taxi đến chỗ mà người lạ mặt đó nói . Tên đó nói nhanh quá cũng may đầu óc bã đậu của nó cũng có lúc gọi là xài được, nhớ rồi địa chỉ số 23 đường E ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: “Cảm Xúc Thật Của Tôi 3”

Đến nơi đang hoảng sợ vì cái cảnh trí hoang tàn trước mặt, mặt nó tự nhiên trắng bệch hẳn phía trước có mấy cái vật gì nằm yên chỗ, ở đây rất tối ánh đèn đường leo lắt vàng vọt không đủ chiếu sáng .

Ế, phía trước là ma à ? Nghĩ đến đây nó cứ tưởng tượng đến mấy bộ phim ma thể loại ưa thích của nhỏ Diên, bạn cũ lâu ngày của nó.

Hơ hơ nghĩ đến cái việc đằng sau nó có mấy cái bóng không thành hình dáng dập dờn nhảy múa, mảng trắng mảng sáng mảng đen lộn xộn ngẫu mà mò hỏi tay nó túa ra, mặt đồng thời chuyển sắc xanh lè xanh lét.

Nó hít một hơi thật sâu, run run chấp choạng dò theo ánh đèn đường mò mẫm trong bóng tối tiến lại gần sát mấy cái vật đen đen bất động ở đó .

Lại gần rồi mà sao tối thui thế này, đèn không tới , ánh sáng ở đâu ra ?

Nó cắn cắn môi rồi từ từ từ từ điện thoại trong túi quần run run rẩy rẩy chiếu từ từ lên cái vật gần nhất .

Nó chuyển sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, đây là một con người mà lại là người quen nữa chứ, mắt nó có quáng gà không tên Vĩ chẳng phải đang nằm đó sao?

Nhưng tại sao lại có đầy máu trên người, bãi cỏ hắn nằm nhuộm đầy máu tanh, lạy chúa hi vọng hắn đừng làm sao

Nó hoảng hốt chạy lại lay lay hắn :

- Vĩ, Vĩ sao thế này ?

Nhìn hần máu me bê bết thế này thực sự nó rất hoảng loạn, mắt ngân ngấn nước, lo lắng hoảng sợ quá . Làm sao mà ra nông nổi này tên ngốc .

Nó ngu ngốc bất chước cách kiểm tra trong phim trình thám đưa tay lên mũi hần kiểm tra, mát mát a ... đang còn thờ .

Có ánh mắt sắc lạnh ròn rợn của ai đó nhìn nó, nó cảm giác được và quay lại nhìn, một người con trai anh tuấn trên người phát ra khí chất lạnh lùng cao ngạo cất giọng :

- Cô là ai ?

Nó nhìn hần mắt đã ngân ngấn nước nó run run :

- Tôi ..., à là bạn hần ta .

Hần dùng ánh mắt quét nó một lượt từ trên xuống dưới, nghi hoặc dằn dò :

- Đưa hần vào bệnh viện . Tôi đi đây, chỗ này giao lại cho cô.

Ánh mắt nó vô tình hoảng sợ quét lên người con trai đó, khuôn mặt này rất quen rất thân thuộc rất gần gũi dù lạnh băng nhưng lại làm nó thấy kì lạ, tại sao lại thấy con người này gần gũi đến thế ?

Ánh mắt của Hạo Quân dừng lại trên gương mặt người con gái trước mắt, rất quen mà nhất thời cậu không thể nhớ ra, phải rồi rất giống người phụ nữ quan trọng trong lòng cậu, là bà ta ...

Rút cuộc con bé này là ai ?

Nó đi loang quanh gọi xe cấp cứu giọng như sắp khóc đến nơi, càng hoảng hốt hơn khi phát hiện ra ngoài hần ba tên hotboy còn lại cũng nằm quanh quất gần đó .

..... Trong bệnh viện Y

Nó hoảng loạn gọi xe cấp cứu đến đưa bốn tên con trai nằm dưới đất vào viện, còn nó ngồi ngê ngịch đứng đó rồi lên xe về bệnh viện luôn.

Nghĩ thật kĩ, nó lấy can đảm gọi điện thoại về nhà thông báo tình hình để cô Hoa lên làm thủ tục nhập viện .Rất nhanh sau khi nó gọi điện về nhà cô Hoa đã xuất hiện với gương mặt bình tĩnh khác thường, thấy khuôn mặt tái xanh của nó cô vỗ vai trấn an :

- Không sao đâu, cháu đừng lo .

Cô còn lạ gì khi thấy bọn nhóc quậy phá bị thương nhưng lần này có lẽ bị nặng đấy, dù bận rộn trong công việc làm ăn nhưng cô cũng phần nào biết được cái hội mờ ám mà bọn chúng tham gia .

Sau khi kiểm tra hết một lượt cả bốn tên, bác sĩ bước ra thông báo với nó và cô Hoa rằng trong bốn tên thì Vĩ là bị thương nặng nhất bị mất khá nhiều máu do vết đâm ở trên vai. Tình hình cũng không nghiêm trọng lắm, cả bốn người sẽ nhanh chóng hồi phục chỉ cần chăm sóc tốt là được.

Nó nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, may mà hần không sao sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi .

Nhớ lại hôm qua nó lo lắng như vậy có vẻ hơi thái quá rồi .

Cô Hoa nhăn mày, bực dọc xen lẫn lo lắng rồi nói với nó :

- Tối nay cô bận công chuyện, cháu có thể ở lại chăm sóc mấy thằng nghịch tử này được không ?

Nó lưỡng lự một chút rồi gật đầu :

- Cô cứ về đi, một mình cháu lo được mà.

Cô Hoa nhìn nó trông cậy rồi ra về.

Lát sau A Linh cũng lên chăm sóc bốn tên đại công tử cùng nó, cô nàng mang theo linh kinh nào khăn nào đồ ăn thức uống chất đầy trong tủ lạnh ở phòng VIP của bệnh viện.

Nó vào phòng nơi hần nằm, trong phòng bệnh trắng hần đang nằm ngủ, đôi lông mày hần khẽ nhíu lại vì đau có lẽ do vết đâm ở sau vai .

Dù trong bộ quần áo bệnh nhân kẻ sọc xanh trắng đơn giản, sắc mặt hần có phần nhợt nhạt nhưng vẫn thấy được dáng vẻ tuấn tú anh tài hiếm có của hần .

Lông mi hần dài cong, khép hờ ngủ thiếp, nó nhắm chầm ước lượng trời có khi lông mi hần còn dài hơn nó nữa .

Khuôn mặt hần lấm tấm mồ hôi trên trán, đôi môi nhợt nhạt nó lo sợ quan sát hồi lâu rồi theo bản năng vội lấy khăn ướt lau mặt cho hần thì nghe hần kêu

khẽ : “Nước Nước !” thế rồi nó vội cho hân uống nước

Rồi chạy đi giặt khăn, lau mồ hôi rồi kiểm tra bình truyền nước ... vvv

Cứ như vậy cả đêm nó thức trông chừng hân mãi đến gần sáng thì ngủ quên luôn trên ghế bành kê sát gần giường bệnh của hân, trên tay nó còn cầm chiếc khăn ướt tối qua .

Khuôn mặt thánh thiện đang say ngủ, từng sợi tóc thả tung ôm lấy bờ vai gầy, đôi môi hồng phớt như cánh hoa như khẽ mím lại .

Nó quay khuôn mặt mặt môi về phía hân, hàng mi cong khép lại có vẻ nó ngủ rất ngon .

Vì tỉnh dậy vì bị những tia nắng ban mai rọi vào làm chói mắt, khẽ cựa mình thì cậu thấy ở vai bỗng đau nhức, cậu quay sang bên trái thì rất ngạc nhiên ở đó có một cô gái thuần khiết đang nằm ngủ, rất say hơi thở đều đều và người là ... cô ấy .

Chính là người làm cậu khó ngủ mấy tuần nay

Nghĩ lại thì mấy ngày gần đây nó luôn cố ý trốn tránh cậu, không nhìn cậu lấy một cái rất vô tình nhưng tối qua trong lúc nhận thức lò mờ không rõ ràng không tỉnh táo cậu ... đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nó ân cần tỉ mỉ chăm sóc cho cậu cả đêm .

Lúc này nhìn khuôn mặt mặt môi này cậu mới nhận ra vị trí của nó trong lòng cậu đã quan trọng biết bao, không chỉ là cảm giác lạ lẫm đơn thuần nữa mà là đơn thuần luôn muốn bảo vệ, thương yêu .

Cậu không nén được mà gượng ngồi dậy bước lại gần nó, dáng hình cao lớn che phủ ánh nắng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó rồi vô thức đưa bàn tay đau nhức của mình vuốt nhẹ gò má nó, nhẹ vén những sợi tóc mềm màu nâu lò xo trên trán của nó .

Và bất giác khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười hoàn hảo mê người, không tồn tại chút lạnh lùng cậu mỉm cười khi thấy cái điệu bộ ngủ co ro giống “y chang con cún con” của nó .

Tất cả đang diễn ra đều được Bảo nhìn thấy, cậu tựa mình vào cánh cửa nhú mào bắt an, có phải không tên “ác ma” máu lạnh cậu không phải là đang thích Ân Di đó chứ ?

Cậu chẳng phải đã có Khả Kỳ rồi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ân Di Ngày Xưa Đã Trở Lại ...

Tuần tự hân ở bệnh viện ba ngày nó phải chăm sóc hân ba ngày, ngày nào cũng có một đồng hoa với trái cây của hội fan gửi đến tập nập cho hân, thiệt là ghen tị .

Bao nhiêu hoa bỏ đầy trong phòng bệnh, rất thơm nhưng hình như nhiều quá nên có vẻ ngửi trong phòng hân rất khó thở, toàn mùi hương hoa thôi .

Hân tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, sắc mặt cũng hồng hào khỏe mạnh hơn , câu đầu tiên hân nói với nó, đại ân nhân chăm sóc cho hân mấy ngày qua, " một câu hết sức cảm tình hàm chứa lòng biết ơn vô hạn" :

- Chết tiệt ...

Nó tròn mắt quay lại nhìn hân chằm chằm.

Đồ vô ơn, ăn nói thế hả ?

- Cô có bị làm sao không mà tổng một mớ hoa vào trong này hả ? Tỉnh tự từ kéo tôi bằng hoa chắc ?

Nó lấy lại khí tiết ***** xa xả vào mặt hân :

- Có cậu chết tiệt, cả nhà cậu chết tiệt ... hừ, tôi thêm vào mà ngu đi chết với cậu . Đóng tai lên mà nghe này, hoa là của fan hâm mộ cuồng nhiệt của cậu nhét vào đây nhá chứ không phải tôi mang vào . Ân nói không cần thận tôi bình cho gãy răng đấy !

Lần này đến lượt hân tròn mắt nhìn nó, nó hôm nay đã trở lại là Ân Di của trước kia, đã mang cậu xa xả . Có ý nghĩ điên rồ lóe lên trong đầu cậu, vui sướng kì lạ mà không hiểu tại sao .

Nó thu hồi giọng nói, khó chịu ôm một đồng hoa bước ra ngoài, trước khi đi còn không quên liếc hắt.

Vết thương chưa khỏi hẳn nhưng cũng tạm chấp nhận được, hắn cùng bốn tên kia kêu gào ỏi đòi ra viện.

Nó một lần nữa thành osin bất đắc dĩ, chịu trách nhiệm giúp hắn thu dọn đồ đạc. Trên xe ô tô bốn tên đại soái nhìn nó cười nham hiểm, thì thào thì thầm như bàn tính mưu kế gì đó, trông mấy cái nụ cười này thật giống bọn lưu manh đáng ghét ngoài kia.

Ô hô, liên tưởng sáng tạo giống Bạch Cốt Tinh sắp bày mưu ăn thịt Đường Tăng, nó tự tặng cho mình một lời khen ngợi cho cái sự liên tưởng phong phú vừa rồi, hehe.

Bốn cái đồ Bạch Cốt Tinh gian xảo, đồ Bạch Cốt Tinh vô ơn...

Ta **** thăm ta **** thăm...

Giờ ăn tối...

Trên bàn ăn to lớn đẹp đẽ nhà Thoại Vĩ, lúc này bày rất nhiều món ngon trình bày đẹp mắt, hương thơm cực kì “quyến rũ”.

Nó nhìn mà mừng rỡ, hóa ra bốn tên này bị thương nó cũng được lợi nha.

Bàn tiệc thịnh soạn hôm nay dành cho bốn tên kia nên nó cũng được hưởng lợi rất lớn vì có công chăm sóc bọn hắn.

Vĩ nhìn nó đánh chén kinh hoàng cười khinh bỉ, hừ cười cái gì mà cười chưa thấy người “đẹp” ăn cơm bao giờ chắc?

Nó phớt lờ nụ cười của hắn, tự tin hất mặt ngẩng cao đầu tiếp tục sự nghiệp vĩ đại của mình.

A, giờ mới nhận ra bản thân nó của ngày xưa đã trở lại rồi...

Không khí trong nhà vui vẻ, sau bữa tối để lấy lại tinh thần bốn tên quỷ sứ mời mọc nó chơi bài.

Nó lúc đầu định không chơi nhưng vì cái câu nói sau cùng của tên khốn nào đó:

- Đồ nhát chột, sợ thua à, biết điều đấy rút lui sớm đi.

Nó tức tối nhìn hắn:

- Ta đây mà sợ mí à? Chơi thì chơi ta không sợ...

Nó nhìn bốn tên với ánh mắt nghi hoặc rồi quyết đoán ngồi xuống bên cạnh bốn tên đó, chơi thì chơi chứ sợ gì, ta đây mà sợ các ngươi à?

Mặt bốn tên hí hửng,

Bingo!

Nó bước đầu mắc bẫy bởi cái chiêu khích tướng của Vĩ rồi....

Nó nhảy vào chơi, mấy ván đầu thì chẳng sao tình hình của nó có thể chấp nhận được.

Mấy ván sau bốn tên nhảy mắt nhìn nhau như thông gian bán nước, ề ề sao nó cảm thấy ông thần xui xẻo đáng mến đang vẫy tay trên đầu chào nó nha.

Ván thứ 5 nó xếp thứ hai. Tạm ổn hiện tại chưa bị nguy hiểm.

Ván thứ 6 nó xếp thứ 3. Nguy hiểm cũng đã đáng ngại.

Ván thứ 7 nó xếp thứ tư. Haha zui zui nguy hiểm cận kề rồi.

Ván thứ 8 trở về sau, nó vinh hạnh xếp thứ 5 áp chót 5 người, đau đớn chấp nhận hình phạt do bốn tên đại gian thần đặt ra, hức hức...

Mà sao cứ giống như bốn tên đó thông đồng vào chơi ép nó vậy nhỉ, đáng nghi quá, đáng nghi quá...

Nó cố tỏ ra kiên cường dám làm dám chịu hỏi:

- Các cậu muốn phạt thế nào?

Phong nhìn nó cười cười, chạy xuống bếp lục cái gì đó, cả đám nhìn nhau cười bí ẩn, loảng xoảng loảng xoảng tiếng xoong nồi va với nhau ầm ỹ nghe rộn cả người.

Lát sau lại có tiếng hần the the kêu A Linh rồi trở lại với trong tay là một cái nồi đen thui thui lùì .

Hần cầm cái nồi bước vô phòng cẩn thận lót giấy phía dưới cười một điệu cười gian xảo, đều không chịu được .

Nó nghi ngờ nhìn mặt Phong :

- Này cậu ... cầm cái nồi đen thui này ở đâu đấy . Dưới bếp làm gì có cái nồi nào như thế này?

- Có việc cần dùng ?

Nó mở to mắt nhìn hần, chớp chớp xem hần làm gì .

Hần lại nhe răng nhe lợi ra cười :

- Rồi, tôi nghĩ ra hình phạt rồi . Ân Di cô lại đây, đưa cái mặt ra đây .

Nó ngây ngô hỏi :

- Làm gì?

- Phạt !

- Phạt kiểu gì ?

- Hóa trang .

- Đùa à ? Quỳ chứ ?

- Hình phạt do bọn tôi đặt ra, tôi có nói phạt quỳ gối bao giờ nào ?

- Mấy ... mấy người có âm mưu ... Tôi không thèm chơi nữa.

Nó tức giận mặt đỏ hồng hồng phản bác lại .

Bọn đáng ghét hất mặt nhìn nó với ánh mắt khinh thường, đồng thanh nói :

- Cô nói dối, không giữ lời, chơi thuà rồi chạy làng . Ê Ê Ê ...

Bọn hần dám ăn gian, cũng tại nó sơ suất không để ý thời đánh cán răng mà chịu đựng vậy .

Nó tức giận trừng mắt nhìn hần rồi ngoan ngoãn tiến lại gần chia mặt ra để bọn hần “hóa trang” .

Mặt bọn hần hí ha hí hửng còn mặt nó tối sầm như *** nồi , nôm chọt thấy một đàn quạ bay qua kêu “quác ! quát ! quát !” trên đỉnh đầu .

Phong bắt đầu quét cái thứ đen đen quanh cái *** nồi, à cái đó gọi là nhọ nồi từ từ “hóa trang” cho nó . Tên đáng chết bôi hai vệt quanh mắt nó, quét quanh miệng nó .

Đến lượt tên Vĩ hần quét mấy vệt song song như mèo lên má, rồi lên tay thật là khó chịu . Riêng Bảo không chơi chỉ nhìn nó và cười .

Nó không tưởng tượng được rằng bộ dạng mình sẽ thế nào sau khi được trải qua tài “trang điểm” của hần .

.... 15 phút sau

Hần đẩy nó đến trước gương .

Nó mở to con mắt nhìn con nhỏ trong gương, mắt bị bôi đen như vừa ăn đấm, mặt mũi có râu mép đang hoàng nha . Mặt còn chơi mấy vết như mèo nữa.

Tay chân nó được tên Vĩ bôi kem dưỡng da đen sì sì, bây giờ mặt nó nhìn rất ư là quái dị còn đen thui y chang Bao Công.

Lúc mà nó nhìn thấy bộ dạng của mình, đầu tiên là sững sờ mất mấy chục giây, thứ hai là tức giận, thứ ba hét vang lên : “ Bồn tên kiaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!”

Cuối cùng là mặc xác cái mặt mũi lem luốc như thế nào, nó co chân vác dép rượt bốn tên đại ma đầu về tổng bản doanh quy án .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cô Bạn Mới ...

Lúc nó chụp được tên Phong, rất nhanh hắn đem khoảnh khắc “hiếm có khó tìm” của nó chụp lại bằng iphone sáng chói . Nó thấy hắn giờ dễ yêu ra sau đó xoay góc độ như phỏ nháy nhanh chóng ghi lại thời khắc lịch sử cho nó .

Nó đuổi bọn hắn chạy vòng quanh nhà, đương nhiên sức con gái làm sao bằng con trai nó ngồi phịch ra đất thờ hồn hèn, nhìn bộ dạng mình trong gương mà phì cười, trông nó y chang thổ dân Châu Phi ...

Nó chợt nhận ra quan hệ của nó và hắn đã trở nên bình thường, không còn gượng gạo xa lánh như trước kia, cứ như vậy cũng tốt hãy là nó của trước kia ...

.... Tại sân bay

Một cô gái đeo kính màu đen, mặc quần bò đen áo phông đơn giản nhưng tinh tế, đeo tai phone nghe nhạc kéo valy màu đen thư thái bước ra khỏi khu vực cách ly, trên người tỏa ra một phong thái điềm tĩnh đáng sợ .

Cô nhìn thấy người con trai đeo cái khuyên nhỏ lấp lánh bên tai ở phía trước, ánh mắt nhìn chăm chú nở nụ cười bán nguyệt mê lòng người nói khẽ :
“Nick, Su đã trở về !”

Vũ mỉm cười dịu dàng nhìn Tiểu Nghi, đã lâu không gặp cô ấy nhìn thật khác lúc xưa .

Cô gái với khuôn mặt thanh thoát xinh đẹp, làn da trắng đôi mắt to ánh lên ánh nhìn cương nghị bướng bỉnh, đôi môi hồng và một phong thái tự tin cuốn hút này chính là Lục Tiểu Nghi, cô bạn thanh mai trúc mã đã lâu không gặp của cậu .

Hai con người với vẻ ngoài tuyệt đẹp đứng nhìn nhau, riêng ánh mắt cô gái nhìn chàng trai trong suốt như pha lê, ánh mắt rất đẹp cô nhìn anh rất lâu .

Từ lâu cô đã rất nhớ khuôn mặt này, nhớ dáng người này, đứng như trí tượng tượng của cô anh lớn lên rất đẹp trai, rất thu hút .

Con tim yếu đuối lúc này chỉ muốn ôm chầm lấy anh mà kể lể nhưng cô vẫn cảm thấy chút gì đó thay đổi ở anh nhưng điều thay đổi này theo linh cảm thì không hề tốt cho cô .

.... Tại lớp 11a2 ...

Hôm nay tập thể lớp kinh dị vui lòng chào đón một cô bạn mới rất xinh đẹp, cá tính .Bỏ qua khâu giới thiệu lằng nhằng, cô bạn cúi đầu chào cô rồi lẳng lặng đi xuống chiếc bàn đằng sau nó và ngồi xuống .

Khuôn mặt xinh đẹp toát lên vẻ kiêu kì làm cho mấy tên con trai trong lớp ngó xuống cuối lớp không ngừng .

Nó nhìn Hạ Lan rồi quay lại mỉm cười thân thiện với cô bạn bàn sau, dù sao cũng cùng một “xóm nhà lá góc lớp” với nhau, cũng nên làm quen.

- Hi bạn, tớ là Ân Di .

Nhắc mới nhớ cô bạn kì lạ này vô lớp mà không thèm giới thiệu tên tuổi, khuôn mặt kiêu kì lạnh băng .

Cuối cùng không hất hàm như nó dự đoán cô bạn đó lại mỉm cười đoan trang, thân thiện với nó :

- Tớ là Tiểu Nghi, cứ gọi tớ là Su cho dễ gọi . Chào bạn .

- Hi, chào mừng bạn đến với 11a2 nhé .

Cô bạn lại mỉm cười .

Trong nụ cười lại thấy phong thái đỉnh đặc đoan trang của cô nàng lại càng nổi bật khác biệt, ôi xinh quá !

Lan Lan cũng quay lại góp vui :

- Hi, tớ là Hạ Lan bạn của Di làm quen nhé .

- Uk, làm quen .

Cả ba cô gái nhìn nhau bằng ánh mắt biết cười thân thiện, giây phút đầu tiên gặp nhau họ đã tìm thấy tri âm tri kỉ của mình!

Ở đâu đó trong một dãy hành lang cũng có hai cô gái đã tìm được mục tiêu chung của mình, hai cô gái bắt tay nhau dùng ánh mắt đẹp sắc sảo nhìn nhau như ra hiệu, liệu mục tiêu của hai cô gái đó là gì, có chính xác không, liệu có ai sẽ bị tổn thương vì điều đó không ?

Ra chơi . Ba cô gái kéo nhau xuống canteen, nói cười rôm rả . Một hộp yomot đưa ra trước mặt nó, cầm sẵn ống hút luôn, nó tròn mắt nhìn lên .

Là cậu ấy, “Giày thể thao” với nụ cười bùng sáng mọi khi đưa cho nó, từ lâu cậu giống như đã trở thành người đứng sau bảo vệ cho nó rồi .

Nó cầm hộp sữa rồi chìa ra trước mặt cậu một cái kẹo sừng, cười tinh nghịch :

- Kẹo nhá

Khuôn mặt Vũ có chút thay đổi khác thường khi nhìn thấy Tiểu Nghi, ngay sau đó lại trở về bình thường, nói một câu làm nó chẳng hiểu gì cả .

- Các cậu quen nhau à ?

Nó ngơ ngác :

- Ai cơ ? À, đây là bạn cùng lớp mới

Nó liền bị cắt lời, cô bạn Tiểu Nghi bước đến bên cạnh khoác tay Vũ cười rạng rỡ :

- Vui quá, gặp anh ở đây, Nick .

- Su, em đến đây học từ khi nào vậy ?

Cô nàng trả lời thân nhiên :

- Mới sáng nay thôi .

Nó ngu ngơ hỏi lại :

- Hai người Có quen nhau sao ?

Tiểu Nghi nhìn Vũ dịu dàng đứng sát cạnh cậu tươi cười :

- Tổ với Nick từ nhỏ là bạn thân mai, lớn lên bên nhau từ bé . Sau nay khi tớ 8 tuổi phải sang Mỹ sống bây giờ mới trở về . Được gặp anh ấy ở đây vui quá nên

Nó với Hạ Lan nhìn nhau oh lên :

- Hóa ra là như vậy, không ngờ đấy .

Cô bạn cười tươi thật tươi, khuôn mặt trắng hồng rạng ngời trong nắng có chút gì đó ngại ngùng.

Nếu tinh ý có thể nhận ra Tiểu Nghi rất thích Hạo Vũ, ánh mắt đẹp của cô ấy tin tưởng nhìn cậu ta kiên định cứ như không ai có thể thay thế cậu ta trong lòng cô ấy, lòng tin đó thật vững chắc khó mà sụp đổ .

Thoáng cái tụi nó cũng sắp thi giữa kì hai rồi, tranh thủ những ngày hiếm hoi còn rảnh rồi nó cùng Hạ Lan đến thư viện thành phố tìm sách tham khảo cho kì thi sắp tới .

Thư viện thành phố trông thật quy mô và đồ sộ . Vừa bước vào nó một phen bị choáng ngợp trước những dãy sách dài, cách bài trí kiểu cổ trông khá tinh tế đẹp mắt .

Chỉ thấy toàn sách là sách cùng những bức tranh cổ điển, sách chia thành nhiều loại có chú thích rõ ràng, sắp xếp ngăn nắp quy củ .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kí Ức

Nó cứ đi trong thư viện cho đến khi dừng bước trước giá để những cuốn sách văn và toán nâng cao . Hạ Lan ngây người khi nhìn thấy những cuốn tiểu thuyết mới xuất bản nằm trên giá, vội chạy ù đi, lúc sau đã thấy khuất bóng sau giá tiểu thuyết .

Trên cao kia có cuốn sách văn hay quá, nhưng nó thì lùn quá với không tới .

Sách để trên cao nó làm sao mà lấy, phải chi có mấy tên cao kều ấy ở đây thì tốt quá . Cố thêm lần nữa xem tới không nào. Nó cứ với với, hết nhón chân rồi vươn tay nhưng vô lực, cao quá .

Bộ dạng nó đến là thảm thương, nó bắt lực bái bai cuốn sách hấp dẫn cúi xuống thấp chọn cuốn khác .

Rất nhanh, cuốn sách đó bay về ở bên nó .

Nếu nó nhìn không nhầm thì chẳng phải cuốn sách đó đang chia trước mặt nó sao, ai cha tốt quá .

Nó vội vàng bắt lấy đồng thời ngược lên và ... đứng hình trong giây lát .

Trước mặt nó là khuôn mặt đẹp trai lạnh như băng trong trang phục đơn giản cầm trong tay vài cuốn sách, đeo balo một bên tốt bụng đưa cho nó .

Hôm ấy, ở bãi đất hoang người đó đã gọi điện cho nó, đã dùng giọng nói lạnh băng nói với nó , nó cứ nhìn anh ta không nói nên lời .

Nó biết nhìn chằm chằm như thế là rất mất thể diện bèn cup mắt xuống cúi đầu cảm ơn, ánh mắt trong veo to tròn :

- Cảm ơn .

Chàng trai ấy lạnh lùng rồi bước đi, ánh mắt đó làm con tim cứ kêu gào không nghỉ .

Cậu đã cố quên ánh mắt thân quen đau lòng đó thế nhưng hôm nay lại vô tình nhìn thấy cô gái này ở đây kìm chế không nên đã giúp đỡ con bé .

Nó cứ ngay ngắn nhìn anh ta, con người lạnh lùng tỏa ra hàn khí cho đến khi ...

.... Bịch bịch

Tiếng bước chân dậm thật to, tiếng gót giày va vào nền gạch khô khốc cứ như nền gạch bên dưới có thù oán gì với người đó .

Giọng nói ảm ảm như bão cuốn của Lan Lan đột nhiên kẻ sát bên tai :

- Thăng cha chết bầm, thăng cha chết đập, mi đi chết đi .

Tiếng nói giận dữ rất to rất "có lửa" của Lan Lan nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người, ai cũng xoay đầu lại u ám nhìn kẻ phá vỡ không khí im lặng .

Nó đứng cạnh Lan Lan mặt đen như đáy nồi, đau đớn ai oán nhìn cô bạn, không còn mặt mũi đâu nữa rồi .

- Có chuyện gì ...

Như bắt được tín hiệu Lan Lan tiếp tục bùng nổ, vì tức quá mà thành ra ăn nói lấp bắp không rõ ràng :

- Cái thăng cha ... ngáng chân ... ***** ta.... Thăng điên

Nó chọn lọc từ ngữ quan trọng hỏi lại :

- Mi làm ơn nói rõ ràng chút đi ...

- Thế này ... thế này Thế này ...

Nó nghe qua rồi trầm ngâm suy nghĩ, thấu tóm tình tiết xâu chuỗi sự việc và hiểu ra mọi chuyện, ngọn nguồn tức giận của đại ma nữ .

Chuyện như thế này, lúc Lan Lan đang thờ thần thả hồn vào cuốn tiểu thuyết trung quốc bước đi vô định thì đột nhiên bị một vật cản dưới chân, cô bạn không để ý đến và vô tư bước tiếp thế là ... ầm ... một vụ hôn kiêu Pháp với đất mẹ thiêng liêng đã diễn ra rất ngoạn mục mà nhân vật chính lại là Lan Lan .

Cô bạn sau cú ngã đập đầu mặt này còn nghe thấy một tiếng cười vang lên.

Phát hiện ra một tên con trai ngồi bệt xuống đất cầm cuốn sách giờ chân ra ngoài, đang cười vui vẻ nhưng chính xác hơn cô bạn nhận ra thăng cha vô duyên đó lại chính là chủ nhân của cái chân vô duyên lúc này .

Cô bạn đứng bật dậy xoa xoa tay giận dữ :

- Có phải cái chân thối này là của anh?

- Phải, có một điều là chân tôi không hề thối như cô nói. Người xem có thối không, hả ?
- A, vậy thì đúng rồi . Tên kia, anh có mắc bệnh không đấy hả ? Ngồi dưới đất mà thò chân ra ngoài lối đi là sao ?
- Tôi thò chân là việc của tôi, liên quan gì đến cô. Bộ cô không có mắt sao mà không thấy ?
- Anh nói cái gì nhắc lại xem ?
- Tôi nhắc lại : Cô ... không có ... mắt sao ? Tại sao mọi người đi qua không ai té mà cô lại té, thế cô phải đi kiểm tra xem mắt cô có vấn đề hay không chứ ?
- Anh ... tên khôn ...

Lan Lan cãi không lại cái hạng gọi là mặt dày như hắn ta, vội vả ném bịch cuốn sách trong tay lên người hắn thật mạnh rồi hùng dũng bỏ đi . Trước khi đi còn nghe thấy nụ cười cổ quái của hắn :

- Đúng là bà chằn ... lợi dụng lúc người khác sơ hở mà đánh lên vậy sao ?

Lan Lan đâu có quen hắn, lầm bầm rời khỏi tên ba trợn vu oan cho cho cô nàng đánh lên hắn, hắn còn dám kêu cô là bà chằn ...

Thật sự nhìn mặt mũi cô nàng Lan Lan đen thui lại khi tường trình sự việc cho nó nghe mà nó lại có ác ý cười trong nỗi đau của người khác, thiện tai thiên tai, ai mà lại cả gan chọc giận cô nàng này không biết ...

Vẫn là như thế, cô nàng kéo nó đang lưu luyến cuốn sách quý khó khăn lắm mới lấy được cùng cái bản mặt xinh đẹp hằm hằm rời khỏi thư viện.

Như mọi khi KFC thần tiên, khi Lan Lan nổi giận mấy hàng ăn nhanh thường rất được lợi .

Nó nhìn cô nàng ăn ngấu nghiến mà hoảng sợ xen lẫn đau lòng, thật là mất hình tượng thực nữ đoàn trang a .

Trong quán cũng có người nhìn chằm chằm bọn nó, chẳng ai khác chính là Tiểu Nghi và Hạo Vũ đang ngồi uống coca .

Từ lúc hai cô nàng bước vào, Tiểu Nghi đã nhìn thấy và nói với Hạo Vũ :

- Ân Di kia !

Hạo Vũ đang lơ đãng nhìn ra bên ngoài liền quay mặt lại nhìn, không sai đằng sau cậu cô gái ấy đang ngồi .

Kể từ lúc ấy sự chú ý của cậu đổ dồn vào nó, cậu như không chú ý mấy đến Tiểu Nghi đáng thương ngồi cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mơ Hồ

Ánh mắt Tiểu Nghi nhanh chóng nhận thấy sự thay đổi của ai đó, ánh nhìn đó ngày trước luôn nhìn vào cô nhưng bây giờ hình như không phải vậy nữa .

Khó có thể tin, Nick của ngày xưa lạnh lùng, vô cảm khinh ghét con gái là thế vậy mà hôm nay lại chăm chú quan sát một cô gái lâu đến vậy .

Cảm giác bất an, xen lẫn lo sợ cùng ghen tị xuất hiện nhức nhối trong lòng !

Điều ước nhỏ nhoi mà cô muốn là trái tim Nick mãi hướng về cô khó thực hiện đến vậy sao?

Tối hôm nay nó lại có một giấc mơ, giấc mơ về hai đứa trẻ rất dễ thương .

Bất giác những giọt nước mắt nóng hổi lại vô thức lăn dài trên má, trong cơn mê nó lại thổn thức về những con người trong một gia đình .

Hai đứa bé xinh xắn như thiên thần, cùng đùa giỡn với nhau trên bãi cát. Cô bé con tóc nâu ngồi tí mẩn xây lâu đài cát trên biển, cậu bé ngồi bên cạnh chăm chú đọc sách chốc chốc lại quay sang ngắm nghía lâu đài cát của em mình .

Cậu bé nhìn nụ cười trong sáng không chút vướng bận suy nghĩ của em gái nhỏ, lòng không khỏi ảm áp tràn lên cảm giác muốn bảo vệ nâng niu nụ cười đó . Cậu không muốn bất kì ai và cũng không cho phép ai làm mất đi nụ cười đáng yêu trên gương mặt mũm mĩm này, em gái cậu còn quá nhỏ không ai được phép làm tổn thương nó.

Cậu bé với đôi mắt lạnh nhưng khi nhìn em gái lại rất ấm áp, những suy nghĩ sâu sắc đó lại là của một cậu nhóc 6 tuổi.

Cậu nhóc với gương mặt tuấn tú điển trai, tông màu yêu thích là màu đen.

Cặp mắt đen rất đẹp, con ngươi bùng sáng cương nghị, lông mi dài cong tuyệt mỹ.

Rồi một khung cảnh khác xuất hiện trong đầu nó tràn ngập thân quen, về tính tình kì lạ của cô bé con luôn thường trực trong giấc mơ của nó.

Một góc của khu vườn nhỏ, hai đứa trẻ đang ngồi ăn trưa.

Cậu nhóc khó chịu nhìn hành động của cô bé con.

Món rau xào thấm cảm trong khẩu phần ăn bắt buộc nằm trong chén của cô bé, cô bé nhăn nhó khi thấy những miếng cà rốt nhỏ màu cam lẫn trong đó.

- Anh hai, cà rốt!

Rồi cô bé nhăn mặt lấy dưa tỉ mẩn chọn ra từng miếng cà rốt dài mỏng gấp để gọn sang một bên, vừa vuốt trán ra chiều mệt mỏi lắm.

Cậu bé nhăm mày:

- Nhóc làm gì thế, sao không ăn cà rốt? Mẹ sẽ không vui đâu!

- Em không thích, không thích ăn. Nó dở lắm!

- Nó rất tốt cho em, mau ăn đi.

Cô bé phồng má khó chịu:

- Em không ăn, tí nữa em sẽ thủ tiêu nó, anh hai không được nói với mẹ đâu đấy.

- Còn chưa chắc!

- Anh hai thật quá đáng. Phải rồi, mấy lần trước có phải là do anh hai mách leo nên mẹ mới biết phải không?

Cậu nhóc nhếch miệng cốc đầu cô bé, cười khẩy:

- Nhóc ơi là nhóc, ngốc ơi là ngốc! Anh không nói mẹ cũng biết. Lần thứ nhất em bỏ cà rốt trong máy luống hoa mẹ trồng, mẹ biết. Lần thứ hai em bỏ trong toilet cũng bị mẹ phát hiện. Lần thứ ba em thông minh hơn bỏ trong cống thoát nước làm tắc cống nên mẹ vẫn biết. Đều là do em ngốc quá thôi, toàn bỏ ở những chỗ mẹ dễ thấy.

- Hừ, em biết làm sao bây giờ, em không ăn cà rốt, không ăn.

Cô bé vất tay lên trán ra chiều nghĩ ngợi rồi mắt bỗng sáng lên, cô bé quay sang nhìn anh mình bằng ánh mắt cầu cứu:

- Anh hai, em có cách rồi, em biết một chỗ mà không ai có thể phát hiện được.

Cậu nhóc nghi ngờ nhìn cô bé em lém lỉnh:

- Đây, sao nhìn anh bằng ánh mắt giống cún con vậy? Anh không chỉ chỗ cho em đâu. Ngoan ngoan ăn cà rốt đi!

- Em không cần anh hai chỉ, anh hai à anh hai ơi anh hai đẹp trai tốt bụng ăn hộ cà rốt cho em nha, nha anh hai!

Cậu nhóc cương quyết phẩy tay:

- Quên đi, lo ăn cà rốt đi.

Cô bé hai mắt long lanh ngân ngấn nước, phụng phịu lay lay tay cậu bé. Khuôn mặt em trông rất dễ thương khiến cậu bé khó mà cầm lòng:

- Anh hai tốt bụng giúp em, giúp em....

Cuối cùng sau một hồi không không có có, năn nỉ từ chối cả chục lần cậu nhóc không nhận được mà đã động lòng giúp em gái nói dối mẹ và thu dọn vật phẩm!

Can tâm tình nguyện làm “thùng rác di động” xử lý vật phẩm cà rốt cho em gái, nhưng biết sao được cô nhóc lém lỉnh này lại chính là đứa em gái yêu quý của cậu.

Với cậu cô bé quan trọng biết đường nào!

Kể từ đó mỗi khi ăn cơm cậu luôn giúp em gái nói dối mẹ, phần cà rốt của em gái cũng bỗng nhiên trở thành của cậu.

Cô bé con ấy luôn nghĩ là cậu thích ăn cà rốt nhưng sự thực lại hoàn toàn không phải vậy ...

Cứ để con bé nghĩ như vậy cũng được, không quan trọng ...

“Anh hai”, hai từ này bỗng dưng xuất hiện trong đầu nó vừa xa lạ vừa thân quen lại rất nhức nhối .

Mẹ nó nói với nó mẹ chỉ có một mình nó, cha nó đã mất trong một vụ tai nạn giao thông.

Mỗi khi nó nức nở khi bị bạn bè trêu chọc lại chạy về âm ức hỏi mẹ luôn nhận được một câu trả lời : “Cha con đang ở trên thiên đường và luôn dõi theo con. Ngoan, có mẹ đây rồi!”

Mỗi năm cứ đến ngày 20/8 là mẹ nó rất khác lạ

Cứ cầm một tấm ảnh và cứ xù rất không phải mẹ, mẹ nó người phụ nữ kiên cường đã khóc, mỗi năm chỉ có một ngày hiếm hoi bà rơi lệ, tại làm sao ?

Điều đó nó không thể lý giải được, luôn có một tấm hình ở cùng bà trong những ngày đó, một tấm hình được mẹ cắt rất kĩ đã ố vàng ...

Trong cơn mơ tâm hồn nó bỗng thức, như nhớ về như thức tỉnh về một miền kí ức xảy ra mới đây nhưng cũng như thật xa xăm

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Dự Định

Buổi chiều khối 11 kiểm tra môn thể dục, cụ thể là thi chạy nhanh lấy điểm.

Sau khi nghỉ trưa nó cùng Lan Lan rào bước đến phòng thay đồ, cần phải thay bộ đồ khác để vận động đầu thể mặc váy ngắn mà chạy được !

Ở phòng thay đồ giờ này khá vắng vẻ, chỉ thấy một nhóm nữ sinh trông có vẻ đầu gấu đang đứng nói chuyện với nhau ngay giữa lối đi !

Nó lách qua, tỏ vẻ bàng quang không quan tâm khi thấy bọn họ . Một trong số đó nhìn nó chằm chằm rồi lại lúi cúi kéo thêm vài ánh mắt khác dõi vào nó, không hiểu được, mặt nó dính cái gì à ?

Bọn họ cứ thì thào to nhỏ, lát sau, nó đi ra một trong số đó cầm chai nước uống hết trong tay ném vào thùng rác bên cạnh nó và rồi ... như cố ý quỹ đạo của chai nước nhằm hướng nó mà bay thẳng tới .

Bộp, chai nước va mạnh vào người nó, nó nhìn bọn họ phớt lờ tỏ vẻ không muốn đếm xỉa đến rồi bước ra ngoài.

Một cô gái đứng ngoài cửa phòng thay đồ, gương mặt cô dễ dàng nhận ra bởi cô có gương mặt baby rất dễ thương .

Tin nhắn đã gửi .

Thế là xong, giờ đây cô chỉ việc chờ đợi kịch hay xảy ra và dang rộng vòng tay chào đón đồng minh mới giúp mình trong kế hoạch loại bỏ con nhò chết tiệt Ân Di đó .

Nụ cười nhếch miệng của cô sao mà thâm sâu, nó có vẻ mâu thuẫn với đôi mắt to thuần khiết, nhìn nụ cười đó mà người ta có cảm giác ớn lạnh !

Cùng lúc đó, Khả Ki cũng nhận được một tin nhắn, từ một số máy lạ :

" Chào Tiểu Princess, lần trước chúng ta đã gặp nhau, lần đó hẳn là cô vẫn nhớ tôi là ai chứ ! Hôm nay cô hãy mở to mắt ra mà xem, người con trai của cô đúng như tôi nói, đã ... yêu con bé Ân Di đó rồi . Sẽ có việc xảy ra giúp chứng minh điều tôi nói, cô sẽ phải chấp nhận sự thật đó thôi, đừng tự lừa dối và trốn tránh nữa . Nếu cô thấy điều tôi nói là đúng thì hãy cùng tôi loại bỏ kẻ thù chung của chúng ta. Tôi vẫn còn sẵn sàng chào đón sự tham gia của cô!

Tiểu Princess chờ nhé, kịch hay còn ở phía trước, cô chắc chắn sẽ phải thất vọng bởi niềm tin lớn lao của mình ."

Khả Ki nhú mày, là cô ta, cô gái lần trước thuyết phục cô tham gia vào một kế hoạch xấu xa mà mục tiêu hướng đến là Ân Di!

Cô ta cứ nói với cô rằng Vĩ đã không yêu cô nữa, đã có người con gái khác trong lòng rồi! Người con gái đó không hề xa lạ là Ân Di!

Cô không tin, cô từ chối lời đề nghị đó! Nhưng nói thật cô cũng thấy được những sự thay đổi kì lạ của Vĩ khi cậu ấy nói chuyện với Ân Di : cậu ấy nói

nhều hơn, cần nhằn nữa chứ, cười cũng nhiều, biết quan tâm lo lắng cho người khác.

Nhưng chỉ là với Ân Di thôi, còn với cô sao cậu ấy không như vậy?

Sao cậu ấy lại thay đổi, tại sao không thể là La Thoại Vĩ của trước kia, cứ lạnh lùng tàn nhẫn nhưng chỉ biết đến mình cô có phải là cô sẽ không hoang mang thế này không ?

Đầu buổi chiều, ánh nắng chói chang rọi khắp sân vận động chỉ có thể thấy một màu vàng ươm gay gắt .

Nó bước ra sân sau khi khởi động, bước sẵn sàng ra đường chạy của mình.

Nó hít thở sâu nhìn sang những con người cùng chạy với mình, thật không may toàn đụng phải những khuôn mặt đầu gấu lúc này !

Sao nó thấy bất an, tim đập nhanh như dự báo trước điều gì?

Tiếng còi của ông thầy thể dục phá tan suy nghĩ, nó co chân lên và chạy hết sức . Môn thể dục này năm nào cũng đe dọa thành tích xếp loại của nó, phải cải thiện tình hình mới được.

Rồi những người chạy cùng nó cứ nhìn nhau, nháy mắt như ra hiệu, nó lắc lắc đầu rồi cũng chạy tiếp .

Đột nhiên trên sân chạy nóng rát và khô nhám, nó mất thăng bằng và ngã dúi dụi xuống. Mặt nó chúi xuống chạm vào mặt sân rất bóng, cả người không còn trọng tâm té xuống ma sát da thịt với mặt sân . Đau, rất đau nó như con thoi cứ lần lần vài vòng trên sân cho đến khi khổ sở dừng lại.

Nó thấy rất đau, rất thấu xương, máu đã rỉ rỉ ra trên những vết thương chi chít trên cơ thể, da trầy xước rỉ máu, quần áo đôi chỗ bị sòn rách .

Có tiếng hét chói tai, Lan Lan sao lại la to thế, tớ không sao không sao !

" Di sao lại như vậy?"

" Ai giúp cô ấy với hức ... hức "

Nó nằm im trên sân nóng rát, không một ai đến đỡ nó dậy cả, Lan Lan gương mặt nhòe nước chạy vụt đi .

Sao có thể vô tình vậy chứ, họ cứ nhìn nó chăm chăm, không quan tâm, nó không thêm đề ý nữa !

Trong đám đông cô gái có gương mặt baby xinh đẹp thoáng chốc nở nụ cười quý dị đáng sợ khi nhìn thấy nó nằm đó , quả thực rất đáng bị như vậy, cô ta cướp đi Hạo Vũ của cô như thế là còn nhẹ .

Nó cố gượng dậy nhưng cánh tay vô lực không chịu giúp nó, ê ả khó có thể đứng lên .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Mở Đầu Kế Hoạch

Bịch Bịch ! Tiếng bước chân vọng lại mỗi lúc một gần, tiếng bước chân vội vã, còn có tiếng thở hồng hộc của ai đó nữa !

Rồi nó đang mệt mỏi nằm trên đất mở mắt nhìn lên, chẳng thấy gì cả chỉ có một cánh tay vững chắc ôm lấy nó tả tơi vào lòng .

Rất ấm áp, an toàn cho nó cảm giác vững tin còn thoang thoang mùi bạc hà thanh nhẹ theo gió bay qua .

Nó như cảm thấy có ánh mắt dõi theo, nhìn những vết thương trên người nó cánh tay đặt trên vai nó siết chặt lại như muốn bảo vệ, nửa như xót xa đau lòng .

Trong nhận thức mơ hồ, nó còn nhớ rõ mùi nước hoa bạc hà là mùi nước hoa ưa thích của Vĩ, lẽ nào ...

Một lần nữa nó lại mất trọng lực, nhưng lần này là nó ngã vào một chỗ dựa vững chắc, cánh tay đó, những ngón tay dài đẹp vén lại tóc cho nó .

Lần này nó đã thấy rồi, thấy khuôn mặt với những đường nét không lần đi đâu được là hắn, nó rất vui rất vui.

Hắn bế nó trong tay, dùng ánh mắt lạnh nhất có thể quét lên những gương mặt vô tình có mặt ở đó, chậm rãi mở lời, trong giọng nói như truyền đến sự uy hiếp người khác :

- Là ai làm ?

Ánh mắt thâm thúy quét lên từng người, những người có mặt im lặng như nín thở, uy lực lại một lần nữa tàn bạo mà cất lên :

- Không ai nói phải không ? Không nói thì tôi sẽ tự tìm ra . Nhớ cho kĩ, từ nay bất ai ai đụng đến cô ấy tuyệt đối không được yên ổn .

Nó ... nó không có nghe nhầm đó chứ?

Là cậu ấy bảo vệ nó, có trong mơ cũng không ngờ tới, cảm giác có một con người bảo vệ mình ... thật tốt !

- Nhớ cho kĩ !

Nhẹ nhàng đưa nó rời đi, trước khi đi cậu còn cời áo khoác da bên ngoài khoác lên cái áo thể dục đã bị rách của nó, ánh mắt có một tia nhìn đau đớn .

Một ánh mắt đẹp lạnh lẽo dõi theo, ánh mắt như xoáy sâu vào sự việc trong tầm mắt .

Cái cảm giác như mất đi mọi thứ này là đau sao, Khả Kì cô lần đầu tiên được ném trái, đau quá !

Lòng tin sắt đá rằng lòng cậu chỉ có mình cô sụp đổ hoàn toàn, vỡ vụn . Là cô sai rồi, là cô không nên quá tin tưởng cậu ấy như thế, những lời người con gái đó nói là ... sự thật.

Dù không muốn nhưng lần này cô thừa nhận rằng cậu ấy thật sự thích ÂnDi, cô gái không có chút gì là nổi bật đó, có chăng chỉ là gương mặt ngây thơ thuần khiết !

Cô ấy hơn cô sao, không hề !

Cần môi cô sẽ không do dự, cô chấp nhận giúp cô gái bí ẩn đó và có lẽ cũng là giúp chính cô .

“ ... Tôi đồng ý...”

Tin nhắn đã gửi .

Ân Di cô không thể trách tôi, nếu cô là tôi khi hạnh phúc của cô bị đe dọa cô cũng sẽ giống như tôi, đấu tranh đến cùng cho bản thân và việc đầu tiên tôi sẽ làm ... là gạt bỏ trở ngại duy nhất là cô !

Cô gái có gương mặt baby thỏa mãn nhìn màn hình di động mỉm cười vui vẻ, khoe môi cong lên khoan khoái thưởng thức chút rượu vang đỏ sóng sánh trong ly.

Cô ngồi sang khoái ở quầy bar, mặc cho mọi ánh mắt kì lạ dõi theo .

Kế hoạch bước đầu đã thành công, một mình cô e rằng khó lòng thực hiện được nhưng có thêm cô gái đó, cô tin chắc mọi chuyện sẽ tiến triển hoàn hảo .

Đừng nhìn về bề ngoài xinh đẹp dịu dàng của Tiểu Princess, cô biết chắc khi cảm thấy hạnh phúc bị lung lay thì cô ta cũng dần thay đổi mà trở nên thủ đoạn tàn khốc thôi, có khi còn ghê gớm hơn cả cô nữa .

Không ai có thể dễ dàng đoán biết được qua vẻ bề ngoài, càng xinh đẹp lại càng đã man tàn nhẫn thôi .

Nó không biết làm cách nào mà nó lại trở về bên cái giường màu hồng quen thuộc được, mới nãy còn ở trên sân trường bóng rổ mà giờ này đã ở đây .

Nó mở mắt ra, bắt đầu cảm nhận được sự đau rất âm ỉ trong người .

Cánh tay còn bị ai đó nắm lấy, bồi bồi dán dán cái gì đó .

Đập vào mắt nó là hần nhẹ nhàng tỉ mỉ cầm lấy cánh tay xây xước của nó băng bó, ai cha làm cái gì vậy ?

Nó run run mở miệng, rụt tay lại nhưng hần thấy tay nó động đập vội kéo lại, thế là :

- Ai da, cậu ...cậu rút cuộc là đang làm cái gì vậy ?

Hần lại kéo lấy tay nó, lạnh lùng mở miệng

- Băng bó . Cô... đúng là đồ ngốc ?

Nó nổi giận :

- Cậu .. cậu bảo ai ngốc, có bỏ tay tôi ra không thì bảo ?

Hắn nhìn những vết thương trên người nó mà giận dữ :

- Có bản thân mà cũng không biết tự bảo vệ để bị thành ra như thế này ...

Nó bướng bỉnh hất mặt lên nghe câu trả lời của hắn, nghe xong lại đứng hình trong vài giây .

Ánh mắt hắn nhìn nó quan tâm, ôi sao mà đẹp đến thế ?

Hắn suy nghĩ gì đó rồi đột nhiên trầm giọng :

- Hứa với tôi ... đừng bao giờ để cho bản thân bị như vậy nữa, tuyệt đối ... không !

Trong lúc đó ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào phản chiếu lên ánh mắt màu hổ phách cương nghị của hắn cùng đôi mắt trong veo đáng yêu của nó!

Khung cảnh đẹp tuyệt cùng lời nói đó mãi mãi khắc sâu trong kí ức nó khó có thể lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tiến Một Bước Để Gần Nhau Hơn!

Trưa hôm sau nó trải qua một giấc ngủ dài và tỉnh dậy .

Mở mắt ra chào đón nó là bốn cặp mắt của bốn tên hotboy nhìn nó chằm chằm, nó hơi hoảng hồn lắp bắp hỏi :

- Vậy, có chuyện gì mà tụ tập ở phòng tôi vậy ?

Bảo quan tâm hỏi :

- Di, không sao chứ ?

Nó cười trấn an :

- Không sao, Di khỏe như voi rồi !

Hưng cười trêu chọc :

- Ngủ dữ quá hén, một mạch từ tối hôm qua đến trưa hôm sau !

Nó như nhớ ra điều gì rồi hỏi :

- À, mấy bữa nay hình như tôi không thấy cô Hoa thì phải ?

Hắn nghe nó hỏi sau đó từ từ cất lời, bao giờ hắn cũng có cái điệu bộ chậm rãi như thế :

- Mẹ tôi đi du lịch rồi, chỉ có điều mẹ tôi bảo bọn tôi phải trông nom cái đứa ngốc nghếch như cô !

Nó lườm hắn rồi quay sang Bảo :

- Ngày mai các cậu chờ tôi cùng đi học với nhé!

Ngay lập tức nó nhận được câu trả lời đồng thanh của cả bốn tên :

- Không được !

Rồi không nói không rằng cả bốn đi ra ngoài không cho nó có cơ hội kì kèo mặc cả, trước khi đi hắn còn nói :

- Nghi ngại cho khỏe, chú ý vết thương !

Không hiểu sao nó cứ cảm thấy là hắn đang quan tâm đặc biệt đến nó, chắc là nó lại mắc bệnh hoang tưởng rồi, làm gì có chuyện đó chứ !

Hắn là ai, cái tên ác ma kiêu lời, lạnh lùng vô cảm cơ mà !

Thế là như một mệnh lệnh, lấy lý do sợ vết thương của nó nhiễm trùng nó bị nhốt trong nhà mấy ngày trời còn bọn hấn thì lại được ... “đi học” .

Nhân lúc A Linh không để ý trông nom nó lên ra vườn, nhà hấn ngăn cách với ngoài vườn bằng kính trong suốt, ở trong nhà có thể nhìn ra ngoài vườn và ngược lại .

Nó đi dạo trong vườn nhà hấn, giữa một rừng hoa cỏ, cây cối được chăm chút cắt tỉa, có rất nhiều hoa và rất nhiều cây cỏ thụ to .

Nó nhắm mắt lại tận hưởng không khí trong lành có thể thấy được mùi đất nồng, hương hoa trong gió, sau mấy ngày chỉ thu mình trong phòng đây có lẽ là giây phút thư thái nhất của nó mấy hôm nay .

Giữa khung cảnh thiên nhiên như thế này, lạc trong đó nó chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một con vật gì đó . A, có phải mình nghe nhầm không nhỉ, ở cái biệt thự này lời đâu ra một con vật chứ ?

Nó dù không tin nhưng vẫn đi theo tiếng kêu yếu ớt đó, cứ đi đi mãi cho đến khi dừng lại ở một cái cây cây cỏ thụ .

Nó khó hiểu nhìn cái cây rồi lập tức phát hiện ra trên cây có ... một cái tổ chim lơ lửng như sắp rớt, không may rằng cái tổ chim đó lại nằm trên một cái cành khẳng khiu như muốn gãy đến nơi .

Hèn gì mấy con chim con nhỏ xíu trong cái tổ lại kêu gào thê thảm đến thế, chắc chúng mày sợ lắm .

Nhưng tao làm sao mà trèo lên đó được tay chân như thế này ...

Nó cứ đứng dưới gốc cây nhìn chăm chăm mấy con chim trong tổ và rồi bậm môi vút đôi dép sang một bên, đu cây học theo khi ...

Suy nghĩ mãi rồi nó cũng khổ sở le lét leo được đến chỗ cần leo, haha nó phục nó quá cơ !

Người nó run run nhìn cái cành ọt ẹt muốn gãy mà sợ hãi, lỡ mà té thì nó thế nào cũng “xương tan thịt nát, nói thế có quá không nhỉ, nhưng mà nó sợ quá !

Bàn tay nhỏ run run vươn ra chỗ cái tổ, người nhích từng chút một lên cái cành bắt đầu kêu răng rắc, miệng không thôi cầu nguyện cho bản thân .

Cuối cùng lúc nó ôm được những chú chim sẽ nhỏ cùng cái tổ vào lòng thì may mắn làm sao cái cành "đáng chết" cùng cùng lúc phát ra tiếng kêu khô khốc giòn tan : CRẮC !

Thế là ... cành gãy, nó theo cái cành từ trên cây rơi cái bịch xuống trước khi rớt còn kịp hét lên một tiếng “trần trời” : "A, cây gãy rồi !" !

Mắt nó không dám nhìn thẳng vào cái bãi đất cùng cỏ sắp sát gần ngay trước mắt, ôi thôi xong đời em !

Sắp xảy ra một vụ hôn ngoạn mục kiểu Pháp với đất mẹ thân yêu, huhu nó không muốn đâu !

Nó đáp đất, sao mà không thấy đau chỉ thấy nó té đè lên cái gì đó ấm áp an toàn còn ... môi thì chạm vào cái gì đó mềm mềm, còn thấy chút vị ngọt ở môi nữa .

Nó mở mắt, bờ mi run run từ từ mở ra đập vào mắt là một đôi mắt khác màu ... hồ phách, đáy mắt màu đen rất đẹp . Rất lâu nó cứ nằm bất động như vậy, mắt to tròn mở to hết cỡ kính ngạc, thôi xong vụ hôn đầu của nó theo cái cành gãy đi mất rồi !

Hấn nằm trên cỏ, đôi mắt nhắm lại mang ý cười cười cánh tay lạng lẽ ôm nó vào lòng lấy điểm tựa ngồi dậy, hình như sợ nó té nên mới như thế .

Não bộ chậm tiêu của nó chậm rãi hoạt động, rẹt rẹt đầu nó như chạm mạch trời ơi không nhầm thì này giờ là nó ... huhu hôn hấn .

Oh "my first kiss" đã ra đi theo năm tháng, ôi vụ hôn đầu của tôi làm sao có thể

Mặt nó từ trắng hồng chuyển sang hồng hồng, đồ lụng đụng ngay cái mặt bình thản như không có gì của hấn nó ... cứng họng .

Xấu hổ quá đi mắt còn hấn nhìn cái mặt nhỏ, dần đổi màu của nó mà không nhận được thoáng mỉm cười, khóe môi lại nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ .

Đương nhiên nó không thấy được vụ cười tuyệt đẹp đó !

Nhìn nó Thoại Vĩ thấy rất dễ thương, gương mặt thanh thuần động lòng người với cậu nó dường như đã là một phần không thể thiếu .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Show Diễn Văn Nghệ

Nó quay sang bên cạnh, mấy con chim bị hất văng bay sang bụi cỏ, tội nghiệp chúng mày, tao quên mất . Nó ôm cái mặt đỏ hồng hồng ôm mấy con chim nhỏ vào lòng rồi hấp tấp chạy lên lầu, ngại quá, xấu hổ quá !

Hắn nheo nheo mắt nhìn theo, thoáng chốc nhớ lại nụ cười vừa xuất hiện bất chợt lúc nãy của mình cậu nhận ra vì một ai đó cậu đã thay đổi, không còn là Thoại Vĩ của trước kia .

Vậy rút cục với Thiên Kì từ trước đến giờ tình cảm của cậu dành cho cô là cái gì, dù sao đi chăng nữa cậu cũng không cho phép bản thân thích một lúc hai người con gái .

Cậu không muốn mình biến thành một kẻ tự dối gạt chính mình, trái tim của cậu chỉ có thể hướng đến một người con gái và người đó ... rút cuộc ... là ai ?

Sáng hôm sau, bằng tài nghệ năn nỉ i ôi có một không hai của mình nó được đi học, dù không muốn nhưng vẫn phải đi kè kè dưới sự kèm cặp của một trong bốn tên hotboy .

Bàn dân thiên hạ đang định mở miệng “bà tám” dèm pha khi thấy nó đi cùng hotboy thì nhìn lên cái mặt nghiêm nghị của Vĩ, lập tức như robot đồng loạt im miệng .

Từng bước đi của cậu có một người con gái luôn dõi theo, có một người con gái luôn đau lòng vì cậu , thấy cậu đi cùng nó Khả Kì rất ghen tị .

Mấy ngày nay cậu ấy không gọi điện cho cô, nhắn tin cũng rất ít luôn khiến cô hụt hẫng .

Những toan tính xấu xa đã làm cô quên mất từ trước đến nay cậu vẫn lạnh lùng như vậy nhưng chỉ tại cô đã đa nghi ...

..... Giờ ra chơi

Nó đang yên ổn ngồi trong lớp nhóp nhép nhai bánh quy với Hạ Lan đột nhiên có người của ban công tác văn nghệ văn gùng gì đó của học viện đến tìm nó .

Nó không hiểu mô tê gì hết lật đật nhét miếng bánh dór dang vào miệng chạy đi, có chuyện gì thế nhỉ ?

Nó ngồi nghe các nhân vật quan trọng có tầm ảnh hưởng rộng lớn trong học viện bàn tán kế hoạch gì đó mà đầu quay mòng mòng, nó nghe loáng thoáng cái gì mà diễn kịch rồi tùm lùm tả la loạn cả lên .

Không chịu nổi nó kéo tay áo một chị lớp trên có quen biết trong buổi lễ hội mùa xuân ngơ ngác hỏi :

- Chị à, kêu em xuống đây có việc gì không vậy? Không có gì em về lớp trước nhé !

- Có chứ !

- À, lúc nãy mọi người nói cái gì mà diễn kịch đó em không hiểu ?

- À, chuyện như thế này sắp tới trường chúng ta có hội diễn văn nghệ, bên văn phòng truyền thông của trường cụ thể là ban công tác văn nghệ muốn diễn một vở kịch mở màn show diễn đó . Mọi người đang bàn bạc và đang lựa chọn người thích hợp cho vở kịch đó .

- À, ra thế ! Thế mọi người định diễn vở gì vậy ?

Nó tò mò hỏi theo bản năng và ngay lập tức nhận được câu trả lời :

- Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn

Cái gì? Sao mà giống con nít zậy ?

Nó cũng không dám văn vẹo hỏi han, chỉ nhìn mấy con người ở đó với ánh mắt khó hiểu, họ sau một hồi hợp ý kiến rồi ngồi cật cật viết viết cái gì đó .

Đúng như nó dự đoán, mọi người bốc thăm chọn vai diễn và ngoài dự liệu nó cũng phải bốc .

Trong phòng họp lúc này bỗng xuất hiện 4 tên hotboy quen thuộc, chắc mấy tên này cũng có trong vở kịch .

Eo, chắc nó cùng lắm là diễn vai người hầu của chú lùn thôi, nghĩ sao chứ nó mà biết tí gì về diễn kịch có mà heo cũng biết leo cây .

Nó dự đoán về số phận của mình, nhìn mọi người đi lên lắc lắc cái bình thủy tinh lấy lá thăm của mình rồi nhìn gương mặt chuyển sắc của mọi người mà toát mồ hôi hột . Lạy chúa, cho nó vai gì không phải nói, không phải đi, cứ đứng một chỗ là được rồi, làm cái cây cũng được .

Đến lượt, nó thò tay bốc đại một cái, mở lá thăm ra và chớp chớp nhìn mấy con chữ như nhảy múa trên đó : Vai Bạch Tuyết.

Nó cứ tưởng vai Bạch Tuyết phải là của Khả Kì chứ nhưng trái ngược cô nàng lại đóng vai bà phù thủy, ôi quái thật thế giới này lộn ngược mất rồi .

Nó nhìn xung quanh, Thoại Vĩ làm hoàng tử, Phong, Thiên, Bảo, Vũ, Minh Minh, Tiểu Trúc, Hạo Quân làm bảy chú lùn.

Nó lắp bắp nhìn bảng phân vai hỏi lại :

- Chị ơi, em xin đổi vai cho Khả Kì có được không ạ ?

Câu trả lời là một cái lắc đầu chắc nịch của chị khóa trên, mấy chị khóa trên khác hết nhìn Thoại Vĩ với ánh mắt rồi quay sang nó với ánh mắt ghen tị xen lẫn ngưỡng mộ .

Tại vì sao, tại vì trong kịch bản phát ra có một cảnh hoàng tử ... aaaa ... hôn công chúa đó .

Nụ hôn của Thoại Vĩ “ác ma” đáng giá ngàn vàng, haizzzz, ai thích thì thích nó không thích, nghĩ sao mà lại hôn hần lần nữa trời .

Đầu óc đen tối nghĩ đến cái giây phút ngưng ngừng hôm đó không nhận được mà ... đỏ mặt . ư

Ân Di, may thật là ...

Mọi người bàn bạc, còn hai tuần nữa là show diễn văn nghệ được tổ chức tại sân khấu lớn của nhà hát lớn thành phố, thu hút sự chú ý của nhiều người với sức ảnh hưởng khá lớn.

Phải tập trung gấp rút chuẩn bị và tập kịch thôi .

Thế là từ đó, mỗi ngày sau khi tan học nó đều phải tập kịch, luyện giọng chuẩn bị trang phục hai tiếng rưỡi mỗi ngày, mệt mỏi phờ phạc .

Ra về thì luôn có bốn tên hotboy kè kè đi bên cạnh như bảo mẫu, rất mất tự do a .

Nó an ủi bản thân cố chịu cố chịu, học kịch bản rồi thử trang phục lo phần đạo cụ mệt là cuối cùng thời gian cũng như con thoi mà trôi qua với bao nhiêu “mồ hôi và nước mắt”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Oan Gia Của Lan Lan

Và hai ngày trước khi công diễn vở kịch đã có chuyện xảy ra với Lan Lan, nó cũng phát hiện ra một cặp đôi mới rất đẹp và đang có ý định gán ghép cho hai người .

Chuyện như thế này

Hôm đó sau khi ra về Lan Lan chạy ù đi mua cho nó hai phần gà rán và nước uống mát lạnh, dừng hỏi vì sao lại hai phần nó mà “nam thực như hổ nữ thực như nam”.

Với nó hai phần gà to bự thế này là còn ... ít đó .

Xách hai túi thức ăn to Lan Lan lại bình bịch lên cầu thang tiếp tế thực phẩm khẩn cấp cho nó và sự việc “hấp dẫn” xảy ra.

Vì qua vội vàng cô nàng không nhìn đường và việc gì đến các bạn cũng biết .

Bộp, cô nàng va phải ai đó, dáng người a quen quen, túi đồ ăn bay vèo lên ngọn mục và ... anh chàng xấu số đó giống như một nghệ sĩ chuyên nghiệp nhảy lên và chụp gọn túi gà trong tay .

Lan Lan không nhận được thốt lên :

- Giỏi quá!

Và anh càng kia nhếch miệng cười khi thấy vẻ mặt biểu tình sâu sắc của Lan Lan, cô nàng nhìn kĩ anh hùng lúc này và há miệng :

- Á ... Là ... là mi sao?

- Á ... Là ... ta sao?

Hắn ta nhái lại giọng nói lấp bắp của cô nàng .

Hạ Lan cô không nhầm đâu, mắt còn chưa bị quáng gà hắn kẻ đứng trước mặt cô có mối thù “mấy tháng không đổi” chưa trả đủ đã đường hoàng xuất hiện a .

Vậy mà cô mới nãy còn mở miệng khen hắn, thiệt là mắt mặt, phải sửa chữa lỗi lầm thôi :

- Đồ xui xẻo, tránh ra đưa túi đồ đây cho ta .

Hắn nhìn cô, ngay từ lúc cô va vào hắn, hắn đã nhận ra đây chính là cô nàng bốc đồng hôm đó, chọc giận cô quả là thú vị.

- Cô ... không thể báo đáp ân nhân một chút sao.

- Ân nhân ... ?

Lan Lan đảo dác tìm kiếm, quay qua quay lại trên người hắn hỏi lại lại :

- Có sao ... Không có. Chỉ thấy một tên lưu manh lắm xấu mặt về đẹp mỹ quan vốn có của cái cầu thang xinh đẹp này thôi .

Cô nhấn mạnh chữ “lưu manh” rất rõ ràng rồi trừng mắt :

- Đưa túi đồ cho ta!

Hắn ôm khư khư cái túi trong tay, đi lại chỗ lan can giờ ra như muốn ném bay xuống dưới, túi đồ lơ lửng như về mặt sững sờ của Lan Lan cười cười, nụ cười khá đẹp mà theo suy nghĩ của cô nàng bây giờ là “nham nhở, vô duyên” :

- Nếu mà không có tôi thì cô ... cùng cái này ... sẽ ... bịch một cái mà đập đất an toàn đó, để xem cái phần gà rán này có còn nguyên vẹn không ? Tôi thấy có hai phần lận đó, cô ... quả là rất háu ăn a .

Lan Lan cô quả thật ăn nhiều thiệt đó nhưng bình sinh rất ghét ai nói cô háu ăn, cảm tưởng giống như họ kêu cô là ma đói vậy .

Vậy mà cái từ “háu ăn” đáng chết đó lại phát ra từ cái miệng thôi của hắn với lại cái này đâu phải của cô là của Ân Di mà, cô rất ... rất khó để kiềm chế cơn tức bộc phát lúc này a!

Cô trừng mắt rút dép và hành động, mặc kệ đồ dép hàng hiệu đắt cỡ nào cô ném .. cô ném ... ném chết cái tên kia đi .

Dép bay lên, một đường cong ngoạn mục a bay thẳng sượt qua đầu hắn và ... được một bàn tay mảnh mai chụp lại . Hi tiết lộ là bàn tay của nó đấy .

Nó xuống cầu thang nhận đồ tiếp tế và vô tình chứng kiến một màn đấu khẩu hấp dẫn nên quên cả đói mà ngồi xem .

Đến giây phút gay cấn mới xuất hiện, ôi không nó suýt nữa thì thương tổn đến cái mặt nếu không nhanh tay chụp cái dép vàng ngọc của Lan Lan lại .

- Lan Lan à, đồ ăn của tớ đâu ? Sao lại có cái dép chào tớ thế này ?

- Ân Di ?????

Giọng nói ngạc nhiên quen thuộc vang lên, thanh niên dừng cảm giấu mắt này giờ quay lại .

Thông cảm này giờ nó nghe lén nên đứng sau lưng anh ta chỉ có thể nhìn thấy phía sau a giờ nhìn thấy rõ dung mạo này thì lại há mồm :

- Bảo Sao cậu lại ở đây ?

Thì ra ... kẻ thù không đội trời chung hôm đó của Lan Lan là Bảo nhà ta sao?

Way nhìn xem hai người này nhìn rất là đẹp đôi nha, toàn trai tuấn tú gái xinh đẹp cả thôi .Càng nhìn càng thấy hợp đó!

Lan Lan há miệng :

- Mi ... biết thằng cha này sao ?

Nó gật gật đầu.

- Đây là một trong bốn hotboy mà lúc trước mi nói với ta đó, chính mi nói với ta mà không biết mặt Bảo sao ?

- Là ... là thật sao ? Hấn á ...

Nó lại vô thức gật đầu . Bảo ở bên cạnh nhìn Lan Lan trêu chọc mỉm cười phụ họa .

- Hấn ... mi ...

Lan Lan lần đầu bối rối, túm tay nó tiện tay giật luôn túi đồ ăn trên tay Bảo chạy bán sống bán chết lên cầu thang thờ vội vã đến là tội nghiệp .

Còn nó bị lòi xềnh xệch đi mà không hiểu tại sao ...

Chuyện này cũng vì thế mà kết thúc rất khó hiểu vì vẻ mặt của Lan Lan, cô nàng đôi lúc nghiêng răng nghiêng lợi khi nhớ lại sự việc hôm đó còn nó đưa tay lên vò tóc khó hiểu .

Trong những mệt mỏi áp lực của show diễn văn nghệ câu chuyện của cô bạn này dần được nó quên đi, về một cái và cuối cùng đã đến ngày công chiếu vở kịch .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cố Ý

Mọi người xắn tay vào chuẩn bị hoàn thiện những khâu cuối cùng, nó cùng các thành viên đội kịch đang ở trong phòng trang điểm và thay trang phục .
Chị make up kiêm phụ trách trang phục đưa cho nó một cái váy khá cầu kì, màu sắc rất đẹp còn giúp nó trang điểm làm tóc nữa .

Không khí sôi nổi, khăn trương của phòng trang phục bỗng nhiên lặng im, yên tĩnh hẳn đi nó vừa trang điểm xong nhìn quanh thì thấy mọi người cùng nhìn chăm chăm ra phía cửa. Nó không nên nổi tò mò cũng theo ánh mắt của mọi người mà ngoái đầu lại nhìn theo và lặng im trong giây lát.

Ở đó hấn thay xong bộ trang phục lịch lãm tuyệt đẹp của hoàng tử đứng đó, vẫn gương mặt đẹp không biểu lộ cảm xúc gì .

Mấy ngày nay hấn và nó phối hợp tập kịch cũng nhau khá ăn ý, không còn nhìn thấy bộ mặt dửng dưng khó chịu của hấn nữa, tâm trạng nó vì thế mà cũng tốt hơn rất nhiều, hiệu quả học kịch bản cũng tốt hơn .

Mọi người ai nhìn thấy hấn cũng choáng chứ không riêng gì nó, thực sự là hấn rất đẹp trai nha, trái tim nó lại một lần nữa vì hấn mà xao động, nguy hiểm quá .

Nó quay mặt bước vội vào chỉnh trang lại tóc vừa để tránh đi ánh mắt của hấn, nghĩ là làm nó bước thẳng vào phòng trang điểm riêng của mình lúc này không có một bóng người .

Và bất ngờ thay nó thấy trên hộp đồ trang điểm có một quả táo đỏ, vỏ bóng lộn rất đẹp và hơn nữa là quả táo này đã bị cắn một miếng .

Dưới quả táo có một mảnh giấy nhỏ, trên đó viết mấy chữ thế này : “ Hoàng tử đã cắn thử rồi, công chúa hãy yên tâm rằng quả táo này không có độc, tặng công chúa quả táo này. Kí tên : *Người thầm lặng mãi mãi bảo vệ công chúa!*”

Nó hồi hộp nhìn nét chữ, nét chữ cứng rắn rất có hồn rất đẹp, là của ai ? Nó cầm quả táo trong tay chạy vội ra hỏi người bảo vệ trông giữ an ninh khu vực đó, nó rất muốn biết chủ nhân của quả táo là ai . Nó thở hắt hắt :

- Chú ơi, từ nãy đến giờ có ai vào phòng trang phục của cháu không ạ ?

Rất mong chờ nhưng câu trả lời nhận được lại không như nó mong muốn, chính là ông bảo vệ nhìn nó lắc đầu :

- Không có ai cả . Có việc gì hả cô bé ?

Nó thở dài rồi lắc đầu :

- Dạ không có gì . Xin lỗi đã làm phiền chú !

Khi nó vác cái mặt tiếc nuối quay đi, ông bảo vệ già lâu năm của trường mới quay lại nhìn vuốt vuốt mồ hôi trên mặt, trời quả nhiên nói dối với ông rất khó .

Thực ra, lúc nãy ông có vô tình nhìn thấy thiếu gia của tập đoàn đối tác đầu tư nguồn vốn cho trường bước vào bên trong phòng thử đồ của cô bé đó.

Ông cũng sợ cậu ấy dở trò biến thái nhưng nghĩ kĩ thì cậu thiếu gia giàu có đó thì số con gái bám theo cậu ta có thể nói đếm không hết hết trên đầu ngón tay thì làm gì mà lại có tư tưởng bệnh hoạn như ông nghĩ.

Thôi quên đi, im lặng là vàng .

Cậu thanh niên được mệnh danh là “ác ma học viện” đó lúc bước ra khỏi phòng nhìn thấy ông còn ra dấu im lặng, chắc là muốn ông câm miệng đây mà .

Sự thật thì Thoại Vĩ cũng không hiểu làm sao chính bản thân cậu lại tặng cho nó quả táo cắn dở đó, dạo này chắc đầu óc cậu không bình thường, cậu còn muốn nói cho nó biết rằng dù cho có chuyện gì xảy ra sẽ luôn có cậu ở bên cạnh bảo vệ cho nó !

... Lúc đó ... Tại khu hành lang tối ...

Có một nàng phù thủy xinh đẹp đứng bên cạnh một chú lùn cũng xinh đẹp nốt, nàng phù thủy cất tiếng nói lạnh băng :

- Chuyện đó cô thu xếp ổn thỏa rồi chứ ?

Chú lùn lùn thực ra là một cô gái có gương mặt baby nhếch môi cười :

- Chuyện đó có thể nói là xong cả rồi, đến lúc chỉ có một mình cô ta trên sân khấu thì lúc đó sẽ có trò hay để xem, đảm bảo sẽ không liên lụy đến ai khác . Yên tâm, kẻ thù của tôi chỉ có cô ta sẽ không làm ai khác ngoài cô ta bị thương đâu .

Cô gái trong trang phục phù thủy mỉm cười, nụ cười lạnh thấu xương không một chút ẩn nấp :

- Mong là như vậy ...

... Nửa tiếng sau ...

Tại sân khấu lồng lầy được chuẩn bị kĩ càng, khách đến xem hội diễn văn nghệ của Harles đông nghịt, mọi người đã yên vị ở chỗ ngồi. Và rồi qua lời dẫn truyện khéo léo, âm áp hội diễn được khai mạc .

Tiết mục đầu tiên, giống như trong câu chuyện cổ tích mà trẻ em thường được cha mẹ kể cho nghe, người ta thấy một khung cảnh tuyệt đẹp với cây cối và tòa lâu đài . Người dẫn truyện, các diễn viên diễn rất xuất sắc khúc đầu đầu của câu chuyện .

Bà phù thủy xinh đẹp có vẻ nham hiểm đến bất ngờ, các chú lùn đẹp trai xinh xắn xuất hiện tiếng các fan của họ hét lên rầm rộ: “AAAAAAAAAAAA”.

Đến khung cảnh khu rừng với căn nhà nhỏ, chỉ có một mình nàng công chúa Bạch Tuyết ở đó, như trong câu chuyện lúc bà phù thủy đến đưa cho công chúa quả táo thì người ta nhìn thấy nụ cười rất đẹp của bà phù thủy, không đơn thuần là kịch bản mà đó là tâm trạng thật của Thiên Ki. Cô cảm thấy rất vui, khi biết rằng Ân Di sắp gặp nguy hiểm, sự ghen tức tình yêu đã biến cô trở nên thủ đoạn biết chừng nào ...

Lúc “BạchTuyết” Ân Di mới cầm quả táo, phù thủy với nụ cười bí hiểm gian ác xuất thần biến mất sau cánh gà thì một tiếng động kinh người vang tới tai nó, rợn người : "KÉT ... KÉT ... "

Tiếng động lạ rõ ràng mồn một mang theo dự cảm không lành của nó giống như tiếng một vật gì to lớn sắp đổ sập xuống .

Nó quay lại nhìn căn nhà mô hình nghiêng nghiêng sau lưng, dàn đèn sân khấu cũng mô hình căn nhà to lớn từng chút từng chút một sát gần mắt nó, việc gì đang xảy ra, ai ... ai có thể nói cho nó biết .

Ầm ầm, nó mở to mắt hoảng sợ tột cùng ... tại sao lại như vậy ... nếu có chạy cũng không kịp nữa rồi, nó chết mất, nó cam chịu nhắm chặt mắt, gương mặt trắng bệch .

Ầm, tiếng động vang lên nó văng sang một bên, dàn đèn sân khấu cũng mô hình đổ sập xuống đè lên mọi thứ.

Tiếng la hét chói tai của khán giả tắt cả vọng lại trong tai,nó thấy âm áp ,nó cảm nhận ra rằng có cái gì đó đè lên nó ôm lấy nó .

Là nó còn sống hay đã chết, một chất lỏng nóng ẩm nhỏ giọt trên mặt nó . Là máu phải chăng ?

Nó còn sống hay đã chết ? Nó kịp thời nhận ra mùi bạc hà quen thuộc, trong lòng người đó rất an toàn, bộ trang phục hoàng tử và nó nhận ra cái thứ màu đỏ trên mặt nó lúc này không phải của nó .

Hắn nhìn nó trấn an :

- Không sao chứ ?

Rồi hắn ngã gục, đầu hắn tựa vào vai nó .

Mắt nó thoáng chốc đã ngập nước, hoảng sợ, nó cũng biết việc gì đã xảy ra, là hắn ôm lấy nó ngờ ngác ngốc nghếch nhảy sang một bên tránh cái khối đáng sợ sắp ập đến nhưng không kịp vẫn có cái gì đó ghê gớm ập lên người hắn .

Dường như thà là nó đang gặp nguy hiểm cảm giác có khi còn dễ chịu hơn là lúc này, xin cậu đừng vì tôi mà gặp nguy hiểm, xin cậu đừng .

Mắt hắn nhắm lại chỉ có thể thấy hàng lông mi dài đẹp như của con gái, đôi môi nhợt nhạt mím lại, con mắt nhắm lại, nước mắt nó vì thế lại bắt đầu chảy dài và nó ngất đi không biết gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Khoảng Cách

Nó tỉnh lại, hoàn toàn không xây xước gì chỉ thấy một màu trắng và lại ở trong bệnh viện .

Việc đầu tiên là nó chân đất bước đi ,chầm chậm đi tìm hắn, nó muốn biết hắn hiện giờ như thế nào, vẫn giữ nguyên gương mặt đó mái tóc nâu xõa dài qua vai.

Nó mò mẫm khắp hành lang và cuối cùng thấy hắn an toàn trên một giường bệnh, đầu băng lại và đang chìm trong giấc ngủ, bên cạnh là Khả Kì nước mắt chảy dài ...

Nghĩ ngợi một lúc dù rất muốn ngồi bên cạnh nhưng nó vẫn cắn răng trở về phòng bệnh của mình, nhìn đôi chân trần của mình nó tự cười một mình, mày ngốc lắm, người ta đã có bạn gái rồi mà đâu đến lượt mày lo đâu chứ ...

Khả Kì nhìn Thoại Vĩ đầu quấn băng trắng, nhắm mắt thiếp đi trên giường bệnh, khuôn mặt xinh đẹp của cô thật vô hồn, cô ngồi ngây ngốc nhìn chăm chú gương mặt thân quen đó .

Đôi mắt to tròn kinh ngạc, gương mặt thất thần đượm chút ưu buồn bàn tay cô cứ nắm lấy bàn tay cậu, giây phút biết cậu không có gì nguy hiểm trái tim bị treo cao của cô như được hạ xuống ...

Có nằm mơ cô cũng không ngờ rằng, Thoại Vĩ không bất chấp nguy hiểm, khi thấy cô gái đáng ghét đó sắp bị dàn sân khấu áp lên người, cậu đã không ngần ngại mà lao thẳng từ khu vực hậu đài đến ôm lấy cô ta, dùng đôi vai thân quen đó mà che chở cho cô ta .

Cô cũng không biết việc làm đó của cô đã khiến cậu bị nguy hiểm, một suy nghĩ điên rồ bỗng lóe lên trong đầu cô, cô muốn ... rất muốn ngay lập tức làm cho cô gái đó biến mất khỏi thế gian này .

Lòng thù hận mang tên ghen tị, ghen ghét không tên trong cô vì tình yêu dành cho ai đó đã dần lớn dần lên, đến nỗi chính bản thân cô cũng không kiểm soát được bản thân mình .

Liệu có một ngày cô sẽ hối hận về những việc mình đã và sắp làm không, câu trả lời của cô là không, vì cậu ấy cô sẽ làm tất cả ... chỉ để cậu mãi và sẽ mãi là của cô mà thôi ...

... Vài ngày sau ...

Nó đang ngồi đọc tiểu thuyết mới mượn của Lan Lan, tiểu thuyết rất hay nhưng rất tiếc cô không thể tiếp thu được một chữ nào, không có một chút hứng thú.

Những suy nghĩ miên man cứ luẩn quẩn trong đầu nó như : “Hắn giờ này đang làm gì?”, “Đã đỡ chưa?”, “ Ăn uống có tốt không?” cứ làm nó thấp thòm không yên .

Điện thoại trong túi áo nhỏ rung rung, có người gọi đến . Đập vào mắt nó là một dãy số lạ, nó hơi ngần ngại nhưng cũng nhấn nút chấp nhận, vang lên bên tai là giọng nói quen thuộc của Vũ, giọng nói có chút gấp gáp, yếu ớt ngập ngừng :

- Di đó hả ? Biết... ai đây không ?

Nó cười :

- Vũ đừng đùa nữa, làm sao mà vào giờ này lại gọi điện cho Di ...

Cậu ngập ngừng mở lời :

- Chỉ là ... Vũ... nhớ Di thôi ...

Nói cũng đúng đã mấy ngày nó không gặp cậu ấy, từ cái ngày mà Vĩ thay nó chôn cái dàn sân khấu kinh dị đó . Mà cậu ấy nói cậu ấy nhớ nó ... là sao ta ?

- Vũ ... đùa kì quá ! Có chuyện gì không ?

Vũ thoáng cười đau khổ, đến giờ phút này cậu không hề đùa chỉ là cậu nhớ nó mà thôi, nhớ rất nhớ .

Nhìn máu từ vết thương ở bả vai cứ chảy ra mỗi lúc một nhiều và đàn anh Hạo Quân gục ngã ngất đi bên cạnh cậu đắn đo suy nghĩ và mớ lời :

- Di ... có thể ... giúp Vũ một việc được không?

....

Nó mặc áo khoác, lấy chìa khóa nhà chạy vội lên taxi đến đại điểm mà Vũ nói .

Giọng nói có phần gấp gáp khó nhọc của Vũ mất luôn sau khi nó khi xong địa chỉ mà cậu nói, lo lắng nhìn điện thoại nó gọi lại nhưng không ai bắt máy .

Cậu ấy nói nó đến địa chỉ ghi trên giấy này, cậu bảo nó đến giúp cậu băng bó vết thương, cậu hiện đang bị thương và không biết nhờ vả ai ngoài nó .

Nó mang theo nỗi nghi vấn trong lòng đến một con hẻm nhỏ, đèn đường tối thui hun hút, ở nơi đó, nó phải rất khó khăn mới nhìn thấy không chỉ một mà là hai con người mê man bất tỉnh với vết thương không nhẹ trên người .

Đều là gương mặt quen thuộc cả, nó vội vội vàng vàng chạy lại nhờ vả bác lái taxi phụ giúp đưa hai con người bất tỉnh lên xe về nhà cũ của nó .

Cũng may là nó nhớ mang theo chìa khóa nhà, địa chỉ này cũng gần với nhà cũ của nó có thể đưa hai người này đến đó ở tạm .

Tối thui thế này không thể để hai người này lạnh lẽo nằm đây được .

Bác tài nhìn hai chàng trai trong bộ dạng thương tích máu me mà nhìn nó ái ngại, nó nấn nỉ gây lười ông tài xế lăm chuyện mới thương tình mà đưa hai còn người này đến nhà nó .

Khi hai con người vào được đến phòng cho khách của nhà nó, hơi bụi chút xíu nhưng vẫn còn sạch chán, hai con người nằm an vị trên giường .

Nó chạy bộ đi mua ít thuốc cần thiết và bông băng, cũng may nó có học qua một khóa học cơ bản về sơ cứu vết thương nên cũng còn xài tạm được ...

Múc một chậu nước ấm ấm nó rửa sơ qua vết thương cho hai người, giúp lau luôn cả gương mặt lấm lem mồ hôi và đất của họ nó không nén được mà thở dài.

Tội nghiệp cho bọn họ, những vết thương này cũng không phải là nhẹ, làm sao mà hai con người nổi tiếng giỏi võ như thế mà ra nông nổi thế này nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Bất Ngờ

Tiếng chim hót trong trẻo vang vọng mãi bên tai đã đánh thức giấc ngủ chập chòn của Hạo Quân, cậu tỉnh lại và nhanh chóng nhận ra mình đang ở một căn nhà xa lạ, có chút gì đó trong không khí ám áp thân quen khó lí giải . Cách bài trí sắp xếp đồ đạc rất giống với căn nhà cũ ngày nhỏ của cậu, giống lắm .

Ôm cái đầu tê liệt, cậu giật mình nhìn thẳng nhóc bên cạnh, Hạo Vũ bị thương nằm ngủ say như chết, vậy không phải nó đưa cậu về đây sao, đây không phải nhà nó sao ?

Nhìn những vết băng bó cẩn thận, tỉ mỉ trên người cậu xò đôi dép để sẵn dưới giường quờ quạng xuống dưới.

Cậu đi qua mấy căn phòng sạch sẽ có đồ đạc sắp xếp ngăn nắp và lần theo cầu thang xuống dưới nhà, ở đó có một cô gái đang hi hục nấu nướng gì đó dưới bếp .

Còn ai vào đây ngoài nó, sáng sớm nó ngủ dậy ở căn phòng bên cạnh họ, bật dậy tất tả chạy đi ra chợ mua đồ còn phải lên mạng học cách nấu cháo dinh dưỡng siêu tốc nữa .

Nó làm theo y như hướng dẫn trên mạng, mua ít thịt và sò tươi về nhà sơ chế như mama ngày trước bày, chờ cháo chín là bỏ sò và thịt đã xào qua vào khuấy đều .

Nó ngồi bầm ngón tay chờ cháo chín, giống như thói quen ngày nhỏ mỗi khi chờ mẹ nấu cơm xong cho cả hai anh em. Khoan, nó nhớ ra sơ sơ rằng ngày xưa nó còn ... còn có một người anh trai giống y chang như trong giấc mơ lạ mà nó thường gặp vậy .

Bầm ngón tay, nó ngơ ngác làm lại một lần nữa, từ nhỏ đến giờ nó thường hay bị những cơn đau đầu kinh khủng hành hạ, bác sĩ bảo là do di chứng của một vụ tai nạn nào đó gây ra .

Kí ức của nó luôn xuất hiện một mảng nhỏ trắng xóa, cố gắng thật nhiều để nhớ lại cũng vô ích, càng cố gắng lại càng mờ mịt hơn .

Mẹ nó thì hình như không muốn nó nhớ lại, mỗi lần như thế nó lại hỏi tại sao mẹ lại không muốn con nhớ lại?

Câu trả lời mặc định và muôn thưở vẫn sẽ là cái lắc đầu lảng tránh của mẹ và câu nói : “Như thế sẽ tốt cho con hơn!”

Một con người sững sờ tại cầu thang, cánh tay gầy của cậu níu vào thành cầu thang chống đỡ không cho mình khụy xuống, nhìn cái cách bấm tay đó sao mà giống em gái nhỏ của cậu quá.

Cái thói quen bấm tay đó là do cậu dạy cho con bé mỗi lần con bé quấy khóc khi chờ mẹ nấu cơm.

Cậu nói con bé hãy bấm tay như cậu, bấm thật nhiều, đều đều thì mẹ sẽ nấu xong, lúc đó con bé sẽ tin ngay không còn quấy phá nữa mà chăm chú bấm bấm ngón tay nhỏ xinh mà chờ đợi .

Cậu nhớ con bé, rất nhớ, cậu còn nhớ cả người mẹ ích kỉ mà cậu vừa hận vừa yêu thương sâu sắc đó nữa.

Người mẹ nhẫn tâm ruồng bỏ cha và cậu mà đi và còn nợ mang theo em gái nhỏ yêu quý của cậu ra đi trong đêm tối, lí do theo như người mẹ kế của cậu nói là vì một người đàn ông xa lạ khác .

Trải qua một kỉ niệm hè ở Úc về, cậu mất tất cả, mất cả mẹ và em gái và nhận được một câu trả lời kinh hoàng từ một người phụ nữ xa lạ, người mà từ đó về sau cậu gọi là mẹ kế .

Cậu còn bất ngờ có thêm một cô em gái, tầm tuổi cũng giống như em gái mất tích của cậu ,cái gai đình cậu đang sống vẫn là một gia đình đầy đủ cả bố lẫn mẹ và em gái nhưng với cậu sao mà xa lạ quá .

Cậu quay lại lên lầu, bước chập choạng vào nhà vệ sinh vốc nước như điên táp lên mặt để cho mình tỉnh táo lại, là mơ thôi em gái cậu theo như mẹ kế nói đã không còn rồi mà .

Cuối cùng nồi cháo đầu tiên của Ân Di cũng chín rồi, nó nhón chân lấy cái âu nhỏ trên giá để chén ở trên cao, không cẩn thận tuột tay làm rớt xuống và luống cuống ngã người ra chụp .

Kết quả nhận được nếu nó chụp cái âu giữ nhiệt cho cháo sẽ là cả nó và cái âu sẽ đáp đất ngoạn mục và có một nụ hôn kiểu Pháp với sàn nhà.

Ai, ai làm ơn làm phúc cứu nó với !

Ông trời quả không phụ lòng người, Hạo Vũ đã kịp thời ôm lấy nó trong giây lát, nhanh chóng giúp nó có cảm giác an toàn .

Hình ảnh có phần kì quặc và hắc ám này cũng chui thẳng vào tầm mắt của Hạo Quân, nhưng không ... mọi sự chú ý của cậu tất cả đều đặt vào vết sẹo ở vai trái của Ân Di .

Vết sẹo đó nếu cậu không nhớ nhầm thì rất giống vết sẹo để đời của em gái cậu.

Vết sẹo đó có khi hai anh em đi chơi trong công viên giải trí cậu vô tình không trông em cẩn thận làm con bé té mấy nghịch ngợm bị ngã .

Con bé bị rách bả vai, vết thương rất sâu làm con bé cứ khóc mãi không ngừng làm cậu và cả nhà một phen khiếp vía ... Nhớ mãi, cậu còn nhớ hình dáng vết sẹo đó nữa , việc này là sao đây ?

Cậu lao đảo đi lên phòng, đầu óc lạnh băng tới luyện mười mấy năm ròng sục đổ trong chốc lát, cậu muốn bình yên suy nghĩ lại .

Đó liệu ... có phải như cậu nghĩ là em gái cậu không?

Cậu vươn tay đóng sập cửa lại rồi ngồi sục xuống sàn, tất cả các sự việc xảy ra quanh cậu rút cuộc là có ý nghĩa gì ?

Khi nó chạy vội khỏi vòng tay Hạo Vũ, nói cảm ơn vội vã và lấy lí do đem cháo cho anh Hạo Quân bước lên phòng thì ở đó còn lại cái giường trống trơn, áo khoác đen trên móc cũng không còn .

Chúng tỏ anh ấy đã lẳng lặng rời đi, đúng là tính cách lạnh lùng băng giá, đi cũng không nói với nó, ân nhân tối qua của anh ta một tiếng nữa .

Hạo Vũ cũng chào nó một tiếng rồi đi khỏi, môi cậu ấy mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi .

Cậu ấy gọi điện thoại cho ai đó rồi rất nhanh, 5 phút sau một chiếc xe oto đen đỗ xích trước cửa nhà nó .

Nó trợn mắt nhìn chằm chằm Hạo Vũ, phải rồi người ta là con nhà máu mặt mà, cần gì mà mày ngạc nhiên như dân quên lên tỉnh thế chứ?

Mất mặt ... mất mặt quá đi !

Cậu hỏi nó có đi cùng về nhà Vĩ không, hôm nay là chủ nhật, thôi cho nó một hôm được tự do không ai quản lý vậy. Ta sẽ đi chơi, đi ăn, đi shopping với Lan Lan cho thỏa thích mới được, một ngày nắng vàng, thời tiết thuận lợi để đi chơi ...

Tạm biệt Vũ, nó cũng alo cho Lan Lan .

Rất nhanh chóng hai đứa đã có mặt ở khu trung tâm thương mại náo nhiệt sầm uất của thành phố .

Ở đó bọn nó còn gặp cả Tiểu Nghi, cả ba bắt lấy nhau nhanh chóng và hòa nhịp vào cuộc chơi.

Ăn uống thả ga, chơi rất nhiều trò chơi, mua một đồng hồ, đi dạo không biết mệt mỏi khắp thành phố và cười toe toét suốt cả ngày hôm đó .

Cả ba không hề biết rằng, theo sát Ân Di luôn có một người mặc đồ đen có vẻ rất mờ ám, luôn theo dõi cô bạn .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Sắp Đặt Kế Hoạch !

Nó đi chơi đến tối muộn mới về nhà, nó còn huyết sáo lú lo, vui không tả nổi .

Vừa bước vào cửa trái ngược với vẻ mặt “tươi như hoa” của nó là nét mặt đen sầm sì “tối tăm như *** nổi” của Thoại Vĩ. Nó thản nhiên phớt lờ hấn và vui vẻ đi lên lầu, mặc kệ mi, mi buồn chứ ta có buồn đâu, tâm trạng ta đang vui không muốn đối diện với bản mặt Bao Công xử án của mi đâu .

Nó vui vẻ lướt qua hấn đi lên cầu thang, cổ tay đột nhiên bị khóa chặt, bước đi của nó đột ngột dừng lại .

Nhìn cánh tay với những ngón tay đẹp thon dài của hấn nắm lấy bàn tay nó, nó không khỏi sùng sốt :

- Làm cái gì thế ?

Hấn nói, giọng nói mang chút nguy hiểm ớn lạnh :

- Cô không biết sao còn hỏi ?

- Biết ... ?Biết cái gì mới được cơ chứ . Với lại cậu bỏ cái bản mặt cáu kỉnh khó ưa đó đi, tôi đã làm gì có lỗi với cậu mà cậu trưng cái bộ mặt đó ra cho tôi ngắm hả ?

- Cô ... đi đâu giờ này mới về ?

- Đi ... Ê, mà việc này có liên quan gì đến cậu sao ? Tôi đi đâu là quyền của tôi .

Nó đang định trả lời hấn thành khản ngoan ngoan thì chợt nhận ra nó chưa làm gì để hấn trưng cái bộ mặt tức giận tột cùng lên với nó, còn giờ giọng hách dịch nữa ... nên nó nhanh chóng khàn cổ lên cãi .

Thoại Vĩ cũng không biết tại sao hai hôm nay không thấy nó ở nhà cậu lại sốt sắng lo lắng, nghĩ đến nó nhiều như vậy và còn bày tỏ thái độ giận dữ chưa từng thấy như vậy.

Cậu tự nhiên trách nó, không thể nói vì cậu lo cho nó, lo sợ nó bị gặp nguy hiểm như những lần trước nên đành phải nói lạc đi so với suy nghĩ của của mình thôi .

- Cô ... Cô đang ở nhờ nhà tôi, nhà tôi không cho phép cô ra vào như cái chợ thế ...

- Cậu ... được lắm ... Đồ ... đồ lắm mồm ...

Nó nghe xong câu nói nhà tôi ... nhà cô gì gì đó của hấn, không biết thân biết phận buột miệng **** hấn, câu nói với những người khác thì có thể vô tư nói ra còn hấn thì ...muốn chết mới dám nói hấn như thế .

Nó biết mình có hơi quá lỗ, nhân lúc hấn đang trợn đôi mắt của mình nhìn nó, nó nhân lúc hấn không để ý dọt thẳng lên lầu, chạy ngay vào phòng đóng cửa lại.

Còn hần cũng ngơ ngơ bước vào phòng và ... suy nghĩ ...

Ở đâu đó một cô gái không mỉm cười nham hiểm như trước nữa, cô cần cần đôi môi xinh đẹp của mình và sắp xếp xong xuôi một kế hoạch.

Một kế hoạch tàn nhẫn, có thể nói như vậy, nhưng nó sẽ làm bay đi chướng ngại lớn trong tâm hồn cô, cô muốn mình không phải lo sợ, ghen ghét với một người con gái khác nữa .

Vài ngày nữa có lẽ cô gái nguy hiểm đó sẽ không còn ... không còn trên thế giới này và sẽ không đe dọa đến hạnh phúc quý báu của cô nữa.

Ở trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc có một chàng trai với khuôn mặt tuấn tú lạnh băng, gió ào ào tấp thẳng vào mặt cậu, chàng trai kiên cường cô độc thường đã ngày biến mất, để lại một con người thiếu thốn tình cảm và trông thật cô đơn .

Cậu cứ miên man suy nghĩ, nghĩ về gia đình nhỏ ngày xưa và cô em gái của mình.

Mong là ... mong là ... đúng như cậu nghĩ ... em gái nhỏ của cậu vẫn còn sống .

Gió thổi ào ào như muốn thổi cậu đi, áo sơ mi đang mặc trên người bay phấp phật, cậu muốn bay theo cơn gió, gió rít mạnh .

Và cậu có thể nhìn thấy những đám mây xám xịt đơn côi như tâm hồn cậu lúc này.

Iphone trong tay cậu bật sáng, tin nhắn lúc nãy cậu gửi đi đã được hồi âm trở lại:

Hạo Quân : Cậu, lấy giúp anh một sợi tóc của Ân Di Được chứ ?

Hạo Vũ : Tóc ? Lấy tóc của cô ấy làm gì anh ?

Hạo Quân : Có việc, sau này sáng tỏ anh sẽ kể cậu nghe, nhớ giúp anh. Bao giờ lấy được thì đem ngay đến cho anh .

Hạo Vũ : Anh ... có chuyện gì thế , không thể nói với em à ?

Hạo Quân : Lúc cần thiết thì cậu cũng sẽ biết thôi, bây giờ thì chưa được ... Thôi anh bận rồi !

Hạo Vũ : Anh à ...

Hạo Quân cũng không biết tại sao bản thân lại làm thế, chính cậu cũng không hiểu mình tại sao lại muốn kiểm tra ADN , nhưng có một linh cảm cho thấy rằng cô gái mang tên Ân Di gì đó có lẽ là em gái cậu ...

Hôm sau nó đi học nhưng không nhìn thấy Lan Lan, con bé nghỉ học không hề xin phép, trước nay nó chưa từng như vậy .

Có cảm giác bất an khó tả, nó phải cố lắm mới quên đi và tập trung đầu óc vào bài vở .

Ra chơi nó đi ra căn tin với Hạo Vũ, lại đón nhận ánh mắt buồn buồn và có phần xét nét của Tiểu Nghi .

Cô bạn không nói nó cũng biết, cô ấy thích Hạo Vũ điều đó thể hiện rõ ra bên ngoài .

Nó cũng cười xòa trấn an cô bạn, thật ra nó chỉ luôn nghĩ Hạo Vũ đơn thuần chỉ là một người bạn rất tốt của nó, chỉ là bạn thôi không có quan hệ đặc biệt gì khác .

Lúc nó quay lưng về lớp có cảm giác bị ai đó nhổ tóc, nhưng quay lại thì Hạo Vũ cũng đã đi xa, làm gì có ai khác ngoài cậu ấy đi cùng nó nhỉ ?

Nó gãi gãi đầu, khó hiểu dứt hai tay vào túi quần thông thả về lớp ...

Cuối giờ có gì đó là lạ, có ai đó như đang theo dõi nó, nó nhìn quanh, mọi vật có vẻ thật bí hiểm, có lẽ là do nó đã quá đa nghi .

Buổi tối, nóng nực không khí bỗng căng thẳng .

Bố Lan Lan đột nhiên gọi điện cho nó hỏi Lan Lan có ở nhà nó không .

Cái gì đang xảy ra vậy, chính nó cũng không rõ nữa, theo lời bố cô ấy nói sáng nay ... cô bạn vẫn leo lên xe đi học như mọi ngày.

Làm sao đây, nó hít một hơi rất sâu lo sợ nói với bố Lan Lan rằng cô bạn vẫn đang ở nhà nó chơi, tối mai sẽ về .

Lần này nói dối người lớn nên nó hơi run run một chút, giọng nói yếu ớt có phần lo lắng phập phồng .

Rút cuộc con bé này đi đâu, thường ngày nó rất biết nghe lời bố, đi học xong ngoài đến nhà nó chơi thì chỉ có về nhà mà thôi .

Lan Lan, rút cuộc là mi trốn ta đi đâu vậy????????

Chương 46: Đau Đớn

Sáng hôm sau nó thức dậy, lại gặt bỏ mọi vướng bận tâm lý về Lan Lan, nó rào bước chậm rãi ra ngoài cổng chờ bác tài xế đến và bốn tên ăn sáng xong rồi đi học .

Nó nhìn quanh, để ý thấy cái thùng thư trước nhà có gì đó khác thường, mọi ngày thì nó luôn bỏ qua cái hộp màu trắng đó nhưng hôm này lại khác.

Hôm nay có linh tính như ai đó mách bảo với nó rằng trong cái hộp nhỏ màu trắng đó có cái gì đó dành cho nó . Nó mở ra và thấy bên trong có một cái hộp ...

Một cái hộp nhỏ xinh xinh rất đẹp ... nhưng không như nó nghĩ bên trong có một cái kẹp hồng tinh tế ...

Nó toát mồ hôi, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, nó không nhìn nhầm chắc chắn không nhìn nhầm ... đây là cái kẹp nó mua tặng Lan Lan nhân dịp hai đứa vừa thi học kì xong.

Lan Lan rất thích cái kẹp này, cô bạn nhỏ thường hay đeo nó mỗi khi đi học , nó nhìn kĩ thì thấy sau cái kẹp còn có một mảnh giấy ...

Và nó chạy vụt đi, bắt một chiếc taxi và leo lên đó, gương mặt nhỏ thoáng hồng hồng vì một mối ...

Thoại Vĩ cùng ba người bạn sau khi đi ra khỏi cổng thì không thấy dáng hình quen thuộc của nó ở đó nữa .

Cậu hỏi bác tài cây trước nhà và được biết nó đã bắt taxi đi học trước rồi.

Đem mỗi nghi ngờ chìm sâu vào quên lãng khi cậu nhận được tin nhắn của Khả Kì :

“Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, hôm nay ra về đi công viên giải trí với mình nhé Có được không ?”

Cậu miễn cưỡng đồng ý, dường như cuộc đi chơi lần này có chút gì đó miễn cưỡng và không thoải mái lắm nhưng dù sao cậu cũng không muốn cô ấy thất vọng .

Cậu muốn thử xem cái cảm giác thật của cậu đối với cô là loại cảm giác gì và cậu muốn xem là tình cảm thật sự cậu dành cho ai là Khả Kì hay ... là con nhỏ lóc chóc đó ...

Nó ngồi trong xe, siết chặt mẫu giấy nhỏ đã nhòe chữ thấm đẫm mồ hôi của nó .

Những dòng chữ nhòe nhòe, mờ ảo nhưng vẫn có thể thấy nội dung viết trên đó : “Nếu muốn biết chủ nhân của chiếc kẹp này ở đâu thì hãy đến số 5 đường F ...”

Nó cũng không rõ đường F là ở đâu, chỉ vô thức leo lên xe nói địa chỉ cho bác tài và để mặc cho bác ta lái đi đâu thì lái .

Đường quanh co , dốc lên dốc xuống, đi rất xa qua mấy con phố, đi qua không biết bao nhiêu hẻm rồi chiếc xe taxi cả tầng của ông chủ này cũng dừng lại trước ... một con hẻm tối tăm .

Dù là buổi sáng nhưng nhìn khung cảnh hoang tàn trước mặt âm u như buổi chiều tà, chỉ thấy con đường ỏ gà ỏ vịt phía trước, ông bác béo béo kêu nó tự đi bộ lên phía trước là đến số 5 đường F. Ông ta bảo nó đường phía trước xấu, xe taxi của ông không đi vào bên trong được ...

Nó miễn cưỡng xuống xe, trả tiền rồi vượt qua mấy cái chai lọ ngổn ngang lẫn lóc trên đường từ từ tiến vào con hẻm phía trước .

Cứ đi, cây cỏ càng ngày càng xơ xác dần, những căn nhà bỏ hoang không người ở, thậm chí nó còn không thấy lấy một bóng người qua lại .

Vì lo lắng cho Lan Lan nó dường như không còn biết sợ hãi là gì, trong đầu cứ quanh quẩn mấy cảnh tượng khó tin nhất có thể để lường trước các tình huống xấu có thể sẽ xảy ra .

Nó không biết rằng theo sau nó luôn có một tốp người về mặt gian gian đi sát đằng sau, dẫn đầu là một cô gái với gương mặt búp bê đáng yêu .

Nó dừng trước một căn nhà tồi tàn ẩm mốc, có biển số nhà mờ mờ với lớp sơn số đã tróc gần hết nhưng có thể nhìn ra đó là số 5 . Cánh cửa rời rạc như muốn rụng ra khỏi bản lề, kêu cọt két khi nó lấy hết can đảm bước vào bên trong .

Bên trong xộc lên một mùi ẩm mốc khó chịu xộc thẳng vào cái mũi tội nghiệp của nó, nó thốt lên kinh ngạc :

- Ôi cái mũi tôi ... Minh đang ở cái nơi khi ho cò gáy nào thế này ?

Nó đi khắp các căn phòng, trong này không có điện đóm gì cả, công tắc đèn thì hư hết tron, tối thui tối mù, nó mò mẫm đường đi .

Vừa đi vừa kêu to :

- Lan Lan, cậu... có ở đây không ?

- Khụ ... khụ, Lan Lan cậu có trong này không ?

- Lan Lan cậu có ở đây không, trả lời tớ đi ...

Kèm theo tiếng gọi inh tai của nó cũng là những trận sắc bụi, ho sặc sụa của nó.

Sau một thời gian tìm kiếm nhờ ánh sáng leo lắt của điện thoại nó bước ra ngoài, đồng hồ chỉ 10h giờ đúng, buổi sáng. Lúc nó ra khỏi nhà là 7h30', đi xe mất gần hai tiếng kết quả đến nơi tìm kiếm hơn nửa tiếng vẫn không thấy Lan Lan đâu.

Nó bắt đầu thấy nản chí, cố gắng gượng đi xung quanh ngôi nhà nó muốn bỏ cuộc, lấy điện thoại gọi vào số của Lan Lan một lần nữa .

Nó mong rằng nếu Lan Lan có ở đây thì may mắn cái điện thoại kia có cơ hội đổ chuông để nó tìm thấy cô bạn. Hôm qua nó gọi mà chuông bên kia cứ đổ như điên nhưng không một ai bắt máy, nó lo ... rất lo .

Không có tiếng nhạc, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy:

- Alo, mi gọi cho ta có gì không thể ?

- Mi ? Lan Lan, phải mi không vậy? Phải mi không ?

Vang lên bên tai lại giọng nói quen thuộc có chút gắt gỏng của Lan Lan :

- Không phải ta thì là ma chắc ? Con dở hơi !!!!!

- Sao hôm qua ta gọi mà mi không bắt máy có biết ta lo lắng không ?

- Ta ... ta cũng không biết nữa . Mi rảnh không đến nhà ta đi, ta có chuyện rất muốn nói với người . Có chuyện kì lạ lắm ...

- Ta ... mi làm ta cứ tưởng mi bị làm sao ... lo quá đi mất! Mi đang ở đâu vậy ?

- Ở nhà chứ ở đâu . Ta ... ai da ... đau đầu quá !

Vừa lúc nghe tiếng nói cuối cùng của Lan Lan thì điện thoại điên cuồng ngắt cái rụp .

Đang định **** bởi Lan Lan đột ngột cắt điện thoại thì nó nhận ra Ồ là la ... là điện thoại cà đạp của nó rất biết hết pin đúng lúc, đúng chỗ .

Lan Lan giờ thì ổn rồi, đang ở nhà, chỉ có nó là ngu ngốc lo lắng đâu đâu, ngu ngốc chạy ra tận đây .

Có khi đó lại là một trò đùa của con bé Lan Lan cũng nên !

Ân Di, may đúng thật là ... ngu mà !

Giờ thì mò đường về nhà thôi, nó bắt đầu sợ nơi này lắm lắm rồi . Lúc này khí thế bùng bùng vậy mà giờ thế nào ... xẹp lép y chang quả bóng xì hơi .

Nó đi ra đến đầu hẻm, đang mở miệng hỏi vu vơ với ông trời thì có tiếng nói ròn rọng cắt ngang :

- Làm sao có một cái nơi kinh khủng như thế này nhỉ ?

- Hahaha Cái nơi kinh khủng này vốn được sinh ra để dành cho nhưng đứa kinh khủng như mày mà ... Ân Di ...

Nó giật mình nhìn lên phía trước, một hàng dài bọn đầu gấu (nó đoán thế) vì nhìn bộ dạng xam trổ của bọn chúng nó đã thấy ớn lạnh rồi, còn có mấy đứa con gái ghê gớm trong trường nó mấy hôm trước nữa .

Hôm nay, quả nhiên là một cái gì đó gọi là bầy rồi ... và nó đã ngu ngốc mắc bẫy .

Nó cũng biết rằng mình sắp gặp nguy hiểm và nó muốn xem thực ra nó đã làm gì mà bọn chúng không thể buông tha nó hết lần này đến lần khác!

- Các người là ai ? Nó cố tỏ ra cứng cỏi hỏi lại.

- Bọn tao được người ta thuê đến để giải quyết mày thật gọn nhẹ, yên tâm sẽ không đau đớn gì đâu . Ngoan ngoan thì bước lại đây .

- Các người... các người muốn làm gì ?????

Nó lùi dần lại sau góc tường như tìm kiếm sự an toàn mong manh, nó cứ lùi dần lùi dần theo những bước chân dồn dập của bọn người đáng sợ đó .

Nó kháng cự lại từng bước chân ồ ạt đến gần, nó muốn về với mẹ, muốn rời khỏi đây muốn làm nhiều việc nữa ...

Nó không muốn bị bỏ mạng nơi này, nó sợ hãi, run rẩy như một con chim non lạc bầy cô độc, không ... bây giờ không ai có thể cứu nó lúc này .

Nó vô cùng hoảng sợ, đáy mắt long lanh nước chỉ chực trào ra, mẹ, Thoại Vĩ con ... con sợ lắm!

Họ muốn giết nó, họ lăm lăm trong tay mấy con dao sắc nhọn, nhỏ và sáng loáng.

Theo bản năng, nó bỏ chạy dù cơ hội trốn thoát là 0%, với bàn chân trần nhỏ bé, nó đạp lên sỏi, đạp lên đá dăm sắc nhọn và những miếng chai lọ vỡ với sự tuyệt vọng cùng cực.

Máu trên chân cứ tăng dần theo những vết thương sâu gây ra, tứa ra thấm ướt tất của nó ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tức Giận Và Thất Vọng

Thoại Vĩ về nhà, đang ngồi một mình trong phòng thì nhận được tin nhắn, là của Thiên Kì, không phải như cậu muốn, không phải là của nó, có chút hụt hẫng thất vọng, cậu chạm nhẹ vào màn hình xem tình nhắn :

“Vĩ, mình có hẹn đột xuất phải đi gặp một người, xin lỗi đã để cậu phải chờ !”

“Không sao!”

Cậu nhanh chóng trả lời và ném điện thoại lên bàn . Điện thoại rung, có ai đó gọi, lần này là số lạ, cậu chần chờ bất mấy :

- Alo!

Bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của nó, cậu hỏi nó :

- Cô ... sao lúc sáng lên taxi đi học trước ?

- Tôi ... tôi có chút việc . À, Vĩ nè, tôi đi chơi với bạn mấy ngày không về nhà, nói với mẹ cậu hộ tôi nha.

- Cô ... đi đâu ?

Kì thực hấn không muốn nó đi chơi, vì mấy ngày đó hấn sẽ không được gặp nó .

Mà sao hấn thấy giọng nói của nó không được bình thường, cứ khàn khàn là lạ . Cứ như là, đó không phải là nó ?

- Tôi đi chơi với bạn thôi, còn đi đâu thì ... bí mật. Thôi chào nha !

Cúp cái rụp, nó ngắt máy nhanh chóng không giống như lúc trước, hấn cảm thấy có gì đó không đúng, rất mờ ám không thể lí giải được .

Bên kia, sau khi cúp máy lại vang lên tiếng cười kinh hoàng của khổ chủ, một nụ cười thâm thúy quen thuộc, là ai ?

Tối muộn, lại có điện thoại, cậu lại chán nản bất máy, lần này là của ai ?

- Alo ?

-

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà Thoại Vĩ lao đi trong đêm tối, không áo khoác không nón bảo hiểm, cậu phóng xe vù vù từ gara đi ra . Gương mặt biểu cảm khó phán đoán, cậu nhắm hướng bệnh viện mà lao tới .

Cậu chạy thẳng đến phòng 601, bệnh viện XI . Trong phòng bệnh Khả Kì nằm bất động trên giường, hai cánh tay gầy guộc trắng bệch ôm lấy hai tay như cần sự ấm áp chở che, trông cô như một con người vô hồn không chút sức sống . Nước mắt từ khóe mắt không ngừng chảy xuống, ướt đầm má,

má cô có một vết băng dãi còn có máu rỉ ra hồng hồng thấm ướt băng . Cô ở trong bóng tối, không bật đèn cô độc, cậu có phần đau lòng và tức giận .

Giận vì bản thân không bảo vệ được cô, giận vì thấy cô khóc. Cậu bật sáng đèn, cô ngỡ ngác quay mặt lại phía cửa, nhìn thấy cậu vội quay mặt đi và hét lên :

- Cậu ... đi ra đi ...

Tại sao cô lại xua đuổi cậu như thế, có chuyện gì đã xảy ra ? Cậu bất chấp sự xua đuổi của cô, chậm rãi đến bên cạnh ôm nhẹ cô từ phía sau :

- Cậu ... làm sao vậy Khả Kì ?

Cô né tránh không nhìn cậu, lấy hai tay ôm vết băng trắng trên mặt, khóc càng một nhiều hơn . Cậu chỉ lặng lẽ ôm lấy cô, muốn cô không còn sợ hãi nữa . Dần dần Khả Kì cũng gục đầu vào vai cậu và rồi ngủ thiếp đi, nước mắt còn chưa khô nơi khóe mắt .

Cậu đặt cô nằm yên tĩnh trên giường, tắt đèn và nhẹ nhàng bước ra, trước khi đi còn nhìn cô khá lâu nhưng trong bóng tối, cậu không thể nào thấy được môi cô gái đó đang nhếch lên như vẽ thành một nụ cười tán thưởng .

Cậu ra khỏi bệnh viện và lại di chuyển bằng moto đến nơi mà theo cậu được báo là xảy ra sự việc . Một con hẻm nhỏ, vắng vẻ trên phố G với cảnh trí tối tăm trước mặt, có một chiếc áo khoác nữ bị xé rách nằm vương *** trên mặt đất, rớt lại một con dao găm còn dính máu .

Vài vụn vương *** khắp nơi, dấu vết của sự rượt đuổi còn rõ rệt, cậu nhìn cái áo và không khó để nhận ra đó là áo của Khả Kì. Một thằng đàn em nói với cậu tất cả mọi việc đã xảy ra với Khả Kì chiều nay, cô ấy ra về không báo trước với cậu vì có một cuộc hẹn với ai đó, khi cô ấy đến nơi thì gặp một nhóm đầu gấu, xã hội đen đứng chờ sẵn, cô quay đầu bỏ chạy và bị tóm lại . Cô bị trói lại, bị đánh và suốt nửa thì bị ... làm nhục và bọn chúng còn để lại một vết cứa dài trên mặt cô . Đó là lí do cô né tránh cậu vì cô sợ cậu thất vọng khi thấy gương mặt ấy của mình ..

Cậu nghe từ đầu đến cuối không sót một chữ nào, nắm tay nắm lại rất chặt, cậu thề sẽ quyết tìm ra kẻ đã biến Khả Kì ra nông nổi như vậy, nghĩ đến bộ dạng đáng thương của cô vừa này tìm cậu nhói lên có chút đau lòng . Cậu nhanh chóng tự tay đi tìm kẻ đứng đầu việc này, sẽ không để cô gái ấy phải chịu oan ức, nhất định là thế .

Còn nó thì sao, nó nằm lẩn lóc nơi góc đường, nếu không có cái gốc cây khô chặn thân hình nhỏ bé của nó lại có khi nó lại lăn đến một nơi nào đó trên cái dốc trong con hẻm đáng sợ này . Nó nằm cô độc ở đó, bất tỉnh và sợ hãi, thân thể lấm lem trông rất đáng thương .

Sáng hôm sau nó được người ta đưa đến một chỗ khác, một căn nhà to đẹp và sạch sẽ nằm trên một con đường vắng vẻ. Nó được thay đi bộ quần áo tả tơi và được lau sạch đi bùn đất trên người nhưng nó vẫn ở trong tình trạng hôn mê . Một cô gái với vẻ ngoài nhân hậu xinh đẹp, đứng cạnh quan sát cái cảnh nó mê man trên giường, nhìn nó với cái nhìn xót xa :

- Thật tội nghiệp !

Xuất hiện đằng sau cô là một người phụ nữ trung niên, giọng nói trầm thấp của bà vang lên đầy cảm thông :

- Nếu con không đi lạc đường đến đó, thì cô gái này phải làm sao hả Nhiên? Khắp người cô ấy đều trầy xước, ngay cả đầu cũng bị chấn thương, trông gương mặt xinh xắn sợ hãi này thì có vẻ như cô ấy vừa trải qua một chuyện rất kinh khủng .

- Con cũng không biết nữa mẹ à, nếu cô ấy không tỉnh lại, chúng ta phải đưa cô ấy đến bệnh viện lớn thôi . Mà cũng thật kì lắm mẹ à, trên người cô ấy không có một loại giấy tờ tùy thân nào cả, làm sao mà liên lạc với gia đình cô ấy đây? Trong khi tình trạng của cô ấy lại tệ ... thế này ...

Hai người phụ nữ một già một trẻ cùng nhìn nó và thờ dài, còn nó thì lại chìm đắm trong một cơn ác mộng sợ hãi, nước mắt từng giọt từng giọt nóng ẩm thấm xuống gối ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Sự Thật Hay Giả Dối ?

Từ cái ngày đó, Thoại Vĩ lúc nào cũng túc trực bên cạnh Khả Kì, chăm sóc bảo bọc quan tâm chu đáo tới cô, không rời cô nửa bước ngoài giờ đi học .

Cậu dịu dàng nhưng vẫn có phần lạnh lùng, Khả Kì đang chìm đắm trong hạnh phúc nên không nhận ra chút gì đó mang nặng tính trách nhiệm trong những gì mà Thoại Vĩ đối xử với cô .

Cậu đút cho cô, ăn đắp chăn cho cô, đưa cô đi dạo và làm rất nhiều việc mà cô muốn, những việc mà hẳn, một tên máu lạnh chưa bao giờ làm trước đây .

Khả Kì rất hạnh phúc, không hối hận vì việc làm dã man của mình đã gây ra cho ai đó, cô không nhận ra rằng bản thân cô đã trở nên rất ích kỉ và độc ác

Bạn rộn với việc chăm sóc Khả Kỳ, hẳn không thể không thừa nhận mình đã dần quên đi “chuyến đi chơi” kì lạ của nó, và lại với nó hẳn chẳng là gì và với hẳn nó cũng không phải bạn gái hẳn .

Bạn gái hẳn là Khả Kỳ, đúng thế, không có gì phải bàn cãi nữa những sao hẳn vẫn cảm thấy bứt rứt có lỗi khi nhận ra bản thân mình vô tình lãng quên nó vài ngày .

Đang ngồi với Khả Kỳ trong hoa viên bệnh viện, hẳn nhận được tin đã tìm thấy thủ phạm gây ra vụ của Khả Kỳ, cậu không ngờ là mấy tên đàn em của mình lại nhanh chóng tìm ra bọn khốn đó đến thế .

Cậu nhanh chóng lái chiếc moto đen quen thuộc đến nơi đang giam giữ bọn chúng với tốc độ lái xe kinh hoàng, ai nhìn cũng khiếp vía .

Khi cậu dừng lại, bánh xe ma sát với mặt đường cảm tưởng như thấy tia lửa ...

Từng bước, từng bước cậu lãnh khốc chậm rãi bước vào sảnh đường nơi Thiên Vũ hội hoạt động, ở giữa đại sảnh có một đám người thấp bé bị vây lại, xung quanh là những thành viên của hội mặc đồ đen có vẻ hắc ám .

Hắn chậm rãi bước lên ghế ngồi, gác một chân điệu nghệ lên ghế ngồi ngao nghể, lạnh băng cất giọng tra hỏi :

- Ai ... sai các người làm việc đó ?

Bọn kia vẫn lì lợm không trả lời như kịch bản của Khả Kỳ đặt ra, bọn chúng rất cố gắng chịu đựng vì đã trải qua mấy đòn tra tấn khốc liệt của băng đảng khét tiếng Harles này .

- Không nói ?

Hắn nhìn một lượt với ánh mắt nghi hoặc, chậm rãi bước lại tìm tên đứng đầu nhìn chăm chăm hẳn với ánh mắt sắc lạnh :

- Nói !

Hắn ta mặc dù rất ôn lạnh những vẫn cố tỏ ra cứng cỏi :

- Không ai sai cả, là do bọn này thấy thích thì làm ...

Mơ sao, bảo hẳn tin cái lí do vớ vẩn này à, nghe Khả Kỳ nói mập mờ che dấu cho kẻ đứng đầu thì hình như chủ mưu là một cô gái .

Hắn dùng chân đá móc từ dưới lên mặt tên kia, đau xé người tên kia vẫn ngoan cường chống cự để không ngã lăn ra, cậu lại bình thân mà dùng mũi giày sáng bóng của mình dí như muốn làm gãy vụn xương bàn tay của hẳn .

Lần này hẳn không nhịn được mà hét văng lên, tiếng kêu đau đớn thảm thiết, đáy mắt Thoại Vĩ quét qua gương mặt thê thảm đó, không hề lộ ra một tia thương cảm.

Ánh mắt thâm thúy quét xuống đôi chân còn lạnh lặn của tên xấu số kia cười cười hỏi :

- Muốn chân xử lý thế nào ?

Tên kia hoảng sợ mà lùi sát thân thể bị hẳn dầy vò tàn tạ vào góc tường, run run mà mở môi:

- Nói ... nói ... người sai tội tôi là một cô gái xinh xắn ... tên là ... tên là ...

Hắn nhìn tên kia không rời khỏi nửa giây nào trừng mắt, tên nằm ở góc nhà lắp bắp trả lời :

- Tên ... tên là Hà Ngọc Ân Di ...

Bốn chữ cuối cùng như đập thẳng vào màng nhĩ, chấn động đến đại não của hẳn và bộ ba hotboy đứng bên cạnh .

Hắn không tin, cái cô nàng lóc chóc ngớ ngẩn đó làm sao có thể làm ra cái dạng sự việc tàn khốc này chứ ?

Đã thế cô lại không hề có chút động cơ gây án, cô làm cho Khả Kỳ như thế thì được cái gì cơ chứ?

Không tin, tuyệt đối không, tên kia nhất định là nói sai . Hắn giờ chân lên chuẩn bị nghiền nát đôi chân nguyên vẹn duy nhất trên con người kia .

Mồ hôi đổ ra như tắm hẳn run run giựt cái điện thoại trong tay thẳng đàn em nằm bên cạnh, hai tay giờ lên kính cần đưa cho Thoại Vĩ :

- Đây ... là cô gái này, tôi sợ quên mặt cô ta để lấy tiền nên lên chụp lại ...

Điện thoại chụp dù không sắc nét lắm nhưng hẳn vẫn có thể nhận ra, cô gái trong hình là nó đang đứng trong mấy tên này và nhìn đi đâu đó, trên người

còn mặc cái áo sơ mi đồng phục trường Harles hôm ấy ...

Hắn nín lặng trong vài giây rồi ra lệnh cho bọn đàn em thân cận xử lý bọn chúng.

Một mình hắn đi về bệnh viện, ngồi chờ người bên Khả Kì, hắn đang rất rối, không thể tin bất kì thứ gì cả ...

Một bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay hắn, siết nhẹ :

- Cậu làm sao mà ngây ra thế ?

- Cậu ... đã biết ai là thủ phạm ngay từ đầu phải không ?

Nghe hắn hỏi, Khả Kì giả vờ trầm mặc, mọi việc đang đi đúng theo những gì cô dự liệu trước, cô cần cần môi ngược đôi mắt long lanh nhìn hắn :

- Minh ...

Nhìn Khả Kì người ta thấy một vẻ do dự, lưỡng lự ở cô còn có chút gì đó khó xử nữa . Cô cúi đầu, lắc lắc tóc mái trước mặt ...

Hắn chậm rãi cất lời u buồn :

- Minh không tin là ...

- Cậu không tin là Ân Di sao ?

Hắn gật đầu, có nằm mơ hắn cũng không bao giờ nghĩ đến cái việc làm này với con nhỏ đó, hắn không muốn và cũng không chấp nhận sự thật .

Chứng cứ rõ ràng, Khả Kì cũng là một nhân chứng, chẳng ai điên khùng mà đi tự làm hại bản thân cả ...

- Lí do cô gái ấy làm thế là vì sao ?

Khả Kì nhìn biểu tình sắt đá đã có chút u buồn của ai kia mà lòng lại sinh lên một cỗ ghen tị, cô chậm rãi nói rành rọt:

- Bởi vì .. cô gái ấy rất thích cậu nên muốn loại bỏ mình .

- Cô ta ? Thích tôi sao ?

- Cậu đừng nói là cậu không nhận ra sự quan tâm của cô ấy dành cho cậu, cô ấy chăm sóc cho cậu còn nữa lo lắng và ... hay nhìn cậu ...

Hắn cất ngang lời nói của Khả Kì :

- Thôi, tôi không muốn nghe nữa ...

- Những điều đó cậu có thể không nhận ra nhưng tớ, tớ là người quan sát cô ấy và cậu tớ biết cô ấy yêu cậu rất nhiều, đến nỗi có thể làm mọi thứ ...

- Đến nỗi có thể làm ra cái việc kinh khủng đó sao ?

Hắn âm thầm xen lẫn khinh bỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, đau nhói trong tim hôm trước là vì việc này sao? Là vì Khả Kì sắp gặp nguy hiểm nên hắn thế sao ?

Khả Kì nhẹ giọng choàng ôm hắn từ phía sau, nhẹ nhàng làm chùng chất thêm sự việc xảy ra bên tai hắn :

- Hôm đó quả thật là tớ đi gặp cô ấy, có thể việc đó là do cô ấy làm những cậu cũng không được giận cô ấy, không được đâu, bởi vì cô ấy làm thế cũng chỉ vì thích cậu quá mà thôi ...

Giọng nói nhu hòa, ánh mắt trong veo nhân hậu như nước, cô gái này thật hiền lành, quả thực Khả Kì của cậu rất hiền không thâm hiểm, đã mạn như cô gái ác độc nào đó ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cậu ... Cậu Thật Sự Không Hiểu Gì Về Tôi Sao ?

- Cậu không hận cô ta khiến cậu thế này sao ?

Hắn hỏi Khả Ki .

Cô nhìn hắn thoáng cười hiền hòa lắc lắc đầu :

- Tôi không giận, vì cô ấy làm thế cũng vì chỉ vì quá yêu mà quên mất một người con trai thôi. Mà người con trai ấy lại là người yêu tôi, tôi phải vui vì người yêu tôi được nhiều người thích chứ ...

Cậu cảm thấy cô thật bao dung, gương mặt xinh đẹp của cô thành ra như vậy nếu là người khác thì đã hận cô gái ác độc đó đến tận xương tủy rồi mà Khả Ki lại khác ...

Cậu thực sự khá khâm phục sự bao dung, tha thứ của cô ...

Cậu lại nghĩ đến cô gái đó, không giấu nổi chút thất vọng và khinh bỉ người con gái ấy ...

Còn về phần Lan Lan, cô bị ốm, nghỉ ở nhà vài ngày, khi đi học lại thì không thấy Ân Di đâu, lại còn được tin con bạn xấu tính đi chơi lẻ vài ngày một mình .

Tức chết đi được, mà cũng không biết sao mấy hôm trước đột nhiên nó bị ai đó bắt cóc rồi lại được trả về nhà ngay sáng hôm sau .

Buồn cười, bắt cóc cô trong một ngày, mà mục đích là gì, thôi kệ, may mắn là papa cô không biết việc đó là được rồi ...

Còn con nhóc đó, đi chơi về rồi biết tay Lan Lan bà, Ân Di ơi là Ân Di, mi chết với ta ...

Cô quả thật có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra những việc xảy đến với cô bạn yêu đầu của mình, cô gái tội nghiệp ấy ...

Hai hôm sau, tại bệnh viện XI, nó tỉnh lại với thân thể tàn tạ, đau nhức không thể chịu nổi.

Có điều tình trạng này cũng đã khá hơn, nhìn xung quanh một màu trắng thuần khiết còn có mùi thuốc sát trùng và thấy bộ đồ bệnh nhân trên người, nó nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện .

Nó muốn ngồi dậy, nhìn rèm cửa trắng che mất ánh sáng, bên trong phòng bệnh tối om nó dùng hết sức để đứng dậy . Chút sức lực còn lại nâng đỡ cơ thể nó đứng lên, hơi loạng choạng nhưng còn khá hơn là nằm một chỗ như thế .

Nó vịn vào thành giường men theo tường đến chỗ cửa sổ, bấu tay vào rèm cửa vương chút bụi, nó kéo rèm lên để cho những tia nắng ấm áp tràn vào phòng ôm lấy cơ thể mỏng manh của mình .

Nó thích ánh sáng, nó muốn không chìm trong bóng tối, nó muốn có cảm giác được bảo vệ và an toàn ...

Thần người nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ, chốc chốc nhớ lại những cảnh tượng kinh hoàng cái ngày hôm đó, đáy mắt long lanh loang loáng nước .

Và nó lại nhớ cậu, nó muốn tìm kiếm cảm giác ấm áp khi ở bên cậu, muốn làm một việc mà mình mong muốn từ lâu đó là ôm cậu từ phía sau .

Nó muốn nhìn cái lưng gầy gầy của cậu và không phải nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng không có chút tình cảm nào của cậu dành cho nó ...

Thân ảnh nhỏ bé như muốn ngã khụy bởi nó còn rất yếu, một bàn tay trắng trẻo đỡ nó từ phía sau dịu dàng :

- Cô còn yếu lắm, ngồi xuống nghỉ ngơi đã ...

Nó giật mình thoáng hơi chút sợ hãi, từ khi tỉnh lại đến giờ đây là người đầu tiên mà nó gặp, nó sợ cũng là lẽ dĩ nhiên .

- Cô ... cô là ai ? Tại sao cô lại ở đây ?

Cô gái mỉm cười thân thiện :

- Là tôi, đưa cô vào đây được rồi chứ ? Cô đừng sợ, tôi không làm gì cô đâu ...

- Cô ... đưa tôi vào bệnh viện?

- Uhm, tôi tìm thấy cô ở một nơi vắng vẻ hoang vu và đưa cô về nhà tôi . Mấy ngày liền cô hôn mê không tỉnh, tôi và mẹ sợ quá phải đưa cô vào bệnh viện, may mà hôm nay cô đã tỉnh lại rồi ...

Nó không biết, mọi việc xảy ra như một cơn ác mộng, đây là ân nhân cứu nó, nó không thể thất lễ thế được :

- Cảm ... cảm ơn . Tôi có gì không phải mong cô bỏ qua cho ...

- Không có gì, à cô có người thân thiết gì không ?

- Có! Mà cô hỏi có gì không ?

- Tôi thấy cô không về nhà lâu vậy cũng nên báo cho nhà cô biết cô bị như vậy chứ, đâu thể lẻ loi một mình như vậy được ?

- Mẹ tôi ... bên Mĩ ... Tôi chỉ có mẹ mà thôi ...

Nó có chút chạnh lòng trả lời cô gái đó và nhận ra nó không về nhà hần lâu như vậy mà hần cũng không hề lo lắng, mấy tên hotboy cũng không đi tìm nó, bọn họ thật sự vô tâm đến thế sao ?

Nó hỏi :

- Cô có điện thoại không ? Tôi muốn gọi cho một người ...

Nó chưa nói hết câu cô gái xinh đẹp trước mặt đã chìa cái điện thoại ra cho nó như biết nó muốn nói gì, nó gật đầu và run run cầm lấy, bấm số, nó không nhớ số nhà hần chỉ nhớ mỗi số hần và số Hạo Vũ mà thôi .

Đầu tiên bấm số hần, nó cần mỗi chờ đợi, sợ hần lại la nó vì đi lâu không về nhà như mấy hôm trước, càng nghĩ nó lại càng nhớ hần nhiều hơn ...

Đã kết nối cuộc gọi, bên kia vang lên tiếng nói lạnh lùng :

- Alo !

Giọng nói quen thuộc của hần, nó có cảm giác vui vui khi được nghe giọng nói đó, run run mở lời :

- Là tôi ... Ân Di đây ...

Tút ... tut.

Không có tiếng trả lời .

Hần ... cúp máy sao?

Nó thần thờ nhìn điện thoại, những lời định giải thích khi nó nghĩ hần sẽ la nó bay sạch sẽ, Thoại Vĩ ... là tôi là tôi mà, sao cậu có thể

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Nhận Ra Mình Đã Sai Nhưng Quá Muộn ...

Bên kia cúp máy nhanh đến nỗi nó không kịp chớp mắt !

Nó còn chưa kịp nói gì mà, tại sao hần lại cúp máy, hần có biết nó đang cần hần đến mức nào không ?

Sao có thể lạnh lùng vô tình đến thế?

Đầu dây bên kia Thoại Vĩ lạnh lùng nhìn màn hình, số máy lạ mà cô gái ấy gọi cho cậu lại sáng lên, cậu không biết lúc này nên nói gì với cô và đối xử với cô ra sao nên đã vội vã cúp máy . Cậu sợ nếu cậu không kiềm chế được lại quan tâm đến nó thì sẽ có lỗi với Khả Kì nên đành cúp máy trong chốc lát .

Vẫn vơ vẩn suy nghĩ của mình, cậu không thể nhận ra trong giọng nói của ai đó đứt quãng, có phần yếu ớt và còn rất nhiều là sự mong chờ ...

Cô ta còn mặt mũi nào khi gọi cho cậu trong khi chính mình đã khiến bạn gái cậu tổn thương đến thế ...

Cậu rất thất vọng ... nhưng không thể phủ nhận rằng cậu nhớ nó và cũng muốn gặp nó ... Cậu điên rồi, điên rồi !!!!!

Nó chớp mắt vài cái để ngăn không cho mình khóc, những giọt nước mắt hệt hăng chực trào nơi khóe mi thế rồi cũng bằng nỗ lực phi thường của nó mà ngừng chảy ra .

Nó lại bấm số và gọi cho người con trai quan trọng thứ hai trong cuộc đời mình, chỉ còn mình cậu cho nó hi vọng, có lẽ vậy, hi vọng cậu sẽ không giống như những con người kia, nỡ nhẫn tâm lãng quên nó ...

Hiện tại nó còn quá yếu để xuất viện về nhà, bác sĩ chuyên khoa bảo với nó nếu cơ thể nó có tiến triển tốt là có thể xuất viện về nhà, mà chắc có về nhà cũng chẳng ai hỏi han gì đó đâu mà nó phải phải lo xa .

Nó quên mất rằng bọn họ là hotboy cơ mà, không hề quan tâm đến ai khác, chỉ do nó quá ảo tưởng mà thôi !

Từng ngày dài cứ thế trôi qua, nó làm bạn với giường bệnh và cô gái tốt bụng đã cứu nó .

Cô gái đó mãi đến hôm qua nó mới biết tên cô ấy là gì, một cái tên giản dị mà cuốn hút giống như con người cô vậy, Thủy Nhiên ... cái tên mà theo nó là rất hay !

Và rất vui là luôn có một người ở bên cạnh nó những ngày này, người đó chính là Hạo Vũ, ngay sau khi nó gọi điện cho cậu, cậu đã ở bên cạnh nó, dù không giúp được gì cho nó nhưng cậu đem đến nó cảm giác là mình được an toàn, an toàn tuyệt đối ...

Ngày lại ngày, rồi cả nửa tháng trôi qua, một ngày mới với nó bỗng thật vô nghĩa ngoài ăn ngủ, nghỉ, uống thuốc và nhìn ra ngoài trời buồn bã thì niềm vui duy nhất của nó là đọc sách và trò chuyện cùng Hạo Vũ .

Cũng may mắn còn có cậu quan tâm nó nếu không chắc nó tự ki mà chết mất .

Mỗi ngày qua đi nó lại khám phá thêm một cuốn sách, tính cách nó cũng có phần trầm mặc hơn, không sôi nổi lí lắc như trước nữa .

Trải qua bao nhiêu chuyện kinh hoàng, với nó kí ức vẫn là một mảng tối đáng sợ khó có thể xóa nhòa ...

Hôm nay nó chịu không nổi sự kèm cặp thái quá của mấy cô y tá mà lên ra ngoài thăm thú cái bệnh viện gần bó với mình hơn cả tháng giờ, tất cả vì sao, tại vì tên Hạo Vũ “xí trái” mở miệng vàng ngọc nhờ mấy chị y tá trông chừng không cho nó ra ngoài, hấn sợ vết thương trên người nó bị nhiễm trùng .

Thế là nhờ mệnh lệnh hotboy, mấy bà chị y tá trong này này rất hăng hái coi chừng cẩn thận nó, không sơ sẩy một bước ...

Nó nhân lúc mấy bà cô ra ngoài ăn vặt, rón rén như ăn trộm nhỏ bỏ mấy sợi dây chuyền chẳng chịt như mạng nhện trên người, từ từ bước ra ngoài “tham quan”.

Mái tóc dài không buộc, để thẳng tự nhiên làm nó có chút gì đó mỏng manh dễ vỡ thêm cả gương mặt hơi nhợt nhạt yếu ớt cũng làm nó trông rất dịu dàng làm người ta muốn bảo vệ . Nhưng trông gương mặt này thấy có vẻ lén lút, nghịch ngợm giống bản chất của nó ...

Đầu đội mũ len che vết băng trắng quần trên đầu, nó vô tư diện quần áo bệnh nhân bám men vào hành lang trắng bệnh viện đi lung tung .

Nó đi ra cửa khu mình ở, thấy tấm bảng vàng chói lóa trước mắt mà hết hồn, thì ra hơn nửa tháng nay nó sống ở khu VIP, hèn gì mà phục vụ đãi ngộ tốt đến vậy ...

Vị chi ra nửa tháng nay nó ở hết bao nhiêu tiền ta ? Bệnh viện vừa to vừa đẹp, bài trí cũng rất hài hòa gần gũi, phòng ốc còn có tivi, tủ lạnh đủ cả ...

Rõ ràng là khu đặc biệt chứ rồi, nó nén không nổi mà thở dài tiếc tiền thay cho tên Hạo Vũ phí phạm kia, nhất định trưa nay phải bắt hấn đổi phòng hạng bình thường cho nó ...

Cũng trong hôm nay trong bệnh viện ở khoa Di truyền, có một chàng trai cầm tờ xét nghiệm trong tay mà run run không vững, cô gái đó là ... là em gái cậu .

Là sự thật, không phải mơ, em gái cậu chưa chết, là chưa chết đó ...

Cậu sung sướng tốt điểm ôm chầm lấy ông bác sĩ già đang tái mét vì thấy nét mặt thay đổi xoành xoạch của cậu chủ, không sai người đang ôm ông không ai khác là đại thiếu gia nổi danh lạnh băng của chủ cái bệnh viện này ...

Ông hết hồn hết vía, tưởng cậu bị làm sao, còn cậu cứ liên tục cảm ơn ông, chỉ là một tờ giấy xét nghiệm thôi, có gì mà cậu chủ vui như vậy ?

Ông không hiểu mô tê gì nhưng cũng đành im miệng, lờ mờ chọc giận cậu ta ông có nước về nghỉ hưu sớm thôi .

Cậu không nói không rằng ôm khư khư tờ giấy bay vút đi, cậu muốn gặp em cậu và cậu sẽ khoan nói cho ông bố của cậu biết, ông ấy dường như đã lãng quên mất con bé con tinh nghịch đó rồi .

Ông ta hình như quên đi sự có mặt của cậu, trong mắt ông chỉ có mẹ kế và Khả Kì thôi, tình thương ông dành cho cậu rất ít ỏi, chẳng đáng là bao nhiêu ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nỗi Đau Của Cô Ấy Mà Có Thể Hiểu Được Sao ?

Nó đi đi loang quanh, đi dọc hành lang và chứng kiến một cảnh tượng đẹp mắt, nói sao nhỉ, là ai kia trong lòng nó, đang dìu bạn gái của người ta đi từ phòng bệnh VIP đi ra .

Nam thanh, nữ tú đi đâu đi đâu ai nhìn cũng thấy họ rất là đẹp đôi, mọi ánh nhìn đều quét lên người họ đầy ngưỡng mộ .

Thì ra Khả Kì gặp chuyện còn ở cùng một dãy nhà với nó nữa, hẳn mãi lo lắng cho Khả Kì, quên hẳn nó đi cũng là chuyện đương nhiên thôi .

Nó lòng nghĩ thế mà sao trái tim lại xót xa, có chút gì đó tủi thân, quá là nực cười mà, nó với hẳn vốn dĩ trước giờ không có cái gì gọi là thân thiết cả.

Lòng nó buồn, bước chân không tự chủ mà bước lại đến gần bọn họ, nó muốn hỏi han xem sao .

Họ hình như đang nghĩ gì đó, nó đi đến gần, thật gần, bước chân nhẹ nhàng đi đằng sau cất tiếng:

- Đợi chút !

Là giọng nói quen thuộc của nó vang lên bên tai hẳn, hẳn không có nghe nhầm, không có, là giọng nói mà hẳn vừa muốn mà lại không muốn nghe thấy .

Khả Kì, mắt mở to quay lưng nhìn nó chằm chằm .

Trời ơi, là cô ta, cô ta ... chưa chết, rõ ràng hôm đó đã lăn xuống dốc đứng rồi mà .

Cô không có nhìn sai đâu, cô ta sao lại xuất hiện ở đây mà còn đi sau lưng cô nữa, cô có chút sợ hãi điều gì đó ...

Khả Kì mở miệng cười chào nó, trong nụ cười có chút gì đó thẳng thốt cứng nhắc xen lẫn lo sợ:

- Chào cậu, Ân Di !

Nó đột nhiên thấy mình rất lạnh, thấy hẳn quét một thứ ánh mắt lạnh lẽo lãnh khốc vô tình nhìn nó chằm chằm như muốn lột trần gì đó, ánh mắt khinh khi xem thường đó nó không ngờ hẳn lại dùng thứ ánh sáng vẫn đục đó nhìn nó .

Nó cắn môi đau đớn, quan tâm hỏi Khả Kì, cố gắng không bị ánh mắt vô tình đó làm cho đau nhói :

- Cậu làm sao mà lại băng trên má vậy? Lại còn nằm viện nữa ? Đau chỗ nào sao?

Cô ta, Ân Di đó đang giả nhân giả nghĩa hỏi han Khả Kì sao, vì ai mà cô ấy phải nằm viện cả tháng nay vậy mà bây giờ cô ta mới tới chứ?

Đến xem thành quả mình gây ra sao ? Cậu thực sự nhịn không nổi muốn hỏi nó rõ ràng :

- Cô đến đây làm cái gì ? Muốn xem Kì Kì chết chưa à ? Tốt bụng quá !

Hắn lại dùng lời nói mơ hồ, kì lạ đó với giọng nói vô tình làm đau nó .

Nó mở to mắt, đôi mắt long lanh trong sáng không hề vẫn đục nhìn hẳn:

- Tôi làm cái gì ? Chết ... gì gì đó là sao tôi không rõ ?

Cô chối cãi sao, dám làm dám chịu chứ, tại sao làm ra những việc như thế rồi tỏ vẻ ngây thơ không có tội tình gì chứ?

Giả tạo, giả tạo mà, cậu sẽ không bị cô ta dùng khuôn mặt này đánh lừa đâu .

Hôm nay phải làm rõ để cô ta không còn dám tái phạm lần nữa .

Nó nghi ngờ, linh cảm xấu ập đến, hỏi lại hẳn lần nữa :

- Những lời cậu nói là gì? Ý tứ thế nào tôi không rõ ? Tôi rút cuộc đã làm gì sai?

Hắn đang cố nén giận mà thấy nó cứ vòng vo quanh co chối cãi trong khi chứng cứ rành trên mặt Khả Kì thì không thể kiềm chế được nữa mà hạ nhiệt độ giọng nói xuống thấp nhất, người nghe như thấy khí lạnh xộc vào tim đông cứng cơ thể:

- Cô còn nói được thế nữa sao ?

Cậu nhẹ nhàng xoay mặt Khả Kì lại nâng niu như sợ thương tổn một cái là khuôn mặt ấy tan ra hay sao ấy, quay vừa đủ để cho nó nhìn thấy vết băng dài trên mặt cô gái xinh đẹp đứng cạnh cậu .

Đôi mắt hổ phách có đáy mắt màu xám lạnh như băng, chiếu lên người nó cái nhìn khinh khi rồi cậu mở lời từ tốn, nhẹ nhàng, từng lời như những lưỡi dao

sắc bén, từng mũi đâm thẳng vào tim nó :

- Cô nhìn thấy chưa, tuyệt tác của cô đó, cô gây ra thương tổn trên mặt cô ấy như vậy nên hôm nay hiếu kì đến xem sao thành quả lao động của mình à ? Cô quả thực rất độc ác... tàn nhẫn !

Cậu nói cô độc ác, cậu mĩa mai cô không ra gì được thôi, nhưng cô đã làm gì sai với cậu chứ ?

Có không, nửa tháng nay nó một mình nằm viện không ai chăm sóc, là ai khi nó gọi điện thoại mà cúp máy chứ ?

Cô đã trách cứ gì cậu chưa, chưa hề nói một câu nào oán thán mà .

Cô muốn biết cô đã làm gì sai mà cậu lại nở lòng làm tổn thương cô, làm trái tim nhỏ bé của cô đau đớn đến vậy, cô muốn biết mình đã làm gì sai... .

Nén lại nỗi đau đớn mà hấn mang lại nó thấp giọng hỏi hấn, giọng nói run rẩy :

- Cậu .. tôi đã làm gì cô ấy mà cậu lại nói tôi thế chứ? Tôi độc ác, độc ác chỗ nào, tàn nhẫn tàn nhẫn chỗ nào? Cậu không có quyền nói tôi như thế!

Nó nói mà như nước nỏ, hấn bỗng thấy như nó thật giả tạo , hấn thấy nó như chờ mong sự thương cảm ở cậu .

Con giận trong cậu bùng phát, cậu nắm lấy bờ vai gầy của nó lay lay :

- Cô còn chối cãi, là cô sai người *** hại cô ấy nên mặt cô ấy mới thành thế này không đúng sao ? Vậy mà còn lớn tiếng hỏi tôi, cô không có tư cách ?

Không có tư cách?

Hấn khinh ghét mình đến thế cơ à, vậy mà cơ hồ mình lại không biết, cứ nghĩ ... hoang đường về hấn .

Tim nó đau lắm, bờ vai gầy đã rung rung chấn động, khoan hấn nói linh tinh gì, cô làm gì có sai người làm trò tiêu nhân đó ...

Hoàn toàn là hấn hiểu lầm cô là sai người làm cho ... làm cho bạn gái hấn thành ra vậy nên nổi giận thế sao ?

Nó lắc lắc để cái đầu rồi như tờ vò của mình và ra sức giải thích, nó không muốn hấn nghĩ nó là hạng người xấu xa.

Đến giờ phút này nó vẫn còn quan tâm hấn nghĩ gì về nó, có phải nó ngốc lắm không ?

- Tôi không có... không có làm cái việc đó, không có mà, cô ấy bị như vậy đến hôm nay tôi mới biết ? Không thể có chuyện tôi làm cô ấy như thế được, không hề có chuyện đó .

Nó dùng toàn bộ sức lực yếu ớt giải thích với hấn, nhưng hình như càng giải thích lại càng như thêm dầu vào lửa, hấn càng không tin nó nói gì :

- Cô thật quá trơ tráo, dám làm mà không dám nhận, cô nhìn xem đây có phải cô hay không?

Hấn nói nó trơ tráo rồi rút ra một cái điện thoại có hình chụp mờ nhạt, người mặc áo trắng ở trong hình đích thị là nó ngày hôm đó .

- Cô nói xem thù phạm cầm đầu nhóm người gây ra cho Kì Kì với cô có giống nhau không, tôi còn nhớ rõ hôm đó cô mặc áo sơ mi trắng, chính là cái này ... Cô nói xem, phải cô không?

Hấn không để ý thấy sắc mặt nó biến đổi xấu dần, gương mặt trắng bệch như sáp, nó đến gần hai người lúc gặp nhau vô tình trên hành lang, vốn là để hỏi thăm Kì Kì nhưng lí do chính lại là muốn thấy gương mặt hấn, vậy mà hấn lại làm nó tổn thương. nó đau, nó muốn khóc nhưng sao hấn không biết, không nhìn thấy ?

Hấn định dằn vò nó đến bao giờ, cơ thể nó có lẽ sẽ chịu không nổi những đòn công kích của hấn nữa rồi ...

Tại sao, cứ thế, cậu lại cứ làm tôi tổn thương ?

Hấn đưa điện thoại cho nó, không nhìn được mà trong hấn dâng lên một sự đau đớn khó tả, hấn phải đối mặt, phải tin rằng hấn đã tin lầm nó .

Hấn không muốn như vậy với nó đâu nhưng so với những gì Khả Kì phải chịu đựng thì mấy lời vô tình đó mà hấn nói có là gì đâu .

Thực sự hấn nói nó như thế tâm trạng cũng không thoải mái gì, hoàn toàn mất bình tĩnh, không còn sáng suốt lắng nghe kĩ càng như thường ngày nữa ...

Nó cầm điện thoại mà tay run run, nó không tin được, trong hình là nó đứng với bọn đã đánh nó theo một góc độ chụp kì lạ. Cô đang kháng cự nhưng mà chụp kiểu nào lại nhìn ra là thỏa hiệp, là người cầm đầu chúng .

Nó nói trong hoảng loạn, nhớ lại vụ việc kinh hoàng hôm đó , giọng nó nói nó có phần run rẩy :

- Là tôi nhưng mà không như cậu nghĩ, hôm đó

Hắn không nghe nó nói hết câu, nó còn đang định giải thích kể rõ cho hắn biết rằng nó đã xảy ra chuyện gì hôm đó thì bị hắn với thái độ chán ghét, lạnh lùng ngăn lại không nghe nó nói nữa .

Có lẽ những lời nói này là dư thừa đối với hắn .

Lòng nó hoảng loạn, sợ hãi, mồ hôi lòng bàn tay túa ra càng nhiều, ánh mắt hoang mang tìm hắn giải thích:

- Tôi nhắc lại... tôi không có làm ...

Nó run run nhấn mạnh lời nói yếu ớt của mình .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nỗi Đau , Lỗi Lầm Quá Lớn

Hắn phẩy tay chán ghét :

- Thôi bỏ đi, tôi không thèm nói nhiều với cô nữa, chúng ta về phòng thôi Khả Kì. Ở ngoài này chắc cậu cũng mệt rồi .

Nó nhìn thấy hành động đó mà nước mắt đau đớn rất muốn rơi ra, nhưng cũng kịp thời ngăn lại, hốc nó mắt thoáng chốc đã hơi đỏ đỏ .

Nhìn nó đau đớn là thế nhưng hắn không biết, chỉ chăm chăm săn sóc lo cho cô bạn gái với khuôn mặt xinh đẹp đang có phần vui vẻ, hả hê đứng bên cạnh.

Cánh tay dài đẹp của hắn nắm lấy vai Khả Kì nhẹ nhàng, thân thiết xoay người đi vào phòng bệnh, lập tức đem nó mà cho là không khí bên ngoài, cảm tưởng như nó không có liên quan tới hắn.

Như sự nhớ ra gì đó, nó nín áo Khả Kì lại, câu hỏi lại rất khó khăn phát ra từ cổ họng nghẹn đắng của nó:

- Khả Kì, cậu nói đi nhất định cậu là người rõ nhất, hôm đó tôi không có làm gì cậu cả mà.Cậu nói đi chứ, nói gì đi chứ ?

Khả Kì nhìn cô cười lạnh trong lòng, cô tưởng cô ta chết rồi nhưng mà sống cũng được, chứng kiến cô ta bị Thoại Vĩ nói cho người trở nên thất thần như vậy cô thật sự rất vui, rất hả hê .

Thoại Vĩ là của tôi, điều này Ân Di, cô phải rõ ...

Thoại Vĩ chỉ tin tôi, là không có tin cô đó, cô gái ngốc ...

Cô cố tỏ ra hơi hoảng sợ bối rối một chút như vậy mới giống người đang ốm yếu nha .

Khả Kì ra về bất đắc dĩ trả lời như gượng ép, hiền hòa hết mực :

- Là hôm đó mình bị đánh cho lơ mơ ngất xỉu, thần trí không có rõ ràng nhưng lúc mờ ảo mình ... mình nhớ là có nhìn thấy cậu, là cậu Ân Di, chiều hôm đó là cậu gọi mình ra gặp mặt mà ...

Nó giật mình, làm gì có chuyện đó chứ :

- Không đúng là cậu nói vậy, hôm đó tôi không có gặp cậu, sao cậu có thể nói dối chứ ?

Nó lay lay Khả Kì muốn cho cô ta tỉnh táo lại, sao có thể vu oan cho cô, cô không có làm mà.

Cô ta than thở đau đớn, như nó vừa đụng vào vết thương kinh khủng, như nó vừa hành hung cô ta vậy :

- Ai ui ... đau ... Ân Di à, thả mình ra đi, đau ... đau quá !

Cô gái Khả Kì này nói yếu ớt mệt mỏi cốt là để cho Thoại Vĩ nghe thấy, hắn chạy lại vội vàng đẩy nhẹ nó ra, nhưng kì lạ như chạm phải thứ gì mềm mềm sau lớp áo của nó, rất lạ :

- Cô để cho cô ấy yên, đừng làm phiền cô ấy nữa, nhiều đó cô làm ra đủ đủ lắm rồi. Đừng độc ác thế nữa. Tôi thực sự rất thất vọng ...

Bộp, vai nó va nhẹ vào tường đau điếng, vết thương ở vai còn chưa có lành mà, đau quá, hấn đẩy nhẹ con người có thể trạng yếu ớt là nó làm nó rất đau .

- Uk, đây là tôi độc ác, là tôi làm cho bạn gái cậu bị đau đó, cậu có giỏi thì đánh tôi đây này . Cậu không có tin tôi, vâng là tôi đã man, tôi cáo già đặt bẫy hại người, thật đáng khinh, đáng ghê tởm quá phải không ?

Nó nói mà như hét lên với hấn, giọng nói run rẩy vỡ òa nức nở như tiếng khóc nhưng không phải, là cảm xúc dồn nén như thể thôi, nó ... đang rất cố gắng để không yếu đuối mà khóc trước mặt hấn .

Nó nhìn hấn, ánh mắt trong veo sâu thăm thẳm nghẹn ngào rồi nhìn sang cô gái bên cạnh cậu, phải rồi ... từ đầu đến cuối là nó đã sai khi đã thích hấn .

Cuối cùng nó tuyệt vọng mà thốt nên lời :

- Cậu ... qua bao nhiêu ngày ... cậu thật sự không hiểu gì về tôi sao ?

Cậu hỏi làm hấn chấn động nhưng nhanh chóng khôi phục nét mặt lạnh, câu hỏi xa xăm xót xa như nó hỏi chính bản thân ngu ngốc của mình .

Nó nói xong, kiên cường đau đớn mà mở to mắt nhìn hấn, hấn nhìn nó hốc mắt nó đỏ hoe làm hấn đau lòng, nhìn nó hấn thấy phảng phất một nỗi đau cùng cực. Nhưng hấn nén lòng mình, rất muốn ôm nó vào lòng, lau đi những giọt nước mắt đau đớn của nó nhưng hấn lắc lắc đầu, mày điên rồi làm cái gì thế ?

Nó nhìn hấn oán giận, huyệt hắng xen lẫn thất thần, hấn cuối cùng vẫn là tin bạn gái hấn, dù nó có giải thích hấn cũng không cho, hấn sĩ nhục khinh thường lạnh lùng với nó đến đáng sợ .

Nó đau lắm, rất là đau. Con tim như có ngàn vết thương rỉ máu còn bị hấn lãnh khốc vô tình lấy muối xát lên mạnh vào nỗi đau khiến cho bản thân nó tê dại.

Tay nó, cả người nó tựa vào tường lấy điểm tựa để đứng vững, bao sức lực trên người nó bị rút cạn đến đứng còn khó khăn .

Dù đau đớn, tuyệt vọng xen lẫn sợ hãi ám ảnh nó vẫn không khóc, dòng nước mắt ứ nghẹn trong cổ phải cố lắm mới không chảy ra .

Nó khụy một tay vào tường kêu sần sật, dù đụng chạm vào vết thương nhưng nó không thấy đau là mấy, bởi vết thương tâm hồn, trong lòng nó quá lớn đã lấn át tất cả.

Một chàng trai khôi ngô chạy đến, vội vàng hốt hoảng ôm nó vào lòng, ấm áp bình yên, cậu nhẹ nhàng để nó gục người vào lòng cậu .

Một bàn tay kéo Thoại Vĩ lại, một bàn tay ôm nó vào lòng đều là của Hạo Vũ, tất cả những gì diễn ra với nó trong khi cậu lo lắng đi tìm nó, cậu đã chứng kiến hết rồi ...

Cậu thấy gương mặt nó biến đổi rất nhiều, mấy ngày qua ở cùng cậu cô chỉ cười và đọc sách trong phòng bệnh, không có buồn bã, không có thể hiện nhiều sắc thái biểu cảm như thế.

Cô âm thầm cắn răng nhịn đau, âm thầm mà nuốt đau khổ xuống .

Nhìn gương mặt cô đau đớn nói không nên mà lời cậu rất đau, rất hận thẳng cha trước mặt mình bây giờ :

- Thoại Vĩ, cậu đứng lại đó cho tôi, mau Mau lên bước tới xin lỗi cô ấy ...

Thoại Vĩ dẫu đi ánh mắt lo lắng nhìn nó khá lâu, lạnh lẽo ném ánh mắt lạnh đến sang cho Hạo Vũ :

- Tôi ... không có lý do gì phải xin lỗi cô ta, cô ta đáng ra còn phải xin lỗi Khả Kỳ mới đúng!

Hạo Vũ cười khẩy, cậu muốn cho thằng chết tiệt này một trận lắm rồi, cậu nhìn nó mệt mỏi khô gầy, đau đớn ôm nó mà nén giận, tung ra vài lời úp mở :

- Cậu sao có thể làm cô ấy tổn thương, thực sự không phải cô ấy làm cho bạn gái cậu ra thế, là mấy ngày qua ...

Nó kéo kéo tay áo Hạo Vũ, sự thật đó nó không thèm cho tên ác nhân này biết nữa, nó mệt mỏi muốn ngã khụy xuống rồi .

Nó lay lay cậu tìm chỗ dựa bình yên, chỗ dựa vững chắc duy nhất thấu hiểu nó :

- Đi, chúng ta về thôi ... không thèm nói với hấn nữa ...

Hấn không thích nó thân thiết với Hạo Vũ như thế, hấn thấy khó chịu, ánh mắt vô tình quét lên thân ảnh nhỏ bé, cậu thấy cả người nó run run như đang chống đỡ, chịu đựng gì đó .

Trước khi đi nó còn nhìn hấn có chút đau đớn xen lẫn oán giận, Hạo Vũ ném lại một câu đầy tức giận cho hấn :

- Thằng khốn, mày không tin cô ấy ? Cô ấy rất khổ tâm, cô ấy có rất nhiều chuyện mày không biết, còn có nỗi đau của cô ấy một thằng vô tình như

mày có thể hiểu được sao ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Anh Biết Anh Sai Rồi

Hắn kì lạ nhìn Hạo Vũ, không mấy để tâm lời cậu vừa nói, khi hắn cùng ai đó quay đầu đi thì nó cùng đẩy cánh tay đặt nhẹ trên vai mình của Hạo Vũ ra, kiên cường chống chọi, một mình bước lặng lẽ về phòng bệnh.

Nó bước một hai bước nhỏ, đằng sau nó là một chàng trai tuấn tú cầm tờ giấy trên tay đang đi tới vội vàng, nhìn nó đầy thân thương.

Người đó không ai khác chính là Hạo Quân !

Nhưng tất cả, trừ nó ra khi bước đi đều nghe một tiếng vật nặng đổ ầm xuống đất khô khốc, rất mạnh, có chút bất lực.

Không ai khác chính là nó té xỉu, nó oằn mình hứng chịu đau khổ để rồi bị hắn nói như thế, từ khỏe mạnh ai cũng thấy từ chầm chậm lặn ra một dòng nước mắt đau thương.

Giây phút hắn quay lại thấy nó té sập xuống sàn nhà lạnh lẽo của bệnh viện, hắn bỗng thấy dường như mình đã mất đi cả thế giới, mình đã làm nên một việc sai lầm nghiêm trọng không thể tha thứ, hắn đã sai ở đâu rồi, hắn thấy đau lòng và rất hoảng sợ khi thấy mi mắt nhắm chặt của nó.

Hàng lông mi dài khép lại, những giọt nước mắt rơi xuống ngày một nhiều, nó nhú đôi lông mày lại đau đớn.

Những vết thương lại làm nó đau ...

Thoại Vĩ đau nhói, cảm thấy mình như rớt xuống vực thẳm, cậu muốn bế nó lên ôm nó vào lòng, lau khô những giọt nước mắt đau đớn của nó ... nhưng không thể.

Một cánh tay khác đã vươn đến nhẹ nhàng bế nó lên, chiếc mũ len trên đầu nó vô tình rơi xuống sàn, để lộ vòng băng trắng quấn trên đầu còn đang rướm rướm máu, cánh tay gầy còn để lộ ra những vết thương mới còn chưa lành.

Là lúc này hắn chạm vào vết thương ở cánh tay nó nên mới cảm giác được rằng nó đang băng bó ở tay, là giờ hắn mới để ý rằng nó còn đang mặc bộ đồ của bệnh viện, là hắn đau đớn vô cùng khi nhận ra như thế.

Sắc mặt nó cũng rất xấu, tái xanh rồi trắng bệch, còn có những tiếng nấc chốc chốc lại vang lên.

Thân ảnh nhỏ bé nằm gọn gàng, yên ổn trong vòng tay Hạo Vũ, có thể nhận thấy nó gầy đi rất nhiều so với trước, trông nó thực sự đáng thương đến tội nghiệp.

Còn hắn thì con đau ở tim bất lực nhói âm ỉ rồi chấy bùng, lo lắng là tại sao nó lại yếu ớt, bị thương nhiều như thế ?

Hai bàn tay siết chặt vào nhau bất lực nhìn cảnh tượng náo loạn trong bệnh viện bây giờ, cậu không giúp được gì cho nó cả ...

Còn có tiếng bác sĩ la mắng Hạo Vũ, cái gì đó mà cậu nghe không hiểu gì hết :

- Cậu ... tôi đã dặn rồi đừng để cô ấy đi lung tung, đáng ra phải ở trong phòng bệnh chờ vết thương lên da non đã chứ ? Tôi đã dặn cậu rất nhiều lần rồi còn gì ... Thật là, cái cô bé này !

Cậu có chút không hiểu, bác sĩ biết cô ấy sao, những vết thương trên người cô ấy vì sao mà có nhiều đến vậy chứ ?

Tại sao cô gái đó bị thương cậu lại không hề biết, cô bị thương lúc nào, tại sao, những câu hỏi đó cứ quanh quẩn trong đầu cậu, nhức nhối mãi không thôi.

Mấy ngày qua cô ta đi chơi có xảy ra chuyện gì sao? Hôm trước còn gọi điện về nhà mà tại sao không thấy cô nói gì ?

Cậu đứng như bất động ngoài phòng bệnh của nó, lúc bác sĩ đưa nó về phòng cấp cứu cậu cũng lơ đãng đi theo bỏ lại Khả Ki ở đó.

Gương mặt thất thần, nhìn nó bất động trên tay Hạo Vũ rồi vào phòng bệnh không rời nửa bước.

Bên trong phòng bệnh nhốn nháo, tiếng y tá bác sĩ phân công làm việc rộn cả lên suốt hai giờ đồng hồ. Còn cậu kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài cũng Hạo

Quân , mặt anh lo lắng sừng sốt cũng không kém gì cậu .

Sau một thời gian, bác sĩ lục tục thu dọn đồ đi ra hết, bên ngoài của sổ trong suốt, người đứng bên ngoài có thể nhìn được người nằm bên trong .

Nó nằm trên giường bệnh màu trắng, gương mặt trắng bệch, có phần ổn định hơn .

Đôi mắt ấy vẫn khép lại, chưa hề mở ra, đôi môi nhợt nhạt không chút sức sống mím lại chịu đựng, hơi thở đều đều vang lên có lúc ngắt quãng .

Lúc cô ý tá còn lại duy nhất rời khỏi phòng nó, Thoại Vĩ vội vã chụp cánh tay cô lại, cô ý tá thoáng đỏ mặt rồi nhìn cậu ngạc nhiên .

Cậu vội vàng hỏi cô :

- Cô ... cô gái đó vào đây từ khi nào ?

- Ai ?

Cô ý tá chớp mắt nhìn Vĩ thật sự rất là đẹp trai, cậu đang mắt bình tĩnh, có phần gấp gáp và vội vàng .

Cậu vội chỉ vào bên trong :

- Đó ... là cô gái đó !

Cô ý tá nhìn bệnh nhân quen thuộc của mình, ai chứ cô gái ấy cô còn lạ gì, là cô được cất cử trông nom chăm sóc cô ấy gần nửa tháng nay mà, làm sao không biết được .

- Ồ, hình như vào đây được gần nửa tháng rồi thì phải .

Nửa tháng? Là nửa tháng qua không phải nó đi chơi cùng bạn bè mà là nằm viện trong này, hần không hề biết ... bị thương đến cỡ nào mà gần nửa tháng rồi vẫn không khỏi?

Rút cuộc việc này là sao? Lúc này lời nó nói cậu không để vào tai, cậu phớt lờ nó nhưng giờ cậu thấy mình sai rồi, chưa thể kết luận sự việc khi chưa điều tra kỹ, vốn dĩ từ xưa nó đâu có như thế, nó là một cô gái ngây ngô thôi .

Cậu có cảm giác cậu lần này đã mắc một lỗi lớn, đã làm một việc sai lầm nghiêm trọng với nó, phải làm sao khi thấy nó như vậy mà không thể ở bên cạnh nó ?

Có lẽ người ta sẽ nói cậu giả tạo nhưng việc cậu quan tâm, lo lắng nó là sự thật, nhìn nó nằm yên lặng trên giường mà lòng cậu nhói đau bất lực ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Phải Làm Sao Để Em Tha Thứ Cho Tôi ?

Cả một đêm Thoại Vĩ ngồi lặng ngoài ghế chờ của bệnh viện, cậu chỉ dõi ánh mắt quan tâm ấy vào một người nằm lặng lẽ trên giường bệnh trắng toát, nó vẫn chưa tỉnh lại ...

Nhưng qua cửa kính trong suốt ấy, có thể thấy gương mặt nó đã hồng hào hơn trước, nước mắt cũng không còn rơi nữa, gương mặt nhỏ nhắn có phần hao gầy .

Hạo Vũ ngồi bên cạnh nó, lặng lẽ quan sát, thỉnh thoảng đắp chăn cho nó, sức khỏe nó thật tệ, nhìn nó tội nghiệp như vậy cậu vẫn không đành lòng mà cho tên đại ác ma ngoài cửa sổ kia vào trong .

Hần đã làm những gì, hần làm cô ấy đau đớn như thế, ít ra cũng nhận được một sự trừng phạt nào đó, có thể nào nói ra những lời tàn nhẫn như vậy với một cô gái yếu ớt như thế thật tàn nhẫn ...

Mí mắt nó động đậy rồi bừng tỉnh, đôi mắt có phần mệt mỏi nhìn thấy Hạo Vũ việc đầu tiên là mỉm cười dịu dàng . Nó lại thấy cậu rồi, lại có cảm giác an toàn rồi . Ánh mắt nó quét qua cửa kính rồi dừng lại ở dãy ghế bên ngoài, nó ... nhìn thấy dáng hình quen thuộc, người mà mấy ngày trước đây nó mong muốn được nhìn thấy nhất ... nhưng bây giờ thì không, nó ghét cậu, nó hận cậu !

Cậu ở ngoài đó làm gì, tôi không muốn nhìn thấy cậu đâu, có sao mà dùng cái loại ánh mắt đau khổ đó nhìn tôi, cậu **** còn chưa đủ sao, muốn vô hành hạ tôi tiếp à ?

Thoại Vĩ ngẩng mặt lên và chợt nhận ra nó, nhìn thấy nó đã tỉnh, lại thấy ánh mắt trong veo của nó, lại được nhìn thấy nó, cậu rất rất vui .

Nhưng đáp lại ánh mắt của cậu, nó quay mặt sang một bên nhắm mắt như đang ngủ .

Cũng đến lúc cậu phải về nhà rồi, giờ học trên trường cũng sắp bắt đầu, cậu lại nhìn nó một lần nữa rồi không đành lòng mà lặng lẽ rời đi .

Hôm nay cậu không đi học, phải tìm cho ra ngọn ngành sự việc, lần này đích thân cậu sẽ điều tra lại từ đầu ...

Hạ Lan cũng Bảo vui vẻ đi ăn sáng ở canteen, quan hệ của hai người qua vài ngày đã trở nên tốt hơn rất nhiều, đi đâu Bảo cũng rủ Lan Lan đi .

Hai người đi qua quầy nước uống và vô tình nhìn thấy Hạo Vũ, cậu rất nhanh nhìn thấy Lan Lan rồi cậu đẩy ghế bước đến bên cạnh cô trầm giọng :

- Cô có thể đến bệnh viện XI được không, có một người đang rất cần cô !

Cậu suy nghĩ rất nhiều, nó dạo này tâm trạng không tốt, giấu Hạ Lan thế là đủ rồi, hơn nữa cô ấy cũng là bạn của Ân Di, cậu nghĩ nó cần người quan tâm chăm sóc khi không có cậu ở bên ...

Lan Lan ngậm ống hút sữa trong miệng nhươn mỳ:

- Ai cơ? Cần tôi á ?

Cậu trầm trầm cất lời rồi bước đi :

- Cô ấy không muốn cô biết nhưng tôi nghĩ cô cũng là bạn cô ấy, cô cũng cần được biết. Ân Di đang bị thương nằm ở bệnh viện XI, tôi mong cô sẽ đến thăm cô ấy ...

Lan Lan ngẩng người đánh rơi ổ bánh mì trong tay, ngẩn ra, nhìn Bảo rồi quay sang con người cho mình thông tin sét đánh nhưng không thấy cậu ta đâu ?
Đùa tôi à, con bé ấy đang đi chơi mà ... Làm sao có thể, nó ...

Trải qua một buổi học rất hay, thầy cô rất nhiệt tình giảng dạy nhưng rất tiếc Lan Lan không tiếp thu được chữ nào vào đầu, cô chạy ra cổng đang định gọi taxi đến bệnh viện thì một cái moto màu xanh nhìn khá oách, chạy vù đến đỗ cái xích ngay trước mặt cô .

Cô chớp mắt nhìn người lái xe, đang định mở miệng **** bới thì cô nhận ra là người quen, là Bảo , cậu chìa cho cô cái nón bảo hiểm :

- Đội vào rồi lên xe ..

Lan Lan cứng nhắc làm theo rồi chột nhó ra la lên :

- Để tở xuống, tở phải đến bệnh viện xem sao ...

Bảo kéo tay cô, bàn tay chạm bàn tay, Lan Lan vội rút tay lại khuôn mặt nhỏ thoáng chốc ửng đỏ, cô mở to mắt nhìn cậu :

- Tôi ...

Bảo khoát tay:

- Lên xe, tôi cũng đến bệnh viện ...

Lẽ nào cậu ta đến chở mình đi bệnh viện, lẽ nào tâm đầu ý hợp như thế ?

Đến bệnh viện, Lan Lan ra hỏi chỗ quầy tiếp tân và được biết có một cô gái ở phòng 13 khu VIP có tên là Hà Ngọc Ân Di trùng tên với nhỏ bạn của cô .

Cô lên thang máy lên lầu 4, đi lang thang tìm kiếm và gõ cửa phòng bệnh có số 13 .

Hi vọng là không phải, cô không muốn con bé gặp phải chuyện gì hết, không muốn ...

Nó nghe tiếng gõ cửa, vội đặt cuốn sách xuống, ai mà đến phòng bệnh của nó giờ này, y tá sao, lẽ nào đến giờ tiêm thuốc à?

- Vào đi, cửa không có khóa đâu .

Lan Lan nghe thấy giọng nói quen thuộc, đẩy cửa bước vào, theo sau cô là Bảo.

Bước vào bên trong cô nhìn thấy nó đang cầm một mớ dây nhợ truyền dịch trên tay, mặt mũi phờ phạc có phần gầy hơn trước, hơn nữa đầu còn quấn băng trắng.

Nó ngẩng mặt lên và im lặng nhìn con bạn thân lâu ngày không gặp và nhất thời .. im lặng không biết nên nói gì :

- Lan Lan à ? Sao mi lại ...

Lan Lan mắt đã ánh nước , đi nhanh đến cạnh nó rồi òa khóc nức nở :

- Làm sao thế? Làm sao lại thế này ?

Có gì mà khóc nhỉ? Chỉ là bị thương chút xíu thôi mờ, không ngờ Lan Lan ngày thường lại mau nước mắt đến thế !

- Ta không sao, mi đừng khóc !

Nhìn gương mặt nó Lan Lan tức giận đánh nhẹ vào vai :

- Ta với mi có phải bạn không mà mi bị thế này ta cũng không biết . Nói ta nghe, đứa nào làm mi ra thế này, đứa nào mà ác đến thế ?

Nó bắt đầu đi lắc lắc đầu :

- Ta không biết ! Ta ... không biết

Thấy có trông có vẻ hốt hoảng xen lẫn sợ hãi Lan Lan lập tức ôm lấy nó, an ủi ...

Lan Lan hỏi nó một câu hỏi rất kì lạ :

- Máy ngày qua ... hức hức ... không phải mi đi chơi với bạn sao ?

Nó sùng sốt :

- Không có, làm gì mà nó đi chơi chứ, cả hai tuần liền chết đi trong bệnh viện sao mà đi đâu được ...

- Mi vô viện hai tuần rồi à ?

Bảo xót xa nhìn nó rồi đột nhiên đi lại gần nó:

- Cậu không đi chơi sao ?

- Bảo à ... là cậu à ? Đi chơi ? Mình làm gì có ...

Nó cười ngây ngô .

Bảo lặng người.

Mấy ngày qua cậu cứ đinh ninh là nó đi chơi ai mà ngờ ...

Nó nhìn Lan Lan trầm giọng :

- Lan Lan à, mấy ngày qua thực sự ta rất nhớ mi ...

Rồi nó ôm lấy Lan Lan, trống vắng và buồn tẻ, cảm giác này sẽ không phải chịu một mình nữa rồi ...

Con bạn thân cũng khóc và nhìn nó, may là nó còn có một tình bạn đẹp, một cô bạn tốt nếu không thì còn cái gì làm niềm vui của nó nữa ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Sự Thật Hé Lộ

Vài ngày trôi qua, Khả Kì bỗng nhiên cảm thấy dường như cô không còn sống trong vui vẻ, chiến thắng như trước nữa, cô bắt đầu lo sợ ... lo sợ một ngày nào đó không xa người ấy sẽ ... rời xa cô . Máy ngày nay cậu ít đến thăm cô, cô chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn cậu nhưng trong lòng lại đau nhói !

Bằng mọi giá, dù có phải dùng thủ đoạn nào cô nhất định phải giữ cậu lại bên mình, cô nhận ra với cô cậu là cả một thế giới, cậu là tất cả, có lẽ vậy ... đối với cô.

Thoại Vĩ ngày nào cũng đến bên phòng bệnh của Ân Di, lặng lẽ nhìn cô từ phía xa, với cậu được nhìn thấy cô bình yên mạnh khỏe cũng là một niềm hạnh phúc .

Cô nhìn thấy cậu, cô chớp mắt vài cái và quay mặt đi, giả lơ như chưa nhìn thấy gì, cậu biết chứ, cậu hiểu mình đã làm ra những việc tồi tệ gì và cậu nghĩ cô lẽ đó là một sự trừng phạt mà nó dành cho cậu .

Nhớ lại hôm ấy nó đau đớn mà ngã quỵ như thế nào, cậu chỉ biết găm nhấm nỗi đau đớn dằn vặt một mình, cậu thực sự rất hối hận, 17 năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy mình đã làm một việc có lỗi đến thế ...

Nó trải qua những ngày cuối cùng ở bệnh viện trong niềm vui, có lẽ thế, vì nó có Lan Lan ở bên và những người bạn khác, thế nhưng trong trái tim vẫn có một khoảng trống .

Nó không phủ nhận rằng nó không thể quên được tên đáng ghét đó mặc dù những việc tên đó đã làm với nó thật quá đáng, cậu làm nó đau đớn tổn thương biết bao nhiêu nhưng những lúc vắng lặng một mình trái tim nó lại thường vô thức nghĩ về cậu .

Đôi khi nó chợt nghĩ và nhận ra rằng, hạnh phúc với nó giống như nắm cát trong lòng bàn tay dù có dùng cách nào, dù có nắm thật chặt thì nó cũng từ từ vô lực mà trôi tuột đi mất .

Giống như hân, một khoảng thời gian nó từng có suy nghĩ hân đã từng dù là một chút thôi thích nó, giờ thì suy nghĩ ấy đã không còn và nó còn tự mỉm cười đau khổ chế giễu bản thân đã suy nghĩ quá viễn vông, điều đó ... làm sao có thể xảy ra .

Trái tim nó vẫn nhớ và nghĩ hoài về hân .

Đôi lúc nước mắt đáng ghét lại khẽ rơi, vương trên mi ... long lanh và khi có ai đó đến phòng bệnh của nó, nó lại vội vàng xóa sạch mọi dấu vết trên gương mặt của mình, vội vàng lau khô những giọt nước mắt ...

Cuối cùng nó cũng có thể rời khỏi bệnh viện, cơ thể nó tạm gọi là ổn và có thể xuất hiện .

Ngày nó ra viện, có tất cả mọi người đến đón, 3 tên hotboy và hân, tất nhiên có Lan Lan và Hạo Vũ nữa, còn có ... Hạo Quân . Đồ đạc của nó cũng chẳng nhiều nhận là bao, thế nhưng mọi người cứ tranh nhau xách, tiếng nói cười rôm rả vang vọng khắp hành lang bệnh viện .

3 tên hotboy cứ luôn miệng xin lỗi nó vì bọn họ đã quá vô tâm, không chú ý đến nó ... còn hân thì luôn dùng một loại ánh mắt quan tâm kì lạ nhìn nó . Đôi lại là hân không hề nhận được một cái nhìn nào từ nó, với mọi người nó vẫn nói cười vui vẻ nhưng riêng với hân nó chỉ phơi bày một bộ mặt lạnh băng từ đầu đến cuối .

Hân hiểu, mình đã làm nên những việc gì, cũng biết mình đã làm nó đau khổ như thế nào, giờ phút này hân thấy lòng mình trống rỗng, luôn luôn và chỉ luôn luôn nghĩ hoài về nó!

Ngày ngày hôm sau nó đi học, không khó để nhận ra thái độ ngạc nhiên của mọi người dành cho nó, đầu đó có tiếng xì xầm mà nó vô tình nghe được, vẫn là câu hỏi kì lạ đó, rằng nó đi chơi bây giờ mới về đi học

Tại sao? Đâu ra cái tin đồn nhảm nhí đó ?

Vũ trường mắt nhìn mấy cô nàng thuộc hạng bà tám đang buôn dưa, nhìn thấy gương mặt đẹp trai của cậu mấy cô gái ồ lên thảng thốt trầm trồ rồi im bặt .

Nó vẫn miên man suy nghĩ, lần trước hân cũng nói thế, Lan Lan cũng nói thế, nói rằng thời gian qua, thời gian mà nó nằm viện thì nó đi chơi, làm gì có , nó không có thiệt mà ! Bây giờ nó mới nhận ra, từ một con bé mờ nhạt bây giờ nó bị mọi người chú ý nhiều hơn, cũng vì mấy tên hotboy kia mà chính xác thì là hân đã bước vào cuộc đời nó và khiến cuộc sống bình yên ngày ngày của nó đảo lộn .

Nó muốn trở về trước kia, để trái tim nó không phải đau đớn như thế này ...

Bỗng có một cánh tay vỗ vỗ vai nó, là Hạo Vũ, nó ngẩng mặt lên nhìn cậu và nhận được một nụ cười tỏa nắng của cậu dành cho nó .

Cậu thấy gương mặt nó có chút thần thờ và rồi vô thức vỗ vai trấn an nó, cậu muốn làm nhiều hơn thế, muốn đường đường chính chính là một bờ vai vững chắc cho nó dựa vào . Điều cậu băn khoăn lúc này, liệu rằng nó đã quên được tên khốn đó chưa, cậu muốn mang lại cho nó niềm vui , để nụ cười trong sáng ngày nào lại hiện hữu trên gương mặt ấy !

Đưa nó về lớp cậu trở lại lang thang trên hành lang, có nhiều điều muốn nói với cô gái ấy nhưng sợ rằng trái tim cô ấy còn chứa hình bóng của ai khác, muốn nói rằng bản thân rất yêu cô nhưng cậu lại sợ rằng khi nói ra quan hệ của hai người sẽ không còn tự nhiên như bây giờ nữa ...

Thoại Vĩ lại không đi học, một ngày nữa cậu lại không đến lớp, sau khi nhìn thấy thằng cha Hạo Vũ đó đến đưa nó đi học, lòng cậu dâng lên một cảm giác khó tả ... gọi là gì nhỉ, ghen tị chăng ? Nói chung, cậu chẳng cần biết nó là cái gì chỉ biết là thấy rất bức bối, nó làm cậu khó chịu !

Hôm nay là có kết quả rồi, lần theo dấu vết cậu lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm thủ phạm tày trời của vụ việc rắc rối có liên quan đến nó và Khả Kì .

Cậu mang một bộ mặt lạnh tanh, ai nhìn gương mặt ấy bất giác đều thấy ớn lạnh ...

Lần này là đích thân cậu nhúng tay vào, cậu không thể cho phép bản thân mình tiếp tục sai phạm lần hai, một lần là quá đủ, ngay bây giờ cậu muốn biết được chân tướng sự việc.

Thủ phạm không giống như trong tường tượng của cậu, không phải một tên đầu gấu gương mặt côn đồ hung ác mà là một cô gái với gương mặt xinh đẹp

Cô ta không nhìn cậu lấy một cái, gương mặt nhỏ lấm tấm mồ hôi, ánh mắt buồn bã cố ra vẻ “ta đây không sợ gì cả”.

Cô ta càng cố thể hiện sự rắn rỏi bao nhiêu thì ngược lại càng làm lộ ra vẻ yếu đuối của cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Vụt Mất - Hạnh Phúc Mãi Xa!

Khoan đã, nhìn kĩ gương mặt này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi ...

Đây chẳng phải là cô gái đã tham gia vào tiết mục kịch trong hội diễn văn nghệ đó sao, lần đó Ân Di cũng gặp nguy hiểm, lần này thì bị nghiêm trọng hơn!

Liên quan đến cô gái này, chắc chắn là thế, cô gái này có thù oán gì với cô gái đơn giản Ân Di chứ, cô ấy đâu có gây xích mích với ai ?

Cậu tiến lại gần cô gái đó, hiếu kì xen lẫn tức giận nhìn cô ta, cô gái ấy vẫn cúi đầu như đếm mấy viên gạch lát dưới sàn .

Cậu cất giọng hỏi :

- Nói đi, vì sao cô lại bày ra mấy trò bí ối đó ?

Cô gái đó nhìn xoáy cậu, nhếch miệng cười rồi cúi đầu nhìn sàn nhà một cách vô thức .

Nửa tiếng trôi qua trong im lặng đến đáng sợ, cô gái đó vẫn cúi gầm mặt xuống sàn nhà quyết nín lặng, cử chỉ có phần ngạo mạn nhưng Vĩ biết bàn tay ấy đang run run, bám trụ vào bức tường phía sau .

Cậu nhìn những biểu hiện đó, nhếch miệng cười lạnh cất tiếng :

- Cô không nói, tôi tự khắc sẽ tìm ra ...

Cô gái đó chỉ cười, nụ cười buốt giá, cô nhớ lại những gì mình đã làm và bất chợt nhận ra, dù cho cô có làm gì thì người con trai cô yêu ấy vẫn sẽ mãi mãi không là của cô .

Cô chỉ làm tổn thương người khác, anh sẽ không thích cô, cô đánh đá, ghê gớm, bạo dạn, anh cũng không thích cô, anh mãi mãi là hoàng tử nụ cười với mọi người nhưng luôn luôn với cô là băng giá .

Cô làm cô gái tên Ân Di đó đau khổ, rút cuộc chính cô lại làm anh và người con gái đó sát gần nhau hơn và vô hình chung “gây ông lại đập lưng ông”, người phải chịu đựng sự ghen ghét đố kỵ vẫn chỉ là cô .

Nhưng lúc này có hối hận cũng đã muộn, tiếp theo ra sao thì đành để cô nàng Tiểu Princess tiếp tục thôi, cô quyết định sẽ dừng lại tất cả kế hoạch và đi thật xa người cô yêu để bình tâm tìm kiếm cho mình một con người khác mà thượng đế sinh ra là để dành cho cô .

Cô sẽ giữ lời hứa, sẽ không nói tên cô gái kia ra, cô tự làm tự chịu không muốn phải liên lụy đến người khác, có điều cô biết người con gái quan trọng của ác ma “Thoại Vĩ” sẽ vì cậu ta mà nhất quyết không dừng tay lại .

Cô ta thậm chí còn tàn độc và thủ đoạn hơn cả cô nữa, đúng là không sai cô gái đó rất đẹp nhưng cũng rất không đơn giản ...

Hai ngày trời giam lỏng cô gái ấy, vẫn kiên cường bám trụ quyết không hé răng nửa lời, hai ngày không ăn không uống rút cuộc cô gái ấy cũng ngã quỵ và ngất xỉu .

Rất nhanh cô được đưa vào bệnh viện truyền dịch, cơ thể thiếu dinh dưỡng trầm trọng vì quá đói và mệt mà ngất xỉu. Thoại Vĩ nghĩ ngợi rất lâu và quyết định buông tha cho cô ta, cậu báo cho gia đình cô ta biết và gọi bọn đàn em đi khỏi phòng bệnh của cô gái đó .

Cũng trên đường đến bệnh viện, cậu ghé qua thăm Khả Kì, mấy ngày nay vì chuyện của nó cậu cũng không còn tâm trí đâu mà nhớ ra rằng còn một cô gái đang cần mình .

Cảm thấy thật có lỗi, cậu tạt vào căn tin bệnh viện mua cho cô loại bánh kem socola mà cô thích nhất .

Chờ không lâu lắm, mất 5 phút cậu thông thả bước lên lầu trong đầu không ngừng miên man suy nghĩ chuyện của nó và bất chợt cậu nhận ra mình đã đứng trước cửa phòng bệnh Khả Kì từ lúc nào ...

Bên trong bỗng có giọng nói trong trẻo của cô ấy cùng với một giọng nữ khác vang lên .

Tiếng tranh cãi, tiếng nói giận dữ của Khả Kì, là cậu không nghe lắm ...

- Tại sao cô lại không tham gia vào kế hoạch của chúng ta nữa ? Lúc đầu là cô khởi xướng kế hoạch mà ...

Đó là giọng nói của Khả Kì .

Lại có một cô gái cất giọng yếu ớt mở lời :

- Tôi thấy chúng ta dừng lại ở đây là được rồi, dù gì cô ấy cũng suýt mất mạng còn gì nữa, đủ rồi, buông tay thôi Tiểu Princess ...

- Không tôi không thể buông ... cậu ấy là tất cả của tôi, không thể buông được ... không thể nào ..

Giọng nói ấy run run, từng lúc càng như không kiềm chế được, có phần lãnh khốc đáng sợ đó là của Khả Kì ...

Chuyện mà bọn họ đang nói là cái gì, tại sao lại có một kế hoạch có vẻ mờ ám như thế ?

Cậu nhướn mày nhìn vào bên trong, Khả Kì ngồi trên giường gương mặt như bị kích động đối diện cô là một cô gái cũng trong trang phục bệnh nhân với một khuôn mặt quen thuộc .

Chẳng phải ai xa lạ, là cô gái ngày hôm qua còn ngất xỉu ở hội trường của Thiên Vũ Hội , hai người này có quen nhau ... Cậu chậm rãi xâu chuỗi sự việc, tìm bắt chợt run lên một cái, đáng sợ, mong là mọi việc không như cậu tưởng tượng ...

Cô gái đó, cô gái với nụ cười trong sáng từng làm cậu xao động sẽ không làm cậu thất vọng chứ ?

Thế nhưng câu trả lời đã xuất hiện đập tan chút hi vọng còn lại , giọng nói đáng sợ biến đổi nhanh chóng của Khả Kì làm cậu có chút ớn lạnh ...

- Tôi không cho phép cô ta ... Hà Ngọc Ân Di cướp đi Thoại Vĩ khỏi tay tôi ... Không bao giờ ... Cô quên cái suy nghĩ xuẩn ngốc đó đi ...

- Nhưng như thế đã đủ lắm rồi, cô nên dừng lại thôi Khả Kì ạ ..

- Cô ta còn chưa chết là ... còn sống trên cõi đời này, còn may mắn lắm, tôi muốn cô ta phải biến mất ... phải bước ra khỏi cuộc sống của tôi và cậu ấy ...

Thoại Vĩ sững người nhìn cánh cửa, cậu hiểu ý nghĩa của những gì vừa phát ra từ miệng Khả Kì, bàn tay nắm của lơ lửng vô định ở không trung, hộp bánh cầm trong tay run run , cậu thật sự shock và thất vọng ...

Nghĩ đến những gì đã qua, và những lời nói đau đớn thất vọng ngày nào của nó lại một lần nữa vang vọng trong đầu, Ân Di đã khẳng định cô ấy không có làm hại đến Khả Kì, cô ấy nói cô ấy không làm gì hết, cô ấy nói cô ấy bị rơi vào một cái bẫy ...

Đến bây giờ mới hiểu, tất cả những gì cô ấy nói hoàn toàn là sự thật, còn con người đầu sỏ đáng chết mà cậu tìm kiếm bấy lâu lại ngay lập tức xuất hiện ngày ngày bên cậu. ... Cậu bị mắc bẫy rồi, cái bẫy thâm độc của cô gái ấy ...

À, không là cả cậu và Ân Di cùng bị mắc bẫy mới đúng, cậu mù quáng tin người, không tin vào nhận định bản thân, cậu vô tình làm người con gái quan trọng ấy đau đớn

Cảm giác uất hận, giận dữ lan tràn trong người, cậu thất vọng tràn trề còn có cảm giác khinh bỉ và cảm thấy niềm tin của mình giống như đang bị chà đạp không thương tiếc ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Có Khóc Cạn Nước Mắt , Ai Đó Mãi Chẳng Quay Về

....

Hắn quay lưng ném thẳng hộp bánh vô sọt rác rồi đi thẳng, gót giày tí mạnh xuống sàn kêu sần sật, khuôn mặt hắn tỏa đầy sát khí nhưng đôi mắt tràn ngập về thất vọng không nói lên lời .

Hai cô gái trong phòng bệnh vẫn tranh luận bất đồng quan điểm, Khả Kì vẫn chưa biết người quan trọng của cô đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi ...

Hắn suy nghĩ thật kĩ hai ngày trời, hắn không biết nên xử trí cô gái đã lừa gạt mình như thế nào nữa, dù cô ta cũng là bạn gái cậu ... phải rồi “bạn gái”,

hai từ này với cậu thật xa lạ, trái tim cậu đau ảm i như phản đối và bất giác hình ảnh ai đó lại hiện lên trong tâm trí, mái tóc màu nâu và nụ cười rạng rỡ ...

Mãi mãi có thể nụ cười ấy sẽ không dành cho cậu nữa, cô vẫn và đang giận cậu và giờ đây cậu thấy mình thật sai lầm ...

Thời gian cứ thấm thoát trôi qua, một tuần rồi hai tuần, nó vẫn trốn tránh để ít nhất có thể nhìn thấy hắn. Con tim vẫn đang nhớ hắn, có lẽ rung động đầu đời khó có thể quên nhưng sống cùng nhà mà hơn hai tuần không gặp hắn, nó thấy đó cũng đã là một kì tích rồi ...

Khả Ki cũng ra viện hơn một tuần, cứ giả bệnh mà không có ai đó đến thăm thật sự là buồn chán, ngày cô ra viện cậu cũng không đến mặc dù trước đó cô đã nhắn tin cho cậu. Tự nói với bản thân rằng có lẽ rằng ai đó quên đọc tin nhắn, có lẽ vì cậu quá bận mà lãng quên cô thôi .

Đi học lại, cô không còn thấy cô gái đó đi cùng cậu nữa đôi lại cậu cũng không còn ở bên cô nữa . Nhiều khi cô đến trước cửa lớp cậu, hé mắt nhìn vào, chỉ thấy cậu gục đầu ngủ gục xuống bàn, đôi mắt đẹp khép hờ và cô lặng lẽ rời đi vì không muốn cậu thức giấc .

Cô nào có biết mỗi khi bước chân của cô khuất dần sau cánh cửa đôi mắt ấy lại mở ra, lạnh lùng nhìn theo và mỉm cười chua chát ...

Ngày nào đó cô lại theo thói quen lật giờ cuốn lịch để bàn mà cậu tặng, thấy dấu tích màu đỏ chói trên cuốn lịch ấy, cái ngày mà người ta gọi là Lễ tình nhân sắp đến rồi .

Liệu ngày đó cậu có đến giống như năm trước cùng cô dạo phố thật vui vẻ như trước không ?

Những ngón tay trắng trẻo thon dài sờ sờ dấu tích chính cô cẩn thận đánh dấu bằng bút lông màu đỏ, cần mẫn suy nghĩ, thực sự rất là nhớ, cô rất rất là nhớ cậu ...

Tại một căn biệt thự, nó cùng thân người nhìn ra ngoài cửa sổ, sáng nay đi học Lan Lan cũng nhắc nó về ngày 14/2 .

Cô nàng đang háo hức triển khai một kế hoạch làm socola tặng riêng cho ai đó, nhìn gương mặt ửng hồng chờ mong của cô nàng, nó biết cô bạn của nó đã cảm nắng một ai đó ... Cô nàng lúc đó còn quay sang nó tò mò :

- Cậu không định tặng socola cho người cậu thích sao ?

Tặng socola cho hắn ?

Nó điên rồi, tại sao lại nghĩ ngay đến hắn, chả phải hắn làm mày tổn thương sao, nghĩ lại đi Ân Di vết thương lòng của mày giờ này vẫn chưa lành là do hắn gây ra

Tỉnh lại mau, tỉnh lại mau !

Nó cười buồn, lắc lắc đầu :

- Không có, tớ không có thích ai cả ...

Liệu nó nói dối, mũi của nó có dài ra không nhỉ?

Lan Lan nhìn nó đầy nghi ngờ rồi bất chợt đứng hình, phải rồi Lan Lan cô giờ mới nhớ ra rằng người bạn cô thích là ai, cô nhớ rồi là tên đó và hắn ... đã có người yêu rồi ...

Cô thật muốn vả mạnh một cái vào mặt mình một cái ...

Ngày lễ tình yêu sắp đến cũng rất đặc biệt, sau một thời gian đắn đo suy nghĩ, Hạo Vũ đã quyết định một việc trọng đại nhất từ khi sinh ra đến giờ . Vào cái ngày đặc biệt đó, cậu sẽ tỏ tình với người con gái mà cậu yêu thương .

Một mình cậu tự tay chuẩn bị nhưng công đoạn cuối cùng đầy bất ngờ cho ai đó với tất cả những gì chân thành nhất của một thằng con trai dành cho người con gái quan trọng trong tim mình, cậu chờ mong 6 ngày nữa trôi qua thật mau ...

Sự kiện ngày 11/2

Hôm đó, chuông cửa reo, ba tên hotboy đi chơi vui về hết chỉ còn nó, Thoại Vĩ, A Linh tỳ tỳ ở nhà ngồi buồn tự kỉ .

Tiếng chuông cứ vang lên ầm ĩ dưới lầu, nó đang đọc truyện trên lầu cũng không nhìn được mà nhúu mày một cái, tại sao lâu vậy rồi mà không có ai ra mở cửa, tiếng chuông cửa cứ kêu hoài thúc giục ...

Nó lật đật xỏ dép đi xuống lầu, lật xà lật xệt nó lê lét đôi dép hình con thỏ bông màu hồng đi xuống lầu, vừa hay lại gặp người “không muốn gặp” cũng từ trong phòng đi xuống ngồi bệt xuống sofa tự lúc nào.

Hừ, có vấn đề về tai à, tại sao chuông cửa kêu mà không đi ra mở cửa cho người ta ...

Nghe tiếng dép lê mạnh đằng sau, hắn bất chợt quay lại và không ngoài dự đoán của hắn, người hắn muốn gặp đã xuất hiện ... còn ai vào đây là nó .

Ngoài lề chút xíu, thực ra hẳn nghe chuông cửa nhưng vì muốn nhìn thấy nó nên mới cố tình tăng lờ không đi mở cửa để được nhìn thấy nó .

Đúng như dự đoán của cậu, chỉ 10 phút sau ai đó đã bị tiếng chuông cửa kêu inh ỏi làm cho động thủ xuống lầu . Lâu lắm mới thấy khuôn mặt ấy, lòng cậu có chút vui vui, có thể gọi cậu là biến thái hay hâm hấp gì gì đó nhưng chỉ là cậu muốn nhìn thấy ai đó thôi mà !

Nó lại dùng cái ánh mắt lơ đãng mà hôm nay còn pha chút tức giận liếc nhìn cậu bằng nửa con mắt lật đật kêu to:

- Đến đây ...

Phải mở cửa, không biết là vị nào, vào cái ngày chủ nhật quý giá này lại vô duyên vô cớ đến nhà này làm phá hỏng không khí yên bình buổi sáng ...

Hắc, mình nói thế có quá không nhỉ, kệ ta đây đang tức gì cũng có tội hết .. Để xem là ai, là ai vô duyên nào ?

Nó mở cửa, chớp mắt nhìn người đằng sau cánh cửa ấy, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp đập vào mắt, giày búp bê hồng phấn, váy dài màu trắng tinh khiết, khuôn mặt với mái tóc xoăn lộn màu hung đỏ . Là gặp người quen nha, bạn gái hẳn đến, gương mặt có chút sốt ruột mở miệng chào nó với giọng nói trong trẻo, uyển chuyển :

- Chào Ân Di, lâu ngày không gặp ...

Quả thật là lâu, từ cái sự kiện vụ khổng ấy nó cũng chưa có gặp qua cô gái này .

Nó ngăn người à, ồ chậm rãi cất lời :

- A, mời vào !

Rồi không nhìn cô nàng lấy nửa cái chạy vèo lên lầu .

Khả Kì nhìn nó bằng ánh mắt có chút khó chịu rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt sang con người đang ngồi xem tivi trên sofa và dừng lại, nhìn thật kĩ thật lâu .

Như cảm nhận được rằng có một ánh mắt đang dõi theo mình, Thoại Vĩ quay lại, cậu có chút sững sờ .

Hiện tại cậu không muốn gặp cô gái này chút nào, cô đến mà cũng không báo trước cho cậu một tiếng, có phải muốn làm cậu tức không ?

Cậu không muốn nhìn thấy cô, chút tình cảm dành cho cô trong cậu cũng như đã biến mất theo những cậu nói tàn độc hôm nào rồi, hôm nay cô đến đây cũng tốt, mấy ngày qua tuy khó khăn nhưng chính cậu đã đưa ra một quyết định.

Hôm nay cô tới cậu sẽ nói luôn với cô, cậu không thể chấp nhận việc người khác làm hại đến nó và lừa dối mình nhưng cô nay đã làm cả hai việc, là người hiểu rõ cậu hơn ai hết mà cô vẫn làm thế ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chúng Ta Chia Tay Thôi ...

Khả Kì cứ trầm mặc nhìn Thoại Vĩ cho đến khi ... lệt xệt ... tiếng dép quệt vào sàn nhà, còn ai vào đây có cái thói quen phá dép là nó đi xuống lầu .

Trên tay nó cầm một cái ba lô nhỏ, đầu nghiêng nghiêng ghi chặt điện thoại vào tai :

- Rồi ... rồi ... Lan Lan tới đến ngay, chờ chút ...

Chợt nhận ra không khí khác thường lúc bấy giờ, có phần âm u quá, nó nhận ra tiếng nói chuyện của mình đã quá vô duyên và ngắn ngủi .

Hai người đang trong khung cảnh “riêng tư” thế mà nó lại vô duyên vô đáng hết điện thoại âm ỉ, chắc, ngại quá ngại quá !!

Khả Kì nhìn nó có phần ai oán, hẳn chớp mắt như thắc mắc nó muốn đi đâu . Nó nhẩm tính này giờ từ lúc nó lên phòng và Lan Lan gọi điện rủ nó đi học đàn lên với cô nàng thì cũng đã được nửa tiếng .

Hời ôi, này giờ hai người này cứ bốn mắt nhìn nhau thế này à ...

Có ai nhận thấy rằng, cô nàng Ân Di của chúng ta có cái thói suy đoán tọc mạch khi chưa biết rõ ràng, có phải xuyên qua sự thật không nhỉ ? Hắc hắc, tính xấu cần bỏ ...

Nó cúi đầu kẹp chặt điện thoại rồi xô ghế, quay lại cười cứng ngắc với Khả Kì :

- Hai người chơi vui vẻ, tôi ra ngoài ...

Hắn nhìn nó mất thốc mắt như muốn hỏi thế nhưng lại im lặng . Từ khi nào mà cậu lại có thói quen quản việc đi lại của ai đó, có lẽ là từ lúc cô bị nhốt ở nhà kho sau trường thì trái tim như đã được lập trình chế độ bảo vệ cho nó ...

Nó lúc lắc cái đầu rồi đi ra khỏi cửa, hắn chỉ thấy dáng hình nhỏ bé của nó khuất sau cánh cửa. Lại một không khí im lặng bao trùm giữa cậu và Khả Kì ...

Hôm nay cô gái này đến đây khiến cậu có chút bất ngờ nhưng không sao . Vừa hay, hôm nay cô đã đến đây cậu cũng có chuyện muốn nói, bấy lâu nay là cậu đã làm tưởng sai lầm về tình cảm của mình, tồn tại giữa cô và cậu chỉ là cái vỏ trống rỗng, đối với cô tất cả những gì cậu làm chỉ do ý nghĩa “nghĩa vụ” chứ không hoàn toàn xuất phát từ trái tim.

Cậu dần nhận ra trong tim đã tồn tại một hình bóng khác, tuy rất gần nhưng cũng rất xa .

Cậu nhìn cô nhẹ giọng :

- Chúng ta ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói !

Khả Kì đưa đôi mắt xa lạ nhìn cậu, “tôi” ... cậu xưng với cô là tôi, thường ngày cô với cậu đâu có xa cách đến thế .

Cô cắn cắn môi lặng lẽ đi theo cậu, lắng nghe tiếng bước chân của cậu và âm thầm chịu đựng nỗi đau đớn lớn dần trong tim .

Cậu đi trước chậm rãi, khoan thai còn cô lặng lẽ bước theo sau, không còn cái khoảng thời gian hai người đi song song mỉm cười nhìn nhau nữa chỉ còn lại những kí ức bơ vơ mang những nỗi xót xa ...

Bất chợt cô lên tiếng :

- Tôi không muốn đi đâu hết . Tôi cũng có chuyện cần nói !

Cậu quay lại nhìn cô, gương mặt nhìn nghiêng rất hút hồn, cậu nghi hoặc suy nghĩ gì đó rồi gật đầu :

- Vậy thì nói ngay ở đây đi ...

Cô chậm chậm xâu chuỗi suy nghĩ và cố gắng biểu đạt ý nghĩ của mình, câu nói có phần ngập ngừng phát ra khỏi khóe miệng xinh đẹp :

- À, tôi ... tôi muốn nói hình như dạo này hai chúng ta có gì đó quá xa cách . Có gì ... nếu tôi không phải cậu có thể bỏ qua cho tôi được không ? Tôi không muốn quan hệ của chúng ta trở nên thế này ...

Lỗi lầm của cô? Cô từ trước đến nay rất tốt, chỉ là vừa rồi cậu nhận ra cô đã làm một việc quá khó chấp nhận mà con tim cậu không thể tha thứ .

Cậu mỉm cười , ở nụ cười đó Khả Kì thoáng chốc sững người khi nhận ra sự khác thường :

- Không, cậu rất tốt, trước nay chưa làm gì sai cả ...

- Nếu vậy tại sao quan hệ của chúng ta lại xa cách như thế ? Nói thật đi, nói cho tôi biết tôi đã sai ở chỗ nào, tôi sẽ sửa chữa sẽ sửa sai mà ...

Cậu thật lòng không muốn tự mình nói thẳng ra những gì đáng sợ mà cậu biết, cậu muốn kết thúc một cách êm đẹp, cậu cũng không muốn cô phải bận tâm. Cứ để cô không biết được rằng những gì cô làm cậu đã nắm rõ hết đi, cứ như thế đi ...

- Không, cậu rất tốt . Tôi thấy hai chúng ta có lẽ không hiểu rõ nhau, dường như từ đầu chúng ta đến với nhau đã là một sai lầm .

Một sai lầm

Ba từ này như một cái chày lớn giáng mạnh vào những suy nghĩ đứt đoạn của Khả Kì, cô ngẩng đầu thẳng thốt, cậu thực ra vừa nói năng lung tung gì thế ? Chẳng phải quan hệ của họ lúc đầu là rất tốt sao ?

Đầu óc cô dâng lên một hồi chuông cảnh báo, sau sự im lặng đáng sợ của cậu có phải một điều tồi tệ nào đó sẽ xảy ra không ?

- Không, cậu đang nói cái gì thế ?

Cô bình tĩnh nhìn cậu, đôi mắt với hàng mi cong rậm rạp xuống kiên trì với suy nghĩ của mình, từ từ mở lời nghi hoặc .

Thoại Vĩ không nhìn Khả Kì từ từ nói tiếp, cứ tưởng khi nói ra những lời này sẽ rất khó khăn nhưng hóa ra không phải vậy . Có lẽ là ngay từ đầu cậu cũng chưa từng yêu Khả Kì, chỉ là ý nghĩ muốn bảo vệ một người trong cậu quá lớn mà thôi.

Cậu nói ra những lời này rất thoải mái, dường như lí trí cùng con tim đồng hành với cậu, có lẽ vì là bạn thanh mai từ nhỏ cậu đã ngộ nhận tình cảm bạn bè

là tình cảm của một tên con trai dành cho người con gái mình yêu .

Cậu tiếp tục câu nói của mình :

- Tôi thấy chúng ta không nên tiếp tục nữa, Khả Kì cậu sẽ tìm được một người tốt hơn tôi .Chúng ta ngay từ đầu có lẽ không phải là tình yêu ...

Cô gái đó ngược lên, ngay tức khắc một cơn gió lạnh như ập đến làm cô lạnh lẽo, sợ hãi biết bao, giọng nói run rẩy lay lay:

- Van cậu, đừng nói những lời nói kì quái đó nữa ...

Thoại Vĩ thờ dãi, dứt khoát mở những lời nói quyết định sau cùng :

- Kì Kì, chúng ta chia tay thôi ...

Lần này đôi mắt còn cúi xuống của Khả Kì mở lớn nhìn cậu, đôi mắt trần trối, bàn tay nắm chặt những ngón tay găm vào da thịt đau điếng, cô bất chợt nhìn cậu và nở nụ cười :

- Vĩ Vĩ ... hôm nay ... hôm nay không phải cá tháng tứ, đừng đùa tở ...

Vĩ nhắm mắt hồi phục suy nghĩ, cậu cảm nhận được người con gái trước mặt mình đang run rẩy :

- Tôi không hề nói đùa, tôi nói ... chúng ta chia tay thôi !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Kết Thúc Cũng Là Để Bắt Đầu

Nước long lanh nơi khóe mắt, đôi mắt ầng ậc nước, khóe mắt đọng đầy thứ nước ấm nóng mặn chát từ từ chảy xuống má. Khả Kì mấp máy môi, dường như muốn nói mà bất lực không thể mở lời, bờ môi run run đau khô cô đứng trân trân nhìn cậu hồi lâu . Nước mắt chảy ngày một nhiều, bờ vai gầy rung rung khẽ kim tiếng nấc ngày một lớn dần .

Rồi bất chợt giọng nói như vỡ òa, cô hét lên, cô không thể tin, không tin đâu, người ấy của cô nói chia tay rồi, là cô và cậu ấy sẽ chia tay ...

- Tở không muốn ... tở không biết ... là cậu nói đùa là cậu đùa tở ... Hức hức ... Tở không chia tay ... Không muốn!

Rồi cô khóc òa, tiếng khóc nức nở đau đớn .

Thoại Vĩ không đành lòng nhìn cô như vậy nhưng sự thực là họ nên chia tay, cậu đã biết tình cảm đơn thuần của họ chỉ là tình bạn ...

Nhưng nhìn cô đau đớn thế này cậu bỗng thấy mình thật có lỗi, bây giờ cô đau đớn khóc òa như một đứa trẻ không còn là cô gái kiêu kì ngày trước nữa ...

Cậu nên làm gì và phải làm gì bây giờ?

Cậu khó khăn nói :

- Chuyện tôi muốn nói hết rồi, tôi ... lên phòng đây, cậu về đi ...

Cậu quay bước, đột ngột cô vươn tay kéo cậu lại níu chặt như sợ cậu bỏ rơi cô :

- Không muốn, tở không chia tay, có chia tay cậu chia tay một mình đi ... tở không muốn ...

Hai tay cô níu chặt lấy tay phải của cậu cúi đầu khóc, nước mắt rơi lã chã xuống sàn nhà .

Cậu quay mặt không muốn thấy cô đau đớn như thế cố rút tay ra, cô càng níu chặt hơn gắt gao nói :

- Không tở không bỏ, bỏ ra cậu sẽ bỏ rơi tở, nói đi ... là tở ai ở chỗ nào, tở sẽ sửa mà sẽ không làm cậu giận nữa đâu tha thứ cho tở đi ...

Vậy là Khả kì còn chưa biết bản thân cô ấy sai ở chỗ nào, có lẽ cậu bắt buộc phải nói cho cô ấy biết rồi mặc dù bản thân cậu ngàn lần không muốn .

- Cậu đã làm gì, bản thân cậu hãy nghĩ lại xem ?

- Tớ đã làm gì ? Làm cậu giận là tớ ai rồi ... tớ sẽ sửa ... sẽ sửa mà ...

Cậu nhìn cô, lạnh băng :

- Cậu đã làm gì ?

- Tớ ...

Cô im lặng không biết mình đã làm gì sai Ngập ngừng ...

- Để tôi nói cho cậu biết ... Việc xảy ra của Ân Di là do cậu sắp đặt tất cả phải không ?

- Việc ... việc gì ? Tớ không biết ...

Đến nước này cô còn chối cãi, cậu không biết phải nói gì hơn ...

- Lần trước cậu bị thương là do cậu tự làm không phải Ân Di làm có đúng không ... Còn nữa chuyện cô ấy bị người khác *** hại cũng là do một tay cậu gây nên có đúng không?

- Không ... không phải ...

Khả Kì lắc lắc đầu, cô lắc đầu quảy quảy ... cậu ấy lẽ nào biết rồi, hôm nay cậu ấy nói chia tay cô lẽ nào vì chuyện đó ... vì cô ta sao ... vì con nhỏ Ân Di đó sao ?

- Chính là cậu, tôi đã biết hết tất cả, là chính cậu sắp đặt kế hoạch lừa gạt tôi và *** hại Ân Di ... Cậu ... về đi, tôi không muốn thấy cậu lúc này ...

Vừa lúc đó, cánh cửa trong phòng kết một tiếng mở ra, Thoại Vĩ giật mình quay lại, nó ngơ ngác nhìn gương mặt đầm nước mắt của Khả Kì và gương mặt u tối của hấn ... Nó gãi gãi đầu :

- Ngại quá ... tôi để quên đồ ...

Chết tiệt, chỉ tại nó đang trí hay quên, nó đi được 1/3 quãng đường mới biết mình để quên cuốn sách học làm socola mà nó tìm được ở căn nhà cũ, Lan Lan mấy hôm trước đã năn nỉ nó tìm hộ cô bạn . Nó hí hục lao về nhà lục tung dây sách nấu ăn của mẹ ... tìm mãi, thế mà đến lúc phải đưa cho cô bạn thì lại dớ hơi vứt nó ở nhà, thế là vội vội vàng vàng xuống xe buýt bắt taxi về nhà lấy .

Vô nhà hấn, gọi cửa mãi thì không thấy ai mở cửa đành bấm bụng mở cửa vào lấy cuốn sách bằng chìa khóa riêng do cô Hoa làm cho nó .

Đến khi mở được cửa rồi thì lại đứng khựng lại bởi tiếng nói gay gắt của Vĩ và tiếng nức nở của Khả Kì, nó quyết định đứng tại chỗ ở đó đã và rồi lại vô tình ... vô tình đứng sau cánh cửa nghe hết câu chuyện giữa hai người đó, nó đã đắn đo rất lâu mới nghĩ ra cách giả vờ không nghe thấy gì để yên ổn bước vào nhà ...

Chấn động mạnh là cảm giác trong nó lúc này, nó không nghe thấy gì cả, tất cả như đùa, Khả Kì là người làm nó khổ sở trong bệnh viện thời gian qua ... còn lí do cô ấy làm như thế có gốc mới không biết, cô ấy làm như thế ... tất cả đều do hấn mà ra!

Nó không dám nhìn cả hai người lạch bạch, lao đảo phi thẳng lên lầu rồi việc đầu tiên làm khi lên phòng của nó là khóa chặt cửa lại . Nó cần xác định chuyện kinh khủng gì đang xảy ra, không khí trong nhà u ám thật đáng sợ ...

Kết nối sự việc, suy nghĩ thấu đáo hồi lâu nó đã biết ai đã làm mình ra nông nổi như mấy ngày qua, cũng biết hai người bọn họ cãi nhau vì nó và nó cũng sock ... Nó sock vì biết rằng hấn tức giận kinh khủng như thế với Khả Kì là vì nó, có chút vui, nó biết nó vui là không đúng nhưng vẫn thấy dễ chịu trong lòng ...

Nó cũng tức nữa, nhớ lại những gì hấn đã đối xử với nó và những gì Khả Kì đã nói với nó, nó bỗng thấy rất ghét cô ta, nó rất ảm ức nhưng nó sẽ không làm gì cô ta .

Nếu cô ta đã làm nó như thế theo cái cách bản thù nào đó thì nó sẽ không trả thù giống như vậy, nếu làm giống y cô ta cũng trả thù qua lại thì có khác gì cô ta đâu, như thế thật nhục nhã ... hãy là nó, im lặng và nhìn cô ta trả giá ...

Lặng một chút dưới nhà lại ồn ào, nó nắm chặt cuốn sách trong tay đi xuống .

Thoại Vĩ gạt tay Khả Kì dứt khoát :

- Như thế đi, hôm nay chúng ta chia tay dù cậu có muốn hay là không ... Chúng ta hoàn toàn không hiểu gì về nhau cả ...

- Cậu ... tôi không muốn Tôi hiểu hết tất cả về cậu chỉ có cậu ... là cậu vì cô gái khác mà đối xử như thế với tôi ... tại sao tôi lại thành như thế ... là vì cậu ... là tất cả tại cậu ...

- Nếu hiểu tôi, cậu sẽ không sắp đặt kế hoạch để lừa tôi như thế ... Nếu chúng ta hiểu nhau có lẽ tôi sẽ nhận ra những gì cậu đã làm và khuyên can cậu sớm hơn nhưng có lẽ đã muộn rồi ...

- Là tại cô ta... tại cô gái mang cái tên Ân Di đó ... đã mang cậu rời xa tôi ...

Thoại Vĩ hít một hơi dài :

- Không, cô ấy không làm gì cả ...

- Tôi hiểu rồi... hiểu rồi, là vì ... là vì cậu yêu cô gái đó nên mới chia tay tôi có phải không, tôi ... tôi ... không chia tay ... không chia tay

Nó dừng bước nơi cầu thang, sững sờ nhìn lòng cuốn sách trong tay, có chút gì đó bàng hoàng không nói nên lời ...

- Cậu ... muốn nghĩ sao cũng được ...

Phịch ...

Khả Kì ngồi bệt xuống đất, hai chân cô như không còn sức lực chống đỡ khối cơ thể bên trên, gương mặt thất thần . Lặng lẽ, nước mắt lại rơi trên hàng mi ướt đẫm, cô không gạt nước mắt cứ để mặc nó chảy vô thức trên mặt, khóc vì cô đau đớn liệu nước mắt có thể xóa nhòa nỗi đau trong trái tim cô ...

Cô đau lắm, đau muốn chết đi, trái tim cô vỡ tan tành ... không còn gì chỉ còn lại niềm đau và nỗi nhớ ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Sụp Đổ

Người cô run run kiềm chế tiếng nấc không phát ra khỏi cổ, thân ảnh nhỏ bé dưới đất trông rất đau đớn Hức hức ! Hức hức ... tiếng khóc vỡ òa và rồi cô đứng dậy ... lao đảo như muốn ngã, người dựa hẳn vào tường chặt vật đứng dậy ... Đẩy tung cửa cô lao ra khỏi căn nhà của Thoại Vĩ, chân không mang dép cô đứng giữa đường, đôi mắt trống rỗng nhìn cái ô tô màu đen ngày một đến gần ... Chết đi ... chết đi ... sẽ không còn đau nữa ... phải chăng cô nên ra đi đến một thế giới không còn nỗi đau ... Mái tóc dài xõa tung ... bay bay trong gió, thân ảnh nhỏ bé với váy trắng dài đến gối thướt tha yêu kiều và một gương mặt đầm nước mắt đứng ngơ ngẩn giữa đường ...

Chiếc xe ô tô đi đến ngày một gần ... Một tiếng động xé trời vang lên ... Là gì ?

Đó là tiếng bánh xe ô tô va quệt với mặt đường do thắng gấp, rất gần và rất gần cô gái mặc váy trắng đã đứng sát chiếc ô tô Kết một tiếng động kinh hoàng vang lên, sồn gai ốc và phản xạ vào tai cô gái , cô vẫn trong trạng thái ngơ ngẩn như chưa hoàn hồn ...

- Bị điên à, đi đứng phải nhìn đường chứ ?

Một câu nói lại phản xạ vào tai, trong vô thức Khả kì quay đầu lại ngẩng nhìn chằm chằm người phát ra câu nói đang ngồi trong xe ô tô ... Phải rồi, giả như cô bị điên thì hay biết mấy sẽ không còn thấy đau nữa ...

- Giả như điên được thì hay biết mấy

Cô thốt ra một câu nói lấp lửng không đầu, không cuối khó hiểu với người lái xe rồi lại bước đi, một cô gái với gương mặt xinh đẹp, chân không mang giày giống như một thiên thần lưu lạc ...

Trong ô tô một chàng trai với gương mặt điển trai đang ngồi trên ghế sau kì quặc nhìn cô chăm chú, một cô gái xinh đẹp như vậy tại sao lại thành ra cái bộ dạng ngây ngẩn kiểu này ? Hạo Thiên nhìn bóng dáng cô gái lao đảo đi trên vỉa hè khuất dần sau những tán cây cổ thụ ven đường mà lòng dâng lên một dự cảm kì lạ ...

Còn nó, tại phòng khách hẳn ngồi phịch xuống sofa đáng về một mối, nó lẳng lặng đi lướt qua, không thể tin được, họ ... họ ... chia tay mất rồi mà nguyên nhân lại có lẽ nào là do nó chẳng? Khả Kì lao ra đường với dáng vẻ như thể liệu có làm sao không nhỉ ? Nó không dấu nổi sự lo lắng cho cô gái ấy, cái dáng vẻ bàng hoàng kinh điển mà nó dường như chỉ thấy trong film đã tái diễn ngoài đời, sống động và chân thực . Đến người ngoài là nó đây còn cảm thấy bàng hoàng huống gì cô gái mong manh đó ...

Ra ngoài vỉa hè lát sỏi, nó đứng ở gốc cây to, lắc lắc cái đầu giống như một con ngó cho bay đi mọi suy nghĩ luẩn quẩn linh tinh rồi rảo bước đến “lớp học thủ công” nhà Lan Lan. Hôm nay chúng nó hẹn nhau cùng đi học thủ ... Nó có nở một nụ cười thật tươi lấy lại tinh thần và nhanh chóng leo lên một cái taxi thẳng tiến Lan’s house ! Nó có rất nhiều chuyện muốn nói và cũng có nhiều chuyện cần bộc bạch với con nhỏ đó, một chút gì đó gọi là niềm tin hay hi vọng vào tình yêu viên vông với ai đó lại từ một cái rẽ cần còi trong lòng nó mà nảy lộc lớn dần! Điều đó lí trí nó luôn cảnh báo là không nên, không được nhưng sao con tim không cho phép nó suy nghĩ như thế, trái tim này dường như phải mà lại không phải là của nó mất rồi ...

Hai ngày nữa ... là đến cái ngày quan trọng ấy, ngày hôm đó là một thời gian thích hợp để Hạo Vũ nói hết những suy nghĩ bấy lâu mà cậu luôn dành cho người con gái ấy . Với những gì chuẩn bị kĩ càng của mình cậu rất hài lòng, chỉ mong kết quả được như cậu mong muốn rằng ai đó đã xóa được hình

bóng của tên kia trong tim ...

Cửa mở! Một cô gái với gương mặt thanh thoát mặc một bộ váy ngắn đến đầu gối màu đen tôn lên làn da trắng, có điều nước da trắng này có vẻ không bình thường, như dự đoán về một căn bệnh khó chữa nào đó . Cô gái đeo tai phone, một tay xách linh kinh bao nhiêu thứ khệ nệ bước vào phòng bếp, việc đầu tiên khi rảnh tay của cô là cắt giọng trong trẻo :

- Nick ...

Không thấy, Nick đâu rồi, dự định sẽ nấu cho anh ấy một bữa ăn ngon thế mà không thấy người quan trọng đâu cả ... đừng nói với cô là Nick đi vắng, thật xui xẻo ...

Hừ Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô nhẹ nhàng làm cô giật mình ...

Một giọng nói ấm áp vang lên bên tai làm trái tim nhỏ bé khẽ đập nhanh lên một nhịp :

- Tiểu Nghi, sợ không ?

- Nghịch quá, mau giúp em nấu đồ ăn, anh sống một mình ăn uống thất thường, để em nấu cho anh ăn một bữa ...

Nói rồi cô đẩy anh vào bếp, lấy tạp dề quàng cho anh và nhanh nhẹn đeo một cái khăn vào cho mình . Vẫn như vậy, anh phụ cô nấu ăn, thật là vui biết bao! Còn nhớ hồi nhỏ, anh thường bị cô ép chơi trò nấu ăn của mấy bé gái cứ như thể dù miễn cưỡng dù không thích nhưng vì không muốn cô khóc anh đều chấp nhận làm phụ bếp đẹp trai cho cô . Ngày xưa vẫn thế anh vẫn ở bên cô chỉ có điều anh sự quan tâm của anh dường như không chỉ hướng đến một người con gái duy nhất là một mình cô mà còn có cô bạn Ân Di ! Mãi suy nghĩ suốt thì cô cắt vào tay, anh nhẹ giọng lo lắng nhắc nhở :

- Ngốc, cắt vào tay bây giờ ...

Cô nhượng mảy rồi lườm anh một cái :

- Hừ, cũng sắp xong rồi ha ? Nick bữa nay đảm đang quá, khéo tay hơn em rồi !

Để anh lại một mình dưới bếp, cô lên lầu, đi qua những căn phòng nơi mà mấy năm qua không có cô anh đã sống . Vì căn bệnh tim chết tiệt ép buộc cô phải rời ra anh, giờ đây khi bệnh tình đã tốt cô lập tức về Việt Nam bất chấp sự ngăn cản của ba mẹ . Cô đi qua những gian phòng, lặng lẽ ngắm nhìn mọi thứ và bất chợt cô bước vào phòng anh . Vẫn căn phòng với một màu xám nhạt như khi bé, vẫn chiếc giường theo thói quen kê ở đây, kệ sách kê ở kia không hề thay đổi là mấy so với lúc nhỏ . Nhưng xuất hiện thêm một con khí màu hồng, rất nhiều thứ lộn xộn và một hộp quà đặt ngay ngắn trên bàn .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Em Muốn Mình Sẽ Ích Kỉ Một Lần

Hộp quà này của ai nhỉ ? Tò mò ghê ta, Tiểu Nghi cầm cái hộp lên rồi lại đặt xuống, thắc mắc ... Nick định tặng quà cho ai vậy nhỉ, ước gì và ước gì thôi cô được nhận món quà đó !

Đúng là viễn vông, không có lí nào là Nick lại tặng quà cho cô đâu, cô nên thôi mơ mộng thì hơn, lại quay qua nhìn xuyên thấu qua cửa sổ căn hộ nhà Nick, cô nhìn thấy một khung cảnh đô thị ồn ào náo nhiệt bên dưới . Cô nhìn ngắm chăm chú và bất chợt giật mình bởi tiếng gọi :

- Này nhóc, xuống ăn thôi !

Giật cả mình ... Cô lẩm bẩm, ai là nhóc chứ, cô bằng tuổi Nick mà, từ nhỏ đã hay gọi cô là nhóc rồi . Cô không thích anh gọi như vậy bởi ... như thế có cảm giác anh coi cô như một người em gái, điều này cô không mong muốn một chút nào ...

Cô xoay người bước ra cửa, bàn tay vô tình va vào hộp quà để hờ hững nơi mép bàn và hộp quà rơi xuống đất, nắp hộp mở ra và ... một sợi dây cùng một cái thiệp rơi xuống đất . Dưới ánh nắng buổi sáng tinh khiết, sợi dây lấp lánh phản chiếu vào mắt, cô cúi xuống nhặt lên và đôi mắt vô tình lướt qua từng nét chạm khắc tinh xảo trên sợi dây ấy . Những viên đá màu tím nhạt cùng xanh lam kết hợp với nhau một cách hoàn hảo, chúng gắn kết với nhau theo một thể thống nhất hài hòa . Bây giờ cô mới nhận ra đây là một sợi dây chuyền, trên mặt đá to ở giữa được lồng một cái tên, một cái tên ngắn gọn, đủ cho cô biết chủ nhân sắp tới của sợi dây tuyệt đẹp này ...

Một sự tò mò kì lạ ập đến và ... không ngăn ngại cô mở cái thiệp với cái nơ màu hồng ra ... Mắt cô long lanh, xao động theo từng dòng chữ trước mắt ... Chúng như đang đùa giỡn, nhảy múa trước mắt cô ... Cô lặng lẽ đóng nắp hộp quà sau khi trả lại những thứ trong hộp trở về nguyên trạng ban đầu, đặt ngay ngắn cái hộp nằm trên bàn cô đóng cửa xuống dưới lầu .

- Làm gì trên đó mà anh gọi cũng không nghe thế ?

Cô ngăn người trước bàn ăn, ngơ ngẩn ngược lên nhìn anh, một ánh mắt thẳng thốt trong suốt, cô hỏi :

- Anh nói cái gì cơ ?

Anh đưa tay cốc đầu cô một cái, trêu đùa :

- Tâm hồn chu du phương nào mà anh gọi cũng không chú ý hả ?

- Đâu ... đâu có !

Cô lấp bắp trả lời anh, cúi mặt nhìn xuống ly nước lọc trên bàn và cô thấy gương mặt mình phản chiếu trên đó, không để anh biết cô đang nghĩ gì, nhất định thế ... Phải trở lại trạng thái như khi sáng, cô sẽ không sock nữa, sẽ không ngơ ngẩn sau khi thấy cái hộp quà ấy, phải giấu kín nhưng gì cô đang nghĩ ...

- Ăn thôi, em đói rồi ...

Cô lảng tránh ánh mắt tham dò khuôn mặt mình của anh, chủ động xới cơm cho cả anh và mình . Đưa đũa gắp một miếng cải xào trên đĩa, vị của nó ... đáng ngắt Tại sao cô ăn không thấy ngon, cô gắp mỗi món trên bàn, mỗi thứ một ít ném thử vị của nó thật là khó nuốt, đáng quá !

- Đáng ...

Cô bàng hoàng mở miệng.

- Cái gì đáng ? Thức ăn ngon lắm mà ...

- Không, không có gì ...

Phải rồi, không phải thức ăn đáng mà lòng cô đáng, cô cảm thấy đau, mắt mát và hụt hẫng . Cái tên kia ... Di ... đập vào mắt cô là cái tên trên sợi dây chuyền ... Còn cả cái thiệp đó nữa, đau quá, Nick ... thích Ân Di, điều này cô cũng ngờ ngợ nhưng không ngờ đó lại là sự thật . Không ngờ ... không ngờ !!! Tình yêu, sự kì vọng đầu đời của cô vào một cái gì đó thật lớn lao đang dần dần vụt mất, bất giác một giọt nước ấm nóng rơi xuống từ khóe mi cô ... đau đốn và sụp đổ .

- Em làm sao thế? Sao lại khóc ...

Ai đó hoảng hốt, lo sợ hỏi cô .

Khóc ? Cô khóc mất rồi ...

- Không ... Không có, tại ăn gọi anh làm cay ... cay quá thôi, anh biết em không ăn được cay mà ...

Cô ngập ngừng chối bay chối biến, trong giọng nói có chút hoảng hốt. Anh nghi hoặc nhìn cô miễn cưỡng nói :

- Vậy à ...

Đưa cho cô khăn giấy anh lo lắng nhìn đĩa gói vô tội trên bàn :

- Cay đến thế sao?

Ngày xưa cô ấy ăn cay giỏi lắm cơ mà ... chút ớt này có cay lắm đâu nhĩ? Hay là mấy năm không gặp khẩu vị đổi khác rồi ... ?

Ở một nơi khác, tại một căn biệt thự có hai cô nàng, một người chăm chú thêu thùa đan len chăm chỉ nhìn người giáo viên đang tỉ mỉ chỉ dạy, không ai khác chính là cô bạn Lan Lan nhà chúng ta . Nó thì tâm hồn treo ngược cành cây, thần trí vì sự kiện động trời ban sáng mà nhất thời không được tập trung, đan len mà sai lên sai xuống chưa hết đã thế còn ngu ngốc hậu đậu đâm kim vào tay mấy lần ... Chán chường, nó đặt cuộn len cùng kim đan trong tay xuống, quay sang hỏi Lan Lan :

- Này, cậu tính đan áo cho tên Bảo hả ?

Cô bạn im lặng chỉ nhìn nó cười rồi cúi đầu chăm chú đan tiếp ... Nó buồn bực chống cằm ngồi suy nghĩ vẩn vơ, lại nghĩ đến hán cứ như đầu óc nó đã được lập trình sẵn vậy ... và nó lại thờ dài, chính nó cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cái Gọi Là Sự Trùng Phạt

Buổi tối, một cô gái váy trắng tóc tai rũ rượi bước vào cổng một ngôi biệt thự, cô lao đảo theo thói quen bấm chuông rồi gục ngay xuống cổng ... Một bà giúp việc già lạch bạch chạy ra, nhìn thấy cô ta thì chép miệng lầm bầm :

- Con cái nhà ai mà lại ngã ra trước cửa nhà người ta thế này ?

Rồi bà nâng cô gái đó lên, nhìn kĩ và thét lên lo lắng :

- Tiểu thư Làm sao ... làm sao thế này

Người làm trong nhà chạy ra tắt bật đưa cô chủ của họ lên trên lầu và đỡ bà lão quần gia ngồi dậy, bà lão tội nghiệp vẫn chưa hết bàng hoàng ...

- Mau, mau đưa tiểu thư lên phòng ...

Khả Ki được đưa lên phòng, đặt mình xuống gối cô đột nhiên khóc nức nở, vừa khóc vừa la lên như mê sảng :

- Tổ không chia tay ... không muốn chia tay ... hức hức Hức hức ...

Cái này có phải người ta gọi là bị đá không, có phải vì cô làm việc xấu nên ông trời trừng phạt cô không, cô sẽ không làm thế nữa, xin thương để hãy đem cậu ấy về bên cô đi ... Cô không từng và cũng chưa hề nghĩ rằng nếu một ngày không có cậu ấy bên cô nữa cô sẽ sống như thế nào Có thể lấy đi tất cả nhưng làm ơn đừng đem cậu ấy đi không ?

Cô đau đớn, cứ khóc mãi không thôi ... Nửa đêm khi mẹ cô, một phu nhân quý phái về nhà thì lúc đó con gái bà ta đã lên con sốt, hơi thở gấp gấp đứt quãng nằm trên giường ...

Một quý phu nhân với nhan sắc tuyệt đẹp, đôi mắt đẹp nhưng ánh lên ánh nhìn có phần tàn nhẫn ác độc, bà lo lắng sau khi nghe quần gia báo tin vội đi lên lầu. Ở đó bà thấy con gái yêu của mình đang nằm ngủ, trong mơ còn lầm nhảm gì đó, nước mắt lại rơi ... Bà ôm lấy cô, thấy cả người cô nóng như lửa, dịu dàng ôm lấy cô vỗ về :

- Ngoan nào con gái, đừng lo có mẹ đây rồi ...

Cô gái tỉnh lại và ôm lấy mẹ khóc nức nở :

- Mẹ ... Con đau lắm, cậu ấy ... cậu ấy chia ... chia tay con rồi ... Con đau quá ... mẹ à ...

Trái tim người mẹ đau nhói, bà đã biết con gái bà nửa tỉnh nửa mê như thế này là vì ai ... vì La Thoại Vĩ, con trai của tập đoàn ANK, đối tác làm ăn thân thiết của gia đình bà ... Nhìn con gái đau đớn, người làm mẹ như bà cũng không tránh khỏi xót xa ...

14/2

Tiểu Nghi lặng lẽ nhìn hộp socola trong tay, nước mắt lặng lẽ lại chảy xuống, cô ngồi trong quán cà phê cứ bản thân như vậy mà nhìn đến ngay gần cái hộp ... Hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày mà mấy hôm trước cô còn định cùng ai đó đi chơi, cô còn muốn tặng cho anh hộp socola mình đã chuẩn bị từ lâu với bao niềm mong chờ còn có chút gì đó gọi là hi vọng ...

Giờ đây tất cả vỡ tan rồi, tình yêu đầu đời của cô, người con trai mà cô cứ ngỡ thương để sinh ra như một cái gì đó siêu hình to lớn dành cho cô, quan tâm cô, bảo bọc cô, yêu thương cô. Nhưng cô biết là cô sai rồi, là người ấy thích người khác, là người ấy đem trái tim mình trao cho người khác không phải là cô ...

8h sáng ... tại quán cà phê các cặp đôi đã ngồi lác đác trong quán, có lẽ họ còn bàn bạc nhưng kế hoạch đi chơi, trong làn nước mắt cô ngược nhìn xung quanh và dặt nên cho mình những suy nghĩ vẩn vơ riêng ... Vài người dùng ánh mắt thương hại, phải không nhỉ, có lẽ thế ... cô tự hỏi mình và cũng tự trả lời, một cô gái ngồi lặng lẽ khóc trong quán cà phê vào cái ngày lễ Tình nhân đặc biệt này thì còn lí do nào khác ngoài thất tình ... tình yêu đầu đời của cô tan vỡ khi cô còn chưa kịp nói cô thích người ấy ...

Ôm hộp socola như bảo vật, cô lang thang đến những nơi mà ngày nhỏ khi cô còn ở Việt Nam cô và anh đã cùng nhau đến đó, vô định, cô muốn mình bước đi và mong ngày hôm nay ... anh sẽ vui bên cô gái ấy, dù cô đau lắm nhưng cô vẫn muốn nụ cười hạnh phúc thường trực trên môi anh ... Sẽ có người thay cô mang đến cho anh nụ cười hạnh phúc, cô sẽ từ bỏ, chỉ một ngày thôi để cô sống trong thế giới kí ức chỉ có anh và cô ... Trái tim bé nhỏ của cô lại rung lên, lại chìm trong đau đớn, đau đớn tưởng chừng như bóp nghẹn trong tim ...

Còn nó, ngồi trong nhà và cũng ngỡ ngàng làm cho mình một hộp socola theo phong trào, mặc dù nó cũng không biết mình sẽ tặng cái hộp này cho ai ... Sáng cô Hoa đi du lịch dài ngày đột nhiên về nước mà không báo cho ai, về nhà rồi cô còn phán một câu động trời hơn nữa, nó nghe xong mặt đơ đến nửa ngày mới lấy lại tinh thần . Nó hỏi lại :

- Cô ... sao lại thế ạ ?

- Thế cái gì ... Hôm nay cháu với Vĩ ra ngoài chơi đi, trước 9h tối mới được về nhà, giờ thì đi đi, chúc hai đứa đi chơi vui vẻ ...

Nói xong cô ấy còn nhìn tên Vĩ nháy nháy mắt vài cái rồi còn phất tay như muốn đuổi khéo nó và Vĩ vậy. Vĩ lắc đầu lạnh lùng :

- Lại ba cái trò gán ghép vớ vẩn ...

Nó lặc lè, lặc lè ôm cái đầu ngớ ngẩn rồi như tơ vò đi lên lầu, như rô bô được lập trình tự động thay quần áo .. Không biết cái đầu dở hơi của nó như thế nào mà nó lại chọn bộ váy đẹp nhất của mình, có chút son hồng nhẹ trên môi, trông nó khác hẳn ngày thường ... Có cái gì đó nói cho nó biết sao bản thân nó lại như vậy không ? Chỉ là bất đắc dĩ bị bắt đi chơi với hân thôi mà, mày có cần thế ... thế này không Ân Di ?

Rung rung ... trong túi áo điện thoại nó rung lên, nó nhấn vào cái điện thoại cả khổ xem tin nhắn, haizzz thời nào rồi mà mình còn xài cái cục gạch này không biết nữa ...

“ Hôm nay, có thể không, đợi mình ở quán kem trước nhà cũ của cậu, 10h nhé, gấp không về, mình có chuyện quan trọng cần nói .”

Tin nhắn của Hạo Vũ.

Nó đọc tin nhắn rồi suy nghĩ, cậu ấy có gì cần nói nhi ? Cứ đến đi, đằng nào nó cũng sẽ không đi chơi với hân, chỉ cần cùng nhau đi ra khỏi cửa che mắt cô Hoa rồi mỗi người một ngã cô lẽ là ổn ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Em Muốn Nhìn Thấy Anh Mỉm Cười Dù Là Trong Tim Em Đường Như Đang Bật Khóc ...

Đúng theo kế hoạch, nó và hân đi sau khi cùng nhau xuống dưới lầu, cùng nhau chào cô Hoa rồi cùng nhau đi ra cửa, đến đầu ngõ khi đoán chừng cô Hoa sẽ không theo được nữa thì cũng cùng nhau tách ra mỗi người một ngã .

Nó và hân đóng kịch hoàn hảo đi ra đến đầu ngõ, vội vàng nhìn trước ngõ sau rồi nhìn nhau không biết nói gì, nói gì bây giờ, khó xử quá ... Nó hít một hơi thật sâu, rồi can đảm hướng ánh mắt trong suốt vào hân :

- Tôi có hẹn, đi trước nhé

Hân nhìn nó như muốn nói gì đó, ngập ngừng mở lời :

- Nay

Nhưng tiếc là ai đó không nghe thấy, nó xoay người bước đi bỏ lại hân đứng nhìn theo trân trối, thực ra hôm nay ... hân muốn cùng nó đi chơi thật lòng chứ không phải để đối phó với mẹ hân như cô nàng ngốc nào đó vẫn nghĩ . Xoay xoay hộp quà nhỏ trong túi quần hân nở một nụ cười rất đẹp nhưng cũng rất thất vọng, thiếu nào

Từ lâu Thoại Vĩ đã nhận ra chỗ trống trong tim cậu, hay vị trí của Khả Kì trong tim cậu đã được thay thế bằng những hình ảnh, nhưng nụ cười, những biểu hiện vui buồn của một cô gái tên là Ân Di Cậu không hiểu bằng cách nào nó đã bước vào tim cậu, rất nhẹ nhàng nhưng cũng không dễ dàng để quên, cậu nhiều lần cố gạt bỏ những suy nghĩ về nó trong cậu nhưng dường như điều đó là không thể !

Nó y hẹn đến quán kem ở chỗ nhà cũ của nó và gọi một ly kem, ngồi nhâm nhi trong thời gian chờ đợi, vẫn hương vị quen thuộc một chút socola và một ít hạnh nhân cùng chút vị hoa quả thơm lừng . Nó nhìn quanh quất, cái quán này vẫn đông như ngày nào, hôm nay lại càng đông hơn, ai nấy đều có cặp có đôi, dường như ánh mắt họ nhìn nó có chút gì đó kì quặc . Cũng phải thôi, vào cái ngày này mà đi một mình vô một cái quán chật kín các cặp đôi thì kì cũng phải, mặc kệ, nó phớt lờ xem như không thấy tiếp tục thưởng thức nhâm nhi ly kem tuyệt hảo, tranh thủ lấy cuốn tiểu thuyết mới “tậu” ra nghiền ngẫm .

Ở một nơi khác, tại một căn hộ chung cư, có một chàng trai khôi ngô, tuấn tú miệng nở một nụ cười “ chết người” bước ra khỏi cửa tòa nhà, đó chính là Hạo Vũ. Tay anh chàng cầm một bó hoa, một hộp quà, tay còn lại lướt trên Iphone sắp xếp các kế hoạch đã định trước dành cho một cô gái mà cô gái đó là ai chắc mọi người cũng biết, mọi việc sẽ diễn ra rất bất ngờ . Cậu mong muốn đón nhận từ cô gái đó một nụ cười tươi tắn, chỉ là một nụ cười thôi nhưng nó làm trái tim cậu âm ập biết bao nhiêu ...

Còn Tiểu Nghi, cô lặng lẽ ngồi bệt trên ghế đá dài lạnh tê tái bên cạnh một bờ hồ vắng lặng, ánh mắt buồn nhìn xa xăm chăm chú quan sát những dấu vết đớp mồi của cá trên mặt hồ . Từng cái lỗ nhỏ trên mặt nước, từng dấu vết xao động, cô đem hết tâm trí mình thả vào trong đó Chợt tim cô bỗng nhói đau, khó thở, đau tim quá ... Ngồi thẳng dậy, cô cố điều chỉnh lại nhịp tim và hơi thở của mình, chết tiệt đừng nói với cô là cái căn bệnh tim quái ác lại phát tác ngay tại đây đó, cô hôm nay không có mang thuốc theo

Từng chút một, con co thắt tim cứ dần vật cô, gương mặt cô chuyển sắc, thay đổi thất thường, hết xanh rồi tím rồi chuyển sang trắng bệch, cô vô lực dựa hân người trên ghế, đau không thở được, cô nhắm mắt khép hờ kim nén cơn đau ảm i ...

Cô không mong muốn mà lục tìm trong túi xách, bối tặc tất cả bằng một sức lực yếu ớt, bất hạnh thay là không phải cô nhớ nhầm, chính xác rằng hôm nay cô đã ra ngoài mà không mang thuốc theo . Đồ đạc trong túi xách rơi lung tung trên mặt đất, cô dự tính cúi người xuống nhặt, một chút nữa thôi, cô cố vươn tay thế nhưng Bộp Một tiếng động khô khốc vang lên, tiếng một vật thể nặng ngã trên mặt đất, cô ôm lấy ngực đau đớn, khó thở quá, mệt quá

Trên bờ hồ vắng lặng, có tiếng bước chân mỗi lúc một gần, ngón tay bấu chặt vào thành ghế của cô cơ hồ như tê dại, vào thời tiết này chẳng lẽ ... có người đi câu cá ... ? Mặc kệ, cô không quan tâm, cô đau đến chết đi được, bàn tay run run lấy ra trong túi áo khoác ngoài chiếc điện thoại, cô ngần ngừ bấm số, lúc này cô cần anh ở bên biết bao nhiêu, anh sẽ đến và đưa cô rời khỏi đây chứ ?

Thế nhưng, hôm nay là ngày trọng đại với anh, ngày anh tỏ tình với Ân Di, cô sẽ không làm phiền, không khiến anh bận tâm, chỉ cần anh có thể nở nụ cười cô chịu đau một mình cũng không sao ? Chỉ cần thấy nụ cười của anh cô ... cô cũng sẽ mãn nguyện rồi, đừng làm phiền anh vào lúc này, cô không muốn làm gì đã cản mũi anh . Nhưng không ổn rồi, cô không ổn rồi, cô đau quá, đau tim quá và cô ngất lịm đi, không còn biết gì nữa, trên tay cô vẫn còn cầm chiếc điện thoại với dây số quen thuộc của ai kia, số máy đã bấm rồi nhưng cô dùng chút sức lực cuối cùng đã dứt khoát ném đi, cô sẽ quyết không gọi cho anh cho dù tình hình hiện tại của cô chỉ có anh mới hiểu ..

Chiếc Iphone văng vào một bụi cỏ, nằm im lìm còn cô gái thì đã ngất đi, hơi thở yếu ớt tưởng chừng như sẽ tắt thở bất cứ lúc nào

Hạo Vũ chợt thấy lo lắng, một cảm giác đau nhói kì dị xuất hiện, khiến anh bất giác ngờ nghệch muốn biết nguyên nhân, xuống xe tắt máy, anh thấy Ân Di trên người mặc một chiếc váy dài đến đầu gối màu hồng phấn rất hợp với nước da trắng của cô . Chiếc váy đó nhất định rất thích hợp với cái vòng cổ mà anh mất bao công thiết kế cho cô, nhất định sẽ rất hợp ...

Chân chừ anh nhìn cô khá lâu qua ô cửa kính, khi chuẩn bị bước chân vào quán thì điện thoại khẽ rung, muốn tắt máy nhưng dường như có một cái gì đó như mách bảo anh phải nghe máy, đưa điện thoại lên nghe, sắc mặt anh không tốt chút nào :

- Alo ? Tiểu Nghi, có chuyện gì vậy ?

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của con nít ngập ngừng nhưng không phải nói với cậu :

- Ông à ... hay là ông nói nhé ... cháu ... cháu sợ lắm ...

-

- Alo Ai ở đầu dây bên kia vậy ? ... Nói gì đi chứ ?

-

Chẳng biết đầu dây bên kia đã nói những gì, chỉ thấy chiếc điện thoại trong tay Hạo Vũ dường như cầm không vững, cậu lưỡng lự nhìn cô gái ngồi trong quán kem rồi lại nhìn chăm chăm vào điện thoại ... Rất nhanh, bước chân sai dài cậu chạy thẳng ra xe để trong bãi nhanh chóng bỏ chìa khóa vào lao vút đi, đầu óc trống rỗng, cậu đã biết lần tỏ tình lần này của cậu đã không có cơ hội được thực hiện, có chút hụt hẫng nhưng cậu biết sự tồn tại của Tiểu Nghi vẫn quan trọng hơn .

Lo lắng, cảm giác xuất hiện mạnh mẽ, con bé ngốc đó, căn bệnh tim quái ác của con bé chưa được chữa khỏi sao, lỡ may có chuyện gì, anh cũng không thể tưởng tượng được hi vọng nhóc đừng sao, đừng làm sao nhé, nhóc con

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hãy Để Em Từ Bỏ Anh Để Dàng Hơn

Tiểu Nghi mở mắt, bất giác cảm thấy đau đau ở tim, tuy không nhói lên nhưng lại âm âm i i diễn ra bên trong cơ thể mỏng manh. Cô nhú mảy, bất chợt nhận ra mình đang mặc một bộ đồ bệnh viện, cái áo sọc thường thấy hồi nhỏ, quen quen ... Hoảng hốt nhìn ra bên ngoài, rèm cửa kéo kín, một màu trắng toát, có mùi thơm hoa cỏ, trên bàn để linh tinh vài loại trái cây cùng một bình chứa loại hoa có bông nhỏ màu trắng Ở đây là bệnh viện, di chuyển ánh mắt kinh ngạc của mình, cô nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ấy, anh đang ngồi trên sofa trong phòng bệnh, cầm điện thoại nhìn như thoi miên

Anh đáng lí ra giờ này phải cùng Ân Di đi chơi chứ, tại sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, còn ở bên cạnh cô nữa. Cô không tài nào lí giải được, chỉ biết lặng lẽ mà nhìn anh, sao trông anh buồn đến thế ?

Tóm lại ai đã đưa cô vào bệnh viện, nhớ lại lúc đó cô đau tưởng chừng như chết đi được, là ai tốt bụng cứu cô ?

Cô không vui mừng khi thấy anh ở đây, trái lại còn bức mình, tại sao, tại sao cô đã quyết tâm từ bỏ anh mà anh còn không mau mau đến bên cạnh tỏ tình với Ân Di, tại sao giờ phút này lại xuất hiện ở đây ? Phải chi cứ để cô một mình thì tốt biết mấy, anh mau mau đến bên hạnh phúc mà anh muốn đi, cô tuyệt đối sẽ buông tay, sẽ im lặng, sẽ mỉm cười mà chúc phúc cho anh

Chợt như biết có ánh mắt nhìn mình từ phía sau anh quay lại, nhìn thấy cô mở mắt ra anh vui mừng hỏi han :

- Nhóc con, tỉnh rồi à ? Có đau ở đâu không ?

Cô không quan tâm đến câu hỏi của anh, lạnh nhạt cất lời :

- Tại sao anh lại ở đây ?

Anh có vẻ như trách cứ cô :

- Còn nói nữa, bệnh chưa khỏi còn giấu anh, muốn làm anh lo chết hả nhóc ?

Cô nhẹ giọng, giọng nói như gió thoảng :

- Anh lo cho em làm gì ? Em không cần đâu

Anh sững người, con nhóc này hôm nay làm sao vậy ? Anh mỉm cười xoa đầu cô, nói sang chuyện khác, pha trò nói chuyện với cô, cô có thể nhìn ra tâm trạng anh có vấn đề

- Hôm nay anh không đi chơi à? Đừng để ý đến em, đi đi ...

Anh cười, có chút khổ sở :

- Nói gì thế ? Nghi ngại đi nhóc, anh đi kiểm cái gì cho em ăn ...

- Em muốn ở một mình , anh về nhà đi

Cô vẫn lạnh lùng, giọng nói có phần sắc bén .

Anh nhìn cô hồi lâu rồi không nói gì đi ra cửa ... anh đi rồi, cô mới run rẩy nhìn ra cửa và nhận ra ... anh đi rồi, đi thật rồi, cô đuổi anh đi rồi. Làm tốt lắm, Tiểu Nghi, cứ thế đi đừng để anh vì mày mà thương hại mày, đừng để anh tuột mất hạnh phúc mà anh mong muốn, coi như mày chịu đau một tí đi .

Nếu anh ở đây, bên cạnh cô lúc này, có lẽ cô sẽ không đành lòng mà mở rộng vòng tay từ bỏ anh, để anh đến bên người mà anh yêu, cô sẽ nổi lòng tham mất ...

Hãy để cô từ bỏ anh, để cô là một người đơn phương thầm lặng thích anh có lẽ tốt hơn . Cô nằm nghiêng trên giường bệnh, nước mắt tuôn rơi, lặng lẽ chạm rãi lần dài trên má thấm ướt gối, từng giọt nước mắt ấm nóng, mằn mặn như tạo từng lỗ hồng nhỏ trong trái tim cô, đau nhói !

Ân Di đứng lên, cầm túi xách và bước ra khỏi quán kem, biết đi đâu bây giờ nhỉ?

Ngay sau khi nhận được điện thoại của Hạo Vũ gọi đến nói Tiểu Nghi gặp chuyện, cậu phải đi tìm cô ấy thì nó vội vã gạt đầu, lo lắng cho Tiểu Nghi hỏi han mấy câu thì cúp máy ... Hôm nay không đi chơi được rồi ! Biết đi đâu bây giờ nhỉ ?

Vừa đúng lúc nó xử lí xong ly kem thứ 3 trong ngày hôm nay, thanh toán tiền và ra khỏi quán, nó cầm túi xách bước ra ngoài, đầu óc mông lung đi dạo trên phố, giờ này Lan Lan có lẽ đang đi chơi với Bảo, nó cũng không tiện làm gì đã can mui! Chán chết tôi rồi, cái ngày trời trong gió nhẹ nắng mai hồng đẹp để thế này mà nó, một cô gái của thời đại mới lại là bóng một mình, quả là thảm cảnh mà ...

Nó đi lơ thơ lẩn thẩn qua mấy con phố, đến trước cửa nhà hẳn định lên vào nhà ngồi trong phòng đóng cửa lại nhưng lại thấy bóng dáng cô Hoa đang ngồi nói chuyện điện thoại trong vườn lại thôi . Nó vội thụt đầu xuống, rón rén chạy ngay ra ngoài ngõ, đang vuốt ngực vỗ về con tim yếu ớt vừa bị hù dọa thì ... kéo Ai đó kéo tay nó, bàn tay to với những ngón tay trắng thon dài nắm lấy tay nó kéo đi, ô ô, bớ người ta, tự nhiên lại lôi kéo người khác thế này ? Nó đang định la lên thì cũng cùng lúc tên lỗ mãng đó quay lại nhìn nó, ở đâu là Thoại Vĩ mà. Nó lắp bắp :

- Làm gì mà lôi lôi kéo kéo con gái nhà lành thế hả ? Có chuyện gì thì nói thẳng cậu làm tôi sợ chết khiếp ...

- Cô không đi chơi hả ?

Nó lắc đầu, hất mặt lên hỏi :

- Thì sao?

Hắn vẫn nắm tay nó, bàn tay ấm áp kéo nó đi, vừa đi vừa nói :

- Đi thôi, tôi với cô đi chơi ...

Éc , tên này nói cái gì mà nó nghe không hiểu thế nhỉ ? Đi chơi á, nó với hấn á ? Thấy nó còn sống người chần chừ, và lại còn dùng cái ánh mắt thấy người sao Hòa với mình Vì không ngăn ngại mà siết chặt tay hơn, lấy nón bảo hiểm úp lên đầu nó rồi ngồi lên cái moto đen quen thuộc của mình , nhẹ giọng :

- Lên xe, chúng ta đi chơi

Nó máy móc làm theo, ngồi sau lưng hấn rồi, lúc hấn đang lướt trên đường thì nó bất chợt hỏi :

- Hôm nay cậu có ăn nhầm cái gì không thể ?

Hấn không nói gì phóng càng nhanh hơn, nó giật mình ón lạnh tròng mắt “nhìn cái lưng” của hấn đầy oán hận. Kiểu này không ổn rồi, nó mà không bám vào hấn coi bộ té xuống đường có ngày, làm sao đây ... Do dự mãi cuối cùng nó cũng rụt rè bám bám vào áo khoác da của hấn, hấn lái càng nhanh nó càng kéo mạnh cái áo khoác của hấn Hấn hỏi :

- Cô làm cái gì thế ?

- Bám Cho khỏi té

Nó nói xong chỉ muốn cần lười mà chết, hấn đột nhiên cười khê, khoe miệng nhếch lên như có như không . Rồi hấn lại làm nó đứng người khi một tay lái xe, một tay đưa ra sau cầm lấy tay nó vòng qua eo mình rồi nói :

- Ôm cho chắc, bám như nhện thế không ăn thua gì đâu, tôi lái có lẽ hơi nhanh đấy ...

Oh my god, nó cũng như robo làm theo, giữ nguyên hai cánh tay vòng qua eo hấn, như thế này có vẻ an toàn hơn có điều kì quá, một cảm giác ấm áp chảy qua tim nó khi lại thấy nụ cười kì quặc vui vẻ của hấn vừa lướt qua mắt ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Suy Nghĩ ... Để Tiến Thêm ... Một Bước !

- Đi ... đi đâu đây?

Hấn không nói gì, lại cười và lại làm nó “rùng rinh” . Tên này ăn nhầm cái gì rồi, tại sao hành động kì cục làm nó không thể hiểu được như thế chứ ?

Nó với hấn đi lung tung, lượn qua lượn lại vài vòng như thế rồi hấn đưa nó đến một nơi có bên ngoài trang trí đầy những bình gốm, trong đầu nó dấu hỏi nhảy lên nhảy xuống liên hồi.

Nó thắc mắc :

- Đến đây mua bình hoa cho mẹ cậu à ?

Hấn nhìn nó thắc mắc rồi ... bất chợt cười phá lên :

- Mua bình hoa? Haha ...

Hấn xoa đầu nó cho rồi tung lên mặc cho ánh mắt tròn trĩnh của nó rồi kéo tay nó đi vào, vừa đi vừa nói :

- Đi thôi, chúng ta đi làm gốm

- Làm gốm ?

Qua nhiên hấn mới bị người ta bắt cóc đưa lên sao Hòa mà ... Nó chép miệng ngán ngẩm rồi đứng khựng lại.

Hấn đang nắm tay nó cũng nhất thời đứng khựng lại theo, nó nhón chân lên đưa đôi bàn tay nhỏ của mình lên sờ trán hấn lẩm bầm :

- Cậu không có bị sốt à ?Lạ nhỉ ?A Hay đầu bị chạm vào đâu rồi ?

Hấn đơ người, cảm giác được đôi bàn tay của nó thật ấm áp và mềm mại làm mặt hấn cơ hồ như muốn đỏ lên nhưng cũng may kìm nén được.

Hắn cốc đầu nó :

- Có cô nóng đầu thì có

Một cô bé con chạy lại, thấy hắn thì ôm lấy ra chiều như rất thân thiết :

- A, Anh Vĩ

Hắn cũng ôm lấy cô bé đó, nhìn nụ cười ấm áp chứ không lạnh băng như trước kia của hắn, nó cứ ngỡ mình nhìn lầm thôi .

Con bé con dễ thương này là ai ta?

Cô bé vui vẻ đứng cạnh Vĩ rồi lại quay sang nhìn nó bất chợt thốt ra một câu hỏi ngô nghê làm nó điếng người :

- Bạn gái anh đây hả ?

Trời đất quỷ thần thiên địa ơi, còn nhỏ xíu mà sao lạnh thế ?

Nó và hắn nhìn nhau, nó cười trừ rồi coi như không nghe thấy gì quay mặt đi đến cái bàn xoay cũng cục đất sét đặt bên cạnh, nhìn ngắm một hồi, lại đi xem những cái bình mẫu trưng bày ở đây ...

Hắn đi đến cời áo khoác ra, mặc một cái áo khác vào, cái áo có dính chút ít đất sét lấm lem, hắn xắn tay áo ngồi xuống bàn xoay đặt cục đất sét lên và bắt đầu làm một cái gì đó ... Nó đi lung tung rồi cũng trở lại bên cạnh hắn, nhìn hắn làm có vẻ điệu nghệ, xoay xoay nắn nắn khối đất sét trông rất mát mắt rồi nhin không được nhìn hắn :

- Tôi cũng muốn làm

Hắn chỉ sang bên cạnh cũng có một bàn xoay :

- Sang đó đi

Nó cũng mặc một cái áo khoác mà cô bé con đưa cho, cầm cục đất sét mềm dẻo trên tay nhất thời thấy lạ lẫm không biết nên làm gì, vụng về nắn nắn thành hình chiếc cốc, nó chợt muốn làm cho mình một chiếc cốc uống nước thật “kute”.

Có điều mọi việc không dễ như nó tưởng, cái khối đất ấy không biết nghe lời, nó nắn kiểu nào cũng không ra hình cái cốc ...

Bất lực nhìn chằm chằm tác phẩm, cũng là giống cái cốc nhưng mà hình đây giống như là cái lọ cắm bút thì đúng hơn ...

Hắn làm rất đẹp, rất có hình thù, nhìn đâu ra đấy trông rất ổn chà bù cho nó ...

Quậy phá một hồi cốc chả ra cốc bát chả ra bát mà chưa kể mặt còn dính đất sét, bản không chịu được .

Hắn đang chăm chú làm thì nhìn sang, nhìn mặt nó và nhếch miệng ... ôi má ơi lại cười kia ...

Hắn đặt đồ của mình xuống đi đến sát bên nó, vòng tay qua cầm tay nó :

- Cô muốn làm cái gì ?

- Cái ... cốc

- Tôi giúp cô.....

Hắn lại nắm lấy tay nó, chẳng biết là lần thứ mấy trong ngày nữa, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ của nó giúp nó xoay bàn xoay, chẳng mấy chốc là ra hình thù một cái cốc hơi bị độc đáo .

Một lúc sau thì hắn đi vẽ hình trang trí cho cái cốc của hắn, còn nó cũng tò tò theo sau học hỏi, nó vẽ hình một con thỏ tai dài có mấy cái vòng xoắn điểm lên trên đó, thêm cả mấy nốt nhạc ngộ nghĩnh nữa ...

Nhìn ngắm một lát, nó gật gù thỏa mãn thành quả đáng tự hào của bản thân, cũng không tồi, mày cũng có hoa tay nha Ân Di !

Nó tò mò nhìn sang hắn, thấy hắn vẽ hình con gấu trúc rất dễ thương, trông như thế mà có hoa tay gói.

Hắn cầm cốc của hắn và của nó bảo là đi tráng men gì gì đó một lát rồi cho vào lò nung ...

Tất cả hắn làm rất thành thực, giống như là hắn hay đến đây vậy, nó mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn, có chút kinh ngạc xen lẫn tò mò ...

- Cậu quen con nhóc đó khi nào vậy ?

Nó vừa nói vừa chỉ chỉ con bé con đang nằm ngủ trên ghế ...

- Máy tháng trước có xuống đây học làm gốm, từ đó thỉnh thoảng cũng xuống chơi, mama con bé đó là chủ của nơi này ... Còn hôm nay thấy chán nên kéo cô xuống đây chơi ...

Nó à lên rõ to rồi gật đầu ..

Hắn cúi xuống nhìn nó, khổ nỗi vì sao phải cúi là vì .. nó thấp hơn hẳn cả cái đầu, hắn cho tay vào túi lấy ra cái khăn tay chậm rãi, nhẹ nhàng lau sạch vết bẩn trên mặt nó .

Tim nó khoanh khắc ấy như ngừng đập, hắn và nó rất thân thiết, ôi giống như .. giống như ...

Đang miên man suy nghĩ linh tinh thì con bé khi sáng lại bỗng dưng xuất hiện tò mò hỏi :

- Hai người đang làm gì thế? Ai nha, ở đây còn có con nít à nha

Nó tròn mắt, con bé này là quý già lâu cá thì có, không thể tin được ... Nó giũt cái khăn trên tay hắn, xóa tan không khí ám muội , vội vàng nói :

- Không có gì đâu, bé con đừng có hiểu lầm

- Để tôi tự lau được rồi, cậu trông con bé này đi

Rồi chạy thẳng vào toa lét, đứng trước gương kì cọ sạch khuôn mặt mình, lại nghĩ vắn vơ khề khàng nhớ lại lúc đó và tìm nó bắt giác lại đập nhanh lên một nhịp, haizzzz, mình bị làm sao thế này ?

Sau đó, đến buổi trưa, nó thấy đói bụng và như biết nó nghĩ gì, hắn quay sang hỏi nó rất dịu dàng:

- Có đói không ?

- Có !

- Muốn ăn gì ?

- À, ừ ... đồ nướng !

Hắn nhìn nó hồi lâu rồi kéo nó đến một quán vỉa hè bán hải sản nướng, quán ăn tuy nhỏ nhưng khá sạch sẽ và đặc biệt là bán đồ nướng rất tuyệt ...

Mọi thứ đang rất tuyệt, ờ hờ chỉ có điều, hình như có mấy ánh mắt sầm soi nhìn nó, nó ngờ ngợ lúc đi trên đường cũng bắt gặp những ánh mắt ghen tị khó nói của đa số phái nữ ưu ái dành cho mình...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tôi Thích Em !

Phải rồi, nó đi bên cạnh một "đại mỹ nữ" à không một đại mỹ nam mới đúng, tự ti tự ti nha, nó thì cũng không đến nỗi xấu "ma chê quỷ hờn" thế nhưng những ánh mắt “bông hoa nhài cấm...” hướng đến hắn ngày càng sâu sắc !

Mặc kệ, đồ ăn ngon trước mắt cứ ăn cho no bụng trước đã, mấy ánh mắt ghen tị đó tính sau ...

Nó vừa lấy tay lật mấy xiên hải sản nướng trên giá, vừa xuýt xoa và cười rõ tươi không để ý thấy có ai đó đang nhìn mình rất lâu và khuôn mặt lạnh lùng ánh lên niềm vui ...

Ăn xong nó và hắn đi đến rạp chiếu phim, trong lúc hắn lơ là không để ý nó vội kéo hắn đi ngay vào xem bộ phim tình cảm Hàn Quốc vừa mới ra, thể loại nó thích nhất, con gái mà ...

Nó ngồi xem, đến đoạn khóc sụt sướt thì nước mắt tự nhiên muốn rơi xuống, nhân vật chính ra đi thật thảm, ôi tội nghiệp quá ... bỗng nhiên hắn nói :

- Đồ con nít

Nước mắt đang chực rơi xuống ngay lập tức được thu lại vào trong, gru mắt hết cả cảm xúc ...

Hắn đẩy bịch bắp rang sang cho nó :

- Ăn đi, ngồi đó mà khóc, nhảm quá !

Trong đầu Thoại Vĩ hiện lên suy nghĩ, nó rất là trẻ con và cậu thấy nó rất dễ thương, xem phim thôi mà cũng khóc được đúng là ... đồ con nít ...

Nó nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn, nhảm trong miệng :

-Cậu đi chết đi ...

Rồi hai đứa chúng nó đi vào trung tâm vui chơi, quậy phá không biết bao nhiêu chỗ, cười đến đau cả bụng, nó vừa ôm cái bụng vì cười nhiều quá mà đau, trách hắn :

- Chỉ tại cậu ... làm tôi cười, giờ sái cả quai hàm rồi đây này ...

Nhìn ra ngoài trời, cũng vừa sẩm tối, hắn kéo nó đi bộ dọc trên phố, vút luôn cái moto yêu trên trung tâm thương mại, vừa đi hắn vừa nghĩ ngợi lung tung gì đó còn nó thì suy nghĩ về ngày hôm nay .

Có cảm giác như chúng nó, hôm nay ... giống như đang hẹn hò

Cảm giác ngọt ngào chạy thẳng vào tim, dù sao hôm nay nó cũng đã rất vui

Hắn đưa nó đến một tòa nhà cao tầng, đi thang máy lên trên, nó thấy hắn nhấn nút “20” ...

Nhìn qua cửa kính nó có thể thấy được bầu trời đêm trên thành phố, những con đường lung linh rực rỡ sắc màu, tràn ngập ánh đèn của các căn nhà, các trung tâm, các cửa hàng, khung cảnh có chút mờ lung huyền ảo ...

Đến nơi, nó nhìn ngắm lung tung, ở đây giống cái đài thiên văn, có rất nhiều người tập trung lại qua kính viễn vọng nhìn bầu trời đêm, tụ họp đông đủ các thành phần, già trẻ lớn bé gái trai đều đủ cả .

Hắn đi đến một cái kính viễn vọng đẩy nó đến bên cạnh, giọng nói trầm ấm vang đến bên tai nó :

- Nhìn xem, thấy có đẹp không ?

Nó nhìn hắn một chút rồi ghé mắt nhìn vào, oa, cả một bầu trời sao trong đó, cả một thiên hà một khoảng trời đen điểm xuyết những ngôi sao lung linh ...

Còn có mặt trăng, hình lưỡi liềm đập vào mắt, thật sự có cảm giác kì diệu tuyệt vời không thể tả .

Nó vui vẻ :

- Đẹp quá đi, rất là tuyệt nha ! Sao cậu biết chỗ này vậy ?

- Cô thích là được rồi !!

Nó quan sát rất lâu, mãi lâu sau mới nhận ra đã muộn, kéo kéo hắn :

- Về thôi, muộn rồi !! À, khoan, cậu muốn nhìn không ?

Lại quay sang chỉ chỉ cái kính viễn vọng.

Hắn lắc đầu, môi mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi :

-Về thôi !!!

Nó xoay người, xích đến bên cạnh hắn cười tít cả mắt :

- Cảm ơn nha, nhờ cậu hôm nay tôi đã rất vui ... Đi về thôi !

Nụ cười của nó làm Thoại Vĩ đưa ra một quyết định bất ngờ, cậu siết chặt tay .

Nó định đi ra thang máy thì bị hắn kéo lại, xoay người nó đối mặt hắn, hắn nói rất rõ ràng kiên định :

-Tôi thích em !

Nó cứng người, gì ... gì thế ?

- Cậu ... cậu nói gì thế ?

- Có thể không, làm bạn gái tôi có được không ?

- Cậu nói linh tinh gì vậy ?

- Trả lời tôi đi ...

Nó mở to mắt, nó có nghe nhầm không vậy?

Nó kinh ngạc không biết nói gì, mãi lâu sau mới lắp bắp một câu nói vô cùng vô duyên :

- Người cậu thích là Khả Kì cơ mà ... Không đâu, cậu ... sao có thể thích tôi được chứ ? Nói đi, là cậu nói linh tinh có đúng không ?

- Tôi nhắc lại ... tôi thích em, là tôi thích em chứ không phải một ai khác, em nghe cho rõ ...

Ánh mắt hắn kiên định, rõ ràng mà nhìn nó, đáy mắt màu hổ phách ánh lên thứ ánh sáng kì diệu, khuôn mặt đẹp trai như bùng sáng của hắn hiện lên rõ ràng trước mắt, cho nó biết ... đây không phải là mơ .

- Tôi ... tôi ...

Hắn cúi xuống nhìn sâu vào nó, trầm âm mà nói :

- Trả lời tôi có được không ? Thật sự rằng tôi thích em, dù tôi không muốn thế nào đi nữa thì tôi vẫn nghĩ về em, có nhận ra không rằng từ khi biết em tôi đã thay đổi ...! Lần trước trách lầm em là tôi sai rồi, bởi vì làm em đau chính tôi cũng đau . Tôi cũng nhận ra rằng tình cảm của tôi không còn dành cho Khả Kì nữa .

Nó ngây người nhìn hắn, đôi mắt có chút ngơ ngác, liệu hắn có nói thật không ?

Nó cũng thích hắn, có điều hạnh phúc này có tồn tại mãi không ?

Nó cũng muốn trả lời hắn nhưng không biết nói sao, nhất thời nó muốn nắm lấy hạnh phúc cho chính mình, dù là mơ nó cũng muốn được hạnh phúc !

- Làm bạn gái tôi, có được không ?

Nó nhìn hắn, nhẹ giọng :

- Tôi ... Tôi tin cậu một lần được chứ ? Cậu ... cậu sẽ không làm tôi đau nữa chứ ?

Hắn ôm nó vào lòng, cảm giác được hơi ấm của hắn rất gần bên nó, có cảm cảm giác ấm áp tin cậy bao quanh .

Nó như lọt vào lòng hắn, an toàn, đầu hắn tựa vào vai nó chắc nịch mà nói :

- Không bao giờ, sẽ không bao giờ tôi khiến em đau nữa đâu

Nhớ lại cái lần đau nhói ở bệnh viện và bây giờ nó chợt thấy hạnh phúc mà rơi nước mắt, nó quyết định rồi ...

Sẽ tin hắn một lần một lần này thôi !

Nó nhìn hắn, mỉm cười, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng vào mắt hắn, kiên định dừng cảm mà nói :

- Tôi đồng ý ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sẽ Tìm Ra Bí Ẩn

Nó cùng hắn trở về nhà, dọc đường đi im lặng không nói với nhau câu nào. Vào đến cửa chào đón nó là gương mặt vui vẻ của cô Hoa, gương mặt như muốn hỏi “ây da, hai đứa tiến triển đến đâu rồi?”, nó ái ngại chào cô rồi đi lên phòng, trước khi bước vào phòng thì nó như linh cảm được, theo cảm tính quay lại thì nhìn thấy hắn, hắn cũng mở cửa vào phòng, nó thoáng ngạc nhiên nhìn hắn và khẽ mỉm cười !

Sau khi tắm táp sạch sẽ, nó đánh răng và chuẩn bị leo lên giường đi ngủ, đột nhiên cảm thấy choáng váng, nó đoán không sai, lại chảy máu mũi rồi

Từ nhỏ đến lớn, không biết đã bao nhiêu lần nó bị chảy máu mũi một cách bất thường như thế nữa, kệ đi, có lẽ sức khỏe nó có chỗ nào đó không tốt thôi ...

Nó đâu có biết, đó ... là một dấu hiệu ...

Chùi sạch máu trên trên mũi, nó leo lên giường và trước khi chìm vào giấc ngủ, gương mặt nhỏ nhắn ánh lên một nụ cười rất nhẹ thôi nhưng hàm chứa nhiều hạnh phúc !

RRRRRRRRRRRRRR, rung a cái gì rung vậy?

Dưới gối điện thoại rung bần bật, nó buồn ngủ điu mắt ngáp ngáp dài đưa điện thoại lên tai :

- Alo, ai vậy ?

- Là ta này ... ta có chuyện muốn nói !

Nó tò mò, bên trong điện thoại là Lan Lan, đã 10h tối rồi con bé này gọi cho nó, có gì không nhỉ ?

- Có gì, mau thành thật khai báo !

- Uk... ukm, ta ... ta ... nói sao nhỉ, hôm nay ta với tên đó đi chơi và ... và hần, hần nói thích ta, muốn ta trả lời hần ... Ta nên nói gì với hần đây ?

- Hần ? Hần nào ?

Nó nghĩ ngợi, tỏ tình với Lan đại tỷ, ai mà to gan lớn mật quá ta, bingo nó biết rồi, thì ra là ...

Tâm hồn hóng truyện dâng cao mạnh mẽ, nó tỉnh cả ngủ, hào hứng tung chăn, nói rõ to vào điện thoại :

- À Ta biết rồi là tên Bảo có đúng không ? Rồi sao rồi sao, mi trả lời thế nào?

- Ta .. chưa nói gì cả, hần nói mai ta trả lời cho hần biết ! Mi à, ta nên nói gì đây?

Nó ỉu xiu, chưa nói à ?

- Ta cũng không biết nữa, mi nên suy nghĩ thật kĩ trước khi trả lời hần !

Biết nói gì đây nhỉ, ắt hần con bạn nó đang rất bối rối, nó có thể nhận thấy trong giọng nói có chút gì đó gấp gáp cùng hỗn loạn, nó nên nói gì đây nhỉ ?

- Haizzzz, ta biết nói gì với tên đó đây ?

Nó cắn cắn môi rồi, chuẩn bị tư thế cúp điện thoại sau khi nói hết những gì tốt nhất có thể trợ giúp cho con bạn, nó không giỏi làm “quân sư quạt mo” đã thế lại là trong mấy cái lĩnh vực “tình cảm” hóc búa như thế này thì lại càng không thể

- Theo ta, mi cứ làm theo những gì mi muốn, nghe tiếng nói của trái tim và cảm nhận của chính bản thân mi về hần và đưa ra câu trả lời thích hợp, ta chỉ có thể nói ba cái lời xáo rỗng đó thôi nhưng Lan Lan gốc à, quan trọng nhất là hãy lắng nghe tiếng nói của trái tim mi đó! Thôi, oáp ... ta buồn ngủ rồi, mi ngủ ngon nhé ! Bye mi ...

Ây da, hi vọng cặp đôi hiếm có này sẽ hợp thành, bản thân nó cũng thấy Lan Lan rất hợp với Bảo và bằng linh cảm của một đứa con gái, nó biết Lan Lan đã thích Bảo rồi có điều cô nàng còn đang do dự, mong là câu trả lời con bé ấy là đồng ý, nếu thành sự thật thì vui biết bao !

Trong khi đó, ở nước Mỹ xa xôi, có một người phụ nữ vừa tan sở ở ngoài công công ty, ngược mắt lên nhìn bầu trời ửng hồng ở phương trời xa lạ, khuôn mặt đẹp để có chút dấu vết của bụi mờ thời gian bắt chợt suy tư .

Con gái nhỏ, con trai thân yêu của tôi đang làm gì nhỉ? Mẹ nhớ các con biết bao ...

Đi xa cũng như một việc trốn chạy, bà đã đổi tên thế nhưng vẫn lo sợ người đàn bà ác độc ấy sẽ tìm ra mình và con gái, không bao giờ bà muốn mất đi Ân Di, mất đi Hạo Quân đã là quá đủ rồi

Sẽ có một ngày, khi sự nghiệp phát triển hơn nữa, bà sẽ đường đường chính chính bước đến trước mặt tên đàn ông già nhân giả nghĩa đó, mạnh mẽ giành lại con trai của mình.

Hạo Quân à, chờ mẹ nhé !

Đằng xa, sau bức tường của trụ sở công ty ấy, có một chàng trai nhìn theo dáng hình quen thuộc bước dần xa phía trước, đôi mắt đen lạnh lẽo thường ngày đột nhiên như mờ dần đi, chỉ thấy phía trước thật xa vời, thật giống như là một giấc mơ .

Chàng trai ấy đổ sụp xuống đất, thân mình cao lớn trượt từ bức tường ngói bệch xuống, đó là mẹ mà, đó là người mẹ mà đi cùng cha anh nói là đã chết.

Chìm đắm trong kí ức thân quen ngày bé, hiện lên trong đầu, một hình ảnh đau đến quặn lòng, một bé trai 10 tuổi quỳ rạp bên bố, cậu khóc nghẹn ngào không thành tiếng, cậu cầu xin bố đã ba ngày, chỉ mong ông cho người đi tìm mẹ và em về cho cậu.

Người bố đỡ cậu đứng lên, cùng người di ghê xa lạ nói cho cậu biết, mãi mãi mẹ cậu sẽ không trở về, trên đường trốn chạy cùng người đàn ông khác mẹ cậu đã mãi mãi không trở về, ngay cả em gái vô tội mà di ghê mĩa mai đã nói rằng thật xấu số, mãi mãi nó đã biến mất khỏi thế gian .

Cậu bé ấy chết lặng, cậu bé ấy khóc, từng giọt nước mặn chát như nhỏ giọt, thấm sâu vào tim, đau đớn, cô đơn, lạc lõng, em gái cậu đã bỏ cậu mà đi rồi!

Cậu với gương mặt khô ngô nhưng lạnh lùng, băng lãnh kể từ cái ngày đầy mây đen ấy đã biến thành một người khác, không ngổ nghịch, không quậy phá, chỉ ngoan ngoãn nghe lời và tuân theo như một cái máy, chỉ biết đến gia đình gồm di ghê, bố và một cô em gái mang lên Vương Khả Kì, phải quên tất cả về mẹ đó là lời người bố đáng kính của cậu nói !

Đó chẳng phải là mẹ cậu sao, đó là người đáng ra theo bố cậu nói là đã chết cách đây mười năm đó sao, chuyện cứ tưởng chỉ có trong phim lại xảy ra trước mắt cậu, mỉm cười chua chát cậu cảm thấy một cái gì đó gọi là đau đớn xộc thẳng vào tim, dầy vò mãi

Nếu, hôm nay cậu không đến đây, bay từ Việt Nam qua, với ý muốn gặp người nuôi dưỡng em gái mình và định xin nhận lại em gái thì .. cậu sẽ không biết, cái con người mang cái tên xa lạ ấy, lại chính là mẹ, người sống cùng em gái mình mấy năm qua.

Tại sao, tại sao mẹ lại không đưa con theo với, tại sao năm ấy mẹ bỏ lại con, tại sao không cho sống cùng mẹ, tại sao ... tại sao ông ấy lại nói mẹ chết rồi, tại sao ... những câu hỏi như dẫn vật làm cậu nhức nhối, đau quá, cậu đau quá !

Nhất định, cậu sẽ nhận lại em gái, nhất định thế cho dù người mẹ ấy có đồng ý hay không, nó là em gái cậu và nó có quyền có một người anh !

Những việc đó, những khúc mắc bí ẩn đó cậu sẽ từ từ làm rõ, sẽ không bỏ sót một chi tiết nào, ai ... ai đã khiến gia đình cậu chia cắt, nhất định cậu sẽ không để kẻ đó được sống yên ổn !

Nhóc à, anh hai nhất định sẽ bảo vệ cho em, khi mọi việc sáng tỏ anh sẽ nói cho em biết mọi chuyện, vì một lí do nào đó em đã quên mất anh hai nhưng anh hai sẽ chờ em nhớ ra ...

Phải rồi ... Ân Di, cái tên đó rất hợp với em ...

Còn cái tên kia, hãy quên nó đi, xem như một kí ức đau buồn nhé, hãy chờ anh, chờ anh nhận lại em, em gái của anh !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nhóc ! Chờ Anh Hai Nhé !

.... Tại sân bay ...

Hạo Quân đi thông dong ra cửa, bước chân có phần dứt khoát, mạnh mẽ. Điều tra, đúng vậy, vụ việc có liên quan đến sự mất tích của mẹ và em gái, cái tên mới của mẹ, tất cả đã được cậu tiến hành từ hai ngày trước khi còn bên Mi.

Tất cả như một mớ bòng bong, lẫn lộn và rối rắm, khó có thể tìm ra kẻ hờ trong những tài liệu ghi chép của dòng họ Vương năm đó.

Dòng họ Vương, chính xác là dòng họ của cậu, một dòng họ có gia thế hoành tráng trong thành phố. Mỗi một sự việc, mỗi một con người, một thành viên đều có tài liệu ghi chép lại rõ ràng và được bảo mật rất cao, trong dòng họ Vương đó nhất định có tồn tại tài liệu liên quan đến mẹ và em gái cậu.

Dù có khó khăn đến mấy nhất định cậu sẽ tìm ra chân tướng, làm sáng tỏ mọi việc .

- Thiếu gia đã về !

Tiếng nói vui mừng của bà quản gia già lâu năm, những cái cúi đầu kính cẩn của người làm trong nhà chào cậu . Gật đầu ra hiệu, cậu bước vào nhà, lại nghe thấy tiếng bước chân đi ra từ phòng Khả Kì, một cô hầu bưng một khay thức ăn đưa ra.

Lại nghe tiếng ni non của di kế :

- Con gái ngoan, ăn một chút gì đi ... Ngoan, ăn đi không con sẽ đói rồi mà kiệt sức mất.

- Mẹ à, làm ơn để con một mình đi mà, đi ... làm ơn các người bước ra ngoài đi, để tôi một mình đi .. có được không

?

Khả Kì ngồi phịch xuống sàn, thân hình nhỏ bé run rẩy, đứng không vững, làm ơn đi, hãy để tôi được yên, đừng làm phiền đến tôi nữa ...

Cô nhớ Thoại Vĩ, rất là nhớ, đã một tuần cô không được gặp cậu, tất cả những chuyện xảy ra hôm đó giống như một cơn ác mộng, nếu chỉ là nằm mơ thì hay biết mấy, nằm mơ thì cô sẽ không đau, sẽ không nhớ một người đến mức muốn điên lên, sẽ không đau khổ vì chuyện tình đầu tiên tan vỡ.

Đau, con đau cứ âm ỉ vào tim, lan dần đến tứ chi, không còn chút sức lực, lại ôm mặt đau đớn, ngàn vạn lần tâm can cô luôn mong chờ những chuyện vừa rồi chỉ là giấc mơ thoáng qua !

Kết! Cửa phòng cô lại mở, cô xua đuổi :

- Đi, mau đi ra ngoài hết đi, để tôi yên tĩnh một lúc không được sao ?

Người đó vẫn đứng nguyên ở đó ...

Cô quay lại, đang định quát nạt thì ... Anh hai của cô, anh hai về rồi ...

- Anh ... anh hai !

- Tiểu Kì, làm sao vậy ?

Hạo Quân xoa đầu Khả Kì nhưng động tác có phần xa cách, nhớ lại trước khi sang Mĩ hai tuần, anh còn nhớ con bé còn rất khỏe mạnh, trước khi anh đi còn chạy ra sân bay tiễn anh thế mà lúc này đây, nó như gãy rộc đi, đôi mắt sưng sưng, mái tóc rối màu hung đỏ xơ xác, quần áo lố lổ trông thật tội nghiệp ...

- Anh hai ...

Đôi mắt con bé lại đỏ lên, nó lao vào lòng anh mà khóc nức nở vừa khóc vừa đau khổ :

- Anh hai, Thoại Vĩ cậu ấy ... huhu ... cậu ấy ... hức hức ... nói không còn yêu Kì Kì nữa rồi ... cậu ấy và em chia ... chia tay thật rồi ! Em đau lắm ... đau lắm anh hai à !!

Khả Kì vừa nói vừa nức nở không thành tiếng, nước mắt cứ thế mà chảy dài ! Khóc đã đời lại tựa vào lòng anh mà ngủ thiếp đi, vẫn không thôi nấc nghẹn trong mơ, xem ra con bé lần này chịu một cú sốc không nhỏ rồi !

Lấy một cái gối kê đầu, đắp chăn cẩn thận cho con bé, anh đóng cửa phòng đi ra ngoài ... Nhìn con bé lại nghĩ đến Ân Di, không biết mười năm qua nhóc con ấy sống thế nào, liệu có phải chịu khổ cực gì không ?

Vài ngày sau, Tiểu Nghi sau những ngày nằm chán trôi qua ở bệnh viện cô rất muốn đi học, Tiểu Nghi xuất viện, không nói với Hạo Vũ một tiếng nào, cô không muốn làm anh bận tâm, sức khỏe cô không tốt bản thân cô cũng cảm nhận được, nếu nói trắng ra thì sức khỏe của cô rất tệ, không làm được một chút việc gì gọi là quá sức ...

Sáng, nó ra khỏi nhà sớm, dự định đi học một mình nhưng chưa bước được mấy bước đã bị tiếng còi xe “Pin! Pin” chói tai đằng sau gọi giật lại. Hấn ngồi trên xe, mở cửa sổ xe nhìn nó đầy quan tâm :

- Cùng đi !

Cộc lốc, vền vền hai chữ, đúng là tên này là con người dờ hơi hai mặt, cái hôm 14/2 đó hình như là ma nhập vô hấn rồi !

Hấn lạnh lùng, ừ thì thế nhưng nó vẫn thấy ấm áp, cái cảm giác hấn cũng đã thay đổi nhiều so với trước làm nó rất vui .

Hấn cầm tai phone nghe nhạc trên Iphone, thấy nó ngồi ngốc trên ghế sau buồn chán nhìn ra bên ngoài, liền rút một bên tai nhẹ nhét vào tai nó, giai điệu nhẹ nhàng du dương của bài hát vang lên rõ rệt bên tai, một bài hát tiếng anh nổi tiếng, nó đoán vậy bởi theo trí nhớ thì nó đã từng nghe, có điều bài hát ấy tên gì đầu óc cô nó không tài nào nhớ nổi !

Đến lớp, nó nhìn thấy Tiểu Nghi sau mấy ngày không gặp, cô bạn có vẻ gầy đi, còn nữa hình như có gì đó liên quan đến bệnh tật, nhìn cô bạn xinh đẹp nằm úp mặt xuống bàn nhìn chăm chăm vào mặt bàn, nó phát hiện cô bạn như đang cắn môi điên cuồng giống như kiềm chế một cái gì đó thật đau đớn .

Tò mò, lo lắng, nó rất muốn biết tình hình cô bạn nhưng ngại hỏi ... Loẹt xoẹt, nghe tiếng giày va chạm mạnh mẽ với sàn nhà nó biết ai đến rồi, đang cười toe thành toét với Lan Lan, nó đứng hình trong không trung, ai nha còn có Bảo ... là tên Bảo aaa !

Nó nhìn con bạn cười gian, nhướn nhướn mày liền bị con bạn vô ơn nói :

- Mĩ đúng có mà nhìn ta bằng ánh mắt “thông gian bán nước” ấy chứ, kinh quá đi!

Nó tròn mắt :

- Ta làm gì có ...

Nói ra rồi mới không biết là mặt mình có gian đến mức độ như Lan Lan nói không, nó vuốt mặt cho đỡ tức ... Rồi, nhìn, kết quả của hai chúng mày, bà đây biết hết, yên tâm đi Ân Di ta biết cả rồi !

Lát sau, Hạo Vũ lại bất thình lình xuất hiện, đến bên cạnh Tiểu Nghi chìa trước mặt cô bạn một vốc thuốc và khẽ nói :

- Uống đi nhóc !

Cô bạn mặt không biểu cảm cầm chai nước nuốt dễ dàng từng viên thuốc được tiêu thụ một cách nhanh chóng ... Lòng mày nhú lại, có thể thấy khóe mắt có chút thâm quầng, đúng là cô bạn mới có mấy ngày mà đã gầy đi nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Họa Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nỗi Đau !

Nó nhú mày nhìn hai con người trước mắt, bọn họ là bị làm sao vậy nha, mới mấy hôm trước còn vui vẻ lắm mà ...

Nó lắc lắc đầu khó hiểu, kéo tay Hạo Vũ :

- Hai người ... là bị làm sao thế ?

Hạo Vũ nhìn Tiểu Nghi vô lực lắc đầu ... Rồi nhìn nó, nó hiểu rằng cậu ấy cũng không hiểu Tiểu Nghi đang bị làm sao ?

Ra chơi, tên Vĩ hùng chạy đến lớp nó đột ngột không báo trước với nó, tạo nên một con chấn động không nhỏ trong dãy nhà B, thế còn chưa đủ hấn còn đưa cho nó hộp yomot, dặn dò nó nhớ uống hết, nó khó hiểu nhìn hấn :

- Lần sau không cần mất công vậy đâu ! Tôi cũng ăn sáng rồi mà !

Hấn nhìn nó, lặng lẽ mà nói :

- Sáng nay em chưa ăn gì cả !

Hấn hâm rồi, mới gọi nó là gì nhỉ, là “em” đó, mấy cái tai nhiều chuyện bên ngoài cửa sổ bỗng chốc như dòng lên nghe ngóng bất chợt đứng hình, nó nhìn ra ngoài cửa, chết rồi ...

Bên ngoài mấy bạn nữ, ai ai cũng dành cho nó ánh mắt “triu mến hết sảy”, nó nghe hấn gọi thế thấy cũng chẳng làm sao cũng thấy vui vui, cơ mà hình như trước mặt người khác có vẻ kì kì ...

Tại sao hấn lại biết nó chưa ăn sáng nhỉ ?

- Tôi nhớ tôi ăn rồi mà ...

Hấn cốc đầu nó, cười :

- Chưa ăn, ăn rồi hay chưa ăn mà cũng không nhớ, em đúng là đồ ngốc mà !

Vừa đúng lúc ấy, cái dạ dày “đáng mến” của nó cũng phối hợp nhịp nhàng đột nhiên biểu tình rõ to, trời ạ, chắc nó chưa ăn sáng rồi .

Hấn nhếch miệng cười, bên ngoài các cô nàng bắt đầu ngáy ngẩn, đúng là đẹp trai có khác đi đâu cũng khiến người khác chú ý, hấn dứt hai tay thông thả đi ra , nó thấy người nhìn hấn cho đến tận khi hấn đi đến cửa thì dừng lại nói với nó :

- Nhớ uống hết trước khi vào giờ đây, à ra về chờ anh !

Nó nhắm mắt, kì này coi như xong, chết chắc tôi rồi !

Hạo Vũ dùng ánh mắt kì lạ nhìn nó, có chút gì đó nghi vấn cũng như buồn buồn sâu thẳm ...

Còn Tiểu Nghi thì nhìn cậu ấy khá lâu rồi quay sang nó, cô không nói lời nào kéo nó ra thẳng ngoài ban công trên lầu B. Đứng từ trên nhìn xuống, cô ấy

nhìn nó hỏi thẳng :

- Cậu và Thoại Vĩ lớp A có quan hệ đặc biệt đúng không ?

Nó cắn môi, gật đầu .

Cô ấy hỏi tiếp :

- Là gì thế? Có thể nói cho tớ biết được không ?

Trong lòng Tiểu Nghi thầm cầu nguyện, đừng mà, hi vọng họ chỉ là bạn thôi, Di à còn Hạo Vũ mà, anh ấy yêu cậu thật nhiều, cậu đừng làm anh ấy đau nhé !

Nó khó khăn thừa nhận, thật lòng mà nói đúng là việc nói ra rằng mình thích một ai đó quá thật rất khó khăn ...

- Tớ và và ... cậu ấy đang thích nhau !

Tiểu Nghi bàng hoàng nhìn nó, mắt cô như phủ một tầng sương mỏng, đặt tay vịn vào lan can, cô ấy trông thật mỏng manh trước gió, gió thổi đến làm tóc cô ấy tung bay, một giọng nói nhẹ như gió thoảng lại vang lên :

- Có thể ... có thể không, cho tớ biết cậu nhận lời cậu ta từ khi nào không ?

Nó ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật đầu :

- Hôm ... hôm valentine đó !

- Valentine ?

Ánh mắt ấy như dày thêm một tầng nước, chấn động, là cái hôm ấy, là cái hôm ông trời bắt công với cô ấy, Tiểu Nghi cô đã thành công việc làm "hòn đá" đáng ghét cản đường anh ấy, khiến anh ấy không thể đến buổi hẹn ... Em không muốn thật lòng em không muốn thế !

Tại sao chứ, tại sao anh ấy không bỏ cô nằm đó mà đến chỗ hẹn đi, tại sao lại vì cô mà đánh mất tình yêu mà anh muốn chứ ?

Nếu ... và chỉ nếu anh đến chỗ hẹn thì anh và Ân Di sẽ trở thành một đôi, anh sẽ mỉm cười thật tươi, chắc chắn là thế ! Anh sẽ không buồn bã mà nhìn cô ấy từ xa bằng cái ánh mắt quan tâm ấy, em cũng sẽ không hối hận rằng ngày hôm đó giả mà em chết đi thì chúng ta cũng sẽ không đau khổ như hôm nay, sẽ không cảm thấy đau như thế này ... Bởi vì nhìn anh đau ... tim em bất giác cũng cảm thấy đau đón theo !

Tim cô đau nhói, cứ có cảm giác khó chịu trong lòng cô ...

Nước mắt từ khi nào đã chảy dài trên má, nó nhìn thấy dáng dấp nhỏ bé ấy như ngập trong nước mắt, cô ấy đau đớn mà khóc trên lan can, cứ mong mạnh mẽ vỗ, nó tưởng tưởng rằng dường như nếu có một cơn gió lớn thổi qua thì cô ấy cũng sẽ tan biến theo ...

Nó lo lắng :

- Cậu làm sao thế ?

Cô ấy nhìn nó, không nói gì chỉ lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào xa thẳm :

- Không ... không sao, tớ không sao ...

Nó đau đầu cả buổi học vì biểu hiện kì dị của Tiểu Nghi lúc nãy, tại sao cô ấy lại khóc thương tâm như thế, lẽ nào vì thích tên Vĩ sao ...

Hôm qua, cô ấy vốn thích Hạo Vũ mà ... Ai nha, nó đau đầu lắm rồi, đúng là nhiều chuyện chả mang lại cái gì tốt đẹp cả, nó cóc cóc đầu, không nghĩ nữa không nghĩ nữa ...

Buổi tối, đến giờ cơm, A Linh nhờ nó lên kêu hấn xuống, nó rút điện thoại nhắn tin nhanh gọn : “ Tên kia, xuống ăn cơm, có cơm rồi !”, thế đấy xúc tích dễ hiểu, xong !

Có điều, nó chờ mãi mà không thấy hấn trả lời, nhện không được nó bèn leo lên phòng hấn thì thấy hấn đang ngồi nghe nhạc trên cái sofa kê ngay giữa phòng.

Nó gào lên :

- Xuống ăn cơm ...

Không trả lời ... Nó phát hiện ra mình thật là ngu ngốc, tai phone đút vào tai thế kia thì có sấm nổ đằng đằng cũng chưa chắc sẽ nghe thấy chứ đừng nói cái giọng hét của nó, nó từ từ tiến tới rút tai phone đồng thời tiến lại gần vào tai hấn :

- Com chín rồi, xuống ăn com !

Hắn giật mình hỏi lại :

- Gì thế ?

Bây giờ nó ... thật sự rất muốn đánh người ...

Nó thờ dài, nhắc lại :

- Này cậu xuống ăn com ...

Đồng thời giựt luôn cái điện thoại trên tay hắn chỉ cho hắn thấy cái tin nhắn được gửi đến nhưng chưa được mở ra ấy ...

Màn hình điện thoại dí sát vào mặt, mấy chữ to đùng đập thẳng vào mắt hắn, Vĩ cười cười rồi bỗng nhiên nghiêm mặt nhìn nó :

- Em gọi anh là gì đấy ?

Nó đơ đến nửa ngày, chớp lại, lại còn sờ sờ trán hắn ra vẻ đặc biệt nghiêm trọng :

- Cậu bị bệnh à ? Tôi chân thành tốt bụng khuyên cậu nên đi bác sĩ khám đi !

Hắn nhéo má nó rõ đau, khó chịu nhắc lại :

- Không cho em xưng hô như thế, gọi là anh ... mau lên ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bởi Vì Đó Là ... Bố Mà !

- Tại sao tôi lại phải gọi chứ ?

Nó hếch mặt lên thách thức, eo ôi gọi như thế không quen chút nào hết, nó thấy cứ làm sao sao ấy .

Hắn cốc đầu nó rõ đau, đã thế lại còn cười nữa, dường như từ cái ngày nó nhận lời hắn, hắn lại nghĩ theo chiều hướng "nó hiền lành" nên bắt nạt nó ngày càng nhiều, suốt ngày cốc đầu với bẹo má nó thôi. Nó tức, nó giận, để xem, tôi không có hiền lành như cậu nghĩ đâu !

Nó giờ nắm đấm trước mặt hắn ra lệnh :

- Đụng vào tôi là tôi cắn cho đấy, ai cho cậu cốc đầu tôi, hả?

- Ai cho em hung dữ như thế hả? Gọi anh là anh khó thế sao ?

Hắn xoa xoa đầu nó phụng phịu, à không biết nói thế nào nhỉ là ... là có chút tức giận.

- Ủ, khó lắm tôi không có nói được !

- Khó thì tập, anh thấy xưng hô như thế không hay chút nào cả !

Hắn nói như tức giận, nó không biết, không biết, xưng hô như vậy có gì là không tốt chứ !

Nó dần mặt suy nghĩ, nghĩ một lát cũng không ra bên nhanh trí nói lảng sang chuyện khác :

- A Linh nói com chín rồi, tôi xuống ăn com, cậu cứ ngồi đó mà anh anh em em đi ha !

Nó nói xong, quay mặt định đi thẳng xuống lầu nhưng không may tay nó lại bị hắn kéo lại :

- Này sao có thể thế, chờ anh với, anh cũng muốn ăn com!

Nó bấu môi :

- Muốn ăn thì xuống ăn, đợi tôi bung com lên cho cậu chắc, nhắc mới nhớ tôi cũng đói muốn chết rồi, lẳng nhằng với cậu mệt quá đi !

Nó với hân cãi nhau chí chóe đi xuống lầu, ồn cả cái cầu thang, sự việc nhanh chóng lắng xuống sau khi bị đại tỷ lớn giọng A Linh can ngăn, chúng nó bắt đầu cũng im lặng mà tiêu thụ xong bữa ăn ...

Ở một biệt thự khác, cụ thể là ngôi nhà của Hạo Quân và Khả Ki mọi người trong nhà cũng cùng dùng bữa tối, không khí bao trùm cả ngôi nhà một bầu trời tĩnh mịch, chỉ có tiếng đi lại của người làm !

Loảng xoảng, chén đĩa vỡ vụn, Khả Ki lấy tay gạt hết đồng thức ăn trên bàn mà bác quản gia chu đáo đã chuẩn bị cho cô, cô hét lên thật to :

- Ăn ... lúc nào cũng kêu tôi ăn ... ăn làm gì chứ ... sống thế này ... thà tôi chết đi còn hơn, các người không cần ... không cần lo cho tôi, để tôi chết đi ... có lẽ tôi sẽ hạnh phúc hơn bây giờ

Bà quản gia môi miệng khuyên giải, nét mặt lo lắng cực độ :

- Tiểu thư, không nên như thế, chuyện đâu còn có đó, không nên nói vậy ... nếu lão gia nghe được sẽ rất đau lòng ...

- Tôi mặc kệ, tôi không ... không cần biết, các người đi ... đi ra hết cho tôi ...!

Sập cửa phòng cái “ rầm!”, cả đám người làm sững sờ đứng bên ngoài, tiểu thư đâu rồi, tiểu thư xinh đẹp dịu dàng đáng tự hào nhà bọn họ đâu rồi, dường như cô gái đáng sợ trong căn phòng trước mặt đây không phải là tiểu thư của bọn họ ... Cô gái ấy chỉ biết tự hành hạ bản thân, khóc lóc đập phá đồ đạc .. và đau khổ !

Tiếng bước chân chậm rãi từ tốn bỗng dừng lại đằng sau bà quản gia, một tay cầm hồ sơ, ông Vương Hạo Minh, người đứng đầu của cả dòng họ Vương lưng lẩy còn là bố của Khả Ki sau một chuyến làm ăn dài ngày ở nước ngoài đã về nước ...

Giọng nói đầy quyền uy trầm thấp vang lên sau lưng bà quản gia già tội nghiệp :

- Có chuyện gì thế bà Trần ... ?

Bà quản gia giật nảy mình, ái chà giọng nói này quen quen, ôi thôi, lão gia đã về, quả nhiên vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ...

- Lão gia ... lão ... gia đã về !

- Tôi hỏi bà có chuyện gì ?

Nhìn thấy sắc mặt không tốt của thím Trần, ông Vương cảm thấy nghi ngại càng hỏi vặn thêm ...

- Á .. chà là ... tiểu thư, tiểu thư ... cô ấy ...

Nghe nhắc đến con gái, ngay lập tức người đàn ông đó trở thành một con người khác có phần quan tâm đặc biệt ... :

- Nó làm sao, có gì không tốt ... mau nói ta nghe !

Thay cho câu trả lời, bên trong căn phòng trước mặt lại truyền đến tiếng ném đồ vật loảng xoảng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng đầy lưng những người có mặt, Hạo Quân cũng từ trong phòng đi ra .

Cậu thấy bố cậu, vội thu mình ở phía sau không cho ai biết, cậu không muốn gặp ông ta lúc này ...

Không đợi bà quản gia lắp bắp tường thuật, ông đưa tay trước mặt thím Trần :

- Chìa khóa ...

Mất thường ông đã thấy cửa khóa trái, linh cảm người cha cho ông biết con gái ông gặp chuyện, đoạt lấy chìa khóa từ tay bà Trần, ông vội vàng mở cửa, cặp hồ sơ vút sóng soài trên sàn nhà ...

Cửa mở, bên trong con gái ông, đang vừa ném đồ vừa khóc rất thương tâm, dường như đồ vật trong phòng đều bị con bé ném vỡ, tóc tai rũ rượi, trông cô gái đó đâu giống con gái ông ...

Ngồi bệt trên đồng hồ vỡ, mặc cho mảnh chai sắc nhọn bên dưới cứ thế Khả Ki nhìn chăm chăm vào tường, ngẩn người. Một cánh tay quen thuộc kéo cô ra khỏi đó, cô giằng ra định mắng ***** nhưng bất chợt dừng lại ... là ... là bố mà !

Cô im lặng làm theo, bước ra khỏi đồng hồ vỡ, để mặc cho mọi người dọn dẹp, như người điên vừa hoàn hồn, cô lặng lẽ nhìn bố .

Trong lòng Khả Ki hoàn toàn không muốn người bố đáng kính của cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của cô ... Ông bước lại gần, xoa đầu cô rất ân cần, nhẹ nhàng hỏi han :

- Con gái, con làm sao vậy, có kẻ nào ức hiếp con nói cho bố nghe nào ...

Cô rung rung nhìn bố, từ nhỏ đến lớn bố cô là người yêu cô nhất, chỉ có bố thôi là không ai có thể cướp bố khỏi tay cô được ...

- Con ... con ... không sao !

- Con không tự nói thì ta cũng có cách để biết nhưng ta muốn con tự mình nói ra ...

- Con ... chia tay Thoại Vĩ, là cậu ấy ... vì một người khác và cũng vì con đã làm sai rất sai ... mặc dù vậy nhưng con vẫn rất đau ... rất sock, rất hụt hẫng ... phải làm sao, làm sao cậu ấy về bên con bây giờ hà bố ?

Vừa nói cô vừa khóc nức nở, giọng nói ngày càng vỡ òa ! Đưa cho cô cái khăn tay, ông Vương trầm mặc nói :

- Lau nước mắt đi con gái, khóc lóc chẳng làm được gì đâu, yên tâm bố sẽ nghĩ cách giúp con ...

Dần dần, ông Vương trong mắt Khả Ki là một người cha hoàn mỹ đã giúp cô ăn được một bữa ăn hoàn thiện đầy đủ nhất từ cái ngày kinh khủng đó đến giờ, lặng lẽ, Khả Ki tin lời bố một cách vô điều kiện, bởi vì đó ... là bố mà !

Chỉ có một người là xót xa, xót xa vô hạn cho em gái bé nhỏ của cậu, nó liệu đã được một lần nào trong mười năm qua được hưởng tình yêu của bố, nó rất yêu ông ta ... từ nhỏ đã vậy !

Em gái cậu, nó thật đáng thương .

Vậy mà người bố đáng trách đó, không một ngày nào đi tìm lại nó, luôn khẳng khái rằng con bé đã chết, liệu ông ta nếu biết được sự thật là bé con của bọn họ vẫn còn sống thì cảm giác của ông ta sẽ ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đừng Thương Hại Em Dù Chỉ Một Chút

Vài ngày trôi qua, tình hình Hạo Vũ và Tiểu Nghi vẫn chẳng khá khẩm gì hơn, đều đặn ngày nào Vũ cũng chạy qua coi sóc cô bạn nhỏ như một vị thần bảo hộ còn cô bạn thì ngược lại luôn phốt lờ, xua đuổi cậu ấy ! Hai con người bọn họ thật khó hiểu, làm nó cùng Lan Lan không biết nhieu này suy nghĩ biết bao nhiêu lần mà vẫn không ra !

Thứ 7, rảnh rồi, bài vở thành thoi, ra chơi nó ngồi chống cằm nhìn xung quanh lớp, chẳng nhận ra sự đổi khác gì ... Có một con người thì lại thay đổi, người đó chính là Tiểu Nghi, cô bạn khép kín không trò chuyện với ai, ngay cả Hạo Vũ cũng khó khiến cô bạn mở lời ...

Còn nữa, nó còn để ý thấy sắc mặt cô bạn mỗi ngày một nhợt nhạt, rất muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô ấy nhưng nhìn nét mặt lạnh tanh không cảm xúc kia nhưng lại khó để mở lời. Đang chăm chú nhìn cô bạn thì Hạo Vũ từ đâu đi vào, lại bắt đầu đưa thuốc cho cô bạn uống như những buổi khác, mọi người trong lớp nó cũng đã quá quen với việc này Rầm ! Tiếng đập bàn chấn động lớp học rồi lại có tiếng nói giận dữ của Tiểu Nghi ... :

- Thuốc ... lúc nào cũng thuốc, anh không cần săn sóc cho em như vậy đâu ... Nhìn cho kĩ, thấy không ... em vẫn còn bình thường, em chưa có chết ... Vì thế anh đừng đối xử tử tế với em như người gần chết như thế ... Em chịu đựng đủ rồi, em không thích anh như thế !

Hạo Vũ gần như chết lặng, cậu lại cười mặc dù tâm trạng đang hỗn loạn :

- Ngoan, đừng bực, anh sẽ không như vậy nữa, em uống thuốc trước đã ...

Tiểu Nghi đau khổ, cô dùng ánh mắt đau đớn nhìn anh :

- Xin anh, đối với em hãy bình thường như trước ... Để em một mình thôi, có được không ?

Nói rồi thân ảnh nhỏ bé ấy biến mất trước mắt tất cả mọi người, cô vụt chạy khỏi lớp, không ai có thể thấy trên gương mặt xinh đẹp ấy những giọt nước mắt đang lặng lẽ chảy dài. Lao vào phòng vệ sinh, cô khóa trái cửa lại mặc sức khóc, đau tim quá, đau cả bên trong lẫn bên ngoài ... Cô không muốn, không muốn anh ở bên cô chỉ vì căn bệnh của cô, không muốn bị dày vò vì cái ý nghĩ buổi đi chơi ngày hôm đó bị phá hủy vì con ki đà đáng ghét là cô ... Thà anh cứ để cô một mình, cứ để cô tự chống chọi với bệnh tật có lẽ ... có lẽ trái tim cô sẽ bớt đau hơn ... Anh đừng thương hại cô như thế, có cảm giác cô bỗng nhiên thật vô dụng, thật yếu đuối ...

Tìm cô lại đâu, một con đau chưa từng gặp, đau đến nỗi cô phải cắn môi kiềm chế, làm sao đây cô .. cô chịu không nổi nữa rồi ...

“I found the way to let you leave

I never really had it coming

I can't believe the sight of you

I want to stay away from my heart ... “

Lần mò trong túi áo khoác, cuối cùng cô cũng tìm được điện thoại :

- Alo ..

Giọng cô run run, xem chừng hơi thờ rất yếu ...

- Tiểu Nghi à, là ... là mẹ đây !

- Mẹ ... Mẹ ... là mẹ ... sao ?

- Đúng vậy là mẹ đây ... con dạo này có khỏe không ? Tim con còn hay đau nữa không ?

Mặc dù mẹ cô bên đầu dây không thể thấy được nhưng cô vẫn ngu muội mà lắc lắc đầu, mẹ à ... còn đang đau lắm, tim con sắp ... sắp chịu không nổi rồi ... Con phải làm sao ... hay là con ... con về bên mẹ nhé !

- Con ... khỏe lắm ấy ! Tim con không sao, mẹ yên tâm ... Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, không được ... không được nhớ con đâu đấy !

- Cái con bé này ... sao mẹ không nhớ con cho được ... ba con cũng hay hỏi thăm con lắm ...

- Ba con ... ba không giận vì con lên ba trốn về Việt Nam chứ ?

- Ông ấy không giận con, chỉ vì lo lo cho con nên mới không cho con về bên ấy thôi, qua đó không có ba mẹ thì con biết làm sao ? Cũng may, con không làm sao là tốt rồi!

Cô cười, nụ cười nhẹ nhõm, ba cô không giận cô nữa, tốt quá rồi ... cô còn tưởng ba sẽ không nhìn mặt cô nữa, chỉ vì cái lần này cô không nghe lời khuyên của ba một mình bỏ về Việt Nam ... Ba cô đã rất giận ... May quá rồi, cô không còn lo lắng nữa rồi ... Và rồi cô khuya xuống, sau cánh cửa phòng vệ sinh có một người con gái dân bất tỉnh, cô gái ấy gần là đi, trên môi còn vương vãn một nụ cười xót xa ... cô quyết định rồi, cô sẽ rời xa anh, sẽ trở về bên ba mẹ, đó là biện pháp tốt nhất ... Có điều, giờ đây cô đau quá, tim của cô nó đau quá !

Bên ngoài phòng vệ sinh nữ, mọi thứ thật ồn ào, có tiếng xe cấp cứu nhưng cô không nghe rõ, còn có cả tiếng nói lo lắng của Lan Lan, Ân Di và cả anh ... Cô muốn mở mắt nhưng đôi mi nặng trĩu không cho cô làm điều đó, hơi thở của cô gấp gáp, tim đập nhanh hơn bình thường ... Người ta, ai đó đang đưa cô đi đâu thế này ?

Nó đi vào phòng vệ sinh, căn phòng vừa được phá cửa để đưa Tiểu Nghi ra ngoài, cô bạn bất tỉnh ngay trong căn phòng này ... một phen nó hú vía, mọi người ai cũng lo lắng nhưng có lẽ lo nhất vẫn là Hạo Vũ ... Như có cái gì đó mách bảo nó đi vào căn phòng này, nó nhạc nhiên nhìn quanh, chẳng có gì ở đây cả ... A, thấy rồi, văng vào trong góc, có ... một cái điện thoại, quen quen, hình như là của Tiểu Nghi ... Nó vói tay nhặt lên, ngón tay vô tình chạm vào màn hình, hiện lên là hình của Hạo Vũ đang cười rất rạng rỡ ...

Tiểu Nghi vẫn rất thích Hạo Vũ, đến hình nền điện thoại cũng để hình cậu ta thì tại sao mấy ngày qua cô ấy lại cư xử như vậy ? Câu hỏi ấy lại quay vòng trong đầu nó ...

Ra về nó cùng Lan Lan mua một giỏ hoa quả rồi lơ ngơ lác nhác đi vào bệnh viện, mày mò mãi cuối cùng cũng đến được phòng bệnh của Tiểu Nghi .. Đây cửa vào, chẳng thấy ai khác ngoài Tiểu Nghi trên giường bệnh trắng toát, gương mặt cô ấy trắng bệch như sáp, đôi môi nhợt nhạt trông không có một chút gì gọi là có thần thái ! Cô ấy ngồi yên lặng ở đó, hoàn toàn không giống với cái cô gái kiêu kì ngày nào mà nó từng gặp, gương mặt này có vẻ thật mong manh, đáng thương lẽ loi đến tội nghiệp !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đừng Làm Em Nuôi Hi Vọng Thêm Lần Nữa !

Cô ấy ngồi lặng lẽ trên giường, đầu tựa vào cửa sổ, đôi mắt u buồn mờ ảo nhìn mông lung bên ngoài, qua đôi mắt ấy nó không thể nhìn thấy gì ngoài sự u buồn tịch mịch vô phương hướng, khê và thật khê và cô gái ấy hát, một bài hát nào đó mà nó và Lan lan chưa bao giờ nghe qua ! Giọng ngập ngừng đứt quãng, chốc chốc lại nấc nghẹn, những vật xung quanh cô ấy như khoác lên vẻ u buồn đến lạ, dường như cô ấy không biết đến sự xuất hiện của nó và Lan Lan. Một Tiểu Nghi cô độc, một Tiểu Nghi lạc lõng, tách biệt với mọi thứ xung quanh, nét mặt vô hồn ấy nó ... chưa từng thấy bao giờ !

Điện thoại Lan Lan bỗng đổ chuông réo rắt, nó thấy dáng hình nhỏ bé trước mặt bỗng giật mình, rất nhanh xoay người lại và nhìn nó chăm chăm :

- Các cậu đến đây à ?

Đôi môi không có chút khí sắc, cổ vể ra nụ cười, trông cô ấy cười thật là khó khăn. Nó gật đầu :

- Ủ, tớ vừa đến thôi !

- Mau ngồi xuống đi, đứng đó làm gì cho cực vậy ?

Nó kéo Lan Lan đang loay hoay tắt điện thoại, ngồi xuống salon trong phòng bệnh, hỏi thăm cô bạn :

- Cậu thế nào rồi ? Rút cuộc là làm sao vậy ?

- Tớ à ... bệnh tim !

- Tim sao ?

Nó nhìn Lan Lan, cả hai ngỡ ngàng, tim ... hôm đó, nó hình như có nghe loáng thoáng mấy người trong lớp nói với nhau là hình như cô bạn bị ... tim bẩm sinh !

Nó lấp bắp :

- Cái đó ... có phải cậu bị tim bẩm sinh không ?

Nó hít một hơi, hi vọng ... hi vọng là không phải ! Thế nhưng trả lời nó lại là một thái độ bình thản, cô bạn mỉm cười mắt trong veo nhìn nó :

- Ukk, tim bẩm sinh !

- Đạo này sức khỏe cậu không tốt, tim cậu ... có phải lại làm sao không ?

Cô bạn gật đầu .

- Vậy, bây giờ phải làm sao ?

Nó cắn cắn môi hỏi, cũng không biết tại sao bản thân lại thế, chỉ đơn giản trông thấy sắc mặt nhợt nhạt ấy làm nó chạnh lòng nhưng trông cô gái ấy lại bình thản đến lạ, dường như có chuyện gì đó lại sắp xảy ra sau cái nét mặt bình ổn này.

- Tớ sẽ về Mĩ !

Cô bạn nhìn xa xăm, trong đôi mắt phẳng phất kí cười kì ảo.

- Tại sao chứ ?

Nó cũng Lan Lan đồng thanh .

- Ở đây không còn cái gì níu giữ tớ ở lại nữa rồi, tớ ... về Việt Nam là vì một người và rời khỏi đây cũng bởi vì một người, hiện tại sức khỏe tớ không cho phép nên tớ sẽ về Mĩ chữa bệnh !

Đột ngột, vậy là bên cạnh nó lại có một người rời đi, sức khỏe cô ấy yếu như vậy e rằng đi lên máy bay sẽ không trụ được .

- Cậu đi với ai ?

- Một mình thôi !

- Một mình á, không được đâu, tớ thấy không ổn, cậu còn yếu lắm, tạm thời ở lại Việt Nam cho đỡ đỡ rồi đi !

Lắc đầu, cô bạn nhìn nằng nệ bên ngoài, ngửa mặt lên gượng cười :

- Tớ phải đi thôi, không còn gì lưu luyến ở đây nữa rồi, tớ ... nhớ mẹ nên về gặp mẹ thôi !

Đằng sau, một giọng nói trầm ổn quen thuộc vang lên :

- Anh sẽ đi cùng em, không được giấu anh như thế chứ !

Ai đó bỗng dưng lạnh lùng :

- Em sẽ đi một mình, còn anh anh không cần đi cùng em đâu, em ... không muốn đi cùng anh !

Nó nhận ra cả người Hạo Vũ như cứng lại khi nghe Tiểu Nghi nói, cô bạn đứng dậy bước vào phòng vệ sinh, mỉm cười nói với nó mà dường như phớt lờ Hạo Vũ :

- Tớ bạn chút ! Cậu ngồi chờ nhé !

Cánh cửa khép lại, cả người Tiểu Nghi vô lực dựa vào bồn rửa tay, nước trên bồn thấm ướt một mảng áo sau lưng, lạnh toát! Lại cười, cô gái ấy vô hồn vô thức rơi nước mắt, tim cô như đang gào thét, anh ... anh nghe rõ rồi chứ, đó là em nói em không cần anh ở bên ! Nhưng anh à, thực ra là em nói dối, em cũng không biết nếu một ngày không còn thấy anh cuộc sống của em sẽ như thế nào nữa ! Người ta nói hi sinh là hạnh phúc, có sao em chỉ thấy nỗi đau đang gặm nhấm trong tim!

Từng vốc nước ào ào khoát lên mặt nhanh chóng rửa trôi những gì đau đớn còn sót lại trên gương mặt hao gầy ... Chỉ cần vài ngày nữa là em không cần che giấu, nước mắt em có thể thoải mái rơi. Và khi đó em sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa, em sẽ coi nỗi nhớ là niềm vui để sống sót anh nhé ! Hi vọng anh giận em và từ bỏ sự thương hại em đi, bởi lẽ rằng anh bỏ rơi em còn hơn là bên cạnh anh chỉ thấy tội lỗi. Tìm đến hạnh phúc mà anh mong muốn nhé, rồi xa anh sẽ là hạnh phúc của em !

- Cô ấy đang nói dối !

Nó nhìn Hạo Vũ kiên định, lại nói tiếp, cứ nhìn cô ấy vô hồn bình thản như thế lòng nó không vui vẻ chút nào lại thêm cả ánh mắt đau đớn của Hạo Vũ làm nó không thể nhìn nổi :

- Cô ấy yêu cậu hơn bất kì ai, điều đó cậu hiểu chứ ?

Chàng trai ấy gật đầu.

- Hi vọng cậu sẽ bên cạnh cô ấy !

Và cậu ấy nở nụ cười, nụ cười rạng ngời đẹp đẽ như một lời hứa, một người con trai đáng tin cậy, dường như cậu ấy cũng có cùng suy nghĩ với nó !

Hơn ai hết Hạo Vũ hiểu, Tiểu Nghi ngốc ấy đã yêu cậu từ rất lâu, tính cách con bé yếu đuối hay khóc nhè nhưng che giấu cảm xúc rất giỏi! Đằng sau cánh cửa kia, có khi cô bé ngốc ấy lại đang âm thầm khóc một mình ! Yên tâm đi nhóc, anh sẽ không bỏ rơi em !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Âm Áp !

- Chú ạ, mua được vé máy bay rồi ạ Vậy thì hay quá .. con cảm ơn chú, con chào chú !

- Ày quên, bao giờ thì khởi hành hả chú ...

- Vâng ... con biết rồi !

Tiểu Nghi ngồi trong hoa viên bệnh viện nói chuyện điện thoại với ông quản gia mà ba cô cứ sang chăm sóc cô, cuối cùng thì cũng mua được vé về Mĩ, thứ 6 này, hai ngày nữa .. cô trở về bên mẹ !

Cô không nói với anh câu nào, im lặng là vàng, câu này thật đúng với cô lúc này! Có rất nhiều điều muốn nói, nhưng sao cô không thể mở lời, muốn nói với anh rằng em thích anh nhưng sao không thể ? Hơn một lần cô mong muốn trước khi đi xa có thể nói điều đó với anh, nhưng có một sức mạnh vô hình nào đó đã cản cô lại, buộc cô phải im lặng !

Bộp ... Anh vỗ vai cô và lại dành cho cô cái nụ cười đẹp đẽ đó, đừng nhìn em triu mến như thế, bởi như thế em sẽ không thể rời xa anh. Anh kéo cô vào trong sân có bóng râm, xoa xoa mái tóc cô và chếp miệng :

- Chắc ... tóc em phơi nắng nóng hết cả rồi !

Cô ngược lên nhìn anh một ánh mắt như có điều gì muốn nói nhưng lại cụp mắt xuống, ngơ ngác, mày lại bị về ngoài của anh ấy mê hoặc rồi ... Cô cười đau khổ trong lòng, lặng lẽ đẩy anh ra xa cô một chút và nói một câu thật ngu ngốc:

- Em muốn hít thở không khí ... phiền anh lùi ra xa một chút !Anh che hết không khí rồi !

Ngủ ngốc, đó là cái lí do củ chuối nhất mà cô từng nói ra ! Ngoài dự đoán anh không hề hững hờ, Hạo Vũ bật cười :

- Anh phát hiện ra Tiểu Nghi càng ngày càng đáng yêu !

Tim cô đập thật mạnh, mảy lại rung động mất rồi, cái trái tim này, sao mảy không nghe lời chủ nhân của mảy hả ? Đường như trái tim bệnh tật ốm yếu của cô đã bị anh sai khiến rồi, vì anh nó có thể đập chậm, lúc lại đập nhanh và lúc thì hồi hộp không ngừng !

Nhưng không lâu nữa em sẽ đi, xa anh, không biết bao giờ sẽ trở lại, khuôn mặt này sẽ khiến em đau lắm ... em không biết làm sao để mang hình ảnh của anh rời khỏi trái tim em ... Làm ơn nói cho em biết làm thế nào để quên được anh đây ?

Trưa nắng, nó ngồi trên bàn cần bút, nhìn đồng bài tập hóa dài dằng dặc mà tâm can gào thét liên tục, không muốn làm không muốn làm nhưng vẫn bắt buộc phải làm ! Hết cần bút rồi lại chống cằm, mai thầy mà gọi nó lên sửa mấy bài này thì số phận của nó chỉ dùng 1 từ duy nhất để miêu tả : “ Thảm ”. Làm sao giờ ?

Mấy tờ giấy nháp chỉ chít chữ nhưng bài tập vẫn chưa làm được bao nhiêu, nó chặc lưỡi ... còn 1 cách ... sang tìm hấn nhờ trợ giúp. Nhưng cứ tưởng tượng ra cái mặt *** tài vô duyên của hấn khi nó nhờ vả là máu trong người nó lại nóng lên.

Sau 30 phút đi đi lại lại ngoài cửa phòng hấn, nó quyết định gõ cửa, có điều vừa chạm vào cửa chưa kịp gõ thì cánh cửa phòng trước mắt đột nhiên mở ra, cánh tay giờ ra của nó lơ lửng trên không trung với một tư thế ... như muốn bóp cổ hấn. Hấn ngạc nhiên và sau đó thì cười :

- Em muốn ám sát anh đến thế cơ à ?

Nó há hốc miệng, vội vàng thu tay về ... :

- Không ... không phải ..

Hấn nhìn nó lắc lắc đầu :

- Chắc em thật là có gan làm thì có gan nhận chứ !

- Tôi không có mà ! Tại ... có việc nên tôi mới đến đây thôi ... Cái này ... Cậu làm giúp tôi nhé !

Vừa nói nó vừa trưng ra vẻ mặt cầu toàn và chìa ngay xấp trắc nghiệm trước mặt hấn. Thoại Vĩ đón lấy, vuốt vuốt cầm gian xảo và nói :

- Cái này dễ thôi, anh sẽ giúp em !

Nó cười tươi :

- Thật hả ? Cậu sẽ giúp tôi hả ... vậy cảm ...

Nó chưa kịp nói hết câu thì nụ cười trên mặt bỗng đông cứng bởi câu nói phía sau của hấn :

- ... nhưng có một điều kiện, anh sẽ giúp em nếu em chịu gọi anh ời, đơn giản thế thôi !

“ Nó đứng thẳng người, lấy tay dí vào trán hấn :

- Đơn giản cái con khỉ, không đòi nào tôi gọi cậu bằng anh đâu, không làm thì thôi trả đây tôi đi tìm người khác giúp !

Nói rồi nó hùng dũng giắt xấp đề trên tay hấn rồi đi thẳng bỏ lại hấn với vẻ mặt ngơ ngác ... Thật là gan dạ !”

Nhưng đó chỉ là viễn cảnh nó vừa tưởng tượng ra trong đầu, hiện tại nó đang phải nhờ vả hấn, làm sao có thể làm hấn nổi điên được ? Nhịn, mảy phải nhịn Ân Di, vì giờ Hóa ngày mai quyết thắng, quyết nhịn ...

Nó nhìn hấn nở nụ cười khan :

- À, ừ ... đòi cái khác có được không ?

Hấn lắc lắc đầu :

- Em không muốn gọi anh cũng không ép, thôi nếu em không nói gì thì anh ra ngoài nhé, gặp lại em sau !

Lúc hấn chuẩn bị đi thì nó vội nín áo hấn lại, vội vàng lấp bắp nói :

- Được ... tôi ... tôi gọi là được chứ gì ?

Hấn quay lại, khuôn mặt hoàn hảo bỗng như bừng sáng vui vẻ, chăm chú nhìn nó theo dõi ...

- Anh đang nghe đây, em nói đi, à ... mà nói to lên nhé, dạo này tai anh không tốt lắm !

Nó nghiêng răng nghiêng lợi, mãi một lúc lâu sau mới lấp bắp :

- A ... nh ... ơ ... i !

Nói không ra hơi, nó chẳng biết làm sao bây giờ ... Thử lại lần nữa :

- A ... Anh ... Anh .. oi !

Phù, thật khổ sở cuối cùng cũng xong. Nhưng hần chưa buông tha cho nó, một câu “ Em nói nhanh quá anh chưa nghe ” đã khiến công sức cố gắng của nó rơi xuống sông xuống biển .

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chia Xa ...

Nó nghiêng rằng :

- Tôi nói lại lần nữa, lo mà nghe cho kĩ ...

- Anh oi !

- Em nói nhanh quá, chẳng có thành ý gì cả ...

Không đợi hần nói hết câu nó tức quá hét toáng lên :

- Tôi không biết, tôi không thêm nhờ cậu nữa, tôi nói rồi, tôi cóc cần cậu sửa giúp nữa, đồ ích kỉ, quá quắt ... Hừ

Nó cướp tờ giấy trên tay hần, xoay người về phòng, tức chết đi được, quá đáng, thấy nó nhún nhường lại càng làm tới, hừ tôi không thêm ... Cậu ... đồ ...

Hần kéo nó lại, vội vàng :

- Thôi, không đùa nữa, đừng ...

Nó hùng hổ bước về phía trước lại bị hần dùng lực kéo lại, vô tình nó mất đà cả người té xuống mặt nó úp hần vào lồng ngực rắn chắc của hần. Cảm nhận được hơi ấm của hần bao quanh nó, mặt nó đỏ lựng lên, trồi ẹ té vào đầu không té lại té vào lòng hần, ôi tôi chết mất thôi !

Nó giãy dụa, cố thoát ra nhưng bị hần ôm chặt muốn thoát khỏi là điều không thể, hần cười cười xoa đầu nó, nó đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, cảm giác lúc này ... cũng không tệ.

... 3 tiếng trôi qua ... cũng là 7h tối ...

... Trong phòng Thoại Vĩ ...

- Giải lại đi, sai rồi, bài đó không phải làm như thế !

Vang lên giọng nói có chút mất kiên nhẫn của Thoại Vĩ, còn nó mặt lầm lì ôm xấp giấy nháp chỉ chút dấu mực đỏ do hần gạch tiếp tục giải hóa, đúng là cực hình, trời ạ, tôi thề tôi mà làm xong hóa tôi sẽ không để cho cậu yên ổn!

Dưới nhà vang lên tiếng A Linh oang oang :

- Hai cái đĩa kia, đến giờ cơm rồi xuống ăn cơm

- Chị nói mọi người ăn trước đi, tui em bận ôn bài chưa ăn đâu

- Ấy, cậu không ăn nhưng tôi ăn mà ...

Hần gào toáng lên :

- Có gì tụi em ăn sau Chị ăn trước đi!

Nó ầm ức :

- Tôi đói bụng mà cũng muốn ăn cơm nữa, cậu ... đồ dã man !

- Thì em giải xong rồi anh sẽ kêu A Linh hâm cơm cho em, làm xong sớm thì ăn cơm sớm nhé !

Nói rồi hấn búng vào mũi nó cái chóc, đầu điên, nó ầm ức ném cho hấn cái nhìn ai oán và tiếng hét xé trời :

- Đau quá đi ! Đồ con heo, tẹt mũi tôi bây giờ !

Hấn cười như không cười châm biếm :

- Dù gì mũi em cũng tẹt sẵn rồi có tẹt nữa cũng đâu có sao, nói anh là ehơ anh thấy em giống hơn á, em có thấy con heo nào đẹp trainhư anh không ? Em ... mũi tẹt ...

- Tẹt ... tẹt cái đầu nhà cậu ... đồ không biết xấu hổ ... hử

Tức khí, nó cầm tờ đề giải vèo vèo và thần kì là không hề bị bí chỗ nào, cứ thế xấp bài cứ vui dần cũng với nụ cười càng ngày càng tươi của hấn. Thế mới nói khi con người ta tức giận sẽ sản sinh nên một sức mạnh thần kì và nó đây chính là một ví dụ điển hình.

Nhưng tốc độ có nhanh đến thế nào thì với xấp đề khá dày cũng khó mà xong nhanh chóng được và thế là mãi đến 10h tối nó mới hoàn thành, đôi mắt tội nghiệp như muốn sụp cả xuống. Nó không thấy đói nữa nhưng rất rất buồn ngủ, buông cây bút trên tay xuống, nó tựa đầu vào thành tường ngủ ngon lành, tiếng hít thở đều đều vang vọng trong phòng.

Thoại Vĩ tắm xong bước ra thì thấy trên bàn kê cạnh tường không còn nó ở đó nữa, cậu cứ chắc mẫm không còn ai ở đó ... nhưng khi tiến lại dọn dẹp sách vở thì cậu thấy ai đó đang ngủ rất say, lúc ngủ còn như đang cau có điều gì.

Lúc ngủ trông nó rất dễ thương. Thoại Vĩ cứ ngây người nhìn nó, lặng lẽ cậu tiến lại bế nó về phòng, rất nhẹ nhàng bởi cậu sợ rằng ai đó sẽ vì mình mà tỉnh ngủ, hôm nay đã vất vả cho cô ấy rồi.

Khế đặt nó xuống giường, Vĩ chần chừ nán lại trong phòng Ân Di, nhìn khuôn mặt này cậu bỗng có cảm giác muốn được mãi mãi bảo vệ cho nó, nó đã là một người không thể thiếu trong cuộc sống của cậu. Đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, cậu cười buồn nghĩ, nếu là lúc nó tỉnh ngủ cậu mà hành động như vậy chắc chắn sẽ bị nó tặng cho mấy cái tát rồi sẽ hét toáng lên rằng cậu lợi dụng. Cậu cũng không hiểu tại sao bản thân mình lại hành động ngu ngốc như vậy nhưng dường như chính bản thân cậu đang thay đổi, cậu phần nào có thể nhận ra điều đó.

Kéo chăn đắp cẩn thận cho nó, ai đó đã rời khỏi phòng, còn nó tiếc rằng vì quá mệt đã ngủ mê mệt nên không biết điều đó!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó không nhớ nổi làm thế nào mình có thể bay thần kì từ phòng hấn về phòng mình lại còn biết tự kéo chăn đắp kín mít nữa, đưa tay vò mái tóc rối bù nó mò mẫm xuống giường.

Đến trường còn chưa hết choáng váng bỏ giấc ngủ chập chờn tối qua, nó phải chịu một đả kích dù biết trước nhưng sao vẫn thấy thật khó tin, thứ 6 tuần này, là ngày mai Tiểu Nghi sẽ lên máy bay về Mĩ. Cô bạn định rời đi trong im lặng nhưng thấy có lỗi với nó nên mới thú thật với nó, mọi thủ tục chuyển trường đã làm xong. Cả lớp sẽ không ai ngoài nó và Lan Lan biết đến sự ra đi bất ngờ này, cứ thế ngày mai một con người sẽ đi xa không biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại.

Nó hỏi :

- Cậu ... đã nói với Hạo Vũ việc này chưa?

Cô bạn không nói gì, gật đầu, nhưng chỉ thế thôi nó cũng nhìn ra trong cái gật đầu đó có bao nhiêu là khác lạ, cô bạn ... giống như đang nói dối nó.

Nó thở dài, haiza chuyện thật không vui, trong lòng nó thấy khó chịu quá!

Điện thoại báo tin nhắn, nó chán nản mở ra xem, là tin nhắn của Hạo Vũ :

“Sáng mai sau khi tan học, đội Vũ ở quán kem gần nhà cũ của Di nhé Vũ có chuyện quan trọng cần nói, không gặp không về!”

Nó tò mò, nhìn mãi cái tin nhắn, cậu ấy muốn gặp mình làm gì nhỉ, chuyện này có liên quan đến Tiểu Nghi chăng?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Cho Con Tim Một Câu Trả Lời Thích Đáng ...

Buổi chiều, nó cùng Lan Lan dạo phố và cùng mang trong mình tâm trạng buồn bực, khó để chấp nhận phải chia xa với người bạn đã gắn bó với mình. Đì lung tung, không biết bao nhiêu quây lưu niệm nhưng cũng chưa chọn được món quà chia tay nào thích hợp, mua cái gì thì hợp với cô ấy đây?

Lan Lan đập một phát thật mạnh vào vai nó, vui vẻ nói :

- Bingo, biết nên tặng cái gì rồi!

- Ai da ... đau, đồ ác ôn sao mi có thể đánh ta dã man như thế hả?

Nó thốt lên xoa xoa vai mình đầy thương xót, trời ạ, nó nghĩ ra thì nghĩ ra việc gì phải đập vào vai nó thông báo như thế chứ ?

- Xi, đập nhẹ vô vai mà kêu đánh, mi điều quá ...

Lan Lan bịu môi, lắc lắc đầu trêu chọc nó .

- Rồi, chị hai, rút cuộc chị nghĩ ra cái gì hay ho mà nổi điên lên đi đánh người lung tung thế hả ?

- Nghĩ ra rồi, một món quà do ta và mi cùng làm thế mới ý nghĩa còn làm cái gì thì mi về nhà ta rồi khắc biết, giờ đi mua nguyên liệu đã ...

Nói rồi đại tỷ bà chằn kéo cổ nó đi thẳng hướng quây lưu niệm với khuôn mặt ngơ ngác cực độ của nó, nó ... không biết có chuyện gì đang xảy ra ...

... Tại nhà của Tiểu Nghi ...

Xếp món đồ cuối cùng vào va ly và kéo khóa lại lòng Tiểu Nghi nặng trĩu như đeo đá, cô nửa muốn đi nửa lại không. Nhìn lại mình trong cái gương lớn trong phòng, cô chợt nhận ra bản thân trông thật phờ phạc, bệnh tật, hai từ duy nhất cô có thể liên tưởng đến khi nhìn bản thân trong gương.

Lấy cây bút trong cặp, xé vội một tờ giấy trong cuốn sổ tay yêu thích cô viết, những dòng chữ nhỏ nhắn cho những cô bạn của mình, nhớ lại những gì lúc mới về Việt Nam, hai người họ là người bạn đầu tiên của cô tại cái nơi vừa quen lại vừa không quen này. Nở nụ cười vui vẻ, cô xếp hai mảnh giấy vào hai hộp quà khác nhau, tờ ... hi vọng các cậu sẽ thích món quà mà tớ đã dành riêng cho bọn cậu.

Cô đi dạo quanh nhà, nhìn lại nhưng góc nhỏ, căn nhà này có lẽ cô sẽ không trở về đây nữa, để cô nhìn ngắm nó, nơi đã cho cô những giây phút yên bình và sống thật với cảm xúc của mình mà không sợ ai biết. Ở đây cô có thể khóc, có thể cười và có thể đau đớn mà không hề do dự, không bận tâm bởi đây là căn nhà yêu dấu của cô mà.

Nhìn khung ảnh nhỏ có cả ba và mẹ, cô mỉm cười thì thầm :

- Ba mẹ, ngày mai con gái của ba mẹ sẽ trở về !

Một đêm nó thức trắng, ngồi dậy nó chỉ thấy một bầu trời toàn sao, tay rã rời với đồng giấy gấp, số ngôi sao lấp lánh bằng giấy trong bình thủy tinh cũng tăng lên dần. Trời sáng, nó nhận ra mình đã trở thành con gấu trúc, thiếu ngủ, một đêm thật dài và cũng thật ý nghĩa, có sao đâu, có một mối hay nhức đầu cũng không hề gì bởi ... miễn là nó gấp đủ số ngôi sao cần gấp để tặng Tiểu Nghi.

Thoại Vĩ nhìn nó đầy lo lắng :

- Tối qua em không ngủ sao ?

Nó đáp lại bằng cái ngập dài và cái phẩy tay :

- Không có gì chỉ là ngủ không đủ giấc thôi !

... Tại quán kem gần nhà nó ...

Nó đến chỗ hẹn với bộ đồng phục đi học, Hạo Vũ dường như đã ngồi đó từ rất lâu, dáng hình điển trai của cậu ấy dường như thu hút mọi ánh nhìn của mọi người. Nó bước vào, ngồi xuống và gọi một ly kem, đứng hương vị ưa thích như mọi khi .

Hạo Vũ đang nhìn đâu đó ngoài cửa sổ khi nó ngồi xuống đối diện thì cậu ấy mới nhận ra sự có mặt của nó, cậu ấy lại nhìn nó cười, vẫn nụ cười tỏa nắng ấy mà sao nó vẫn thấy nụ cười ấy thật là đặc biệt. Cậu ấy nhìn sâu vào mắt nó, rất chân thành rất hiền lành và lạnh lẽ nói :

- Hôm nay Vũ muốn cho nói cho Di biết một điều, điều này Vũ cũng muốn nói với Di lâu lắm rồi nhưng dường như là Vũ còn ngại ngần còn chưa có cơ hội ... Ukm ... Di à, thực ra thì Vũ ... Vũ ... đã thích Di từ lâu rồi !

Nó bàng hoàng, nó hoang mang, mắt nó trong veo nhìn cậu ấy, không thể tin à mà cũng có thể chứ nhỉ? Lẽ ra nó phải nhận ra điều này sớm hơn, phải nhìn thấy điều ấy từ những việc từ những gì mà cậu ấy là làm cho nó, đã bảo vệ nó như thế nào ...

- Tớ ... tớ ...

Môi nó mấp máy, tạm thời nó không biết nên nói gì với cậu ấy lúc này, nếu nó nói nó đã thích Vĩ rồi thì cậu ấy chắc chắn sẽ bị tổn thương, nó không hề

muốn mà đau ai cả, bởi nó viết đau đớn là khủng khiếp như thế nào!

Nó lặng người nhìn vào người đối diện, cậu ấy cười buồn, vò vò tóc ảo não :

- Vũ biết, Di không thích Vũ, người Di thích là Thoại Vĩ ... Vũ hiểu và cũng không trách móc gì, chỉ trách là tại sao Vũ không tìm thấy Di sớm hơn cậu ta một bước. Nếu định mệnh cho Vũ gặp Di trước thì ngày hôm nay người ở trong trái tim Di có lẽ sẽ ... chỉ là có lẽ thôi sẽ là Vũ chẳng?

- Thật sự là ... tớ không muốn làm cậu phải tổn thương ...

- Vũ biết rằng Di đã dành trái tim của mình cho tên ấy nhưng Vũ vẫn nói ra tình cảm của mình ... Vì ... Vũ muốn cho trái tim mình một câu trả lời thích đáng, nói ra được rồi trái tim Vũ thấy thoải mái hơn rất nhiều ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nếu Có Kiếp Sau ...

Đừng buồn Vũ à, tớ thật lòng không muốn cậu tổn thương, cậu cũng là một người mà tớ rất yêu quý, tớ thật là vô tâm và độc ác khi đã làm cậu phải buồn, lẽ ra tớ phải nhận ra điều ấy sớm hơn để hạn chế và ít nhất có thể những hành động làm cậu đau.

- Thực ra thì ... trong tim tớ Vũ cũng chiếm một phần rất quan trọng, Vũ rất tốt với tớ và tớ hiểu có nhưng lúc tớ khó khăn nếu không có cậu xuất hiện thì tớ không biết sẽ như thế nào ... Tình cảm cậu dành cho tớ, tớ hiểu và tớ rất trân trọng nó , tớ ... hi vọng cậu đừng buồn, đừng buồn nhé !

- Cái này, cho cậu ...

Nói rồi, cậu ấy đưa cho nó một hộp quà được gói rất đẹp. Nó do dự và rồi cũng cầm lấy bởi ánh mắt chân thành của cậu ấy khiến nó cảm thấy rất có lỗi nếu không nhận lấy ...

- Về nhà hãy mở ra nhé, đó là món quà Vũ muốn tặng Di trước khi Vũ đi xa!

- Tớ sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận ...

- À, có điều này Vũ muốn hỏi Di, Di trả lời thật lòng có được không ?

Nó gật đầu kiên quyết như lời hứa kiên định ...

- Nếu có kiếp sau, nếu Vũ tìm thấy Di trước tiên và người con trai Di gặp đầu tiên là Vũ thì ... Di có đồng ý làm bạn gái của Vũ không ? Thật lòng nhé !

Nó gật đầu, khóe mắt đã cay cay, nó không ngờ có người đã yêu nó đến thế, đã dành cho nó tình cảm đặc biệt đến thế ... uk thì nếu có kiếp sau tớ sẽ dành cho cậu tình yêu lớn lao như tình yêu mà cậu dành cho tớ, tớ hứa ...

Và rồi Vũ cũng rời khỏi đó để lại nó với tâm trạng bao suy nghĩ !

Chiều ... nó cùng Lan Lan đến sân bay, việc chuẩn bị món quà khiến bọn nó mất khá nhiều thời gian, tại sân bay nó hót ha hót hải nhìn đồng hồ chạy loạn khắp nơi, thời chết rồi muộn rồi, nửa tiếng nữa Tiểu Nghi bay rồi !

Mãi mới tìm thấy cô bạn lẻ loi nơi khu ghế chờ, thân ảnh bé nhỏ cao gầy với cái valy to dùng che khuất cả người, nhìn thấy chúng nó cô bạn rất vui vội chạy lại đón giọng nói nghẹn ngào :

- Tớ cứ tưởng bọn cậu không đến ...

Nó nói :

- Không có đâu tại chuẩn bị cái này lâu quá nên bọn tớ quên giờ giấc thôi ... À, cái này tặng cậu, hi vọng ở bên đó cậu sẽ sống tốt, sớm lành bệnh và chúng ta sẽ nhanh gặp lại nhau ...

Cô bạn ngỡ ngàng đón lấy hộp quà to bự của nó cùng Lan Lan, cười rất tươi :

- May quá, tại tớ nghĩ lung tung thôi ...

Lan Lan chỉ chỉ hộp quà nói :

- Nhìn cái hộp nó to thế thôi nhưng bên trong chẳng có cái gì đáng giá đâu, đừng thất vọng nhé, nhất thời bọn tớ không biết nên tặng cậu cái gì nghĩ mãi

thì đành tặng cái đó vậy ... Mở ra xem cậu có thích không ?

Tiểu Nghi chỉ cười chứ không nói gì, ánh mắt lấp lánh nước, là hạnh phúc là tiếc nuối chia xa, tay cô run run mở hộp quà, đặt ngay ngắn trong cái hộp to bự là một chiếc áo len đan tay màu nâu. Chiếc áo với những họa tiết vui mắt, xinh xắn, bàn tay Tiểu Nghi vuốt ve chiếc áo, nâng niu trân trọng không rời, cô rất cảm động, chiếc áo này cô từng thấy Lan Lan đan trên lớp, từng tò mò không biết là của ai. Chiếc áo này rất mềm, rất đẹp cô rất thích, trong hộp còn có một bình thủy tinh đựng đầy ngôi sao đủ màu sắc, cô hiểu đây mà lời chúc gì, vui lắm, cô vui muốn khóc đi được, lại lưu luyến không muốn rời ...

Nó chỉ chỉ cái bình, nghịch ngợm :

- Cái đó là Di gấp dành riêng cho Nghi nha, chúc Nghi sớm khỏi bệnh và mau trở về bên cạnh tụi này nhé. Hứa với tớ, cậu sẽ sống tốt được không ?

Cô bạn gật đầu ôm chặt hộp quà trong lòng

Tiếng loa thông báo quen thuộc trong phim lại vang lên sống động bên tai nó :

“Đã đến giờ máy bay cất cánh, yêu cầu quý khách”

Tiểu Nghi nhìn nó và Lan Lan mắt đã ngân ngấn nước :

- Hai cậu ở lại phải thật vui vẻ, hạnh phúc, tớ ... sẽ mau chóng liên lạc với các cậu ... nhất định ... Tớ đi đây, chào .. chào nhé

- Đừng khóc, đừng khóc, nếu không Lan Lan này sẽ khóc theo cậu đấy, cậu phải ra đi trong nụ cười có biết không hả? Là cậu đi chữa bệnh không phải là sẽ không gặp lại bọn này nữa vì thế phải cười lên có biết không ? Đáng ghét thật ... tự nhiên tớ sắp khóc rồi đây này !

Lan Lan vỗ vai Tiểu Nghi cố nói thật to che đi sự run rẩy trong giọng nói, nó biết con bạn đang rất buồn, nó cũng vậy sắp khóc òa rồi, buồn quá, giờ phút chia ly nào cũng vậy, nó ... không thích ... không thích chút nào .

Tiếng loa thông báo càng thúc giục, chiếc va ly của Tiểu Nghi cũng bị kéo đi nhưng ... nó không phải do bản thân cô bạn kéo mà là một người khác, là ... là Hạo Vũ. Cậu ấy xuất hiện vẫn với quần jean áo sơ mi kẻ ca rô màu nâu đơn giản mà lại tỏa sáng, tay cũng kéo một cái valy to, từ xa dần tiến lại, chăm chú nhìn Tiểu Nghi và mỉm cười :

- Chúng ta đi thôi, đến giờ lên máy bay rồi!

- Anh ... anh ... làm sao có thể ở đây chứ ?

Tiểu Nghi há hốc mồm, có nằm mơ à không dù có là trong tưởng tượng thì bản thân cô cũng không tin là có điều này xảy ra, là mơ có đúng vậy không, là ảo giác trước mắt cô thôi có phải không ?

- Đi thôi, anh đưa em sang Mĩ ... Nhanh lên sắp lên máy bay rồi, chúng ta không còn thời gian đâu, có gì lên máy bay rồi anh sẽ nói cho em biết .

Nói rồi cậu đưa tay kéo cô đi, thân thiết, ân cần đầy trìu mến mặc cho cô gái bên cạnh mặt mũi ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, cô ấy mặt giống như ngỡ mình đang nằm mơ vậy.

Quay lại trong giây lát, Hạo Vũ giờ tay chào nó và rồi dáng hình hai người một cao một thấp dần dần khuất sau dãy người nơi phía cửa sân bay . Nó nhìn theo hình bóng họ và khẽ cười, a thì ra Tiểu Nghi đã có Hạo Vũ quan tâm và Hạo Vũ cũng tìm được người con gái cậu ấy cần chăm sóc rồi. Tiểu Nghi yêu cậu ấy và cậu ấy cũng vậy, điều này quả thật là diệu kì, nó ... hi vọng họ sẽ thật hạnh phúc, cô bạn ấy sẽ không còn buồn nữa bởi sớm muộn thì chắc cô ấy cũng rõ rằng cô ấy đã không yêu đơn phương. Hạnh phúc sẽ đến với nhưng ai biết trân trọng nó, cô ấy chắc chắn sẽ không để vuột mất hạnh phúc của mình, thượng đế an bài cho tất cả, có nhưng việc thật bất ngờ và xảy ra theo một quy luật biến đổi mà không ai biết trước.

Thò tay vào túi, nó móc điện thoại ra, có tin nhắn vừa được gửi đến, là Hạo Vũ : “ Chào Di, yên tâm rằng Vũ đã tìm được người con gái của mình. Sống tốt và luôn hạnh phúc nhé, nếu tên kia có bắt nạt Di thì hãy nói với Vũ, Vũ sẽ luôn bảo vệ Di với tư cách một người bạn tốt và là một người anh trai ... Nhớ giữ lời hứa hôm đó Di đã nói với Vũ nhé, thôi Vũ đi đây !

Nó bật cười, nhìn theo hình ảnh chiếc máy bay nhỏ xíu trên bầu trời với những vệt khói trắng trên nền trời xanh, khẽ vẫy tay và thì thầm :

- Tạm biệt nhé Hạo Vũ! Mình hi vọng hạnh phúc sẽ luôn đến với cậu !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cuộc Sống Liệu Có Mãi Bình Lặng Như Thế ?

Cuộc sống của nó lại lạng lẽ trôi, ngày ngày đến lớp rồi học thật nhàm chán cũng may đôi lúc có hấn ở bên cạnh nó khiến nó cảm thấy cuộc sống này vui vẻ hơn rất nhiều.

Cũng không thấy Tiểu Nghi liên lạc về cho nó và Lan Lan, nó vẫn cảm thấy rất yên tâm vì nó biết bên cạnh Tiểu Nghi đã có Hạo Vũ, một chàng trai tốt rất đáng tin cậy. Nhắc đến Hạo Vũ nó mới nhớ, hình như hơn hai tuần từ cái ngày hai còn người ấy ra đi nó còn bỏ quên hộp quà mà Hạo Vũ đưa cho ở trong tủ, thật là cái đầu tồi tệ.

Ôm hộp quà xinh xắn trong tay, thật cẩn thận nó mở cái hộp ra, bên trong không có ngoài một cái hộp nhỏ tinh xảo, nó tò mò bấm mở cái hộp ấy ra xem. Thật nhẹ nhàng, mềm mại, nó từ từ mở nắp hộp, bên trong ánh lên một thứ ánh sáng diệu kì từ một sợi dây chuyền tinh tế tuyệt đẹp. Những hạt đá được gọt đẽo công phu gắn với nhau kì diệu thành một thể thống nhất hoàn hảo, màu sắc tím kết hợp với xanh lam trong tạo nên cảm giác yên bình. Đặc biệt trên mặt đá to ở giữa có khắc cái tên nổi bật của nó, chỉ là chữ cái tự trương thôi nhưng nó biết đó là tên của mình. Đẹp quá đi, thật sự là rất đẹp, nó cầm trong tay sợi dây chuyền nặng niu kĩ càng như sợ nó sẽ xầy xước, nó không đành lòng đeo sợi dây tuyệt đẹp này trên cổ, thật là nếu nó bị hư hỏng gì chắc nó tiếc đứt ruột mất.

Đang bần thần nhìn sợi dây chuyền không chớp mắt đột nhiên cửa phòng nó lại mở ra, hấn ... trên tay cầm một khay đồ ăn nhẹ bước vào phòng nó, thấy nó ngồi ngơ dưới sàn thì nhìn nó. Rồi Vĩ nhìn sợi dây trên tay nó, mắt nheo lại, đôi mắt đẹp nhìn nó cò về dò xét :

- Ai tặng em sợi dây này?

- Bạn !

Nó không nhìn hấn vẫn nhìn sợi dây một cách mắt hờn.

- Bạn là ai? Con trai hay con gái ?

- Con trai, ơ hay mà cậu hỏi nhiều thế làm cái gì nhỉ?

Hấn nhanh tay cúi xuống định đưa tay giật lấy nhưng nó phản xạ kịp vội giấu đằng sau lưng, héch mặt lên hỏi hấn :

- Cậu muốn làm gì thế?

- Đưa đây cho anh, không cho em đeo nó ...

Hấn nói gì thế nhỉ, dây chuyền của nó không đeo thì để trưng trong tủ chắc ?

- Tại sao? Dây chuyền của tôi thì tôi đeo chứ ...

- Anh không thích, em là của anh vì vậy anh không thích em đeo dây của người con trai khác tặng ... anh không thích !

- Nhưng mà cậu ấy có bạn gái rồi mà, chỉ tặng quà cho tôi nhân dịp đi xa thôi, không có gì đâu ...

Hấn xì mặt, véo véo má nó:

- Nhưng anh không thích, anh muốn cái gì em đeo cũng phải do anh tặng hết, nhất là lần sau em không được nhận cái gì của tên con trai khác ... anh sẽ rất rất không vui !

Nó nhìn biểu tình trên mặt hấn không nhịn nổi mà bật cười, đúng là hấn đã thay đổi 180 độ rồi, hấn không còn là hấn nữa mà dường như đã lột xác trở thành một Thoại Vĩ khác vui vẻ và dễ gần hơn, không còn lạnh băng như trước nữa. Và nó rất thích hấn của bây giờ, hấn dễ gần và luôn quan tâm đến nó đôi lúc còn rất hài hước và trẻ con .

Đón lấy cái bao giấy trong đó chứa một số ảnh chụp của một cô bé trẻ, ông Vương ngồi nhàn nhã xuống ghế dựa, nhìn cô bé mà tên nhóc Thoại Vĩ đã vì cô bé đó mà làm chia tay con gái ngoan của ông. Cô bé trong hình là một cô bé lí lắc đáng yêu gương mặt thanh tú với nụ cười tươi tắn trên môi, nụ cười này, đôi mắt nheo lại của cô bé này thật quen. Nụ cười ấy thật giống với nụ cười của cô ấy, nụ cười quen thuộc ngày nào, thật lạng lẽ trái tim đã trải qua bao cuồng phong chai sạn bất chợt nhói đau, không thể phủ nhận rằng người phụ nữ đó đã trở thành một phần kí ức không thể quên của ông.

Đọc sơ qua về lí lịch điều tra được, ông được biết tên cô bé đó là Hà Ngọc Ân Di, tuổi bằng con gái ông, cô bé ấy sống chung nhà với thằng nhóc Vĩ. Liệu ông phải làm gì, nếu muốn đem lại hạnh phúc cho con gái thì ông bắt buộc dĩ sẽ phải, à không chắc chắn sẽ phải làm cô bé đó bị tổn thương. Hi vọng cô bé ấy sẽ không trách ông nhưng ông là một người cha, hạnh phúc của Khả Kì cũng giống như hạnh phúc của ông , nhìn con bé cứ nhốt mình trong phòng lạng lẽ lòng ông cũng không trách khỏi đau đớn khôn nguôi.

Ông sẽ phải làm gì? Ông nên làm những gì, ông thật sự đắn vật khó chịu với nhưng gì mình sẽ phải làm. Liệu như vậy cô bé kia không còn xuất hiện giữa Thiên Kì và Thoại Vĩ nữa thì liệu con gái ông có trở về như trước kia không ?

Tại sao nhìn cô bé trong ảnh cứ như ông đã gặp cô bé này ở đâu rồi, tại sao cứ có cảm giác quen thuộc, tại sao ông không tài nào nhớ ra được, trông cô bé này quen mặt quá!

Nó chống cằm nhìn tờ lịch để bàn, vượt vượt ngày 16/3 và nó mỉm cười, à ha sắp đến ngày một cô bé xấu xí có mặt trên cõi đời, biết ai không ... chính là nó đấy!

Nó hi vọng lần sinh nhật này có người nhớ và chia vui cùng nó còn về quà tặng thì với nó không quan trọng, có cũng không sao, tinh thần vui vẻ là quan trọng nhất mà. Chết tiệt thật, đúng giây phút mơ mộng của nó thì nó lại chảy máu cam, làm sao thế này, dạo này cứ thỉnh thoảng nó lại bị chảy máu cam bất ngờ, nó nhủ mày chạy vô phòng tắm vốc nước lạnh nhanh chóng lau sạch máu trên mũi ... trời ạ, nó thở dài nhìn bầu trời nắng bên ngoài nghĩ thầm : “chắc tại trời nóng quá nên nó mới bị chảy máu cam thế này !”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Anh Hai ...

Từng ngày rồi lại từng ngày nó đếm thời gian, cuối cùng cũng tới cái ngày trọng đại ấy, hi đó là đối với nó thôi.

Sáng sớm mẹ nó từ Pháp gọi điện thoại đường dài cho nó, chúc mừng sinh nhật nó và hứa sẽ dành cho nó một món quà bất ngờ. Nó nở nụ cười tươi rói, với nó việc mẹ nó nhớ và gọi điện chúc mừng nó đã là một món quà tuyệt vời rồi, mẹ nó hỏi han nó đủ thứ và dặn dò nó nhiều chuyện.

Đang tám điện thoại say mê với mẹ thì nó bị tiếng chuông cửa vang lên bất ngờ làm phiền, nó xỏ dép lê từ sofa lững thững ra ngoài mở cửa. Ô la, là nhân viên của bên công ty chuyển phát nhanh, chủ nhân viên hỏi nó :

- Có cô Hà Ngọc Ân Di ở đây không ?

- Là cháu ạ ... có gì không ạ ?

- À, có bưu phẩm cần kí nhận ...

Nói rồi ông chú đáng mến chỉ vào hộp quà to bự dưới đất rồi chìa cho nó tờ giấy đảm bảo nhận hàng, kí giấy xong xuôi đầu vào đây ... nó ì ạch ôm hộp quà to tướng lên phòng. Cái gì trong hộp nhỉ, to quá trời to, to mò quá đi ? Ủa mà ai gửi quà sinh nhật cho nó vậy ta, trên hộp quà không có đề tên người gửi chỉ có cái thiệp màu hồng với vờn vờn 6 chữ hiểm hoi : “ Sinh nhật vui vẻ, em gái ”

Nó tròn mắt, chuyện gì a, em gái gì a, nó có anh trai từ hồi nào mà nó không nhớ ta, là ai gửi cho nó hộp quà này và tại sao lại đề tên người nhận là nó?

Mặc kệ là ai, nó không nghĩ nữa, rắc rối quá, để coi có gì bên trong mà to vậy kìa? Nó cẩn thận xé bao hộp quà, từng lớp từng lớp một thật cẩn thận ... woa chu chóa trời ơi, một con gấu trúc bằng bông to quá, đây là món quà mà nó rất muốn được tặng từ lâu ... Bất chợt nó nhớ rằng từ lâu lắm trước đây có một người đã từng hứa với nó rằng sẽ tặng nó một con gấu trúc vào dịp sinh nhật của nó, người đó nói khi người đó lớn lên sẽ mua cho nó một con gấu trúc thật to đúng như nó thích ... Hình ảnh mờ ảo hiện lên trong đầu, nó ôm đầu ngơ ngác, con người đó vẫn chỉ là một dấu hỏi trong đầu nó, nó dù có cố gắng bao nhiêu thì trong đầu vẫn luôn tồn tại một khoảng trắng không tài nào che lấp được.

Ở trên một con đường, hai đứa bé chạy đuổi nhau đến tận cuối con phố, nơi nó phố xá tấp nập, không may cô bé con té lăn xuống đường chân trái một mảng lớn, rỉ máu.

Cô bé cắn môi, đôi mắt to tròn nhìn anh trai rom rớm nước mắt :

- Bắt đền anh hai, ai kêu anh hai đuổi em làm gì ? Hức, anh hai coi nè, chân em chảy máu rồi, hức hức, đau quá anh hai à ...

Cô bé con vuốt vuốt chân mặc cho những người nhìn mình tội nghiệp, hức, đau quá, xót quá đi mất, cái tay nhỏ bé xoa xoa bàn tay dính đất căm giận nhìn anh trai bắt đền .

Cậu bé vội về ngoài chững chạc của người lớn, cậu vò tóc không biết làm thế nào, nhìn em gái bị đau cậu bỗng thấy thật có lỗi lẽ ra cậu không nên chơi đuổi bắt với con bé trên đường đông đúc như thế này, nhìn con bé nức nức mà cậu đau thắt cả lòng .

Quỳ một chân xuống, khuôn mặt đẹp đẽ như bức tượng điêu khắc thiên sứ của cậu bé sáng bừng lên, cậu bé nhẹ nhàng nói với cô bé ngồi bệt dưới đất, rất nhẹ nhàng rất quan tâm :

- Leo lên anh hai cồng, đừng khóc, anh biết anh sai rồi ...

Cô bé con ngơ ngác nhìn anh rồi chập chững leo lên lưng anh trai, trên cái lưng gồ ghề bé nhỏ nhưng an toàn ấm áp của anh hai, cô bé ấy không còn cảm thấy đau nữa.

Hai đứa bé cùng nhau đi về nhà, cô bé con thỉnh thoảng còn hát vu vơ mấy câu với cái giọng non nớt của mình, cô bé say sưa ngắm những cửa hàng bên đường và nói với anh trai. Hình ảnh nhỏ bé của hai đứa trẻ làm cho người ta thấy ấm lòng, đến một cửa hàng bày rất nhiều gấu bông cô bé nói anh trai đặt mình xuống, khuôn mặt nhỏ nhìn say mê vào bên trong như bị thôi miên.

- Em thích con gấu trúc ấy à ?

Cô bé ngơ ngác vẫn nhìn vào con gấu trúc trắng đen trước mắt không chớp mắt, gật gật đầu.

Trong bộ sưu tập gấu bông của cô bé hình như còn chưa có con gấu trúc nào, anh trai cô bé nghĩ .

- Thôi chúng ta đi về, ba mẹ đang chờ ở nhà đó. Đợi bao giờ anh hai lớn hơn chút nữa có thể kiếm tiền, tự anh hai sẽ dùng số tiền do chính mình kiếm được mua gấu trúc tặng cho nhóc nhân dịp sinh nhật không cần nhờ mẹ mua nữa, chờ anh hai tự mua cho nhóc, nhé !

- Anh hai nói thật không ?Được rồi, nếu anh hai nói thật em sẽ chờ ...

Mắt cô bé tỏa sáng lấp lánh nhìn anh trai, bàn tay nhỏ giơ ngón út ra hiệu làm tin:

- Hứa nhé, em với anh hai giao kèo, sau này anh hai lớn phải mua con gấu đó làm quà sinh nhật cho em, hứa nhé !

- Ukk, anh hứa !

Ngoắc ngón tay mình vào tay cô bé, từ khi đó cậu bé luôn nhớ đến lời hứa với em gái mình, trước cửa hàng gấu bông một lời hứa đã được ghi nhớ .

Trong đầu nó lại mờ ảo một hình ảnh quen thuộc, rút cuộc hai đứa bé đó là ai, tại sao cứ xuất hiện trong đầu óc nó vậy ?

Điện thoại reo, nó nghe điện thoại xong liền vội vàng thay đồ ra ngoài ngay, haha, hôm nay Lan Lan tốt bụng mở hầu bao mời nó ăn cơm, sinh nhật có khác được ưu đãi hơn nhiều.

Thời gian vèo vèo trôi qua, cái ngày trọng đại là sinh nhật nó cũng dần kết thúc, nó thoải mái cùng Lan Lan đi ăn cơm rồi đi dạo phố, mua sắm đi khu vui chơi không thấy mệt. Trời cũng tối dần, nó miễn cưỡng vẫy tay chào Lan Lan và leo lên xe buýt về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: I Love You. Do You Love Me ?

Nó vừa đi vừa hát ngẫu ngao mặc kệ ai nhìn thì nhìn, được một ngày sinh nhật diễn một lúc cũng không sao, nhanh thật nhanh cũng đến nhà hấn, nó đẩy cửa vào nhà, đèn đuốc sáng trưng ngoài người làm ra thì không còn ai khác ngoài A Linh ở nhà. Nó mỉm cười chào A Linh rồi lững thững lên phòng, lại suy nghĩ:

“ Tại sao hôm nay mấy tên kia không ở nhà nhỉ?”

Đến trước cửa phòng nó, nó thò tay ra chưa kịp chạm vào tay nắm cửa thì đột nhiên đã xuất hiện một hình dáng cao lơn sừng sững chắn trước mặt nó.

Chưa kịp hoàn hồn thì cái con người đó trách móc mà nói với nó đầy bất mãn :

- Em la cà ở đâu giờ này mới về? Có biết anh chờ em lâu lắm rồi không hả?

Nghe giọng thì nó biết, cái sự lạnh lùng này là của tên Vĩ chứ còn ai vào đây.

- Ồ, thì đi chơi thôi, có gì đâu mà cậu bức bối quá vậy?

- Anh chờ em chính xác được 6 tiếng 23 phút 45 giây rồi đó ... Con gái con đưa đi chơi giờ này mới về .

Trời ạ, khiếp thật hấn đếm cả từng phút từng giây. Nó gằn cô lên cãi :

- Đồ ngốc, điện thoại với cậu để làm gì hả, tại sao lại không gọi tôi về mà chờ tôi như một tên ngốc như vậy?

Hấn cười lạnh, trừng trừng mắt nhìn nó :

- Câu này phải để anh hỏi em mới đúng? Em kiểm tra xem anh gọi cho em bao nhiêu lần rồi mà em có thèm nghe máy đâu ?

Nó ngơ người, lục đục lời cái điện thoại từ dưới đáy ba lô lên cười gượng gạo :

- Hờ, hờ ... tôi ... tôi tắt nguồn ...

Trước khi đi chơi, để tránh bị làm phiền nó đã không ngần ngại mà tắt nguồn điện thoại rồi ném tọt vào ba lô nên hoàn toàn không biết đến việc hấn gọi cho nó, eo ... Nhìn cái mặt đẹp trai càng lúc càng tối của hấn, nó cười nịnh nọt :

- Tôi ... quả thực không có ý ... không có ý để cậu chờ nha ... Xin ... xin lỗi nha !

Vù không thèm nghe nó nói, hấn nắm lấy tay nó rồi kéo nó chạy thật nhanh xuống lầu như con gió, nó cẩn thận chạy theo hấn ngoài ra không biết mình sẽ đi đâu cả. Bên ngoài trời sấm tối, đèn điện thay cho mặt trời chiếu sáng trong khu vực, hấn cứ chạy mặc cho nó hỏi han vẫn không nói năng gì .

Đến một khu vực tối thật là tối, đằng trước là con đường với dãy tường dài hun hút, hấn nắm tay nó nhẹ nhàng giúp nó di chuyển. Rồi đột nhiên hấn vòng tay ra sau ... bàn tay dài bịt mắt nó kín mít, cả thân hình cao lớn gần như tựa sát vào nó đưa nó tiến về phía trước. Nó khó chịu nói :

- Cậu định làm cái gì vậy? Tại sao lại bịt mắt tôi lại a ?

Hấn không nói gì, trong đêm dài tĩnh mịch nó chỉ nghe thấy hơi thở ầm ập bên cạnh và tiếng cười ầm ập vui vẻ của hấn.

- Sẵn sàng chưa?

Hấn hỏi .

- Sẵn sàng cái gì cơ?

Nó ngờ ngác hỏi lại, rồi bàn tay che mắt nó bỗng không còn, có cái gì đó đang bùng sáng, nó chớp chớp mắt để nhìn rõ mọi thứ và rồi nó như vỡ òa ... Trước mắt nó là dòng chữ kết bằng đèn màu sáng nổi bật trên bức tường tối : “ Happy birthday, my darling !” cùng hình của một cái bánh sinh nhật cũng kết bằng đèn sáng . Dòng chữ nổi bật, sáng lung linh giữa đêm tối và cái mà nó cũng được thấy là nụ cười vui vẻ của hấn.

Nó mang trong mình niềm vui ngọt ngào, đi tiếp, phía trước là bức tranh đáng yêu của hai đứa bé, nhìn kĩ thì hai đứa bé bằng đèn trên bức tường kia rất giống nó và hấn. Hai đứa bé nắm tay nhau và cười rất đáng yêu, bức tranh dễ thương làm nó cứ cười mãi ... hấn kéo nó đi lên phía trước. Phía trước đột ngột bùng sáng khi nó bước đến, vẫn là tranh vẽ hai đứa bé khi này được kết bằng đèn màu nhưng đây dường như là khi hai đứa bé lớn lên và chúng vẫn nắm tay nhau. Bên cạnh còn có dòng chữ : “ Dù thời gian có trôi qua thì anh vẫn bên em như thế này!”

Đi tiếp, nó tò mò muốn biết hấn chuẩn bị cái gì sau những bức tường tối đen đằng kia, hấn đột ngột biến mất, trước khi đi còn thì thầm bên tai nó :

- Tự em đi tiếp, sau khi xem xong hãy nói với anh rằng em có thích không ?

- Ồ ...

Nó chỉ kịp ơ lên một tiếng rồi quay lại thì không còn thấy sự xuất hiện của hấn đâu nữa, thắc mắc lắm nhưng nghe lời hấn nó một mình đi tiếp. Theo bước chân của nó con đường và những bức tường cứ đột ngột bùng sáng, tiếp theo là bức tranh một gia đình, có bố có mẹ và một đứa con thật xinh xắn bên cạnh vẫn có một dòng chữ : Anh và em sẽ cùng nhau lớn lên cùng nhau tạo dựng một gia đình nhỏ ấm áp, có được không ? ”

Nó cười và nói : “Đồ ngốc !”

Đi tiếp, dường như đây là bức tranh cười cợt của hấn bằng đèn màu, đó ... trước mặt nó là hình vẽ của hai ông bà già, hình vẽ siêu kute, hai người ngồi cạnh nhau trông thật ấm áp và vẫn không thiếu câu kết bên cạnh : “ Chúng ta sẽ sống với nhau cho đến khi già, em có đồng ý không ?”

Và khi nó tưởng chừng mọi thứ đã chấm dứt, xấu chuỗi nhưng bức tranh và nó nhận ra thông điệp đáng yêu sau mỗi bức tranh đó thì phía trước lại đột ngột bùng sáng rực rỡ. Nó bàng hoàng lắng nghe tiếng bùm ... bùm và trên nền trời pháo hoa tung bay rực rỡ, nó cười rạng rỡ ... hình như chưa bao giờ hấn làm nó cười nhiều đến thế . Nhìn xuống, bức tường ẩn hiện một dòng chữ phảng phất như nó thấy nụ cười của hấn ở đâu đây : “ I love you. Do you love me ?

Thật sự nó không biết cái gì đang diễn ra và những gì xung quanh nó có phải là thật không thì nó không biết, nó chỉ biết những thứ vừa diễn ra cứ như là một giấc mơ, giấc mơ rất là đẹp mà hấn chính là người tạo ra giấc mơ đó.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Nụ Cười Của Em Đáng Giá Hơn Mọi Thứ

Vang lên đâu đó khe khẽ giai điệu của bài hát chúc mừng sinh nhật, nó nghe không nhầm thì đó chính là cái giọng khàn khàn của hấn, và nó quay lại ... khi giai điệu dễ thương đó kết thúc thì bên cạnh nó cũng xuất hiện một người. Trên tay người ấy cầm một cái bánh kem cắm đầy nến và hấn nhìn nó cười rạng rỡ :

- Sinh nhật vui vẻ nhé !

Hắn cười dịu dàng, nụ cười đẹp đẽ trên gương mặt không tí vết xuất hiện cứ như là có hào quang, nó ngậy ra không nói gì. Và hình như là có cái chất lỏng nóng ầm chảy trên mặt nó, à thì ra là nó khóc ... khóc vì hạnh phúc, nó rất vui rất hạnh phúc và trong lòng nó những cảm giác không tên đang xuất hiện, khó có thể diễn tả thành lời .

Hắn ngậy người, hỏi :

- Ô, làm sao thế? Em không khỏe ở đâu à ?

Nó lắc đầu, làm sao có thể nói là nó vui quá nên khóc chứ .. hắn sẽ cười vào mặt nó mất. Hắn giơ cao cái bánh hỏi bằng giọng treu đùa :

- Cái này là anh tự làm cho em đó, có thích không ?

Đột nhiên nó ôm chầm lấy hắn, mái tóc nâu dài cùng khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào lồng ngực vững chãi của hắn. Thoại Vĩ giật mình giơ cao tay cầm cái bánh kem lên, luống cuống vì hắn sợ kem trên bánh sẽ quệt vào tóc của ai đó.

- Thích ... tôi thích lắm. Cảm ơn cậu rất ... rất nhiều ...

- Nay ngốc, đừng khóc nữa, ướt áo anh bây giờ .. Anh đâu phải cái khăn tay đâu chứ ?

Lần đầu tiên trong cuộc đời nó đón một sinh nhật vui đến vậy và cũng là lần đầu tiên nó mới cảm thấy có một người còn dành cho nó tình yêu lớn lao hơn cả mẹ. Và nó biết rằng nó cũng yêu người đó ... liệu hạnh phúc này có tồn tại mãi không, nó không biết nữa, chỉ biết ngay lúc này nó đang tận hưởng hạnh phúc trọn vẹn, thế là đủ rồi ...

- Mới có thế này thôi mà em đã nói không nên lời rồi, đầu óc đơn giản nên chỉ cần nhưng thứ đơn giản thôi đã bị làm cho cảm động rồi. Em đúng là ... ngốc quá đi.

Thoại Vĩ nhìn người con gái đang chôn đầu im lặng trong ngực mình, khẽ cười, không chỉ nó vui mà hắn cũng rất vui. Bởi khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của nó, hắn đột nhiên cảm thấy như mình đã có cả thế giới, hạnh phúc ...

Qua cái đêm sinh nhật hạnh phúc đó thì dường như hạnh phúc đã mỉm cười với nó nhiều hơn, thời gian bình lặng lại trôi qua, nó sống trong rất nhiều niềm vui, không có một chút gì gọi là phiền toái lại còn nhận được một sự quan tâm đặc biệt từ hắn nữa .

Cũng giống như mọi ngày, nó cùng hắn dạo bước trên con đường đầy cây của Harles, lại nói chuyện và lại chỉ chớc cãi nhau, hắn cười to đưa tay cốc đầu nó. Bỗng nhiên trước mặt nó xuất hiện một bóng hình, một cô gái với vẻ đẹp hiếm có, cô gái ấy là Khả Kì. Giọng nói dễ nghe của cô bạn vang lên, có chút ngập ngừng cùng có chút gì đó như oán trách :

- Dường như dạo này cậu rất vui vẻ, lâu quá rồi không gặp nhỉ ?

Cô ấy nhìn Thoại Vĩ khá lâu, gương mặt vẫn với những đường nét như cũ, chỉ có điều xơ xác tiêu tụy hơn và vết sẹo trên má không còn, nó nhớ không lầm thì hình như gần hao tháng rồi nó chưa gặp lại Khả Kì kể từ cái ngày hôm ấy.

Vĩ lãnh đạm nhìn Khả Kì, thu lại nụ cười trên mặt, cậu ấy dùng cái giọng lạnh lẽo mà chưa bao giờ dành cho nó nói với cô gái đối diện :

- Vẫn vậy, còn cậu thì sao?

Cô bạn cười, chua chát, đột ngột nhìn nó, nó bỗng dâng lên cảm giác có lỗi mặc dù nó dường như chưa hề làm gì sai với cô bạn, rồi Khả Kì nói tiếp :

- Tớ à? Cậu nhìn xem, thấy tớ sống tốt không ?

Giọng cô ấy không nhanh không chậm vang lên, cứ như những cái gai đâm vào lòng nó, mắt cô ấy lướt quá nó rồi rất nhanh rồi đi dường như cô ấy coi như không có sự tồn tại của nó ở đây.

Lôi trong túi ra mấy cái thiệp màu bạc tinh tế, Khả Kì trao cho hắn :

- À, cái này là ba mình mời cậu cùng ba người kia đến sự lễ khánh thành trung tâm hội nghị của nhà mình mới được xây dựng xong, à ... ba mình rất hi vọng cậu đến sự đấy.

Nó mở to mắt nhìn cái thiệp trước mặt mình, ngây mặt nhìn Khả Kì đang lạnh lùng ở trước mặt , cô bạn đưa cho nó một cái tương tự của Vĩ và dặn dò :

- Cái này là của tớ chuẩn bị cho cậu, Ân Di hôm đó nhớ đến dự nhé, tớ mong chờ sự có mặt của cậu .

Nó ấp úng :

- À, ừ tớ biết rồi ... tớ sẽ đến dự ...

Vĩ cười nhẹ, kéo tay nó rồi nói với Khả Kì :

- Sắp vào học rồi, Vi đi trước đây, chào nhé !

Nó bị hấn kéo đi, không khó để nhận ra rằng luôn có một ánh mắt lạnh lẽo dõi theo nó, nó thần thờ, dù nó không phải Khả Kì nhưng nếu nó là cô ấy khi bị Vi đối xử như thế thì thật lòng sẽ đau đớn lắm. Hấn bình thần, hấn lạnh lùng tàn nhẫn, nói chuyện khách sáo giống như những người qua đường, cuộc đối thoại giữa hấn và Khả Kì gượng gạo làm cho người ta cảm thấy ngạt thở ...

Dựa hấn cả người vào tường, mái tóc dài ôm trọn khuôn mặt xinh đẹp, từng chút từng chút Khả kì cảm thấy tim mình như vỡ vụn ra một lần nữa. Dù là ánh mắt thôi, ánh mắt ám áp của cậu ấy cũng không dành cho cô, dù là nụ cười thôi nụ cười ấy cũng là cho người khác. Từng lời nói khách sáo cứ như từng mũi kim đâm sâu vào tiềm thức, cô ... nhớ gương mặt ấy, nụ cười ngây ngốc những đáng yêu của cậu ấy và ánh mắt lạnh lùng nhưng tràn ngập yêu thương đã từng dành cho cô. Cô hận, cô đau, ánh mắt bi thương cùng cực dõi theo bước chân của hai người ấy, nước mắt không rơi chỉ thấy hốc mắt đỏ hoe, cô dường như đau đớn đến chai sạn mắt rồi. Cô cười, trên gương mặt xinh đẹp ấy xuất hiện nụ cười tê tái :

- Cô sẽ phải trả giá, cô ... Ân Di, tuyệt đối tôi đau chừng nào thì cô phải trả lại từng chút một, cô sẽ phải nếm trải nỗi đau, một nỗi đau còn to lớn hơn cả nỗi đau mà tôi từng phải chịu đựng nữa ... Nhớ lấy ... Ân Di tôi hận cô, ngàn đời hận cô!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Người Đàn Ông Mang Tên Vương Hạo ...

Đúng hẹn, cái ngày khai trương trung tâm hội nghị của bố Khả Kì cũng tới.

Nó lách bước ra khỏi cửa phòng sau khi bị A Linh cùng con bạn quý hóa quay qua quay lại như chong chóng trong đồng quần áo và phụ kiện rình rang. Nó đi chân đất, tay cầm đôi giày cao gót bước ra khỏi phòng, mặt phụng phịu nhăn nhó :

- Đi giày thể thao không được sao ?

Không hẹn mà gặp, Lan Lan cùng A Linh đồng loạt lắc đầu đưa ngón tay qua lại ra dấu là không được. Nhìn khuôn mặt cười mà như không cười của hai đại tỷ trước mặt nó vuốt vuốt ngực để trấn an tinh thần, cái nét mặt “ ngoài cười mà trong không cười ” này hết sức là nguy hiểm. Nó thấp bé nhẹ cân như thế này mà bị hai bà chặn làm thịt như vậy thì đến xương cũng không còn, nên biết điều nghe lời họ thì hơn.

Bỗng tay nó nhẹ bẫng, đôi giày trên tay không còn nó há miệng nhìn Vi cầm đôi giày cao gót trên tay, mặt không tin hỏi :

- Lẽ nào ... cậu ... cậu muốn đi giày cao gót sao?

Hấn thờ dài ngoằn ngắn, đưa tay cốc đầu nó :

- Đã có ai nói với em rằng em có trí tưởng tượng phong phú chưa? Như thế mà em cũng hỏi anh được ... Em đúng là đồ ngốc ...

- Ô, thế tự dung cậu cầm đôi giày của tôi làm gì

Hấn xoay vai nó qua đẩy nó ngã ngồi lên ghế salon trong phòng khách, bàn tay dài đưa chân nó lên nhẹ nhàng đeo vào, vừa đeo giày cho nó hấn vừa cười :

- Thì em không tự mình đeo được thì anh mang vào cho em thôi chứ còn gì nữa ... Toàn nghĩ linh tinh, cái đầu của em anh không hiểu nổi có cái gì trong đó nữa!

Nó nhìn thân ảnh cao cao của hấn quỳ một chân xuống đất mang giày cho nó mà nhất thời đần mặt, trời ạ, trông hấn cười lúc này bỗng thật là gần gũi và hiền lành a !

Lúc nó cùng bốn tên hotboy đến thì trung tâm hội nghị mới được xây dựng xong đã đông nghịt người, ô tô đậu một hàng dài trong bãi đỗ xe, người đến dự nhiều quá sức tưởng tượng non nớt của nó. Nó khập khiễng xuống xe chân bước trật một nhịp suýt té, may có hấn đỡ không thì ngã cái rầm giữa một đồng người thế này rồi, hic ... tại nó choáng quá mà!

Từ lúc nó bước vào ai cũng nhìn nó cùng hấn, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy thật sự là khó chịu, họ nói cái gì đó mà nó cũng không hiểu nhưng nó biết có liên quan đến nó. Còn choáng hơn nữa là khi nó bước vào hội trường của tòa nhà 15 tầng cao chót vót thì lập tức đơ mặt, trời ạ, đúng là xa xỉ, hết sức xa xỉ ... Bên trong hội trường bài trí rất phong phú, đèn chùm to đẹp lấp lánh, những đồ nội thất trưng bày công phu theo một trật tự và quy luật nhất định, bàn ghế của buổi tiệc xa hoa sắp xếp đẹp đẽ. Từng thứ một từng mảng màu sắc được phối không chê vào đâu được, quả thật hết sức tuyệt vời, giữa đại sảnh còn có một đài phun nước tự động cầu kì lộng lẫy uốn lượn. Nước phun ra theo một chu kì tuần hoàn nhất định, đèn màu phối hợp ăn ý tạo nên một tác phẩm nghệ thuật đặc sắc, mọi thứ ở đây thật là tuyệt quá đi!

Khi nó đang cho tâm hồn chu du chốn nào thì phía cửa ra vào mọi người xôn xao, họ kháo nhau rằng nhân vật chính của bữa tiệc đã xuất hiện, ông Vương Hạo. Mọi người đồng loạt quay đầu ra cửa, nơi cửa chính sự kiện xuất hiện hai con người là Vương Hạo và Dương Minh Thư, nó cũng không

biết tên hai người đó nhưng nghe mọi người kháo nhau thì nó nghe loáng thoáng tên họ hai người đó. Đèn nháy lên liên tục, kí giả phóng viên chụp hình không nghỉ tay, nó dụi dụi mắt, cảnh này sao mà không thật quá vậy ôi giống như đang xem một bộ phim thần tượng hàn quốc vậy. Từ từ hai con người quan trọng đó tiến vào lễ đài, nó có điện thoại vội chạy vào phòng vệ sinh, lúc đi ra thì bài phát biểu gì gì đó của ông Vương đã xong. Và bữa tiệc bắt đầu, nó ngơ ngác đi ra từ nhà vệ sinh đưa tay lên vò tóc, Vĩ đâu rồi nhỉ, nó đứng một mình ở đây thật là lạc lõng bơ vơ quá.

Nhìn xung quanh toàn những con người cao quý, quyền cao chức trọng, toàn là nam thanh nữ tú nói chuyện với nhau, nó ngồi thụp xuống ghế, đưa tay vuốt vuốt tà váy trắng muốt của mình. Thình thoảng nó nhìn quanh quất, không khó để nhận ra nơi các cô gái tụ tập thì tiêu điểm là Phong và Hưng đang cười toả nắng nói chuyện vui vẻ với các cô tiểu thư đài các. Ánh mắt nó đảo quanh nhìn một vòng thêm lần nữa, bóng hình quen thuộc của hấn vẫn không thấy đâu nó thờ dài, miệng nhấp ly cocktail chán chường. BỘP !

Nó suyt thì ngã ngời ra đất, Vĩ vỗ vai nó bắt ngờ làm nó giật mình sắc cả nước đang uống, khụ ... khụ ... nó nhìn hấn ai oán nhưng trong lòng cũng không khỏi mừng thầm, hấn đã xuất hiện.

Hấn thở gấp, mồ hôi lấm tấm hỏi nó :

- Em rút cuộc đã chạy đi đâu? Có biết anh tìm em vất vả lắm không hả ?

- Ô, tôi ... tôi đi tìm cậu mà ...

Nó chỉ hấn, mặt ngây thơ vô tội rồi nói tiếp :

- Tôi đi tìm cậu mãi, cứ tưởng cậu định bỏ tôi ở đây cơ ... May mà cậu xuất hiện rồi, may quá !

Hấn phì cười, đưa khăn tay trong túi lên chùi vết nước trên mặt nó :

- Ngốc quá !

- Chào cháu, Thoại Vĩ ...

Sau lưng bọn nó xuất hiện ông Vương, trên tay cầm ly rượu cười đạo mạo nhìn Vĩ, nó nhìn người đàn ông trước mặt có chút giật mình. Khuôn mặt chừng ngoài 40, có vẻ anh tuấn tiêu sái khá giống với anh Hạo Quân, bên ngoài ánh mắt cương nghị và vẻ mặt khiến người khác khó nắm bắt được. Điều lạ là người đàn ông ấy nhìn nó, ánh mắt thâm sâu khiến nó cảm thấy lo lắng, ông quay sang nói với nó bằng giọng nói trầm ổn :

- Chào cô bé, cho tôi mượn Thoại Vĩ một lúc nhé ?

- Ô, vâng ạ

Nó vội gật đầu. Vĩ đi cùng bác Vương gì gì đó đi đâu đó, đứng trước mặt những người quan chức lớn nói chuyện gì đó, nó không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Nhưng tim nó bỗng dưng đập rất mạnh, lòng nó xôn xao, ánh mắt nó không tự chủ được nhìn theo hình bóng người đàn ông đó, nó cảm thấy rất lạ rút cuộc là nó ... bị làm sao vậy? Tại sao cứ có cảm giác như nó đã từng gặp người đàn ông này ở đâu rồi, tại sao lại có cảm giác thân quen cùng cảm giác mất mát đan xen, tại sao trái tim nó cứ đập nhanh như vậy ... rút cuộc là bị làm sao ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hôn Ước

Một ly cocktail được đặt vào tay nó cùng với giọng nói vừa quen vừa lạ :

- Cho em !

Nó ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt ấm áp của Hạo Quân nó cũng cười chào hỏi :

- Em rất thích, cảm ơn anh .

- Chắc em cũng biết anh là ai đúng không, chúng ta cũng từng gặp nhau rồi ... phải rồi lần đó cảm ơn em!

Nó ngó người ngốc nghếch hỏi lại :

- Cảm ơn gì ạ ?

- Cái lần em giúp anh và Hạo Vũ đó, em quên rồi à ?

Nó vỗ đầu cái bốp, a biết rồi :

- A .. em nhớ ra rồi là lần đó anh đến ở nhờ nhà em một đêm, tề thật em hay quên lắm !

- Không sao, à mà nhà em lần đó không có ai cả, em sống một mình sao ?

- À không, em còn có mẹ nữa có điều mẹ em đi công tác bên nước ngoài nên gửi em sang sống nhờ ở nhà Vĩ ...

Nó trả lời những câu hỏi của Hạo Quân một cách vui vẻ, không hiểu sao nó luôn có thiện cảm với anh ấy, đến nỗi dù anh ấy hỏi gì nó cũng vui vẻ trả lời. Nghe nó nói chuyện sống ở nhà Vĩ, người con trai bên cạnh hết sức ngạc nhiên nhưng điều đó nó chỉ nhận ra ở ánh mắt còn giọng nói và phong thái thì vẫn như không có chuyện gì.

- Nhà em có hai người thôi sao, bố em đâu ?

- Mẹ em nói rằng bố em mất rồi ... Những chuyện này em không nhớ được, có lần lúc 5 tuổi em từng bị tai nạn những kí ức lúc nhỏ em không thể nhớ được chỉ nhớ những chuyện sau khi chữa khỏi bệnh sau tai nạn thôi. Em nhớ lúc em tỉnh dậy chỉ có mẹ bên cạnh em thôi mà lúc đó mẹ cũng giống em đang nằm viện vì vụ tai nạn đó.

Bàn tay cầm ly rượu của Hạo Quân run rẩy, cậu vội vàng đặt ly rượu xuống, ánh mắt nâu trầm như phủ thêm một tầng sương dày mờ đục, anh ấy giống như đang chấn động, giọng nói run run :

- Ba em ... mất rồi sao ? Em ... em có anh trai hay em gái gì không ?

- Anh làm sao vậy? Hình như anh không khỏe thì phải Em không có anh em gì cả ...

Không có anh? Có phải con bé đang đùa với cậu không, nó không có anh, nó hồn nhiên nói với cậu là nó không có anh trong khi ... trong khi anh trai nó đang ngồi ngay bên cạnh nó, nhìn vào mắt nó như thế này đây? Mẹ nói với nó rằng nó không có bố và nó tin như vậy, tại sao em cậu lại quên hết mọi thứ, tại sao nó lại quên nó luôn có một người anh trai luôn nghĩ về nó, nó từng có một gia đình hạnh phúc mà tại sao nó lại không nhớ được? Em gái của anh, thật sự em không nhớ rằng ... em từng có một người anh trai sao ?

Nó nhìn sắc mặt Hạo Quân càng ngày càng xấu lo lắng hỏi nhưng anh ấy không nói gì chỉ nhìn nó chăm chăm trần trối, ánh mắt đau đớn ấy làm nó thấy buồn, thấy đau ...

Khả Kì bây giờ mới xuất hiện, cô mặc một bộ váy cầu kì sang trọng màu đỏ cực kì lộng lẫy thu hút, trông cô ấy người ta nghĩ ngay đến một thiếu nữ gia giáo đài các. Mái tóc xoăn nhẹ phủ bờ vai thon gầy, nụ cười mê hoặc mọi người, nhìn màu sắc đỏ của trang phục cô ấy nó lại thấy sắc trắng của chiếc váy nó đang mặc bỗng thật khác biệt. Nó nhìn cô ấy thật xinh đẹp, quả thực cô gái có gương mặt và nụ cười như cô ấy rất là hiếm và nó bỗng nhận ra mình thua kém cô ấy về mọi thứ ... Cô ấy xuất hiện bên cạnh Thoại Vĩ, nở nụ cười xinh đẹp với cậu ấy và ông Vương, bọn họ nói chuyện gì đó nét mặt Thoại Vĩ lạnh lạnh không biểu cảm gì mấy. Một đám người bà tám kéo vào, đi đến bên cạnh bọn họ, một bà cô nhìn Vĩ và Khả Kì cười xối lòi khen ngợi :

- Cậu thiếu niên tuấn tú, khí phách này là ai vậy tổng giám Vương?

Ông Vương cười xã giao không ngần ngại mà nói :

- Đây là người có hôn ước với con gái tôi, chính xác là con rể tương lai của nhà họ Vương, thiếu gia của tập đoàn La thị, La Thoại Vĩ

Đùng đoàng, nó nghe như sấm sét bên tai, chấn động, hán có hôn ước với Khả kì sao? Sau này hán sẽ lấy Khả Kì sao, Vĩ của nó làm sao có thể như vậy chứ ?

Mặt Thoại Vĩ dường như cứng lại, ánh mắt khó tin dường như hướng về ông Vương, cậu rất muốn hỏi cho ra lẽ tại sao cái hôn ước với Khả kì mà đương sự là cậu đây lại không hề được biết ? Thế nhưng trước mặt đông người thế này mà phản bác thì thật sự sẽ rất thất lễ với bác Vương, dù sao nhà họ La cũng có quan hệ thân thiết với nhà họ Vương nên cậu không thể bốc đồng được, nhẫn nhịn rồi tìm hiểu một cách kĩ càng kín đáo sau.

- Ai da, chúc mừng chúc mừng ... Nhìn hai đứa trẻ thật giống như tiền đồng ngọc nữ đẹp đôi quá đi mất ...

- Trời à, tôi còn định giới thiệu cháu trai tôi cho Vương tiểu thư mà không có cơ hội rồi thì ra đã có hôn ước với nhà họ La ...

-

Mọi người có mặt xúm vào tâng bốc, cười nói vui vẻ, còn mặt mày một tối dần, nói sao nhỉ, nó thấy thật khó chịu, nó không muốn ở đây nữa, nó ... muốn về nhà, nó không muốn nghe người ta vun vén người con trai nó yêu với người con gái khác ... nó không muốn nghe thêm gì nữa!

Tay nó run rẩy nắm lấy vạt áo, mồ hôi trên tay túa ra, sắc mặt xám dần, có bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai trấn an nó, dùng nụ cười dịu dàng nói với nó :

- Yên tâm, những gì vốn là của em sẽ là của em, không ai có thể dành được hết!

Hạo Quân nói vậy là có ý gì, tại sao anh ấy lại tốt với nó như vậy? Cái gì vốn là của nó là Thoại Vĩ ư, đâu phải Thoại Vĩ vốn là của Khả Kì cơ mà ?

Chương 83: Những Giấc Mơ Kỳ Lạ Ấy Lại Ủa Về ...

Nó một mình đi ra ngoài sau khi nở nụ cười gương gạo chào Hạo Quân, một mình nó lững thững loạng choạng đi ra ngoài, gió ban đêm vẩy lấy nó khiến nó cảm thấy thật lạnh lẽo, nó lấy hai tay vòng lại tìm hơi ấm cho bản thân, chiếc váy trắng mỏng manh bay nhẹ theo từng cơn gió. Nó không cảm nhận được gì ngoài cảm giác trống rỗng, khó chịu kinh khủng và nỗi buồn không tên xuất phát do hấn gây ra. Nó không giận hấn chỉ giận bản thân sao lại tự huỷ hoại mình thích hợp với hấn, cái hôn ước còn đó, hấn sẽ phải lấy Khả Kỳ thôi, cứ nghĩ đến ai kia của nó sau này sẽ lấy người khác nó lại có ý nghĩ muốn gào lên thật to để xóa tan những gì nặng trĩu trong lòng ...

Nó luyến tiếc nhìn vào trong đại sảnh như kiểm tìm một hình bóng quen thuộc, vô vọng và vẫn không thấy gì, hấn không như nó nghĩ, thật nực cười nó hi vọng hấn sẽ ra ngoài tìm nó khi không thấy nó bên trong cơ đấy .

Nó đứng một mình ngoài con đường nơi xe cộ qua lại tấp nập, bên ngoài một số người đã rời bữa tiệc ra về, nó nhìn bọn họ với vẻ xa cách, bọn họ và nó không thuộc cùng một tầng lớp, họ ở một nơi quá cao xa còn nó chỉ sống bình dị dưới một nơi thấp hơn như vậy thôi.

Một chiếc xe sáng trọng lướt qua nó rồi dừng lại, nó nghe tiếng người tài xế cung kính :

- Mời phu nhân lên xe ...

Người phụ nữ sang trọng bước lên chiếc xe ấy, nó nhận ra đó chính là người phụ nữ xuất hiện đầu buổi tiệc cùng ông Vương, lúc đó ở quá xa nó không nhìn rõ được nhưng bây giờ ở khoảng cách gần thế này thì nó nhìn không thiếu một chi tiết nào. Khóe miệng nó giật giật, đầu nó đau nhức, nhìn gương mặt bà ta nó cứ thấy thật sợ hãi, trong tiềm thức nó cứ như đã thấy qua bà ta từ rất lâu rồi, đáng sợ quá ... nó bỗng thấy người phụ nữ này thật đáng sợ

Người phụ nữ mang tên Dương Minh Thư này rất rất đẹp, dù đã không còn trẻ nhưng hình như do biết cách chăm sóc nên các đường nét hài hòa sắc sảo trên gương mặt vẫn vẹn nguyên, nhan sắc này chắc chắn vẫn khiến các cô gái trẻ phải nhìn theo ghen tị.

Nó giờ tay vẫy một chiếc taxi và về nhà hấn, nó ngồi trong xe, đầu óc mờ mịt, có lẽ nó tức giận khi thấy hấn không giải thích cho mọi người và cho nó, có nghĩa là hấn cũng thừa nhận cái hôn ước ấy. Nó làm gì có quyền mà buồn chứ, bởi lẽ ngay từ đầu nó với hấn đã quá chênh lệch rồi, nó ... không hợp với hấn, dường như hấn ở ngay bên cạnh mà lại như quá xa vời với nó. Có lẽ nếu hấn biết nó nghĩ linh tinh thế này thì sẽ cốc đầu nó và nói rằng nó quá ngốc nhưng nó lại cảm thấy khó chịu bởi nó cũng là một đứa con gái đầu óc lộn xộn hay nghĩ linh tinh ...

Nó lê bước chân lên nhà, lúc nó đi dạo vòng vòng quanh thành phố cho đỡ buồn thì hấn vẫn chưa về nhà, nó đảo mắt tìm quanh khi bước vào phòng khách nhưng đáp lại nó là những người làm trong nhà. Nó lên phòng, phòng hấn ở đối diện đèn đóm đen thui, hấn ... chưa về nhà rồi ...

Nó tắm rửa qua quýt rồi leo ngay lên giường, ôi chao ức đầu quá, dạo này nó cứ hay bị nhức đầu, nhất là dạo gần đây lại càng hay bị hơn. Khó khăn, đau đớn mãi cuối cùng mắt nó cũng nhắm lại, chậm chậm tiến vào giấc ngủ bằng những giọt nước mắt ngốc nghếch ...

Đêm nay nó lại mơ một giấc mơ kỳ lạ, trời không mưa gió giống tổ nhưng trong giấc mơ của nó đó lại là một đêm mưa, cây cối nghiêng ngả bởi gió giật, mưa như trút nước lên căn biệt thự màu trắng đầy hoa cỏ ...

Hai đứa bé ngồi trên salon ôm chặt mẹ của mình, bên ngoài trời đang nổi cơn thịnh nộ, bố chúng lại vắng nhà. Dạo gần đây bố không hay về nhà với hai đứa trẻ như mọi khi, có về thì là lúc trời tờ mờ sáng lúc đó hai đứa trẻ ngủ say và ông đi khi mặt trời chưa ló rạng. Bố không còn cùng chúng chơi đùa, bố không còn ăn cơm cùng mẹ con chúng nữa và bố cũng không còn nhìn mẹ bằng ánh mắt hiền hòa ân cần, ôn nhu như trước. Mẹ cũng không hay cười như trước, có chăng chỉ là những nụ cười gương gạo trấn an những đứa trẻ, mẹ không ăn cơm mà cứ dỗi mắt về cánh cửa chờ bố đi làm về. Những giấc ngủ chập chờn làm sức khỏe mẹ xấu đi nhưng bà không quan tâm, bà vẫn thức dậy đúng giờ, làm những công việc trong nhà và chăm sóc dạy dỗ chu đáo cho hai đứa trẻ thay cho trách nhiệm của một người cha.

- Mẹ à, bố vẫn chưa về, trời mưa to ... con ... con sợ quá ...

Cô bé con bấu chặt tay vào vạt áo của mẹ, dụi đầu vào người mẹ tìm lấy sự an toàn bảo vệ và nắm chặt lấy tay anh trai như che chở, giọng con bé run run phụng phịu .

- Bố đi rồi bố sẽ về mà, Hạo Nhi ngoan ... có mẹ đây rồi ...

- Có anh hai bên em mà, đừng sợ ...

Cậu bé con cũng giúp mẹ vỗ về tâm em gái nhỏ, với cậu và mẹ em gái là quan trọng nhất, dù có chuyện gì xảy ra thì bảo vệ em gái là chuyện quan trọng nhất.

- Hạo Quân giỏi quá ... chăm em giúp mẹ để mẹ đi nấu cơm nhé ...

Mẹ của chúng hồn hậu xoa đầu con trai, ánh mắt yêu thương tràn ngập dành cho những đứa con của mình ... Khi bà xoay người thì cũng cùng lúc ấy tiếng mở cổng vang lên, tiếng xe hơi tiến vào nhà, mưa dần ngớt lũ trẻ quay đầu nhìn ra cửa ... a bố chúng đã về ...

Cô bé con tên Hạo Nhi lẳng xẵng kéo tay anh trai ra cửa, miệng reo lên không ngừng đầy vui vẻ :

- Đi đón bố nào ... đi nào anh hai ...

Bước chân con bé dừng lại khập khiễng, ai kia, ai bên cạnh bố con bé thế này ?

Nó ngơ ngác quay sang nhìn anh, gương mặt ngây thơ há hốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Người Phụ Nữ Ấy Chính Là ...

- O, làm ... làm sao ...

Bố của con bé đã về, cả người ông dựa hẳn vào người phụ nữ xinh đẹp trước mặt con bé, trên người ông còn có mùi rượu. Người phụ nữ với gương mặt sắc sảo xinh đẹp buông tay bố nó ra, mỉm cười tươi tắn với ông và dùng cái ánh mắt sắc lạnh kinh hoàng nhìn nó. Nở nụ cười băng lãnh, bà ta nhắc chân định rời khỏi nhà, mẹ con bé chết lặng nơi cửa bếp trên tay con cầm cốc nước lọc cho chồng, gương mặt người phụ đó cứ như đang giễu cợt nhìn mẹ nó. Con bé tức giận, cái bà già này là ai, tại sao bà ta lại xuất hiện ở đây, đừng tưởng bà muốn làm gì thì làm nhé, con nhóc này sẽ không để bà yên đâu ...

Cô nhóc ấy, một cô bé mới 5 tuổi, buông tay anh hai ra con bé ấy chạy nhanh lại, bàn tay trắng trẻo xinh xinh ôm lấy bố mình và nhanh nhất có thể gạt mạnh tay người kia ra khỏi người bố mình. Cô nhóc con tức tối hét lên, bàn tay còn lại ra dấu xua đuổi người phụ nữ kia ra khỏi nhà mình :

- Bà già kia, mau ... mau bước ra khỏi nhà tôi ... Ai cho bà đứng gần ba tôi như thế ... mau đi đi

- Không được hư, Hạo Nhi !

Bố cô bé trong cơn say nghe loáng thoáng mấy câu, vội ngật ngưỡng đứng thẳng người quát con bé con làm cô bé giật cả mình. Ngơ ngác nhìn bố, nó lại nhìn anh trai, nhìn mẹ và cuối cùng là người phụ nữ kia, bà ta nhìn nó cười ra vẻ hả hê, gương mặt ấy làm nó liên tưởng đến mụ phù thủy trong truyện cổ tích mà con bé hay được mẹ kể cho nghe trước khi đi ngủ. Đây, đây chính là mụ phù thủy trong truyền thuyết, con nhóc chắc thế ... Bà ta ném cho mẹ con bé một câu rồi nhắc chân rời đi :

- Tôi sẽ còn quay lại ...

Không thể tin được, bố con bé kéo tay cái bà cô ghê gớm ấy lại và còn nói :

- Đừng đi ! Đừng đi !

Cái gì vậy, rút cuộc chuyện gì đang xảy ra, con bé con lo lắng dõi theo mẹ, mắt mẹ từ khi nào đã nhạt nhòa nước mắt, anh trai mặt đanh lại lạnh lùng khó tả, còn con bé ấy cắn chặt môi nhìn người bố đáng kính của nó ... đó đâu phải bố nó, không phải con người xa lạ này đâu.

Cuối cùng bà ta không đi, bà ta ở lại nhà nó và chăm sóc cho bố nó trước con mắt của mẹ và hai anh em nó. Mặc dù nó trẻ con chạy lên ôm lấy bố nó, không cho bà ta đụng vào bố nó nhưng dường như không có tác dụng, bố nó ... bố nó còn quát nó hơn nữa còn gạt nó ra. Khoảng thời gian này bỗng thật kinh khủng, nhà nó xuất hiện một con người đáng ghét, bố và bà ta coi mẹ nó như không khí, dường như mẹ nó không có mặt ở đây mà cười nói.

Trán nó lấm tấm mồ hôi, nhãn mày đau đớn vì bị đánh thức bởi tia nắng len lỏi vào phòng buổi sáng sớm, nó ôm gối ngồi dậy và bàng hoàng nhận ra người phụ nữ đáng sợ trong giấc mơ ban này chính là bà ta, Dương Minh Thư.

Tại sao con có cả ông Vương và mẹ nó trong giấc mơ ấy nữa, tại sao nó không nhớ được gì hết, tại sao chứ, càng nghĩ thì càng tối nó không thể nhớ, đau đầu quá ... ôi làm sao đây?

Sáng sớm đi học, nó xô giày một mình bước trên con đường mòn đi bộ đến trường, nó không đi cùng hân như mọi khi bởi nó không biết sẽ nói gì với hân lúc này, đầu óc nó hỗn loạn lung tung lắm rồi.

Đằng sau nó có tiếng rồ ga, một chiếc moto áp sát nó rồi dường như nhắm thẳng vào nó, nó hoảng hốt nhìn cái con người mặc đồ đen đang lái trên mình cái xe khủng khiếp ấy mà hét lên, vừa hét vừa chạy :

- Người kia, định làm gì Có ai không cứu tôi với ... Cứu tôi với ...

Ban sáng , đường thưa thớt mấy bóng người, họ cũng kêu lên họ nó nhưng cái moto ấy cứ như con thiêu thân nhắm vào nó cho đến khi nó kiệt sức dừng lại thì cái moto ấy lại càng áp sát nó. Có người ... muốn giết nó, có người định làm hại nó, đáng sợ quá !

Trời ạ, nó không phải diễn viên đóng phim, những chuyện xảy ra quanh nó cứ như những tình tiết trên trời trong phim vậy khó tin quá.

Trời ơi, phải làm sao đây nó không bị xe đâm chết thì cũng vì kiệt sức do chạy nhiều quá mà chết. Ôi, phải làm gì đây cái moto ấy càng ngày càng đến gần nó rồi, mặt nó trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lấm tấm trên trán, gương mặt sợ hãi cực độ, chân tay nhất thời cũng run rẩy không tự chủ được !

Làm sao đâu, làm sao đây ... Gọi điện thoại cho Vĩ, chỉ sợ nó chưa kịp gọi thì đã bị tông chết mất rồi, rút điện thoại ra thì càng chết nữa thôi thì tự mình xoay xở đến đâu thì đến vậy !

Càng ngày càng tiến sát nó rồi, đột ngột nó nhảy thật mạnh về phía trước, ở đó, dưới chân con đường là một cánh đồng cỏ rậm rạp, nó lao mình bay thẳng xuống dưới, chỉ có cách này mới cứu được nó thôi. Nó nhắm mắt ... 1, 2 , 3 nó nhảy xuống dưới, chiếc moto dừng lại dưới kia quá sâu không thể lao thẳng xuống đó được, con nó nằm trên cỏ, cứ tưởng bên dưới này toàn cỏ nhưng không phải còn có đá nhọn, chân nó đau kinh khủng cố gắng lê lét càng xa càng tốt, nó cố gắng ẩn thân hình nhỏ bé của mình vào cỏ tìm kiếm sự an toàn.

Giờ đây nó mới run run lấy điện thoại ra bấm gọi cho Vĩ, rất nhanh cậu ấy đã bắt máy, nó thều thào nói trong điện thoại :

- Vĩ, cứu tớ với ... tớ không ổn rồi, mau đến cứu tớ, tớ đang ở bãi cỏ trên đường đi học ...

- Alo, Ân Di rút cuộc em bị sao vậy ... em làm sao, em hiện đang ở đâu?

- Tôi không ổn rồi .. bãi cỏ ... đi học ...

Không xong rồi, cái chân nó chảy máu, nó đánh rơi điện thoại xuống đất vì đau đớn, cầm được lên thì màn hình tắt ngúm đen ngòm, ôi bật không lên, tại sao lại xui xẻo vậy ông trời ơi ?

Nó mệt mỏi nhắm mắt lại sau khi đã lê lét được một đoạn dài trú thân vào cỏ, máu càng ngày càng chảy nhiều và nó cũng thấy mất hình mơ màng không nhìn rõ, chắc tại nó đau quá rồi, mệt quá nghỉ ngơi thôi, nó thấy buồn ngủ quá rồi !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Đó Mới Chỉ Là Bước Đạo Đầu ...

- Thế nào rồi ?

Giọng của người đàn ông trầm ổn vang lên, giọng nói sâu thẳm thăm thẳm phảng phất đâu đó có chút tàn bạo.

- Con bé ấy ... nó nhảy xuống đường và bị thương rồi, nơi đó sâu quá xe moto không lao xuống được, và lại nó cũng bị thương không nhẹ rồi.

- Được rồi, coi như là cảnh cáo đi, đó ... mới chỉ là bước đạo đầu thôi ...

Ông Vương Hạo kết thúc cuộc điện thoại, ông bắt đầu bắt tay vào thực hiện kế hoạch, bởi ông đã hứa với con gái ngoan của ông sẽ tìm lại hạnh phúc cho nó rồi, ông đã mất đi một đứa con gái bây giờ ông không thể để Khả Kỳ đứa con gái còn lại phải chịu ảm ức như Hạo Nhi của ông được ...

Hạo Nhi, đứa con gái mà ông xem như là báu vật đã không còn, mỗi khi nhớ đến con bé lòng ông lại đau nhói bởi một vết thương chưa lành miệng. Nếu con bé còn sống thì bây giờ chắc tuổi của nó cũng ngang ngửa Khả Kỳ rồi, mười năm nay chưa khi nào ông quên được hình ảnh của con bé, đứa con gái xinh xắn đáng yêu hay cười hay nói, ông đã mất nó thật rồi. Ông cứ tưởng vụ việc mười năm trước chỉ là mơ, khi nghe tin cái xe của mẹ con bé bị tai nạn thiệt mạng tại chỗ thì ông đã bị sock, như chỉ mới ngày hôm qua ông còn thấy nó cười với ông còn dùng ánh mắt trong veo nhìn ông và ngọt ngào gọi “Bố ... bố”.

Lông mày nó nhíu chặt lại, mồ hôi lạnh cứ lấm tấm trên trán, môi khô trắng bệch, hơi thở gấp gáp. Đúng là ác mộng, giấc mơ kinh hoàng đó lại ủa về, làm rối loạn tâm trí nó, thực sự nó rất sợ không biết đâu là mơ đâu là thật, giấc mơ sống động đến kinh người .

Lại là một đêm mưa tầm tã, trải qua một thời gian không hề ngắn bố mẹ con bé con vẫn còn chiến tranh lạnh với nhau gay gắt, bố nó thì cứ đi đi về về thất thường, chẳng còn ăn cơm với anh em con bé như mọi khi. Mẹ nó thì thường ngồi trong phòng khóc thầm, nhìn dáng hình say xỉn của bố nó mỗi đêm mà nước mắt chảy dài trên má, trên áo bố nó có cái gì đó giống như vết son môi, áo quần thì toàn là mùi nước hoa khó chịu. Bố mẹ nó hay cãi nhau rất kịch liệt, bố nó tức giận đá mạnh vào cửa và qua đêm bên ngoài rất nhiều lần, bố xa cách lạ lẫm với anh em nó còn mẹ thì héo hon gầy gò từng ngày, cái nhà nó thật giống như địa ngục.

Cho đến một ngày mưa, cái đêm kinh hoàng đó đã kết thúc tất cả mang theo nỗi đau, làm sáng tỏ mọi thứ và cũng tạo nên những lỗ hổng không thể nào bù đắp được trong tim của hai đứa trẻ on nọt.

Trải qua một giấc ngủ mệt mỏi ngán ngủ, nửa đêm hai đứa trẻ tỉnh giấc bất ngờ vì bị đánh thức bởi một tiếng động kinh hoàng ngoài phòng khách. Con bé con mơ màng ôm cả cái gối ra ngoài, lấy tay dụi dụi đôi mắt ngái ngủ chui vào lòng anh trai tìm hơi ấm thì thảo :

- Cái gì vậy anh hai ? Ốp, buồn ngủ quá ...

- Bố ... bố à ...

Ai a? Giọng con gái nào đó vang lên trong nhà, giọng nói nhỏ nhẹ nào đó khác hẳn với cái giọng nói lạnh lạnh nghịch ngợm của con bé. Và con bé ráng đảo mắt nhìn quanh trong mờ ảo, nó thấy một cô bé tóc xoăn màu hung đỏ đang ôm lấy cổ bố nó đầy thân thiết sợ hãi gọi bố nó bằng ... bố. Nó dụi dụi mắt thêm lần nữa để khẳng định là bản thân không nằm mơ nhưng cho dù nó có dụi cả trăm lần đến khi đó cả mắt thì cái hình ảnh ấy vẫn không biến mất.

Cái con bé đáng yêu, da trắng mắt to xinh đẹp hơn hẳn nó kia đang được bố con bé bế trên tay và xoa đầu, những điều đó bố nó thường hay làm với nó hàng ngày khi đi làm về mà, tại sao con bé ấy lại thay thế nó của bố được?

Nó rung rung sắp khóc, méu máo kéo tay anh trai :

- Anh hai, không ... không phải mơ ... Bố không trông thấy chúng ta sao ?

Anh nó đứng chết lạng nơi cửa còn mẹ nó thì hóa đá, nó không tin vào mắt mình, ngồi sụp xuống sàn nhà mắt mờ ngơ ngẩn nhìn khắp nơi vô định, cái gì đang xảy ra, cái gì vậy? Tại sao nhà nó cứ loạn lên như vậy? Ai đó trả lại gia đình ngày xưa cho con bé đi !

- Anh à, đặt Tiểu Kỳ xuống đi, con bé sợ kìa !

Lại một giọng nói xa lạ vang lên, à không là quen mới đúng, là cái bà cô xinh đẹp thường hay đến nhà nó tự tiện, trông bà cô này với con bé kia thật giống nhau, à mà ... con bé ấy trông cũng giống giống bố nó nữa !

Bố nó cười nhẹ nhàng đặt con bé kia ngồi xuống salon trong phòng khách, nụ cười của ông làm con bé đau nhói, nụ cười ấy đã lâu rồi không dành cho mẹ con nó.

Rồi ông quay sang nói với cái bà cô kia rằng :

- Em đặt hành lý vào trong đi để anh nói với Hạo Quân và Hạo Nhi.

Nó ngờ nghệch mờ mịt hỏi :

- Nói gì với con hả bố ?

Ông quay sang nhìn thấy nó, mặt con bé thần thờ nhưng ông không nhận ra, ông cười vui vẻ kéo con bé vào lòng và chỉ vào hai con người xa lạ trên salon, cái cô bé kia cứ nhìn nó với ánh mắt ghen tị còn cái bà trông như mẹ cô ta thì nhìn nó đầy căm ghét :

- Đây là mẹ hai và Khả Kỳ, chị của con, từ bây giờ mẹ hai và chị sẽ sống cùng nhà với con và anh Hạo Quân, con phải thật ngoan và đối xử tốt với họ nhé Hạo Nhi!

Mẹ? Chị? Nó làm gì có. Nó không thích, bọn họ không có liên quan gì đến nó hết, nó không thích họ ở trong ngôi nhà chính thân yêu của nó, không thích ... bố nó có tiền có thể để họ ở căn nhà khác không ... không nhất thiết là ở đây. Nó không chịu, không chịu !

- Con không thích, Hạo Nhi không thích những người này ... bố à, con không quen họ và con không muốn họ ở nhà của chúng ta!

- Tôi không đồng ý!

Mẹ nó nước mắt đã cạn khàn khàn lên tiếng sau một thời gian im lặng khá lâu, nhìn bố nó đầy đau đớn.

- Cô không thích thì kệ cô, cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi, việc của cô là ngồi một chỗ mà làm bà mệnh phụ phu nhân thôi còn mọi chuyện trong nhà là do tôi quyết định, cô làm gì có quyền gì mà can thiệp. Nhớ lấy, cô không có quyền!

Bố nó lạnh lùng nói với mẹ nó mặc cho hai đứa trẻ sững sờ chết lạng tại chỗ nghe tất cả mọi chuyện, mọi chuyện không như chúng tưởng, bấy lâu nay thì ra bố mẹ chúng không hạnh phúc vui vẻ như trong suy nghĩ của chúng.

Dường như chưa đủ và không nhìn thấy vẻ mặt bàng hoàng của con, ông ta còn bồi thêm một câu cuối cùng bằng những lời lẽ cay độc từng bước làm mẹ con bé gục ngã :

- Cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi thôi, trong mắt tôi cô không hề có một tí giá trị nào, bao nhiêu năm qua là tôi nhẫn nhịn sống cuộc sống hôn nhân không tình cảm với cô. Đó đã là hạnh phúc với cô lắm rồi !

Chương 86: Bởi Vì Em Đau Nên Anh Cũng Đau !

Mẹ con bé vội vàng bật tai nó lại, nước mắt bắt đầu rơi ngày một nhiều trên mặt, bà hoảng hốt nói với hai đứa trẻ trong làn nước mắt :

- Hạo Nhi, con không được nghe nữa, bật tai lại không nghe gì hết! Cả Hạo Quân nữa, mau bật tai lại!

Người đàn ông này thật nhẫn tâm, làm đau khổ cô còn chưa đủ nay lại khiến những đứa trẻ vô tội phải chịu tổn thương, chúng nó còn quá nhỏ để hứng chịu những đau khổ do người lớn gây ra, những chuyện này chúng không nên biết, tại sao anh ta cứ phải nói lớn tiếng với chúng như thế, cứ nói với mình cô cứ sĩ nhục mình cô là được rồi!

Anh trai của cô bé bật tai lại và lao thẳng ra ngoài trong màn mưa trắng xóa tầm tã và mẹ nó vội vàng đuổi theo còn con bé con cũng không biết làm gì ngoài ngẩn ngơ nhìn theo mẹ và anh trai và khóc rất to. Nó cũng muốn chạy theo họ nhưng không thể, những gì bố nó vừa nói nó đã nghe không sót một chữ nào, những điều đó từng chút một cứ như những mũi kim nhọn đâm sâu vào trái tim non nớt của con bé. Chân nó vì thế mà dường như không còn một tí sức lực nào, nó chôn chân dưới đất, nước mắt nóng ẩm cứ rơi mãi trên gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của con bé, những tiếng nấc nghẹn ngào của nó từng chốc lại vang lên đau đớn. Nó nhìn bố kì vọng nhưng ông không đuổi theo mẹ và anh trai nó, ông chỉ đứng đó nhìn theo rồi quay đi thật vô tình, trông ông thật xa cách lạnh lùng, đó dường như không phải là người bố của nó nữa rồi.

Đau đớn trong làn nước mắt, nó khó khăn mở mắt, nước mắt từ không biết đã rơi từ khi nào thấm đẫm gối. Có ai đó lo lắng ôm lấy nó vào lòng, ôm rất chặt lại còn lay lay nhẹ nhàng cho nó tỉnh lại nữa, nó cố gắng thoát khỏi giấc mơ đáng sợ, vùng vẫy tỉnh lại, trước mắt mờ ảo là hình bóng của Thoại Vĩ.

- Di à, mau tỉnh lại đi, em làm sao vậy, đừng khóc nữa, mau tỉnh lại đi ...

- Đau quá ... tôi đau quá !

Trong lòng nó đau quá, đột nhiên đau nhói cứ như nó là cô bé trong giấc mơ đó vậy, thật sự đau quá, cảm nhận được sự ấm áp vây quanh nó, nó chợt nhận ra nó đang được bảo vệ. Khuôn mặt đẹp dễ thân quen của hắn đập vào mắt nó, nó vòng hai tay ôm lấy hắn thật chặt để tìm kiếm sự an toàn, nước mắt không tự chủ được mà rơi càng nhiều hơn.

- Đừng khóc, đừng khóc, nói cho anh biết em làm sao vậy ?

Hắn nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt còn vương lại trên mặt nó, rất dịu dàng và ân cần vỗ về nó, dường như hắn cũng thấy đau thay nỗi đau của nó, gương mặt tràn ngập sự ôn nhu trân trọng và dịu dàng vô bờ. Thật sự nhìn những giọt nước mắt rơi mỗi ngày một nhiều của nó, nhìn những vết thương trên người nó, nhìn thấy nó đau đớn vô vọng trong con ác mộng, nhìn lúc nó chìm trong đau khổ hắn thật sự cũng rất đau.

Vĩ không biết cậu phải làm sao cho người con gái quan trọng nhất cuộc đời cậu không phải chịu đau đớn nữa, cậu không thể biết được là nó đau ở đâu, dường như thà để cậu chịu đau đớn thay nó còn dễ chịu hơn là để cậu đứng nhìn nó đau đớn một mình như thế này mà không làm được gì ngoài an ủi thoáng quá.

Chạm vào những giọt nước mắt ấm nóng của nó, cậu thấy tim mình bỗng đau nhói, dường như anh cũng rất đau và cũng đau chung một nỗi đau chung với em, đừng khóc bởi vì nước mắt của em làm anh cảm thấy bản thân mình thật vô dụng vì ... anh đã không bảo vệ được em.

- Tôi đang ở nhà sao?

Nó hỏi sau khi bản thân đã tỉnh táo hơn và nhìn rõ mọi thứ, nó nhận ra mình đang ở trong phòng của mình ở nhà hắn. Người nó có vài chỗ đau đau, còn có băng trên người nữa, bộ đồ đi học lúc sáng mặc cũng được thay đi, dần dần nó cũng nhớ lại được những gì đáng sợ đã diễn ra với bản thân vào lúc sáng.

Hắn nhìn nó gật đầu :

- Ừ, em đang ở nhà. Nói cho anh biết em đau ở đâu ?

Nó lắc đầu :

- Tôi không sao, chỉ là hơi mệt chút thôi.

Hắn nheo mắt lại nghi hoặc mà nhìn nó :

- Phải không ? Mà em có biết em đã làm em bị như thế này không? Khá lâu anh mới tìm thấy em ở một bụi cỏ rậm rạp trên đồng cỏ đi học trong tình trạng bất tỉnh sau khi lũng lạc khá lâu trên con đường hàng ngày chúng ta vẫn đi học, nói cho anh biết ... rút cục kẻ nào đã làm em thành như vậy ?

Nó lại lắc đầu :

- Tôi không biết, có ai đó lái moto đã đuổi theo tôi và rồi tôi lao xuống con đường ấy rồi không biết gì nữa ...

Hắn nhăn mày, chặc lưỡi :

- Vậy à ... À, em không được hiểu lầm cái chuyện hôn ước ấy tới hôm quá đâu, anh hoàn toàn không biết đến chuyện ấy!

Nó lặng lẽ :

- Tôi có hiểu lầm gì đâu ?

- Thật không ? Thế tại sao hôm ấy em lại bỏ về trước, sáng nay lại còn đi học sớm nữa báo hại tới đó anh tìm kiếm em thật cực khổ. Nếu lúc sáng em không bỏ đi trước thì em cũng sẽ không bị như vậy, anh cũng sẽ không cảm thấy đau đến như vậy !

Hắn đau đớn? Vì sao a, vì nó sao?

Nó cười :

- Tôi không cố ý a, và lại cậu nhìn xem tôi cũng bị thương chứ bộ. Cậu có làm sao đâu mà đau, suốt ngày nói xạo thôi !

Hắn cốc đầu nó một cái rõ đau :

- Đúng là đồ ngốc, bởi vì em đau nên mới khiến anh đau ! Đồ ngốc, với anh em là quan trọng nhất, ngoài em ra anh sẽ không lấy ai hết nên em không được nghĩ ngợi lung tung ... Anh còn cảm thấy đau hơn em nhiều, điều đó em không biết được đâu, bởi vì em mãi mãi là đồ ngốc mà !

- Cậu kêu ai ...

Nó đang định cho hắn một trận vì dám gọi nó là đồ ngốc nhưng nghe tiếp về sau thì nhất thời đứng hình. Nó sững người, lặng người theo từng câu từng chữ mà hắn nói, hắn vì nó đau mà cũng đau, hắn còn nói với hắn nó là người quan trọng nhất ...

Nhìn gương mặt nghiêm trọng của hắn khi nói với nó, nhìn cái vẻ sốt sắng ông cụ non chưa bao giờ nó nhìn thấy của “ác ma” mà nó ngay lập tức muốn rút điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc buồn cười ấy ngay lập tức.

Nó nở nụ cười hạnh phúc, nụ cười rạng rỡ chưa từng có bởi đó là lần đầu tiên nó biết được những gì hắn nghĩ, hắn đã nói cho nó nghe suy nghĩ của hắn, hắn sợ nó hiểu lầm nên mới nói hết tất cả như vậy.

Đúng là buồn cười và ngược đời, mới này nó còn khóc thê nhưng vì hắn đã khiến nó mỉm cười, cảm xúc của nó đã bị hắn thay đổi nhanh chóng trong chớp mắt.

Nhất thời nó bỗng cảm thấy thật là vui, cảm giác ngọt ngào cứ len lỏi ở trong tim dần làm nó quên đi nỗi đau lúc này, nếu nó không chính tai nghe hắn nói như vậy nó còn ngỡ là bản thân nằm mơ giữa ban ngày. Thực sự với hắn nó quan trọng như vậy sao? Nó thấy thật hạnh phúc quá đi, trong lòng bỗng như không còn lo lắng gì nữa rồi !

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Dấu Hiệu

Nó đang cười thì đột nhiên máu cam tự dưng lại chảy, nó không quan tâm và ngửa mặt lên cho máu khô khỏi chảy, bị chảy máu mũi quen rồi nên mấy chuyện này với nó là bình thường. Hắn hoảng hốt đưa cho nó hộp khăn giấy, lo lắng căn nhắc bên tai cứ như là mẹ nó vậy :

- Làm sao mà lại chảy máu cam rồi, em đúng thật là ...

- Tôi bị hoài ấy mà ... tí là hết thôi !

- Bị hoài là làm sao? Ngày mai sau giờ học theo anh đi bệnh viện kiểm tra!

- Làm gì ?

- Theo em đến bệnh viện là để làm gì? Để khám bệnh chứ còn gì nữa, em rõ thật là đồ ngốc mà. Chắc phải kiểm tra xem ngoài cái mũi ra thì đầu óc em

có bị làm sao không!

Nó bấu môi trềng mắt nhìn hấn :

- Cậu kêu ai là đồ ngốc? Tôi cho cậu nói lại lần nữa đấy !

Và cứ như thế, một cuộc khẩu chiến thường xảy ra trong nhà Thoại Vĩ lại bắt đầu như mọi ngày ...

Đang ngồi lướt web đọc truyện linh tinh như hàng ngày trên laptop của hấn thì ... Rrrrrrrrrrr Rung a, điện thoại rung a, không phải có tin nhắn mà có người gọi cho nó, số lạ hoắc, nó không hiểu gì nhưng vẫn nhắc máy lên nghe :

- Alo, cho hỏi ai đấy ạ ?

- Là mình đây? Còn nhớ ai không nhì ?

Ây dà ... lẩn vào đâu được cái giọng nói trầm ấm thân quen này .

- À ... nhớ chứ, giọng nói của “Tuyệt thế đào hoa” mà sao có thể quên được ! Hi

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khe khẽ, vẫn giọng nói quen thuộc ấy, là Hạo Vũ.

- Đạo này khỏe không? Lâu rồi không gặp nhì? Tiểu Nghi và cậu thế nào rồi, vẫn ổn chứ? Chết hình như Di hỏi hơi nhiều thì phải, ngại quá!

- Không sao, tính Di vẫn vậy nhì ... Vũ vẫn ổn, Tiểu Nghi thì mấy hôm nữa sẽ làm phẫu thuật tim, sức khỏe cô ấy không tốt cho lắm, vì vậy phải mổ ...

- Vậy à ...

Nó lên thở dài, rút cuộc thì bệnh tình của Tiểu Nghi vẫn không khá hơn, nhất thời nó im lặng trầm mặc trong giây lát.

- Di vẫn ổn chứ? Hi vọng Di vẫn khỏe, à cái tên ấy không có làm Di buồn chứ, nếu hấn bắt nạt Di cứ nói, khi nào về Vũ sẽ cho hấn một trận!

- Không có, Di vẫn ổn nè, Vũ đừng lo ...

Sột soạt, có chút âm ỉ náo loạn ở đầu dây bên kia. Nó lè lưỡi không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Thôi ... Vũ bận rồi, bác sĩ đến kiểm tra cho Tiểu Nghi, chào nhé, bao giờ rảnh thì gặp lại, chúc Di vui vẻ ...

- Hi vọng cô ấy phẫu thuật thành công, Vũ cũng sống tốt nhé, tạm biệt !

- ...

Vũ nhanh chóng cúp máy, cậu có chút luyến tiếc giọng nói ấy. Thời gian qua cậu vẫn nhớ cô gái ấy biết bao nhưng nhớ thì vẫn là nhớ cũng không làm được gì, đơn phương thích một người đúng là không dễ dàng, cậu đang cố gắng từng bước để quên, biến tình yêu lớn lao của mình thành tình bạn.

Xếp gọn tâm tư của mình vào một góc, có một cô gái đang cần cậu, quay lại chăm sóc cô ấy thôi !

Ngắt máy rồi!

Nó nhìn lên bầu trời, nhìn những đám mây trắng trên nền trời xanh trong vắt, tưởng như không có gì có thể làm vẩn đục được, khẽ nhắm mắt cầu nguyện, hi vọng và hi vọng những người nó yêu quý sẽ bình an và làm được việc như ý. Tiểu Nghi à, cậu và Hạo Vũ phải sống tốt nhé, hai người xứng đáng để được hưởng hạnh phúc, Di tin bệnh tật sẽ không làm hai người chùn bước đâu ...

Nói thì hay lắm, những lỡ nếu là mình mắc bệnh nan y thì sẽ làm sao nhì, liệu có bình tĩnh mà đối mặt với nó như Tiểu Nghi được không ?

Tự cốc đầu mình nó nguyên rủa thầm “ Mày ngốc quá rồi, nghĩ cái gì không nghĩ lại nghĩ mình bị bệnh, chỉ có mày mới thể thôi Ân Di ạ! ”

Vĩ nhân lúc nó không để ý gọi điện thoại cho mẹ, cậu nói gì đó mặt có vẻ nghiêm trọng, mặt cậu cứ tối dần rồi giọng nói cũng lạnh dần :

- Alo mẹ à !

- Ừ, mẹ nghe đây con trai, có gì muốn nói với mẹ à ? Có gì mà nghe giọng con nghiêm trọng quá vậy ?

- Mẹ, có một chuyện này con muốn hỏi ...

- Nói đi nhóc, mẹ đang nghe đây!

- Mẹ, có cái chuyện hôn ước đó, giữa con với Khả Kì liệu có phải thật không? Tại sao con chưa nghe mẹ nói với con bao giờ, tại sao con là người trong cuộc mà lại không biết ?

Vì hơi giọng ngày càng lạnh .

Cậu khó có thể chấp nhận cái hôn ước kì dị đó, bây giờ là thế kỉ nào rồi, hôn ước cái gì chứ, cậu muốn lấy ai là quyền của cậu không ai có quyền ngăn cản hay áp đặt ...

- Cái đó ... mẹ cũng mới biết cách đây hai ngày thôi con trai, đừng giận. Cái đó không phải do ba mẹ quyết định mà do ông nội của con định ra, ba cũng mới được bác Vương Hạo và ông nội thông báo thôi!

Vì im lặng, ai cũng không có quyền la mắng hay ép đặt cậu ngay cả ba mẹ nhưng có một người có thể đó là ông nội, người với cậu là rất quan trọng ...

- Ông nội ? Tại sao lại liên quan đến ông chứ ?

- Cái đó mẹ cũng không biết nói sao nữa, chuyện của bậc trên mẹ không tiện hỏi, hình như là để thắt chặt mối giao hảo giữa hai nhà La – Vương, ông nội con và ông nội Khả Ki đã định ra điều đó, cha mẹ cũng không được biết !

- Sao có thể ? Con ... Vậy thôi đã làm phiền mẹ rồi, chào mẹ !

Vì cúp máy.

Vẫn lạnh lùng và lãnh khốc, đó là tính cách của cậu. Đập mạnh điện thoại xuống bàn, dù là Iphone thì cậu cũng không hề thương xót cho số phận của nó, bức thật liên quan đến ông nội thì khó rồi ! Quý quái, đời cậu lại bị trói buộc bởi cái hôn ước cổ lỗ ấy sao? Cái gì là giao hảo, cậu có người yêu rồi, sao có thể xảy ra cái chuyện lấy nhau dựa vào địa thế gia cảnh như vậy chứ, ông nội có lẽ già quá lẫn lộn thần mất rồi !

Cạch! Cứ thế mà con trai của mình tắt máy.

Cô Hoa lắc đầu ngán ngẫm, còn lạ gì cái tính ngang ngược lạnh lẽo bẩm sinh của thằng con trai quý tử, cái gì trên người nó cũng hoàn mĩ mà sao cái tính lại không hoàn mĩ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hóa Ra Mọi Chuyện Là Như Vậy !

Tức giận, Vì ngồi cau có trong phòng suốt cả ngày, đứng bật dậy, ừ thì đến đâu thì đến, không nghĩ nữa, dù sao cậu cũng sẽ không lấy Khả Ki, người cậu muốn lấy chỉ duy nhất có cô gái ngốc ấy thôi.

Ở đâu đó trong một căn phòng, sắc chiều lan tỏa khắp nơi, ánh nắng vàng nhạt rải đều, một cô gái nhìn như si ngốc vào một tấm hình của một chàng trai. Khả Ki ngu ngốc nhìn Vì ở trong hình, cậu không cười, khóe miệng khẽ nhấc lên một nụ cười rất “ác ma” để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, thật gần gũi bên cô. Những ngón tay trắng trẻo thon dài nhẹ nhàng vuốt lên khung hình, cô và cậu cùng chụp hình với nhau, khuôn mặt đẹp để lạnh lùng này không bao giờ cô có thể quên, nhớ, rất nhớ, cậu ấy rất gần mà cũng rất xa. Nếu có hai chữ “giả như ...” thì cô đã không như thế, không làm cậu tức giận thì có lẽ bây giờ cả hai vẫn còn bên cạnh nhau như những ngày tháng vui vẻ trước, cô gái ấy cũng không thể chen chân vào trái tim cậu ấy được, cô sẽ giành lại cậu ấy của cô, cô ta làm gì có quyền giành cậu ấy của cô, cậu ấy sẽ và chỉ là của một mình cô mà thôi.

Mặc dù cậu ấy không còn như ngày trước nhưng ít nhất sẽ vẫn còn dành tình cảm cho cô chứ, bằng mọi giá, dù có phải bán linh hồn mình cho quỷ, dù có tàn ác thế nào thì cô cũng muốn có cậu ở bên. Nếu như cái ngày cô bước vào con đường tối tăm của sự ghen tuông ấy cậu kịp thời níu tay cô lại, quan tâm đến cô hơn thì cô sẽ không như thế này, đã lỡ bước chân vào thế giới của lòng đố kỵ ích kỉ thì cô đã không còn đường ra chỉ có thể bước tiếp và hoàn thành điều mình muốn. Cô hy sinh đạo đức của bản thân không phải để người ấy của cô rơi vào tay kẻ khác, không phải nhận lấy sự ghê lạnh của cậu ấy, không thể như thế ...

- Anh biết rồi ... đã biết rồi ... em gái !

- Hahaha, thì ra ... là như vậy !

Cười như điên rồi lại im lặng ngậy người nhìn xoáy vào tờ giấy trong tay, từng con chữ rõ ràng đập vào mắt như nhảy múa, sự thật bị bóp méo như vậy sao?

Hạo Quân run rẩy nhìn kết quả kiểm tra mà khó khăn lắm cậu mới lục lại được hồ sơ của cảnh sát về vụ tai nạn xe hơi cách đây 10 năm, tài liệu chính, tài liệu mật được cất giấu khá kĩ càng và chính bản thân cậu phải đi lấy về. Tìm gặp một số người từng làm giúp việc trong nhà ông bà cậu ngày xưa, một số người quen ít ỏi của mẹ mà cậu biết được và cả những người có liên quan đến mẹ kể Dương Minh Thư cậu rút cuộc cũng biết được cái gì cần biết. Chỉ là không ngờ lâu nay bản thân mình đã ôm một mối hận với người mà mình không nên hận, cậu không nên hận mẹ đã không mang cậu đi như Hạo Nhi. Mẹ để cậu lại là vì có người đe dọa và bà cũng không muốn cậu phải chịu khổ như mình, mẹ à, con sai rồi, con hiểu sai rồi, con sai thật rồi.

Bàn tay siết chặt tờ giấy trong tay, run rẩy, cậu hận ông ta, cái kẻ mà cậu gọi là cha và hơn cả là bà mẹ kế đáng sợ của cậu. Bà ta đã sắp đặt một kế hoạch hoàn hảo để trở thành phu nhân của tập đoàn tầm cỡ thế giới, bà ta đang tâm phá hoại một gia đình đang hạnh phúc, đang tâm giết hại một đứa trẻ non nớt. May cho bà ta em gái cậu không hề chết nếu không cậu sẽ bằng mọi giá cậu sẽ giết chết bà ta để trả thù cho em gái và mẹ.

Thì ra sự thật hoàn toàn không phải là sự thật, điều cậu biết hoàn toàn trái ngược với những gì điều tra được. Không phải mẹ đưa em gái cậu bỏ trốn cùng người đàn ông khác và nửa đường bị tai nạn ô tô thiệt mạng.

Thì ra bà mẹ kế đã dùng chính cậu để uy hiếp mẹ cậu, bà ta dùng mọi thủ đoạn để gây ra hiểu lầm giữa mẹ cậu và ông bố tồi tệ, bà ta dựng chuyện nói xấu mẹ cậu trước mặt ông bà nội, dùng mọi cách để ép mẹ cậu phải rời khỏi chính gia đình mà mẹ mất bao kì vọng niềm tin vào đó. Kết quả là sau khi người đàn ông tồi tệ kia muốn lấy bà cô kia làm vợ kế thì mẹ cậu đã chịu không nổi bởi sức ép của Dương Minh Thư, bà ta đem tính mạng của cậu ra uy hiếp mẹ cậu, bà ta nói cậu và em gái sẽ không được an toàn nếu mẹ cậu không rời khỏi nhà.

Thì ra bao lần cậu suýt chết hồi nhỏ là do bà ta sắp đặt, ô tô, trúng độc, xe máy, bất cóc không thiếu một cái gì là do bà ta làm. Thảo nào từ khi mẹ cậu ra đi thì cậu rất an toàn, hoàn toàn không bị ai đe dọa hay *** hại gì cả. Nếu cậu không năn nỉ lần đe dọa và hứa bảo vệ bà ta thì bà hầu bếp ấy không miễn cưỡng nói ra thì với cậu có lẽ sự thật đó cả đời này cậu không thể nào biết được.

Thế là mẹ cậu đã đau đớn nuốt nước mắt vào trong và ra đi lặng lẽ vào một đêm mưa thế nhưng như vậy còn chưa đủ cuối cùng bà vẫn bị người đàn bà đáng sợ kia *** hải, phanh xe ô tô của mẹ đã bị một người làm trong nhà chuyên rửa xe cho cả nhà phá hỏng. Cuối cùng xe của mẹ cùng em gái đã lao xuống biển không phanh, chiếc xe chìm sâu xuống đáy biển đen tối và cuối cùng là không tìm thấy xác nhưng kì lạ là lại tìm thấy xác của một người đàn ông trong vụ tai nạn ấy. Người đàn ông vô tội ấy chính là cái người mà Dương Minh Thư nói là nhân tình của mẹ, hải thật, đó là quản gia của nhà cậu ngày xưa. Chắc chắn người đàn ông đó là do người phụ nữ đó *** hại và dựng thành một câu chuyện hoang đường để vu khống cho mẹ cậu, buồn cười thật, vậy mà mấy năm nay cậu cứ tin bà ta và hận thù mẹ của mình. Cười buồn, gương mặt đẹp như vị thần Hi Lạp lạnh như băng, hóa ra mình vẫn còn non nớt và trẻ con đến thế, mấy bị bà ta lừa rồi Hạo Quân! Cười đau đớn, hóa ra mấy là anh trai mà không đi tìm em gái, hóa ra mấy làm con mà không đi tìm mẹ mình, hóa ra mấy tồi tệ như thế, mấy để em gái ngủ quên trong kí ức, sống trong hoàn cảnh thiếu thốn như vậy một thời gian dài. Hạo Quân mấy tồi lắm, có đáng mặt làm anh không ?

Mẹ à, có muộn không để con trai giành lại công bằng cho mẹ không, nhất định con sẽ giúp mẹ làm cho Dương Minh Thư trả giá, mẹ chờ con trai đến trước mặt nhận lỗi với mẹ về đã nghĩ sai cho mẹ nhé.

Sáng ngờ ngẩn, nó vô tình cùng bước chung cầu thang với Khả Kì còn có cả hân và rất nhiều người nữa. Giao giữa tiết, mọi người dồn về phía hội trường nghe thông báo về hội thao sắp tới. Học sinh nữ đi vội vàng qua vô tình hay cố ý liếc nhìn hân đứng bên cạnh hân còn tụi con trai thì dành ánh mắt ưu ái ấy cho Khả Kì. Chợt xô đẩy, cửa vào hội trường đã tới nơi, ghế ngồi không còn nhiều, ai nấy vội vàng thoát khỏi cầu thang chật chội, Khả Kì nhìn đầu đó, ánh mắt vô tình lướt qua Vi và dừng lại khá lâu. Có lẽ chăm chú quá nên cô ấy không chú ý đến đám học sinh phía sau, vô tình bước hụt cầu thang và cô ấy ngã, chân trượt dài trên mấy bậc cầu thang, ôi trời sắp ngã tới nơi rồi kia mà không ai tiến lên đỡ lấy cô ấy sao ?

Vi đột ngột đưa tay đỡ lấy cô ấy từ phía sau, ánh mắt vẫn thế lạnh lùng, đặt cô ấy đứng thẳng lại, cậu hỏi thăm khá xa lạ và khách sáo :

- Không sao chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Vọng Tưởng

Khả Kì nhìn sâu vào đôi mắt ấy, như chìm sâu vào màu hổ phách nơi đáy mắt tuy quen mà lạ ấy nhất thời trong lòng lại vui vui. Thì ra đúng như mình nghĩ, cậu ấy vẫn còn có chút tình cảm với mình, cậu ấy không nhớ thấy mình ngã, thật là vui quá !

- Hình như chân tớ .. ái ... trật mất rồi !

Khả Kì cố ý xoa xoa cổ chân đau đớn, lông mày đẹp có chút hơi nhăn lại mở hôi lấm tấm, chân cô cũng hơi đau nhưng vẫn có thể đi được, nhân lúc này gần với cậu ấy hơn một chút coi cô gái kia có tức không, cô rất muốn nhìn cô ta tức tới một phen như cô những ngày trước đó, không biết cô ta có khó chịu giống cô không nhỉ ?

Cô gái xinh đẹp cười khổ thầm nghĩ lại những hành động của mình này giờ, Khả Kì mà cũng phải dùng cách này để ở bên cạnh cậu ấy, nhục nhả thật nhưng không sao, vì cậu ấy cũng đáng thôi, xứng đáng mà !

Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng rồi lại xôn xao “ Tiểu Princess không sao chứ? ”, “ Thiên Vương mau đưa cô ấy đi đến phòng y tế đi ” ...

Vi đứng im tại chỗ, vốn thấy Khả Kì té, cậu chỉ nghĩ đỡ cho cô ấy khỏi ngã thôi, dù gì trước đó cũng có quen biết nhau chẳng lẽ thấy người ta sắp ngã sắp xuống đất tới nơi mà không đỡ thì có chút mất mặt. Nhưng giờ đưa cô ấy tới phòng y tế Ân Di sẽ không vì thế mà không vui chứ, cậu cũng không ngờ chân Khả Kì lại có chuyện, lòng cũng dâng lên chút thương cảm giữa những người bạn với nhau. Làm sao giờ, cậu quay lại nhìn nó, nó nhìn cậu có chút gì đó khó nói rồi nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ ích kỉ, ghen tị nhỏ nhen của bạn thân mà nó thấy tay như muốn nói với hân là “Không sao, cứ đi đi!”, ánh mắt trong veo của nó nhìn hân cười tươi như không có việc gì.

Hắn nhìn nó cười lại, nụ cười dịu dàng của khuôn mặt hắn làm các nữ sinh có mặt ai nấy cũng ngỡ ngàng mặt mày, trời ạ, có nhảm không là “Thiên Vương” lạnh lùng không bao giờ nở nụ cười của Harles đây sao, sao có thể cười ngọt ngào như vậy với một cô gái chứ?

Wau, tuyệt vời quá, các cô gái thầm tán thưởng về người trong mộng của mình và tránh không khỏi trong lòng dâng lên sự ghen tị với cô gái được nhận nụ cười đó, một cô gái khá bình thường và điều lạ là đó không phải là “Tiểu Princess”.

Nó thấy tình hình không ổn, nghĩ đến cái chân của Khả Kì và giục hắn :

- Mau đi đi, cậu còn đứng đây làm gì vậy Vĩ ?

Ôi trời, cái con bé kia dám dùng cái giọng gì để nói với hotboy đệ nhất toàn trường vậy, thân mật đến thế sao? Nếu là ngày trước thì cô ta đã không được yên ổn rồi, trong lòng các nữ sinh thầm kêu gào nhưng vẫn tò mò hiếu kì theo dõi câu chuyện này giờ.

Vĩ bước đến dìu Khả kì đến phòng y tế, cả đám nữ sinh sẽ nghĩ rằng sẽ có 1 màn cúi xuống bế bổng lên như trong phim nhưng hụt hẫng, hoàn toàn chỉ là dìu nhau bình thường, giống như những người bạn với nhau. Nó cười cười nhìn hai người họ, quay mặt đi bỗng thấy mình thật ngốc, tự nhiên lại kéo người mình thích đến bên người yêu cũ, mà thôi kệ, người ta bị đau chân mà, dìu người ta tí có sao đâu. Nói thế nhưng khi Vĩ đỡ Khả Kì, nó cũng cảm thấy không vui, hóa ra mình cũng có cái gọi là ghen tuông của một con bé 16 tuổi !

Đến phòng y tế, Vĩ đặt Khả kì ngồi trên ghế, cậu đứng lặng nhìn cô không biết làm gì, cũng không biết nên nói gì với cô, dường như giữa hai người đang tồn tại một rào cản to lớn. Khả Kì nhìn Vĩ :

- Cậu có vẻ thân thiết với Ân Di quá nhỉ?

- À, cô ấy là bạn gái của tôi !

Cười mĩa, Khả Kì nhìn Vĩ rất lâu, cô nói thầm trong miệng : “Cô ta mà xứng với cậu sao, hoàn toàn không xứng, hai người là hai con người của hai thế giới khác nhau, không có kết quả tốt đâu, tớ không tin cô ta tốt hơn tớ giỏi hơn tớ!”

Bạn gái, câu nói ấy từ miệng cậu nghe có vẻ chói tai thật, tại sao ngày trước cậu không giới thiệu với bạn bè cậu tớ là bạn gái cậu, tại sao chứ, tim bỗng đau như bị găm nhăm nhưng không sao, trong lòng cô vẫn còn hi vọng, có cái hôn ước đó, cậu không thể không lấy tớ được, dần dần tớ sẽ khiến cậu quên đi cô gái tầm thường bình dị đó !

Ra chơi, nó ngồi ngây ngô nhìn xuống dưới sân trường, chông cảm suy nghĩ mông lung, không biết mình đang nghĩ gì. Bên má đột nhiên mát lạnh, cha mẹ ời, cái gì a, hột hoảng suýt nữa thì la lên, nó quay sang bên cạnh, hắn đứng trước mặt nó cười đến là sáng lạng, nói :

- Lạnh không? Cho em này, khỏi nghĩ lung tung nhé!

Nó nhìn lên tay hắn, một chai Coca Cola còn lạnh, trên thân chai những giọt nước bám đầy ngoài thành chai, đưa tay chop lấy, nó cắn nhai :

- Lung tung gì mà lung tung? Cậu biết tôi đang nghĩ cái gì sao ?

- Anh biết, bởi anh hiểu em nhất mà !

Nó bĩu môi, xùy, hiểu cái đầu nhà cậu !

- Khả Kì thế nào rồi ?

- Anh không biết, có lẽ cũng ổn rồi, sau khi bác sĩ kiểm tra dặn dò gì đó, anh đưa cô ấy về lớp rồi đi luôn !

- Trời ạ, cũng không thèm hỏi thăm người ta, cậu đúng là ...

- Em kì nhỉ, có ai lại kêu bạn trai đi chăm sóc người con gái khác như em không chứ, em thật là ... đúng là đồ ngốc !

Nó nghiêng răng trèo trẹo nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn, lại kêu nó ngốc nữa nhưng nó thừa nhận, hình như nó ngốc thật !

Vĩ nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình, thoáng thấy buồn cười, cô gái ấy tức lắm mà không làm được gì, nhìn cái mặt tức giận của cô ấy thật là vui. Chợt nghĩ về Khả kì cậu cũng thấy mình đã quá vô tình nhưng biết làm sao được, ở phòng y tế nơi không có ai mà chỉ có Khả Kì cùng cậu ngồi đó rất ngọt ngào, cứ im lặng như thế với cậu cứ như là phải chịu cực hình thả đi ngồi cãi nhau với cô gái ngốc này còn thú vị hơn.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Biệt Thự Vui Vẻ

Tối, sau khi ăn cơm xong, Hưng cùng Phong rì rầm với nhau cái gì đó nhìn nó cười cười gian xảo, có kế hoạch gì đây a? Nó nhìn hai tên hotboy bằng ánh mắt dè phòng, lại thấy hai tên ấy lôi Bảo cùng Vĩ nói với nhau cái gì đó cười đến là vui vẻ, rồi trong biệt thự xuất hiện bốn tên điên cười nham nhở. Chân thành xin lỗi mấy fan hâm mộ của mấy tên này, không biết mất bọn họ có vấn đề ở đâu không lại mà đi thích mấy tên thần kinh có vấn đề như thế ?

Ting tong, ting tong. Chuông cửa thánh thót kêu khá vang, nó rời ánh mắt khó chịu nhìn mấy tên kia, lật đặt xô dép đi ra cửa, cũng 9h tối rồi, ai còn đến đây vào lúc này?

Mở cửa, nó nhìn thấy nụ cười yếu ớt của Lan Lan, nhìn khuôn mặt nhỏ sợ hãi của “ bà chằn” ngày thường lại đột nhiên thấy lạ, nó hỏi, quên cả việc mời con bé ấy vào nhà :

- Ô hô, rỗng ghé nhà tôm, sao hôm nay mi lại ghé thăm chỗ ta thế này ?

- Huhu, mi à, nhà ta không có ai ở nhà ngoài mấy người giúp việc, nhà ta to như thế, trong phòng thật lạnh lẽo, mi à, tối nay cho ta ở nhờ phòng mi một đêm nhá! Ta hứa, không làm phiền đâu !

Nó cười ha ha nhìn con bé rồi nói :

- Ôi giới tường gì, ngủ mấy hôm cũng được ấy chứ đừng nói là một hôm!

Nói rồi xoay người đi vào nhà, đóng cửa lại thì nghe tiếng con bé quát :

- Này nhỏ kia, mi định để ta định cư ngoài cửa nhà mi hay sao mà đóng cửa đi vào hả ?

Nó ngơ mặt nhìn quanh, ơ, cứ tưởng nó đi vào nhà rồi mà, tá hỏa, thì ra này giờ con bé tội nghiệp ấy vẫn đứng ở ngoài.

Vội vội vàng vàng kéo cửa ra, Lan Lan ai oán nhìn nó đầy đau khổ bước vào nhà có vẻ dè dặt, đón nhận con bé là ánh mắt hiếu kì của bốn tên đáng ghét, trong đó tên Bảo vui vẻ mừng ra mặt. Nó không nói gì, kéo Lan Lan lên lầu, lúc đáng bước trên cầu thang Hưng có hét với theo :

- Này, tí 10h làm cho chúng tôi chút đồ ăn khuya nhé, A Linh đi vắng rồi nên nói chúng tôi nhờ cô làm hộ đấy !

- Cậu có tay có chân thì tự đi mà lấy ...

- Không biết, cô đừng có chạy lằng, chúng tôi đứng giờ phải có đồ ăn không là chúng tôi méc A Linh đó, vậy thôi cô đi lên đi, đừng cản trở chúng tôi !

Mấy tên đó đồng thanh phản bác nó, bắt buộc nó phải làm đồ ăn cho bọn hắn đây mà, mặc kệ xuống bếp một bữa vậy coi như hôm nay trời động mưa hơi ngược đời tí, nó vào bếp ...

Nó vào bếp, kéo Lan Lan cùng làm ít sandwich nhẹ cho mấy tên đáng ghét, nó vốn khá hậu đậu trong chuyện bếp núc nhưng nhờ có Lan Lan đảm đang tháo vát thì chuyện đó đã xưa rồi. Hai đứa ngồi vừa làm vừa nói chuyện khá vui không để ý chút gì là ở phòng khách.

Bên trên im ắng lạ thường, có tiếng gió hú rồi tiếng cửa kêu kéo kẹt, đèn trên nhà cũng tắt hết chỉ chừa mỗi cái tivi to bụi trên tường là bật sáng. Nó thò đầu nhìn lên trên thắc mắc, kì lạ, mọi ngày thì âm ỉ mà hôm nay thì yên ắng lạ, nhìn thành phẩm đẹp mắt trên khay, nó hài lòng chỉnh lại cho gọn rồi xếp vào đĩa.

Nó bước lên cùng với Lan Lan đang gặm một quả táo, hai đứa vừa cười vừa nói đi lên nhà, đèn cũng không buồn bật, đang tươi cười nó nói với mấy tên đang ngồi trên sofa :

- Có đồ ăn rồi nè !

Nó mới đi đến cửa phòng khách thôi, kêu mãi không thấy ai trả lời, không khí lạnh lạnh khác thường có chút gì đó rờn rợn, nó kéo Lan Lan vào phòng khách. Đập vào mắt chúng nó, là một hình ảnh kinh hoàng, ôi cha mẹ ơi, một cô gái tóc tai rũ rượi mặc đồ màu trắng bay lơ lửng trong màn hình tivi, xung quanh là nghĩa địa toàn xác chết. Nó mặt cắt không còn một giọt máu đứng đơ tại chỗ, Lan Lan khiếp vía mặt méo xệch quả táo trên miệng rơi xuống đất lẩn lộn từ lúc nào không biết. Đột nhiên cái hình ảnh ma quỷ trên màn hình đi sát bất thường phóng to đột ngột trên màn hình, không hẹn mà nó với Lan Lan cùng nhau nhắm chặt lại hét toáng lên :

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA, mà ai cứu tôi với !

- Hù !

Một, hai, ba rồi bốn tên mang mặt nạ quỷ ghê rợn xuất hiện sau lưng hai cô gái đồng lúc vỗ vai chúng nó. Kinh hãi, khiếp vía, mặt nó bây giờ mất hồn mặt vía trắng bệch hét cũng không nổi, chân tay run lẩy bẩy không vững vàng, đi như bay lên phòng và nhắm tịt mắt lại, Lan Lan cũng sợ hãi tột độ không khác gì nó có điều tồi tệ hơn là hình như cô nàng sợ quá nên lăn ra ngất xỉu mất rồi.

Nó lao lên phòng, kéo chăn kín người run cầm cập một hồi lâu rồi mới đá bay cái chăn ra suy nghĩ lại, không được sợ không được sợ, làm gì có ma với quỷ chỉ có người chơi ác thôi, với lại Lan Lan bất tỉnh nhân sự dưới đó rồi phải đi cứu cô ấy.

Lò dò nó nhẹ nhàng đi xuống lầu, tiếng cười haha quen thuộc vang lên, bốn cái tên đeo mặt nạ ghê rợn từ từ lột bỏ xuống, đúng như nó nghĩ, là trò quý do mấy tên này nghĩ ra.

- Haha, cô nàng này sợ quá ngất mất rồi !

Hưng cười, vuốt vuốt cái mặt nạ vui vẻ .

- Nay lúc này có thấy cái mặt trắng bệch của Ân Di không, vui thật, cô ấy đi mà loạng choạng suýt té làm tôi buồn cười muốn chết .

Còn ai vào đây đang lăm lăm, Phong cậu được lăm.

- Hai cô nàng sợ lăm rồi đấy, chúng ta đùa có hơi quá không nhỉ ?

Bảo đỡ lấy Lan Lan mê man vì sợ nhìn đến là đau lòng, trời ạ, cái tên mèo khóc chuột này, Lan Lan mà tỉnh là cậu tiêu chắc rồi, tôi không dám tưởng tượng số phận tiếp theo của cậu đâu, nhất định sẽ rất là bi thảm cho coi. Bà chằn mà nổi điên thì cậu chỉ có nước năn nỉ cô ấy thôi, haha !

- Cô gái ngốc đó sợ lăm rồi, vui thật !

Vĩ cười nhìn lên trên lầu, nó đứng sau bức tường lạng lẽ nghiêng rặng nghiêng lợi siết chặt tay, thì ra cậu cũng có phần trong chuyện này, đồ dã man, nói thích tôi mà dọa cho tôi sợ xanh mặt mèo như vậy, hay lắm, giỏi lắm. Tôi, Hà Ngọc Ân Di quyết không dễ dàng tha thứ cho cậu, để coi lần sau cậu còn dám hù mà tôi nữa hay không ?

Nó cười gian, đi kiểm cây gậy thật dài trong nhà, đầu đó thì đứng lại công tắc bật đèn lên. Gian phòng đột nhiên sáng, bốn tên hotboy đang cười đến là sáng lạn đột nhiên nhìn nhau hỏi :

- Ai bật đèn vậy nhỉ ?

Nó xuất hiện, tay cầm cây gậy vỗ vỗ trên tay giống như mấy phim kiếm hiệp vẫn hay làm, thông cảm nó coi phim nhiều hơi bị nhiễm xú. Nó cười, mắt to tròn nheo nheo lại nói như gần :

- Tôi bật nè. Cười vui nhỉ ?

Ồ, bốn tên ngờ ngác .

- Vui không, hù tôi sợ như thế các cậu vui thật, thật uống công tôi phí sức ra làm sandwich cho mấy người ăn đêm, giỏi lắm, rất giỏi !

- Nay, này, ai hù cô ?

Hưng nhìn cây gậy dài trên tay nó, cười giả lả, còn định chối à?

- Tôi nghe không thiếu một chữ mấy người nói rồi. Tôi không cho mấy người ăn gậy chắc tối nay ngủ không được ngon rồi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Sóng Gió

Chưa dứt lời, bốn tên đã chạy mất dạng, hơn ai hết bọn hắn hiểu rõ khi nó tức giận thì sức công phá lớn đến cỡ nào. Ngoài dự đoán của nó, trong bốn tên vô lại có một tên không kịp chạy, đó là tên Bảo xấu số, cậu ta được Lan Lan dành tặng một nụ cười ngọt ngào rồi nhanh chóng nhéo tai kéo ngay lại, khiến cậu chạy không được mà đứng đó cũng không xong .

- Em ... em tỉnh lại rồi hả ?

Xem chừng Bảo rất hoảng hốt, trông cái mặt cậu ta thật là thảm, đường đường là đàn ông con trai lại là hotboy đình đám Harles mà lại bị một cô gái xách tai, ôi thôi cái tin hot hot này mà truyền ra ngoài chắc mấy fan nữ thất vọng mà tự tử mất.

- Hi, tôi không tỉnh thì làm sao mà nghe anh nói rõ ràng từng chữ cái kế hoạch hù mà đặc sắc của nhà anh được.

Lại cười rất tươi, cười như Lan Lan thì thà không cười còn đỡ hơn, nó đứng cạnh đó khá xa mà còn thấy nổi da gà huống gì tên Bảo xấu số ...

- Đi theo tôi, anh lần này chết chắc rồi !

- Đau, thả anh ra trước đã ...

- Nói gì thì nói, Lan Lan à, bỏ tai anh ra rồi nói tiếp đi ...

Lan Lan vẫn như cũ xách tai Bảo đi vô trong, Bảo thì ôm lấy cái tai đang bị nhéo đỏ ửng, đau đến độ mặt méo xệch, vui quá đi mất. Lúc đi họ đi ngang qua mặt nó, nó còn le lưỡi làm mặt hề với hân : “ Chết chưa, lần này cậu tiêu rồi Dương Thiếu Bảo! Tôi sẽ thành tâm cầu nguyện cho cậu, amen !”

Nói rồi mặc kệ nét mặt tức giận nhưng không làm được gì của Bảo, nó há hê chạy đi tìm mấy tên còn lại, chạy loạn sắp biệt thự tạo nên một cuộc rượt đuổi khá hoành tráng, không khí hết sức là ồn ào náo nhiệt !

Nó giờ cái gây thật dài ra sức quất vào chân mấy tên “ dám làm mà không dám chịu ” ở trên lầu, bọn hân la oái ối rồi nhìn nó cười cầu hòa :

- Nhìn này, tội tôi biết sai rồi, chân cũng đỏ hết rồi, Ân Di xinh đẹp dễ thương tha cho tội tôi đi mà !

Nó xoa xoa bàn tay nhỏ hơi đỏ do đánh mấy tên trước mặt, khá thỏa mãn vì tên nào tên nấy cũng ăn gây đau điếng nhất là tên Vĩ, nó cố ý nhắm vào hân mà quất mạnh nhất, cho đáng đời, ai biểu dám hù dọa chị đây ... !

- Con gái gì mà dữ dằn dã man, thật là ...

Vĩ ai oán xoa xoa cái chân và tay ửng đỏ nhìn nó mà nói.

- Còn dám nói nữa hả, cậu á, muốn ăn gây nữa không ...

Ngày hôm sau, sau giờ học Lan Lan kéo nó đi shopping, cô nàng thẳng tay mua khá nhiều đồ và bắt Bảo xách kiềm nhân viên giữ kho bạc làm nhiệm vụ trả tiền. Mặt cậu ta không hề đổi sắc với những món đồ xa xỉ mà Lan Lan mua, nhà giàu mà, từng đó có là gì chỉ có điều đồ đồ này hình như hơi quá sức với cậu ta, khá nhiều, hai tay cậu ta tay nào cũng linh kinh cả đồ đồ. Nhìn cậu ta giống chân sai vặt xách bao nhiêu là túi to, túi nhỏ đi theo sau, Lan Lan nhếch miệng khẽ cười thầm :

- Đó là trừng phạt á! Ai biểu anh làm tôi tức !

- Tiểu Lan à, em thật là dã man ... tôi quá đánh anh như vậy mà chưa đủ sao?

Bảo cảm thán.

Vĩ đi bên cạnh này giờ không nói gì chỉ nhìn cặp đôi đang trước cười cười như xem trò vui, nó cả ngày hôm nay không thèm nói chuyện với hân bây giờ không nhin được mới mở miệng nói móc hân một câu :

- Cười người ta mà không nghĩ lại mình. Hứ !

- Em cuối cùng cũng chịu nói chuyện với anh rồi đúng không?

Nó im lặng.

Quay đầu, kéo Lan Lan hướng tới quầy kem trong trung tâm thương mại, cố tình ngo lơ hân, coi như cho hân một bài học, ai biểu chơi ác với nó làm gì !

Đột nhiên xoẹt qua tấm cửa kính, nó thấy đầu đó thấp thoáng một ai đó đang nhìn nó lại còn giờ máy ảnh lên chụp hình nó nữa, quay đầu lại nhìn thì không thấy ai, nó dụi dụi mắt hoài nghi chính bản thân không biết có phải mình nhìn nhầm không nữa?

Cho đến khi ngồi yên vị trong quán, dứt thìa kem mát lạnh vô miệng, nó vẫn cứ chăm chăm nhìn vào cửa kính, không thấy bóng dáng người đó đâu nữa, kì lạ, chẳng lẽ có người theo dõi mình hay sao?

Rời khỏi trung tâm thương mại, cả đám đi sang khu vui chơi, từ đây đi cũng phải vòng vèo mấy con đường, nó và Lan Lan quyết định thôi thì đi bộ giảm cân vậy, chỉ tội nghiệp hai tên con trai có xe ô tô mà không được đi.

Vừa đi nó vẫn cứ có cảm giác có ai đó đang nhìn mình từ phía sau, kì quái quay lại thì cuối cùng vẫn không thấy một ai, thật khó chịu, cái cảm giác này đúng là thật khó chịu.

Cuối cùng cũng đến khu vui chơi rộng lớn của thành phố, nó bước sang đường, nhìn Lan Lan cùng hân và Bảo đứng bên kia đường cười cười, đường cũng vắng xe chắc sẽ dễ dàng mà qua bên đó mà thôi.

Còn vài bước, sắp tới nơi, đột nhiên một cái moto từ xa, đi khá nhanh, vèo một cái cơ hồ như càng ngày càng muốn tông thẳng vào nó, nó há hốc miệng, chết tiệt lần này cũng là một cái moto. Nó đứng tại chỗ không nhúc nhích, mắt trống rỗng, vang vang bên tai tiếng gọi thất thanh của bọn hân và tiếng động cơ càng ngày càng tới gần.

Lần này nó lại trực tiếp bị dọa cho sợ hãi rồi, trong đầu nó vụ việc lần trước lại tái diễn sống động như hiện ra trước mắt, nó không thể nào nhấc chân lên nổi, cứ thế mà ngây ngốc nhìn cái xe càng ngày càng đến gần.

Vèo, bánh xe moto vô tình sượt qua chân nó đau nhói, Vĩ nhanh chóng chạy lại dùng lực cổ gắng bay người kéo nó vào lòng, cả hai lăn thẳng vào lề

đường.

Vì ôm lấy nó như bảo vệ rồi đầy tức giận mà nhìn theo cái xe vừa phóng vèo qua, tên lái xe quay lại nhìn nó chằm chằm, ánh mắt có chút tiếc nuối uất hận đồng thời có một tia nhìn nguy hiểm lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Gặp Mặt 1

Bên cạnh Lan Lan nhanh chóng chạy lại phần nộ cùng hốt hoảng :

- Mi có làm sao không, tại sao thấy cái xe đến gần như thế mà cũng không tránh đi hả? Cái thằng cha lái xe đáng chết kia nữa, đi với chả đứng, không biết nhìn đường gì cả!

Nó như sức tình bởi tiếng quát của nhóc bạn, hơi ầm từ người hấn truyền sang làm nó cảm thấy tỉnh táo hơn, trên khuôn mặt tái nhợt đã từ từ hồng hào trở lại. Đúng là cái số con mực rõ ràng, mới có mấy ngày ngăn ngừi mà nó đã bị hù dọa đến ba lần.

- Không sao ... không sao, ta ổn, mi đừng lo !

Nó lên tiếng trấn an mọi người .

- Em thật không giống như là không sao !

Vì thâm sâu nhìn nó hỏi và quan sát khắp người nó xem có thương tích gì không.

- Thôi chúng tôi không đi khu vui chơi nữa, Bảo này, cậu cùng cái cô Lan Lan gì đó đi chơi đi, để tôi đưa Ân Di đi bệnh viện !

Vì nhìn nó đang chìm trong suy nghĩ nhanh chóng ra quyết định. Hai người đằng trước quay sang nhìn nhau nghĩ cái gì đó rồi nói với nó :

- Chúng tôi cũng không đi nữa! Sẽ đi khám cùng cậu!

- Đi đi, hai người không đi tôi sẽ có cảm giác có lỗi á, với lại các cậu đến sẽ khiến bệnh viện quá tải mất, yên tâm đi tôi ổn mà!

Nó quay sang cười gượng gạo rồi kéo kéo áo hấn nói nhỏ :

- Vĩ, chúng ta đi về thôi, tôi mệt rồi!

Hấn không nói không rằng trực tiếp bế nó lên, cẩn thận để ý vết thương đang rom róm máu trên chân nó, ánh mắt đau lòng nhìn chăm chăm vào vết thương, lảng lảng đi về phía xe ô tô ở bãi đỗ xe của trung tâm thương mại.

- Này bỏ tôi xuống tôi còn tự đi được mà ... này này, ai cũng nhìn chúng ta kìa, kì quá đi !

- Ai nhìn mặc kệ, coi này, cái chân của em quan trọng hơn.

- Tôi chỉ chảy máu sơ sơ thôi mà, không sao đâu, thả tôi xuống đi mà!

Nó nói như vậy chỉ là vì không muốn hấn phải đi bộ mấy con đường đến chỗ để xe của trung tâm thương mại, chỉ tại nó với Lan lan tùy hứng muốn đi bộ đến khu vui chơi nên mới để xe ở đây. Đi bộ như hấn mà lại còn bế nó thì chắc chắn là rất mệt, thả hấn thả nó xuống thì hay biết mấy, như vậy thì cực cho hấn quá rồi !

- Không cần lo, em nhẹ bằng à, không nặng tí nào đâu!

Hấn vui vẻ mà cười với nó, tại sao nó lại có cảm giác giống như là hấn đang ngồi trong đầu nó và đọc được những suy nghĩ của nó vậy, chẳng lẽ hấn hiểu nó đến thế sao? Lặng lẽ nhìn mờ mờ hấn tắm trên gương mặt hoàn mỹ của hấn, trong lòng nó dâng lên cảm giác ảm áp khó nói thành lời, như lúc này đây, bản thân nó cảm thấy rất là hạnh phúc !

Vào khu để xe, hấn đặt nó ngồi nhẹ nhàng vào bên cạnh ghế lái rồi nhanh chóng bước lên xe và lái đi. Nó nhắm mắt lại mệt mỏi, dự định sẽ thiếp đi một lúc đợi đến khi về nhà, cũng cần tĩnh tâm lại cho bớt sợ hãi mới được .

Nó nhắm mắt, có thể thấy được gió bên ngoài lướt qua khuôn mặt nó thổi tung mái tóc, thật thoải mái, mát quá ! Nó cứ có cảm giác đường về nhà so với lúc đi thật là dài, đi mãi mà vẫn chưa đến nhà.

- Kì lạ, sao hôm nay đi mãi mà vẫn chưa về nhà vậy?

Nó sau một hồi thấy hần im lặng liền hoảng hốt mở mắt, con đường này ... con đường này đâu phải đường về nhà, nó trùng lớn mắt nhìn hần :

- Tên kia, cậu ... cậu muốn đưa tôi đi đâu?

- Bệnh viện.

- Tại sao phải đi bệnh viện, tôi không thích, không biết, cậu làm gì thì làm mau nhanh quay xe lại ...

- Anh chợt nhớ ra lần trước còn chưa đưa em đi kiểm tra cái cái mũi, nhân thể lần này đi băng bó cái chân và kiểm tra tổng thể luôn coi cả người có bị làm sao không.

- Không thích, mau chờ tôi về, ẹ lên!

Trên đời này nơi nó ghét phải đến nhất là bệnh viện, từ nhỏ đến lớn toàn là bác sĩ đến nhà khám cho nó bởi mẹ nó biết, nó rất sợ bệnh viện, ở nơi đó, khi nó tỉnh lại sau vụ tai nạn thì toàn bộ kí ức đã bỏ nó mà ra đi sạch sẽ, nó không tài nào nhớ ra được cái gì khác sau đó ngoài mẹ ra. Bởi vậy nó sợ phải đến bệnh viện, cái mùi thuốc sát trùng hăng hắc khó chịu ấy sẽ khiến nó nhớ lại cảm giác đau đớn không nói thành lời cùng cảm giác đầu óc trống rỗng mất phương hướng , rất đau đớn, rất kinh khủng.

- Em ngoan ngoan nghe lời đi, một lần thôi! Mà cũng tới nơi rồi, nhanh chúng ta vào thôi, có anh ở đây mà em lo cái gì?

- Ồ, tôi ... tôi ... không ...

Nó mặt đã tái tái, bị hần đưa thẳng vào phòng của bác sĩ, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ mặt không cam tâm tình nguyện cùng có chút bất đắc dĩ. Nó cố gắng hít thở sâu, cố gắng không để bản thân suy nghĩ gì nhiều, nó không muốn nhớ lại, ngàn vạn lần không muốn phải nếm trải cái cảm giác đầu óc sạch sẽ như tờ giấy trắng ấy nữa.

Bác sĩ nhanh chóng khử trùng và băng bó vết thương, nó nhú mồm, oxi già tuối vào vết thương làm nó hơi đau, Vĩ đứng cạnh mồm nhú chặt lại không thôi, hần còn nhắc bác sĩ :

- Bác sĩ Châu , phiền bác nhẹ tay chút, cháu thấy cô ấy có vẻ đau lắm thì phải.

Ông bác sĩ nhìn hai chúng nó cười cười không nói gì, ánh mắt hiện lên tia nhìn trêu chọc, ôi thôi, bác sĩ à, ánh mắt bác nhìn cháu như vậy là có ý gì?

Nó thâm kêu gào trong lòng.

Vừa may lúc đó hần có điện thoại gọi tới, liền bước lại vỗ vỗ cái đầu nó mấy cái rồi đi ra ngoài một lát sau vẫn chưa thấy trở lại. Nó thờ phào nhẹ nhõm, để cậu ta ở đây cùng mình thật là ngại ...

- Cô bé, thằng nhóc Vĩ đó hình như rất quan tâm đến cháu thì phải. Từ trước đến nay ta chưa từng thấy nó đối xử với ai tốt đến như vậy.

- Ồ ... dạ ...

Nó có chút ngượng ngùng cúi đầu nhìn mặt đất không nói gì.

Khi nó băng bó xong xuôi, đi ra từ phòng bác sĩ ra với cái chân băng trắng thì đã không còn thấy hần ở đó nữa, điện thoại bỗng truyền đến tín hiệu tin nhắn mới : “ Bên Thiên Vũ hội có chút việc, anh đi trước, em nhớ kiểm tra sức khỏe rồi về đưa kết quả kiểm tra cho anh xem nhé!”

Kiểm tra cái đầu nhà cậu, nằm mơ đi, tôi không kiểm tra đó, nó cười thầm từ từ nhích cái chân đau đi ra hành lang vừa cười hạnh phúc. May thật, thật là may, hần đi rồi, có thể sớm rời khỏi cái bệnh viện kinh hoàng này rồi, đúng thật là trời giúp nó, lâu lâu mới hên được một lần, phải tranh thủ thời cơ nhanh chóng rời khỏi đây thôi!

Lại có tin nhắn được gửi đến: “ Anh đã nói bác tài xế của nhà đến đón em rồi, bác ấy đang chờ em ở ngoài cổng bệnh viện, đừng đi xe buýt về nhé.”

Nó là lừa, chà, tên này đúng là có tinh thần gà mẹ bẩm sinh, toàn lo lắng cho nó một cách thái quá, đến cả việc đi lại của nó mà cũng sắp xếp chu đáo như vậy, bản cổ nương đây thật bội phục hần.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Gặp Mặt 2

Từ cái ngày đó, thỉnh thoảng nó lại gặp một số chuyện gì đó trục trặc ngoài ý muốn, khi thì có người đi theo, khi lại cảm nhận được có người luôn nhìn mình, lúc thì có một vài vật thể lạ vô tình hướng nó mà bay tới, lúc là châu hoa to hay những chiếc xe va quệt bất ngờ. Những điều như vậy cứ tìm đến nó như hù dọa, lâu dần cũng quen thuộc, nó cũng không thấy sợ hãi mấy nữa và nó học cách để sống chung với những điều bất ngờ đáng ghét đó.

Tuy không được yên bình lặng lẽ nhưng cuộc sống của nó cũng không gặp phải chuyện gì ghê gớm lắm nữa, cuộc sống cứ như vậy trôi qua cho đến một ngày nó nghe được mấy bà tám trong lớp nói chuyện với nhau về cái thông báo cho kì thi dành học bổng sang Đức du học cho những học sinh ưu tú của Harles. Học bổng toàn phần hai năm tại một trường đại học danh tiếng ở Đức, tuyệt thật nếu nó đậu thì vừa hay cũng có thể sang đó thăm mẹ nó vừa có thể học tại một trường đại học tốt, nó cố gắng dòng tai nghe không sót một chữ nào, đây là điều mà từ trước đến nay nó đã từng suy nghĩ.

Nó quyết định sẽ cố để dành học bổng này, nó muốn sang Đức học, nó muốn gặp mẹ, điều này làm quyết tâm mới chớm sinh sôi trong nó dâng cao hơn bao giờ hết.

Kể từ lúc ấy, ngày nào cũng vậy, sau giờ học, đều đặn cứ buổi chiều là nó lại đến thư viện tự học một mình, không đi cùng Lan Lan và cũng không nói cho hẳn biết. Nó lo sợ bọn họ sẽ ngăn cản nó nên nó quyết định im lặng và cứ đi về theo cách nói của Lan Lan là “làm chuyện mờ ám”, nó cười xòa và vò tóc mỗi khi con bạn thắc mắc về chuyện đó.

Và trùng hợp ngày nào cũng vậy, nó đều gặp Hạo Quân ở đây, người con trai hoàn mĩ này đọc một loại sách gì đó, khá dày và có vẻ cũng khá khó “nhai”, ngày nào cũng vậy, luôn luôn có một thân ảnh cao lớn ngồi yên vị nơi kệ sách kinh tế học. Nó ngày nào cũng đi lướt qua đây, đôi lúc không nhận được còn quay sang nhìn con người với gương mặt đẹp đẽ còn hơn con gái đó yên lặng ngồi đọc sách trước mặt, cảm giác có chút quen thuộc, thân thương không hiểu được.

Yên lặng tĩnh tâm, nó ngồi xuống và chăm chú hướng sự chú ý của mình vào cuốn sách toán dày cộm, mặc dù không thích chút nào nhưng nó vẫn cố gắng giải gần hết những bài toán có thể gọi là “khoaĩ” trong này. Có điều, bài làm của nó sơ với đáp án rất chán, làm 10 bài thì đã sai hết một nửa, đúng là thảm cảnh. Vô đầu căn bứt như một người hâm, nó không biết, cái con người mà nó thường nhìn ở nơi để toàn sách kinh tế học kia đã lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn nó.

Bàn tay Hạo Quân siết chặt lại, ở nơi đó, cậu có thể nhìn thấy em gái đáng yêu của cậu, không lâu nữa đâu, cậu sẽ được thừa kế công ty và khi đó cậu có thể quang minh chính đại đón mẹ và em gái về sống cùng. Vì thế cậu mới ngày ngày đến cái thư viện nhàm chán của Harles kiên nhẫn nhét từng chữ của lĩnh vực kinh tế đa dạng vào đầu, vừa hay mỗi ngày đều có thể gặp được em gái mình ở đây, cậu rất vui.

Hạ quyết tâm mạnh mẽ, ráng lên Hạo Quân, vượt qua kì thi sát hạch kinh tế đó mày sẽ có quyền tiếp quản gia nghiệp, sẽ không còn để người phụ nữ Dương Minh Thư đó làm mưa làm gió và tiếp tục ngồi vào vị trí quan trọng của mẹ trong nhà nữa. Cậu sẽ giúp mẹ trả thù, sẽ lấy lại công bằng cho em gái và nhất là sẽ cho người mà cậu gọi là cha đó một bài học đắt giá, để xem khi ông ta biết được Hạo Nhi còn sống sẽ như thế nào, người làm cha mà tàn nhẫn như ông ta thì thà rằng em gái cậu là trẻ mồ côi còn hạnh phúc hơn.

Trời sầm tối bên ngoài trời đã không còn nhìn rõ được mọi thứ, nó rời phòng tự học với một cái vron vai khá mệt mỏi, một mình bước ra ngoài cổng trường, ngoài đó sẽ có một trạm xe buýt thẳng hướng nhà hẳn và nó chỉ cần leo lên xe buýt đi 20 phút là có thể nhanh chóng về tới nhà rồi. Có điều mọi chuyện xảy ra sẽ không như nó nghĩ, khi nó với gương mặt thoải mái khoan khoái bước ra từ trong vườn trường, sắp tới lối ra cổng trường thì đột nhiên nó lại bị hai người đàn ông to cao chắn đường và lấy tay chặn lại.

Nó nhìn một vòng, hai người này mặt mũi thật bặm trợn có vẻ gian gian, nó nuốt vội sợ hãi trong lòng xuống lấp bắp :

- Các người ... người ... muốn làm gì ? Tôi tiền không có, mặt mũi cũng không có gì đẹp, làm ơn tha cho tôi đi !

- Tiểu chứ, xin đừng hiểu lầm, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô !

- Ông chủ của các người là ai? Tôi có quen đâu mà gặp với chả gỡ!

- Tiểu thư mời cô đi theo chúng tôi, xin đừng làm khó chúng tôi ...

Mấy chú à, là mấy chú làm khó cháu mới đúng! Nó thàn than trong lòng, hít sâu một hơi à, biết rồi, 36 kế chạy là thượng sách ...

- Tôi nói rồi, tôi không có quen chủ của mấy người cũng như mấy người, trời cũng tối rồi, tôi phải về nhà có gì thì ... mai nói nha.

Nói rồi không đợi bọn họ kịp phản kháng gì nhiều, nó quay đầu bỏ chạy mất dạng bỏ lại tiếng nói hốt hoảng của mấy người lạ mặt đằng sau. Chạy chạy, mình phải chạy, bằng không kì này mình chết chắc, mấy cái ông đó thật đáng ghê, không dưng đi tìm mình lại còn mặc đồ đen với cạo đầu bóng loáng vậy nữa ... hừ mình đâu có quen ai làm ông chủ đâu mà đòi lừa.

Nó bị hai người đàn ông cao lớn cấp tốc đuổi theo, sức của một con bé 17 tuổi sao có thể đấu lại mấy con người to cao ấy, rút cuộc nó thấy đường như mình sắp bị đuổi kịp, hoảng loạn, lần này bản thân mình lại gặp rắc rối lớn rồi.

Luống cuống, nó cựa chạy vừa cúi xuống kiếm mấy cục đá rồi chụp lấy ném toán loạn vào mấy người đuổi theo mình phía sau, rồi hét đá để ném lại rút đôi giày dưới chân ném thẳng ngay đầu hai người điên khùng đuổi theo mình.

Bốp, một tiếng động thâm thúy vang lên, yeah, giày đã trúng mục tiêu, trúng ngay cái đầu “thưa” tóc của ông kia rồi, nó trong lòng thầm tự phục tài thiện xạ của bản thân.

Chưa ngập tràn trong chiến thắng được bao lâu thì bên tai nó cũng vang lên một tiếng “Bốp” vang vang, trước mắt nó tối sầm, trời đất lộn ngược và rồi

nó nhắm mắt lại, bất tỉnh không còn biết cái gì nữa.

- Cái con bé này ghê gớm thật, đánh cho nó ngất đi rồi mang về gặp ông chủ.

Ông chủ đầu hỏi bị nó ném dếp xoa xoa quả đầu “ có một không hai” của mình nhìn nó đầy tức giận nói với ông chủ đi bên cạnh rồi đem nó bỏ vào trong xe ô tô, nhằm hướng biệt thự nhà họ Vương thẳng tiến.

Một khoảng không gian im lặng, nó bị ai đó lay lay tỉnh dậy, khó khăn mở mắt, chợt nó cảm giác được một cảm giác đau âm ỉ tê dại từ da đầu truyền tới, đưa tay xoa xoa cái chỗ bị đau nó cắn chặt răng kiềm chế cơn đau.

Chợt, trong mắt nó là cảnh một phòng khách tráng lệ, toàn những vật dụng đắt tiền, có thể sánh ngang biệt thự nhà tên Vĩ chứ không thua kém gì, đẹp thật. Khoan, đây không phải là lúc để nó tán thưởng nội thất của cái nơi này, ai nói cho nó biết ở đây là ở đâu nha, tự nhiên sao nó lại xuất hiện ở đây nhỉ, nó nhớ mang máng rằng mỗi lúc này nó còn ... còn ở gần cổng trường Harles cơ mà?

Nhìn quanh quất, trước mặt nó một con người ngồi ưu nhã uống trà, gương mặt rất quen, một người đàn ông cùng một người phụ nữ rất sang trọng quý phái, à để coi nào, đúng rồi, đây là ông Vương Hạo cùng bà Dương Minh Thư, hai còn người đứng đầu tập đoàn Vương Thị danh gia vọng tộc.

Trời ạ, có ai tốt bụng đến nói cho nó biết tại sao nó lại xuất hiện ở đây không, tại sao lại ở ngay trước mặt hai con người này có được không?

Nó mờ mịt, hoang mang nhìn họ mãi lâu sau mới lấy tinh thần mở miệng run rẩy:

- Có ... thể ... cho ... cho ... cháu biết tại sao cháu lại ở đây không ạ?

- Cô tỉnh rồi à?

Người phụ nữ sang trọng quý phái đó lạnh lùng nhìn nó, ánh mắt kiêu kì lộ lên vẻ chán ghét cùng cảm tức vô cớ.

- Tỉnh rồi thì chúng ta nói chuyện.

Bà ta lại nhìn nó sẫm soi rồi ngồi thẳng người cao ngạo, ánh mắt nhìn nó lộ rõ vẻ khinh thường thâm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Gặp Mặt

- Cô bé, chúng ta nói chuyện nhé!

Người đàn ông bên cạnh bà ta mở lời nói với nó, giọng nói lạnh nhạt.

Nó mở to mắt, mấy người này trên sao Hỏa xuống hay sao, tự nhiên bắt nó đến đây rồi nói như thể nó đột nhập vô nhà họ ăn trộm đồ vậy, tức thật, nhìn, mày phải nhìn Ân Di, mẹ đã nói không chấp những kẻ thiếu hiểu biết.

- Trước khi cháu biết chuyện các bác cần nói với cháu thì có thể cho cháu biết đây là đâu không ạ? Và tại sao tự dưng cháu lại xuất hiện ở đây ?

- Chúng tôi là bố mẹ của Khả Kỳ, đây là biệt thự nhà họ Vương, là do tôi sai người mời cô đến đây.

- Mời ?

Nó cười lạnh lẽo. Mời nói chuyện mà vô duyên tặng miễn phí cho nó một cú trời giáng vào đầu, có lịch sự thì ít ra cũng phải nói rõ cho nó biết mình là ai thì nó mới đến gặp được chứ. À mà quái nhỉ? Bố mẹ của Khả Kỳ tìm nó có chuyện gì mới được chứ ?

Dương Minh Thư nhìn cái con bé đáng ghét ngồi trước mặt mình, trông mặt con bé này thật tầm thường, thật đáng ghét, lại còn có nét hao hao giống người phụ nữ nó, nhìn nụ cười nhạt của nó lại càng giống người phụ nữ ngu ngốc tên Hà Phương Thảo đó. Càng nhìn lại càng thấy giống, không biết Vương Hạo có nhìn thấy như mình không?

- Hôm nay đưa cháu đến đâu các bác muốn nói gì với cháu ?

Nó cứng rắn hỏi.

- Cô bé, chúng ta cũng không vòng vèo làm gì, đi thẳng vào vấn đề luôn nhỉ. Bác và mẹ của Tiểu Kỳ muốn cháu rời bỏ La Thoại Vĩ.

Người đàn ông đó nhìn nó mà chậm chậm nói, từng lời nói trôi qua tai nó nghe thật chói tai, nghe ông ấy nói thì mọi việc thật đơn giản.

- Cái ... cái gì ạ?

Nó khó tin hỏi lại, nó mới nghe không lầm thì hai người này muốn nó từ bỏ Vĩ, muốn nó từ bỏ người mà nó yêu còn hơn bản thân mình.

- Chúng ta muốn cháu không có quan hệ gì với cậu ta nữa, cậu ta từng là người yêu của con gái chúng ta và sau này cũng sẽ như vậy. Với cháu chắc cậu ta cũng chỉ là hứng thú nhất thời thôi.

Nó im lặng. Cười mà như không. Hứng thú nhất thời? Có phải hay không thì phải do cậu ấy nói chứ không phải do miệng các người nói với tôi, tôi không tin.

- Cô bé, nói cho cùng cháu và Vĩ cũng không hề xứng với nhau. Cháu nhìn xem, cậu ta ưu tú như thế nào, giỏi giang đẹp đẽ như thế nào, còn cháu, cháu bình thường như vậy, gia thế cũng không có gì. Hai đứa hoàn toàn không thuộc cùng một thế giới.

Người phụ nữ đó nhìn nó và nói tiếp lời của chồng, từng lời từng lời nói thật khó nghe, nó ... nó không tiếp thu nổi.

- Tại sao cháu phải làm như vậy?

Nó mỉm cười, lắng nghe xem họ còn cái gì muốn nói với nó không.

- Còn nữa, Khả Ki nhà chúng ta cũng có hôn ước với cậu ta, trong năm nay thôi chúng nó sẽ đính hôn. Khả Ki của chúng tôi xinh đẹp, tài năng như thế rất xứng đôi với Thoại Vĩ còn cháu thì hoàn toàn ngược lại, chúng ta biết cháu còn là một cô bé không có cha. Cháu ở bên nó thì người bị tổn thương cũng chỉ là cháu thôi. Sớm muộn rồi hai đứa nó cũng lấy nhau, cháu chen vào giữa chẳng qua chỉ là người thứ 3 thôi, cô bé ạ.

- Và cháu cũng phải nghĩ lại cho kĩ, đừng để người đời nhìn vào mà nói vào mặt mẹ cô bé rằng “đứa móc mà chòi mâm son” cô bé ạ ... Và lại còn chuốc họa vào thân nữa ...

- Bây bà ...

Dường như cũng thấy ngại với những gì vợ mình nói, người đàn ông tên Vương Hạo lên tiếng nhắc nhở vợ mình.

- Bác có ý gì? Chẳng lẽ những ngày vừa qua những chuyện xảy đến với cháu là do các người sắp đặt sao, các người muốn lấy mạng cháu sao? Sao các người có thể chứ?

Nó kinh hãi, mơ hồ hết lên rồi lại ngồi ngây ra như tượng, tâm trí như bị cuốn vào từng lời người phụ nữ này nói, đúng nhỉ, nó có là cái gì đâu trong khi Thoại Vĩ là người thừa kế tập đoàn tầm cỡ ANK nổi tiếng, nó không có cái gì còn là một con bé không cha nhưng nó yêu cậu ấy, không phải sao?

Bà ta có quyền có thể muốn làm gì nó mà chả được, thật kinh khủng, thật đáng sợ, nó khinh thường bà ta.

- Đúng vậy, cô bé rất thông minh đấy !

Hay thật, đúng là dám làm dám chịu, bà ta thừa nhận rồi, tò mò thật, bà ta liệu còn cái gì muốn nói với nó nữa không, nó rất hiếu kì muốn nghe tiếp mặc dù đầu óc nó bây giờ đã rất hỗn loạn rồi.

- Coi như những điều các người nói với cháu là đúng thì cũng không quan trọng, quan trọng là cháu rời bỏ cậu ấy thì cháu được cái gì chứ?

Người phụ nữ đó cười khế, nụ cười như thể đoán trước được nó sẽ hỏi câu hỏi đó, rất nhanh ánh mắt bà ta dôi vào nó càng tăng thêm vài phần khinh thường :

- Ta biết, cháu tiếp cận thằng bé ấy là có mục đích nên coi như là đền bù, nếu cháu rời xa thằng bé ấy mãi mãi thì

Bà ta gọi người làm đem đến một chiếc valy khá to màu xám, nhẹ đặt lên trên cái bàn thủy tinh sang trọng rồi khẽ khàng mở ra, bên trong đúng như nó nghĩ toàn là tiền, cơ man toàn là tiền mặt:

- ... 400 triệu này coi như là phần thưởng đền bù cho cháu. Đối với một cô bé như cháu, 400 triệu chắc là một con số không nhỏ chứ nhỉ?

400 triệu, mặt nó tái mét, run rẩy nhìn cái valy mà bà ta nói chứa số tiền 400 triệu ấy, đúng với nó đó là cả gia tài to lớn, bà ta muốn dùng số tiền đó để bắt nó rời xa hân ả, hay lắm, rất hay cho cái giá ấy để đánh đổi lấy tình yêu đầu đời của một con bé 17 tuổi là nó.

- Thế nào cô bé, nếu cháu đồng ý thì hãy kí vào cái hợp đồng này ...

Bà ta chìa ra trước mặt nó một tờ giấy gì đó mà nó không để ý, hiện tại nó không biết tại sao mình lại phải xuất hiện ở đây để chứng kiến những vụ việc hoang đường như trong phim này. Nụ cười mỉa mai không ngừng xuất hiện trong đầu nó, Ân Di, giờ mày phải làm thế nào, thì ra người ta coi mày như thế đấy, đem cái danh dự mày vẫn gìn giữ như báu vật ra mà so sánh với đồng tiền. ... Vui thật, vui đến độ nó muốn rơi nước mắt luôn ...

Mày phải làm gì đó, phải lấy lại danh dự của mày, Ân Di mày phải cho những con người giàu có, địa vị cao sang này biết thế nào là nhân cách thường

dân, mạnh mẽ lên, còn có hấn đang ở nhà chờ mày về ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: ... 400 Triệu Rất Là Lớn Nhưng Rất Tiếc Đối Với Cháu Nó ... Chẳng Là Cái Gì Cả!

Nó đứng dậy, chặt vật khó khăn để kéo cái valy nặng trĩu chứa toàn tiền đó, dù không nhìn nó vẫn biết cái bà Dương Minh Thư đó đang "ưu ái" dành cho nó ánh mắt đặc biệt. Nó kéo cái valy lại gần phía mình, đưa bàn tay gầy gầy run rẩy của mình ra vuốt vuốt nhẹ nhàng lên những tờ tiền trong cái valy đó có vẻ như nâng niu, nhìn khá lâu và nó mỉm cười tươi tắn đóng ngay lại.

Nó chợt ngẩng lên, vẫn giữ nguyên nụ cười rất kiên định :

- Cháu quyết định rồi, 400 triệu này ...

Một cái nhếch miệng thâm thúy của người phụ nữ đó xoẹt qua đáy mắt nó, rất tốt ừ thì cứ hà hê đi, cứ cười đi, tôi sẽ không ngoan ngoãn đi theo như dự liệu của bà đâu.

- ... cháu không cần.

Nụ cười chợt đông cứng trên khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt khó tin của người đàn ông xa lạ đổi về phía nó. Như hiểu ra điều gì sâu xa bà ta lại nở một nụ cười, ra vẻ thấu hiểu :

- Suy nghĩ kĩ đi cô bé, 400 triệu không phải là nhỏ đâu, với những người như cô bé thì đó là cả một gia tài đó A, tôi hiểu rồi, có phải với cháu như thế vẫn còn ít có đúng không? Thế này đi, cháu muốn bao nhiêu cứ nói, chúng tôi sẽ đáp ứng đầy đủ cho cháu ...

- Đúng vậy, như các người nói, 400 triệu với những người có địa vị giàu sang như mấy người chẳng là gì nhưng đối với những người bình thường như cháu thì nó quả thật là cả một gia tài. Rất lớn, rất nhiều. Nhưng với cháu nó chỉ như một đồng giấy vụn không hơn không kém nếu vứt đi thì không có ý nghĩa gì cả. Các người muốn dùng mấy đồng tiền này để mua lấy tình yêu đầu đời của cháu ư? Các người đã xem nhẹ bản thân rồi và cũng làm to về cách nhìn người rồi. Với cháu ngoài người thân duy nhất là mẹ ra thì Thoại Vĩ là người quan trọng nhất, là vô giá, là không ai có thể sánh được, dù có dùng bao nhiêu tiền để đánh đổi cũng không thể có người đối với cháu tốt như cậu ấy, dù các bác có làm gì hại đến cháu hay đe dọa tính mạng của cháu thì cháu cũng ... nhất quyết không từ bỏ cậu ấy đâu.

- Các người lớn hơn cháu, không hiểu được suy nghĩ của cháu, xin các người lần sau đừng đem đồng tiền ra mà đánh đổi lấy cái gì, bởi như thế chỉ làm hạ thấp giá trị cao quý của mấy người thôi, tiền với một số người không quan trọng đâu !

- Hử? Tình yêu cao quý nhĩ?

Bà ta nhìn nó, chắc là rất hồ thẹn, tức giận nhưng chỉ có thể phát biểu như thế thôi.

Nó cho qua vói tay lấy cặp của mình bên cạnh ông Vương rồi cúi đầu bước ra ngoài, nó đi ngẩng cao đầu hiên ngang như tướng sĩ thắng trận trở về, lưng đứng thẳng, nó ... kiên cường tự trọng, không cho phép ai có quyền coi thường hay làm tổn hại đến lòng tự trọng mỏng manh của mình.

- Những gì cháu muốn nói chỉ thế thôi. Chào hai bác, cháu đi đây. Xin lỗi vì cháu ... vừa nãy có lẽ đã có đôi lời thất lễ.

Nó quay đầu mạnh mẽ bước ra ngoài, lòng đau như xát muối, nó đâu phải là diễn viên đầu mà tại sao toàn là những chuyện như trong phim xảy đến với nó, lần đầu tiên lại có người xem thường nó như vậy, họ là ai là ai mà dám chứ? Bộ có tiền là có tất cả sao?

Mẹ à, hình như lòng tự trọng của con bị tổn thương mất rồi. Con gái nhỏ của mẹ vừa bị người ta khinh thường đó !

Lại là những cơn gió của ban đêm thổi qua vô tình làm nó lạnh, kéo cao cổ áo, nó nhìn quanh, nơi này thật xa lạ, nó không biết trạm xe buýt ở đâu hết, thật là chán quá !

Hôm nay phá lệ gọi xe taxi một lần vậy, nó muốn mau chóng đi về nhà, muốn nằm trong chăn và nhắm mắt lại và hơn hết là nó muốn nhìn thấy hấn, quả thực lúc này khi họ nói nó phải từ bỏ hấn, lòng nó rất tức giận và rất tự nhiên ở nơi nào đó sâu thẳm trong tim bỗng rất rất đau ...

- Thật là, hạng thường dân mà làm như mình cao quý lắm ấy ... Chê tiền sao? Tôi không tin có người lại chê tiền ...

Dương Minh Thư tức mình cầm tách trà lên uống một mạch rồi đặt mạnh cái cốc xuống bàn, một con bé miệng còn hôi sữa, 17 tuổi đầu mà giám giáo huấn bà? Nó là cái gì? Sao nó dám đứng trước mặt bà mà nói về đạo lý làm người chứ, thật không ra cái thể thống gì ...

- Đây, sao anh thấy nó khi dễ em mà không nói gì hết vậy hả?

Bà liền quay sang chồng mình đang ngồi yên lặng trên salon trút giận, bà ta quên mất những khi Vương Hạo im lặng thường là những lúc người khác kể cả bà cũng không nên làm phiền.

- Cô im đi cho cho tôi, mắt mặt như vậy còn chưa đủ hay sao?

Dương Minh Thư sững người, lần này Vương Hạo nổi giận không hề nhỏ, tức thật, chồng bà vì cái gì mà nổi nóng với bà, bà làm vậy cũng là vì con gái của bọn họ thôi mà. Mặc dù âm ức nhưng bà vẫn cố gắng im lặng, bà ta hiểu, khi ông ta tức giận thì không nên đụng vào, hậu quả sẽ rất thê thảm, nếu lỡ miệng thì hậu quả bà nhận được có khi sẽ giống như người phụ nữ kia thì sao...

Ông Vương Hạo tức giận, vừa qua chỉ có ít phút đồng hồ ngắn ngủi cũng khiến ông hiểu ra phần nào, hình như bản thân ông lại bị vợ cùng con gái vào hùa khiến cho bản chất của mình xấu dần. Ông cứ nhiên lại làm sắp đặt kế hoạch kì công để làm hại đến một cô bé vô tội, lúc này lại vừa nghe lời vợ đem tiền ra để thỏa thuận với một cô bé, kết quả nhận được là bị cô bé ấy tức giận quay lại giáo li, dành cho những người lần lộn lâu năm trên thương trường lãnh khốc những lời khuyên về tiền bạc. Đúng thật là mắt mặt, già đầu rồi còn bị một cô bé chỉ vào mặt giáo huấn, chính ông cũng hoài nghi về nhân cách của chính mình, từ khi nào ông lại trở nên như vậy?

Mà ông nhìn cô bé, trong lòng không nhận được có cảm giác thân quen, trông cô bé ấy rất giống người phụ nữ bội bạc đó. Thân quen từ khuôn mặt với đôi mắt trong veo, cho đến tình cách quật cường mỗi khi tức giận, đã bao lâu rồi ông mới nhớ đến người vợ cũ ấy, ông chỉ biết rất muốn quên mà hình dáng của người phụ nữ ấy vẫn quần quanh trong đầu.

Phải rồi, lúc này ... bỗng nhiên ông thấy chấn động không nhỏ, nếu như không nhầm thì hình như xoẹt qua trong mắt, hình ảnh rất quen ... là ... là vết sẹo trên mu bàn tay hình lưỡi liềm của cô bé đó.

Cái sẹo đó ông nhớ rất rõ, khi đó là Hạo Quân bị ai đó làm hại, khi lưỡi dao vung lên con bé đã không suy nghĩ mà đưa tay ra chặn lại còn vung lên loạn xạ để bảo vệ cho anh trai, đúng lúc đó tên sát thủ kịp thời bị cảnh sát bắn nhưng lưỡi dao của hắn đã kịp để lại cho con bé một vết thương lớn trên mu bàn tay.

Lần đó chính tay ông sát trùng cho con bé, chính ông đau lòng nhìn con bé khóc lớn vì đau, chính tay ông theo dõi vết thương của con bé và cũng chính ông là người đầu tiên biết vết thương đó khi lành lại để lại vết sẹo hình lưỡi liềm, vết sẹo đặc biệt của con bé mà không ai có thể có được.

Khi này lúc cô bé vươn tay lấy cái túi xách nhỏ bên cạnh ông thì dường như ông vô tình thấy cái sẹo quen mắt ấy suột qua mắt, con gái Hạo Nhi của ông cũng từng có một cái sẹo giống như vậy, nếu con bé con đáng yêu của ông mà còn sống thì bây giờ chắc cũng lớn như vậy rồi. Có khi nào ... con bé còn sống không?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngộ Hạp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Bỏ Nhớ Con, Con Gái !

Ông có chút hi vọng mơ hồ ảo tưởng nhưng nhanh chóng lí trí lại vung lên nói cho ông biết con ông đã ra đi mãi mãi, nó đã rời xa ông được 10 năm rồi, cái ngày đau đớn ấy, ngày mà ông đã tận mắt nhìn thấy cái thân ảnh nhỏ bé không còn nguyên vẹn của con bé nơi cái xe ô tô đó ! Cái ngày khủng khiếp mà Hạo Nhi được vớt lên còn hiện rõ mồn một trong trí nhớ già nua của ông.

Hình ảnh ấy có thể nào mà quên được, chân thực, sống động như vậy nhưng lại đau nhói đến bất lực, có thể nào con bé con đáng yêu như vậy mà lại lạnh lẽo nằm yên lặng ở đó, với một thân thể không lành lặn như thế, tại sao định mệnh có thể trớ trêu như thế ? Nếu ngửa mặt hỏi trời mà có được câu trả lời thì ông chắc đã ngửa mặt lên trời mà hỏi tại sao cả một nghìn lần rồi!

Tự trấn tĩnh lại tâm trạng bất ổn kích động của mình, tự nhủ chắc là ông hoa mắt nhìn nhầm thôi, sẹo hình lưỡi liềm cái gì chứ, 40 tuổi cũng già cả rồi, chắc ông lại nhầm lẫn rồi !

Đôi mắt tinh anh đã nhuộm màu đau khổ, ông thả cả người rơi phịch xuống ghế, bất lực mà nhìn lên khung hình con bé đáng yêu đang cười tươi tắn trước mặt. Thà không nghĩ đến con bé thì còn đỡ đau lòng chứ mỗi khi đã nghĩ đến thì trái tim người cha lại buốt lên, con gái à, bỏ rất nhớ con, rất nhớ con !

- Ông lại nhớ đến con gái bé nhỏ của ông đấy à? Còn Khả Kì đáng thương của chúng ta thì làm sao, làm ơn, quay lại hiện thực đi, con bé ấy chết rồi, đã đi theo người mẹ vô sỉ của nó rồi !

Dương Minh Thư ở bên cạnh nhìn nét mặt đau đớn của ông mà đau lòng buốt miệng mìa mai, cứ nhìn nét mặt chìm trong đau thương của người đàn ông này bà lại thấy bức mình, chỉ là một con bé đã chết vậy mà cứ mãi tiếc nuối như vậy thì có ích gì? Chỉ bằng ông ta hãy nhìn lại, hãy quan tâm hơn đến đứa con gái còn lại, quan tâm đến Khả Kì xinh đẹp giỏi giang của bà đi, nó cũng là con gái của ông ta, đáng để ông ta quan tâm hơn nhiều, người chết rồi cũng có đào mồ mà sống lại được đâu ...

- Bà - Ông tỉnh táo lại đi, con bé đó không còn nữa, con gái ông bây giờ chỉ có một, là Khả Kì đáng thương của tôi thôi!

- Bà im miệng cho tôi!

- Các người im lặng đi, có cãi nhau thì cũng không được lời mẹ và em gái tôi vào, họ đã mất rồi, các người không có quyền gì mà đem bọn họ ra mà cãi vã như vậy. Tôi tuyệt nhiên sẽ không cho phép.

Hạo Quân từ đầu xuất hiện, đứng lạnh lẽo trước cầu thang, mặt vô cảm nhưng nhìn vào mắt cậu có thể thấy được một sự tức giận đang bùng phát từ từ, cậu hướng tới hai vị trưởng bối trong nhà trầm khăn mà lên tiếng.

Tình cờ đi từ thư viện về nhà, mới đi xe tới cổng mà cậu đã nghe tiếng hai con người đó cãi vã gay gắt như vậy, đã thế lại còn dám lời mẹ mà em gái ngoan của cậu vào.

Cậu liếc nhìn ông bố đang đứng yên lặng không nói lời gì của mình, nhìn nét mặt há hốc của Dương Minh Thư rồi dừng lại, nhìn thẳng vào bà ta mà cảnh cáo:

- Nhất là di, tôi không cho di tùy tiện nhắc đến mẹ và em tôi như vậy!

Trời ạ, thằng nhóc này nó dám dùng cái ánh mắt chán ghét cực điểm đó mà nhìn bà, lại còn dám đe dọa bà nữa, từ trước đến nay nó có khi nào dám cãi lại bà như vậy đâu.

Bà nhắc tới mẹ và em nó thì sao nào, vốn dĩ từ trước đến nay bà vẫn vậy mà nó đâu có phản ứng gì, rút cuộc cha con nhà nó làm sao vậy, cả hai người đó hôm nay cứ lên mặt với bà.

Vốn chiếm thế thượng phong trong nhà, trong 10 năm, tuy có xảy ra một vài xung đột nhưng chưa bao giờ cha con nhà họ nổi giận với bà như thế, thật bức mình khi bà không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hạo Quân lặng lẽ đút hai tay vào túi quần, vai đeo balo nhìn bố cùng di ghé một lượt như nhắc nhở rồi lê dép lạnh lùng đi lên lầu, ánh mắt cậu nhìn Dương Minh Thư thâm sâu khó lường ẩn chứa một nỗi hận thù không thể nhận ra.

Nó ngỡ ngàng rút ví trả tiền taxi rồi thất thểu đi vào nhà, khí thế anh hùng khi nãy ở nhà Khả Kì đã bay sạch mất dạng như chưa từng tồn tại, nó buồn bực đầu óc rối bời, đẩy cổng sắt ken két rồi lều thều bước vào.

- Tôi về rồi đây!

Nó bước vào nhà, giọng yếu xìu nhìn mấy người đang ăn hoa quả trong phòng khách.

- Sao về muộn thế?

Hắn nhăn mày hỏi.

- À, xin lỗi, tôi ngồi trong thư viện mãi làm toán nên quên mất giờ giấc, không ngờ đã muộn như vậy!

- Lần sau mà em còn như vậy anh sẽ đến phòng tự học cùng em, em làm anh lo gần chết, sợ em có chuyện gì, may mà em không làm sao thì tốt rồi.

Nó gượng cười, mặt méo xệch nhìn hắn nói đại một lí do bâng quơ. Hưng cùng Phong chạy lại kéo cặp trên vai nó xuống, mỗi người tặng cho nó một câu:

- Siêng quá không tốt đâu Di à!

- Học nhiều quá sẽ điên mất đấy.

Nó nhìn họ nói nhát gừng :

- Tôi ổn mà. Yên tâm. Thôi tôi lên phòng trước đây, mọi người tiếp tục đi nhé.

Cuối cùng nó quay sang nhìn hắn, gương mặt đẹp đẽ ấy lại hướng về phía nó nở nụ cười âm ỉ, những câu nói của mẹ Khả Kì lại vô thức vang lên trong đầu nó, tim nó chột nhúc nhối như bị ai cắn vào, đau nhói.

Nó chột thấy sợ hãi, cảm giác nó sẽ không còn được ở bên cạnh hắn nữa làm nó thấy không an toàn, hắn đã làm nó ý lại như vậy rồi liệu đến một ngày nào đó hắn rời xa nó thì nó phải làm sao bây giờ?

Gắng gượng lên phòng, nỗi sợ hãi dường như dự định muốn làm nó đổ gục, khép cửa lại, nó thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng được về nhà rồi!".

Không tắm rửa, tháo vội balo trên lưng ném bừa bãi xuống sàn nhà, nó ngã mình xuống cái giường quen thuộc gắn bó với nó thời gian qua, nhắm mắt lại hi vọng bản thân sẽ được nghỉ ngơi.

Nó bỗng nhớ tới người đàn ông mang tên Vương Hạo đó, bất giác nước mắt tự nhiên lại chảy dài, tự dưng nó lại khóc mà không hiểu tại sao, chỉ biết nó nhớ tới những lời mà người đàn ông ấy nói với nó. Lời nói khá ít, ngắn gọn mà lời nào cũng khiến nó đau nhói, nó vốn không quen thuộc gì ông ta, thế mà

lại có cảm giác như bị chính người thân yêu của mình chà đạp không thương tiếc lên nhân cách của mình. Nó bị làm sao mà lại đau đớn vì một người không quen như vậy?

Lặng lẽ âm thầm hứng chịu nỗi đau không rõ tên tuổi, đưa tay quệt vội nước mắt nhưng càng lau, nước mắt lại càng chảy dài!

Chương 97 : Yên tâm, có anh ở bên em! (1)

Nửa đêm trong cơn mơ, nó giật mình tỉnh giấc vì bản thân lại gặp ác mộng, kì lạ mỗi khi gặp mấy người đó là tâm hồn nhỏ bé của nó lại không được yên ổn.

Căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt, nó mặc nguyên chiếc váy ngủ màu xanh da trời dài quá đầu gối lò mò ra tận sau vườn. Đi thật khẽ, lướt qua từng bậc cầu thang, trong không gian là một màu đen u tối yên tĩnh lạ thường, mọi người đã sâu vào giấc ngủ chỉ còn lại mình nó.

Đẩy cửa ra thật nhẹ nhàng, một luồng không khí mát lạnh thoải mái dễ chịu xộc thẳng vào cổ họng, ngay lập tức nó cảm thấy bản thân dễ thở hơn đôi chút, ngoài vườn này đúng là nơi tản bộ tuyệt vời.

Nói là tản bộ cho vãn vẽ hoa lá cảnh chứ thực ra nguyên văn hiện trạng là nó ... đi loanh quanh lúc 1h đêm với cái váy dài trong cảnh đèn đuốc trong vườn sáng trưng như thế này cũng chả được hơn hai vòng, đi một vòng nó tìm về hướng cái xích đu xinh xắn mới khám phá được trong lúc đi thăm thú này giờ.

Gãi gãi đầu đi tìm nơi trú chân ưng ý thôi, ủa theo trí nhớ thì hình như là ở đây mà ... à không có lẽ ở kia ... ôi sao cũng không phải ... nó cứ đi tìm cái xích đu mãi như vậy thì gió đột nhiên ủa đến thổi tung mái tóc dài của nó cả người cũng một thân váy dài lay động trong đêm khuya vắng vẻ.

Nó chợt nhìn bản thân ngấm ngấm một hồi rồi nghĩ đúng là phiên bản của ma nữ trong phim ma thường gặp, hi nếu lúc này mà có con nít chắc mình đã vô tình hù dọa đến một tâm hồn non nớt rồi, bây giờ nó mới nghĩ đến việc để tóc dài cũng có tác hại lớn đến như vậy.

Tìm đến độ vãi mồ hôi ướt cả tóc mai nó mới thấy chiếc xích đu nằm ẩn trong hai cái cây, cười đến là sáng lạn, nó thỏa mãn tiến lại và thả mình xuống cảm thán: “Êm ghê, lại còn có đệm nữa ... à mà nó được giấu ở đây nên cũng có thể cho là trí nhớ của mày không tệ lắm, Ân Di nhỉ?”

Tự nói rồi lại tự cười như một con ngốc mà không biết có ai đó nghe nó cảm thán không nhận được mà vội ôm lấy miệng lên phì cười, nói thầm: “Đồ ngốc!”

Mà cái xích đu này cũng to quá đi, nằm ngủ luôn ngoài này cũng được ấy chứ, nó tò mò muốn biết được rằng ai đã làm ra cái xích đu khác người này, thật đúng là rất có sáng tạo.

Đặt mông ngồi xuống đệm, cảm giác ... có chút lạnh, nó ngả người nằm xuống, từng chuyện xảy ra cứ chậm chậm tua lại như một cuốn phim trong đầu nó, cuộc đời đúng là có những lúc bất ngờ không ai có thể ngờ tới. Lòng nó bỗng nhiên lạnh lẽo, đồng tiền có thể có ma lực đến vậy sao, không có tiền nó vẫn sống vẫn tồn tại, thế nhưng với một số người tiền là tất cả, họ dùng chính nó làm công cụ để thực hiện những mong muốn tầm thường của mình.

Lòng nó cứ thế ngẩn ngơ, mắt vô định nhìn về phía trước theo đuổi những suy nghĩ vẩn vơ của bản thân, cứ ngẩn người cứ như một con ngốc, mắt môi lạnh buốt, nó đưa tay lên hà hơi vào lòng bàn tay tìm chút hơi ấm mỏng manh.

Nhẹ nhàng ... có cảm giác nó được bao bọc trong một cái chăn lông mềm mại, à không chính xác là có người đang ôm nó vào lòng và lấy áo khoác phủ lên đôi vai gầy của nó.

- Nửa đêm không ngủ, em trốn anh ra đây làm gì vậy hả?

Giọng nói quen thuộc ầm ập vang lên bên tai, nhận ra là ai đó lại gần nó đỡ xuống căng thẳng trong lòng, bấu môi, mắt cũng không thèm nhếch lên nửa cái.

- Mờ ám? Cái đầu cậu chứa cái gì trong đó vậy? Là tại vì tôi không ngủ được nên đi loanh quanh hóng mát thôi!

- Hóng mát ... Haiz, em coi, cả người lạnh toát rồi!

Hắn nói, trong lời nói còn có chút xót xa.

Đưa tay chỉnh lại cái áo khoác lông dày cộp trên người nó, hắn quan tâm:

- Che kín vào, không thì em ốm mất ...

- Không cần ... tôi không lạnh, cậu cũng cần áo mà ...

Kháng cự đẩy tay Vĩ ra nhưng bất lực, tay hắn càng làm cần không nghe lời nó, bọc chặt nó lại trong chiếc áo ấm áp, một mình hắn co ro bên cạnh chịu đựng từng đợt gió đêm vô tình thổi qua mà vai run run khẽ.

- Mặc vào, mau!

- Anh không lạnh, em nhìn nè!

- Hừ ... không lạnh thiệt sao?

Xem ra đúng là cơ thể hắn thành thật với thời tiết hơn là suy nghĩ, nhìn xem, cả người hắn run lên bần bật rồi, nói dối mà cũng không thèm nhìn hoàn cảnh nữa ...

- Không cần, bởi vì ... bởi vì, em mà ôm thì anh sẽ đau lắm, không cần như vậy.

- Cậu ... thật ngốc mà!

Nó bị cảm động bởi những lời nói tưởng như ngây ngô nhưng cũng thật ấm áp của ai đó, cảm giác ngọt ngào không rõ tên tuổi chậm rãi lớn dần trong tim.

Môi khẽ cười tạo thành hình vòng cung, nó nghiêng người dựa vào người hắn mong muốn có thể cho hắn cảm nhận được dù chỉ là một chút xiu hơi ấm.

Cứ như vậy thời gian lặng lẽ trôi, mắt nó cũng đã muốn díp lại, con buồn ngủ cuối cùng cũng tìm đến nó, trong khoảnh khắc ấy trong đầu nó bỗng lóe lên ý tưởng kì lạ.

Kéo kéo tay Vĩ, nó ngáp ngừng hỏi :

- Đây, cậu ngủ chưa thể ?

- Anh ... ngủ rồi!

Nó bật cười, ngủ rồi mà còn trả lời được à?

- Đùa em thôi, sao thế, em buồn ngủ rồi à?

- Không, cậu ...

- Làm sao vậy?

- Cậu ... hát cho tôi nghe nhé?

Hắn sững người, ngáp ngừng :

- Anh ... hát không hay đâu.

- Không quan trọng, không hay cũng không sao. Đi mà, hát tôi nghe đi, một lần này thôi!

- Em chọn cái khác không được sao? Cứ phải bắt anh hát à?

“Không chịu à, hôm nay nhất định tôi phải nghe cậu hát!” nó cứng đầu thẳm nghĩ và hạ quyết tâm.

Hắn lặng im không nói.

- Thế này đi, cậu hát tôi nghe tôi sẽ đáp ứng cậu một chuyện theo ý cậu! Thế nào?

Nghe xong, hắn đưa tay ra vẻ suy nghĩ đắn đo, vuốt vuốt cái cằm không có cái gì của mình rồi đột nhiên búng tay cái “tách”, nó biết mà, nhà hắn làm kinh doanh nên nếu kinh doanh không lời hắn sẽ không chịu đâu!

- Được thôi, anh ... tạm chấp nhận với điều kiện là gì thì em biết rồi đó! Chuyện gì cũng được đó!

- Ờ ừ chuyện gì cũng được ... à mà không chuyện trong phạm vi tôi có thể làm được tôi mới làm nha.

- Đương nhiên rồi chuyện em không làm được thì anh nói em làm làm gì? Ngốc quá!

Hắn cười, cốc đầu nó thật nhẹ.

- Giỏi nhỉ? Cậu ... thích chết à?

- Em muốn nghe bài gì giờ ?

Suy nghĩ khá lâu nó lắc đầu :

- Bài gì cũng được, tôi muốn nghe cậu hát thôi bài nào thì ... không quan trọng.

- Được rồi ...

Im lặng, không gian như lặng lẽ theo từng hơi thở của nó, lát sau, một tiếng hát trầm trầm từ từ cất lên bên tai, giai điệu của một bài hát tiếng anh xa lạ, giai điệu trầm trầm tuy không xuất sắc lắm nhưng lại khá dễ nghe.

Nó nín thở ngược mặt lên nhìn hấn, thấy hấn lơ đãng nhìn đi đâu đó, mắt nhìn lung tung, mặt thoảng hồng hồng không biết có phải do nó nhìn nhầm hay không nữa, trong không gian tiếng hát dịu dàng của ai kia trong lòng nó vẫn vang lên khe khẽ ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Ngõ Hẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.